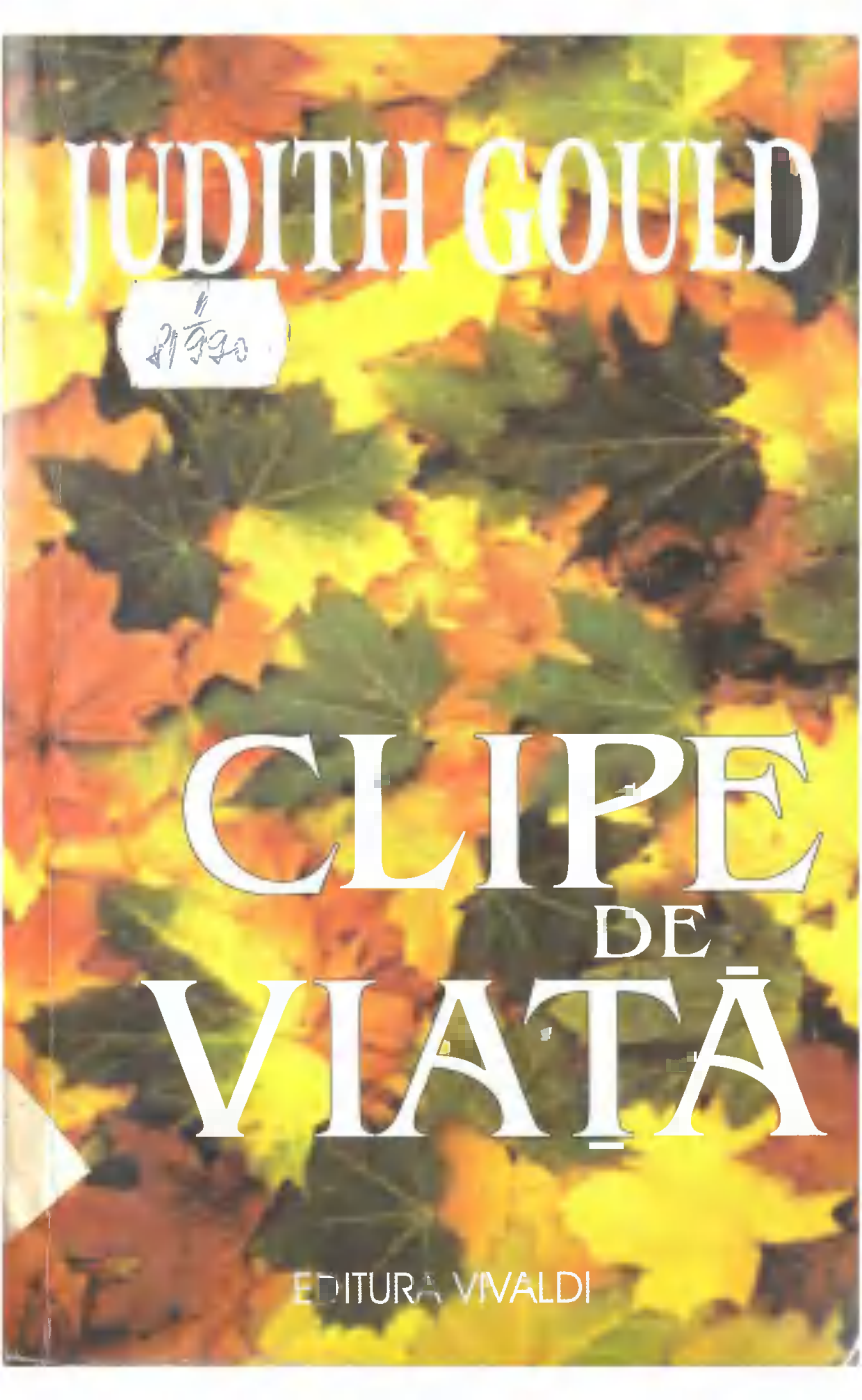
JUDITH GOULD
CLIPE
DE
VIAȚĂ
EDITURA VIVALDI

JUDITH GOULD este una dintre cele mai prezente şi de succes scriitoare ale beletristicii contemporane.

NEW YORK TIMES

CLIPE DE VIAŢĂ - un roman pătimaş şi picant în acelaşi timp, un roman al speranţei, curajului şi al extraordinarei puteri de tămăduire a dragostei.

ISBN 973-9473-21-0

Ilustrația copertei: THEODOR PETROȘANU

A MOMENT IN TIME by JUDITH GOULD
Published by the Penguin Group
First printing, August, 2001
Copyright © Judith Gould, 2001

Toate drepturile asupra acestei versiuni
aparțin Editurii Vivaldi.

JUDITH GOULD

CLIPE DE VIAŢĂ

În românește de:
ELENA GIURCĂ

Editura VIVALDI
București, 2002

În memoria regretatei Marilyn Kimball Austin, din Palo Alto, California, care, pe lângă multe altele, a fost soție, mamă, iubitoare de animale, cititoare, sursă de inspirație și o adevărată doamnă.

Pentru Dr. Anina la Cour, de la Spitalul pentru animale mici *Chathams* din North Chatham, New York, o minune printre femei, a cărei devoțiune în îngrijirea animalelor este exemplară și care – cred eu – are într-adevăr o mână fermecată.

Pentru Marion Bienes din Amsterdam, Olanda, a cărei activitate plină de eroism și de curaj, neobosită și neînfricată pentru apărarea animalelor ar trebui să fie o sursă de inspirație pentru noi toți.

Cuvânt de mulţumire

Autoarea doreşte să aducă mulţumiri tuturor celor de la Spitalul pentru animale mici *Chathams* din North Carolina, New York, pentru utilele informaţii şi pentru buna lor dispoziţie, pentru îngrijirea plină de dragoste a regretatului Happy ca şi a plinilor de viaţă, acum, Mina, Billy şi Jeffrey. În mod deosebit, simt că am o datorie plină de gratitudine faţă de Dr. Anina la Cour, care l-a ajutat pe Happy să plece liniştit şi care, cu atâta graţie, mi-a împărtăşit fărâme importante din ştiinţa sa.

Rog a se lua notă de faptul că orice greşeli legate de medicina veterinară, de comportamentul sau îngrijirea animalelor aparţin autoarei şi nu sunt rezultatul informaţiilor primite de la persoanele menţionate mai sus.

Animalele folosite ca model pentru acest roman sunt ale prietenilor mei şi au servit doar la creionarea personajelor; din fericire, ele sunt într-o stare de sănătate excelentă.

Frumusețea și groaza sunt inseparabile.
Ele au aceeași origine.

– Herbert Muschamp
The New York Times

Cartea întâi

Frumusețea

Capitolul unu

Valerie se uită dincolo de terasa de piatră cenușie, spre dealurile din depărtare, urmărind cum ultimele fâșii ale soarelui de vară, de un roșu-sângeriu, se pierdeau din vedere. Norii erau tiviți cu nuanțe de violet și roz, mov-pal și portocaliu-intens. Valerie zâmbi. Apusurile de soare de la Apple Hill erau aproape întotdeauna spectaculoase, iar cel din seara aceasta era chiar mai spectaculos decât de obicei.

Își schimbă ușor poziția pe vechiul șezlong din lemn de tek și întinse o mână leneșă spre Elvis, corcitura ei de Heinz – varietatea 57, care stătea întins pe terasă lângă ea, pe jumătate adormit. Zgarda lată, împodobită cu strasuri multicolore – un dar de la Tami, secretara ei – strălucea în lumina care se împuțina tot mai mult. Îi mângâie blana neagră-cărbune, udă încă de la apa din piscină, și coada bătu o dată aerul, după care se așeză din nou la locul ei.

— Hei, frumoaso, la ce te gândești? întrebă din spatele ei o voce puternică de bariton.

Valerie simți mâinile lui Teddy pe umerii săi goi, dar privirea îi rămase ațintită asupra dealurilor din depărtare.

— Nu mă gândesc la nimic, spuse. Mă uitam la apusul soarelui. E așa de frumos.

Teddy o strânse ușor de umeri, apoi se aplecă și îi atinse obrazul cu un sărut fugar.

— Ca și tine, spuse. De fapt, l-am comandat special pentru tine.

Vocea îi era un murmur prelung, plin de promisiuni și posibilități pentru noaptea care îi aștepta.

— Nu am nici cea mai mică îndoială, spuse Valerie.

Și, în sinea ei, își spuse că e chiar adevărat. Se gândea uneori că Teddy de Mornay e capabil de orice, în clipa în care își propune ceva. Lăsând la o parte faptul că era foarte frumos și că avea mulți bani de cheltuit, avea personalitate, farmec și era extrem de popular. Se părea că, pe o rază de mulți kilometri, nu era nimeni – bărbat sau femeie – care să nu-l admire pe Teddy de Mornay. Își întoarse privirea spre el.

— Unde ai fost? întrebă, observând că, deși se uscase, era încă în slip. Corpul înalt era bronzat și lipsit de grăsime, iar musculatura se reliefa frumos. Părul blond era mai deschis la culoare decât de obicei, pe alocuri aproape ars de soare, iar ochii de un albastru-deschis străluceau pe tenul bronzat.

— Am fost în bucătărie și am pregătit ceva de băut, spuse Teddy. Hattie e aproape gata cu cina.

— Atunci, cred că ar fi bine să ne schimbăm, spuse Valerie, nu prea încântată să-și părăsească șezlongul confortabil.

— Doar dacă nu vrei să mănânci în bikini, replică Teddy și zâmbi lasciv, lăsând să se vadă dinții perfecți și albi.

— Mă gândeam la ceva de mâncat, spuse ea, plesnindu-l în joacă pe picior. Oricum, ar fi mai bine să punem ceva pe noi. Începe să se răcorească.

Se ridică în șezut și se uită la el.

— Și unde e băutura pe care ai pregătit-o? întrebă.

— În seră, răspunse Teddy și se lăsă pe vine lângă ea.

Se întinse și o sărută pe vârful nasului.

— Pregătită si în așteptare, adăugă.

— Hai să ne schimbăm. În câteva minute fac un duș și pun ceva pe mine, spuse Valerie.

Teddy se ridică în picioare și îi întinse o mână. Ea i-o luă și îl lăsă să o ridice de pe șezlong. Își culese de pe jos labele de cauciuc și își luă prosopul.

Imediat, Elvis își înălță capul și se ridică leneș în picioare, după care își scutură cu furie blana udă.

— Hai să fugim până la căsuța de lângă piscină, spuse Valerie.

Și, înainte ca Teddy să-i poată răspunde, se desprinse din mâna lui și o luă la fugă pe dalele cenușii ale terasei, spre pergola de trandafiri care decora fațada de lângă piscină. Elvis alerga și el în spatele ei, cât de repede îl țineau picioarele-i bătrâne, lătrând vesel.

Teddy o porni la pas în urma lor, uitându-se ca un cunoscător la fuleul grațioaselor ei picioare goale. *E ca o gazelă rară și frumoasă,* își spuse cu satisfacție. *N-aș fi putut face o alegere mai bună.*

Când ajunse la căsuța piscinei, Valerie intrase deja în una din cabinele de baie, a cărei ușă era larg deschisă. Costumul de baie, de un verde-smarald, era aruncat

neglijent pe o chiuvetă, iar prosopul se afla pe duşumeaua de gresie. De sub duş se auzea vocea ei. De fapt, era mai degrabă un strigăt de munte elveţian, o interpretare cu strigături a cântecului „Eşti doar un câine". Aşezat pe picioarele din spate şi cu capul înălţat spre tavan, Elvis stătea lângă cabina de duş şi urla odată cu ea.

Teddy rămase pe loc, ascultând cacofonia asurzitoare. În drum spre căsuţa piscinei, se gândise să intre cu ea în aceea cabină de duş şi să se distreze puţin înainte de cină, dar acum se răzgândi.

Ea şi Elvis se distrează prea bine, îşi spuse. *Şi, apoi, vreau ca seara asta să fie ceva deosebit pentru ea. O seară pe care să nu o uite niciodată.*

Se îndreptă spre cabina de duş din celălalt capăt al căsuţei. *Aşa că, deocamdată, am să mă abţin.*

Cu un sentiment de mândrie prostească faţă de sine însuşi, pentru această dovadă de abţinere care nu îl caracteriza deloc, îşi scoase slipul.

Parcă n-aş fi eu, îşi spuse. *Deloc, dom'le. Pentru că, atunci când Teddy vrea ceva, Teddy chiar vrea. Şi când chiar vrea, obţine ce vrea.*

Şi, cu acest gând, intră în cabina de duş îmbrăcată în faianţă mexicană. Închise uşa de sticlă groasă, dădu drumul la apă şi se săpuni, încântat de perspectiva nopţii ce avea să vină.

Valerie îşi turnă un martini din shakerul de cocteil din argint, care stătea pe barul cu blat de marmură din seră. Aruncă în el patru măsline, apoi încă una, ca măsură de

precauție. La martini, cel mai mult îi plăceau măslinele muiate în gin. Ridică paharul de cristal în lumină și admiră o clipă razele sclipitoare, înainte să soarbă delicat din el.

— Mană cerească, își șopti.

Se îndreptă spre una din canapelele mari și confortabile, de puf, și se așeză. Când se scufundă în moliciunea luxoasă, simți cum puful alb de rață atinge mătasea bluzei și a pantalonilor cu care era îmbrăcată și senzația îi plăcu. Puse paharul cu martini pe măsuța de cafea, își întinse brațele deasupra capului și respiră adânc.

Avusese o săptămână lungă si grea la clinica veterinară și înotul din după-amiaza târzie, ca și fierbințeala soarelui, își făcuseră efectul magic: se simțea calmă si relaxată și chiar un pic indiferentă. Cu toate că era de gardă în acest sfârșit de săptămână, nu anticipa nici un fel de probleme. Înainte să plece de la clinică, se uitase în fugă pe listele de gardă și nu văzuse nici un animal care i-ar putea pune probleme serioase.

Dar nu se știe niciodată, își spuse în gând și întinse mâna după pahar. Ceea ce știa însă foarte bine era faptul că puteai face la nesfârșit planuri, încercând să anticipezi orice urgență, orice problemă care ar putea să apară. Și, tocmai când crezi că totul este în regulă, exact atunci se ivește ceva cumplit și neprevăzut.

În orice caz, n-am să mă gândesc la asta în această seară, își spuse. *Am de gând să mă relaxez și să mă distrez.*

— Aha! exclamă Teddy când intră în încăpere. Văd că ești o fată foarte neascultătoare și ai început fără mine.

Valerie ridică privirea şi văzu că Teddy se îmbrăcase cu o pereche de pantaloni de pânză albă imaculată, perfect călcaţi, şi un tricou descheiat la gât, de un albastru-deschis, exact culoarea ochilor lui. Cum-necum, reuşea întotdeauna să arate perfect. Aproape prea perfect.

— Cred şi eu, spuse Valerie. Shakerul ăla părea aşa de singur – şi aşa de seducător.

Teddy se aplecă şi îi depuse un sărut pe creştet.

— Mă cunoşti prea bine, spuse şi se îndreptă spre bar, unde îşi turnă un martini în care lăsă să cadă o măslină.

Veni agale spre canapea şi se aşeză lângă ea. O luă de după umeri şi o trase spre el. Îi atinse obrazul cu buzele, uşor şi tandru.

— Îmi pare aşa de bine că poţi să-ţi petreci weekendul cu mine. Tot weekendul. Doar noi doi.

— Nu-l uita pe Elvis, spuse Valerie, încruntându-se la el în glumă.

— A, da, şi Elvis, spuse Teddy şi se uită în jur. Unde e bestia aia urâtă?

— Nu e urât, replică Valerie. S-ar putea să nu câştige nici un concurs de frumuseţe, dar are... păi, are o frumuseţe *interioară*.

Teddy o sărută din nou pe nas şi zâmbi.

— Sunt convins că are. Şi îmi pare bine că mi-ai spus. Totuşi, unde e bestia cea frumoasă pe dinăuntru?

Înainte însă ca Valerie să poată răspunde, ridică o mână făcându-i semn să tacă.

— Nu, stai puțin... lasă-mă să ghicesc, spuse, ducându-și teatral o mână la frunte. Simt niște vibrații psihice. Oare să fie...? E... e în bucătărie, cu Hattie.

Valerie râse.

— Bineînțeles că e cu Hattie în bucătărie, prostule. El știe unde se găsesc lucrurile bune.

Teddy o strânse din nou de umeri, se aplecă și o sărută pe gât.

— Hm, ce bine miroși. Te-aș mânca.

Valerie se uită la el cu coada ochiului.

— Ce-ar fi să cinăm mai întâi?

— Chiar trebuie? contraatacă Teddy, trecându-și limba pe gâtul și urechea ei.

Se opri brusc, se ridică în capul oaselor și întinse mâna după pahar. *Abține-te, Teddy. Nu uita că ți-ai pus în gând să fie o seară deosebită pentru Val.* Își termină băutura, sorbind îndelung din ea, și puse paharul la loc pe măsuță. Pe urmă își frecă mâinile și se ridică în picioare.

— Încă unul? întrebă.

— Nu încă, Teddy, spuse Valerie, surprinsă că acesta și-l terminase așa de repede.

Teddy își luă paharul gol, pescui măslina, și-o băgă în gură, după care se îndreptă spre bar, să-și mai toarne unul.

Valerie se uită gânditoare la el. *Lui Teddy nu-i place să cedeze,* își spuse ușor nedumerită. *Mă întreb ce l-a apucat.*

Nervoasă, își ciufuli cu o mână părul blond-roșcat. Cu toate că fusese gata de două ori mai repede ca Teddy,

în seara asta se îmbrăcase deosebit de îngrijit. Nu-şi mai strânsese părul în coadă de cal sau într-o singură coadă împletită – cum făcea de obicei la lucru – ci şi-l uscase cu feonul şi îl lăsase să cadă liber pe umeri. După aceea se fardase uşor – contur de ochi, rimel, un pic de fard de obraz şi ruj. În final îşi pusese o bluză de mătase crem, pantaloni asortaţi şi sandale de piele de lux, totul completat cu cercei de aur în formă de nod, un colier gros de aur şi o brăţară de aur din anouri. Toate ca să-i placă lui.

Dacă i s-ar cere să spună adevărul, ar prefera să sară din duş, direct într-o pereche de blugi vechi şi un tricou, fără să-şi mai bată capul cu pieptănatul şi fardatul. Dar Teddy nu suporta să o vadă altfel decât îmbrăcată şi fardată perfect, indiferent de ocazie. Îi plăcea la nebunie să o vadă ultraelegantă, ca o doamnă. Iar ea, la rândul ei, nu suporta să-i vadă privirea dezaprobatoare, când ţinuta ei nu corespundea exact cu pretenţiile lui. Fruntea încruntată, sprâncenele ridicate şi buzele strânse într-o linie subţire îi aduceau prea mult aminte de privirile dezaprobatoare pe care i le aruncase de-a lungul anilor mama ei, Marguerite. Ani în şir, aceste priviri îi subminaseră respectul faţă de sine însăşi. Când ea şi Teddy începuseră să iasă împreună, pe vremea când erau la colegiu, fusese surprinsă să-l vadă reacţionând ca şi mama sa, faţă de felul ei băieţesc de a se îmbrăca. Făcuse eforturi mari să-i facă pe plac – şi încă mai făcea – dar în ultima vreme îşi dăduse seama că nu o mai interesa la fel de mult această problemă şi că se îmbrăca tot mai des cum îi făcea ei plăcere.

Învârtindu-și băutura în paharul de cristal, Teddy se uita gânditor la ea. Apoi luă o înghițitură.

— Ești frumoasă în seara asta, spuse după ce înghiți. Absolut frumoasă.

Valerie simți cum toate îndoielile și grijile ei dispar ca prin farmec.

— Mulțumesc, Teddy, spuse din toată inima. Și tu ești la fel de frumos ca întotdeauna.

Hattie intră pe nesimțite în seră, urmată îndeaproape de Elvis, care dădea vesel din coadă și îi urmărea fiecare mișcare cu ochi plini de adorație.

— Cina e gata, anunță. Pot să servesc când vrei, Teddy.

— Mersi, Hattie. Venim imediat.

Hattie ieși din încăpere, iar Elvis o urmă sărind și dând din coadă.

— Hattie are un adevărat fan în seara asta, spuse Valerie. Mă întreb ce bunătăți i-a dat.

— Ceva absolut special, spuse Teddy. Pentru că eu am făcut meniul.

Valerie se uită la el.

— Tu l-ai făcut? exclamă. Cu ce ocazie?

— Tu ești ocazia, spuse, întinzând spre Valerie mâna în care ținea paharul. Și eu. Sorbi din nou din pahar. Noi.

— Ești drăguț, Teddy.

— Mă bucur că gândești așa, spuse Teddy și veni spre ea. Se aplecă și o sărută din nou pe frunte.

— Ești gata să intrăm în sufragerie? o întrebă, privind-o drept în ochi.

Valerie dădu afirmativ din cap şi se uită şi ea în ochii lui. I se păru că e puţin nervos... dar nu, nu era cuvântul potrivit. *Dar care e?* se întrebă. *Cred că puţin neliniştit. Ca şi cum... ca şi cum ar avea ceva de ascuns. Dar ce anume?*

— Mor de foame, spuse pe un ton vesel, eliberându-se de orice grijă. Înotul îmi face întotdeauna foame.

— Atunci ai venit exact unde trebuie.

Îi oferi braţul liber.

— Suntem încântaţi să rezolvăm această problemă.

Valerie îl apucă de braţ şi se ridică în picioare.

Teddy îşi termină băutura, puse paharul pe măsuţă şi intrară împreună în sufragerie.

Lumânările de ceară pâlpâiau în candelabrul de argint, stil georgian, aruncând umbre pe pereţii sufrageriei. Personajele îmbrăcate elegant, din anticele stampe chinezeşti păreau că prind viaţă în lumina pâlpâitoare, ca şi cum ar fi vrut să fie martori la ocazia specială din această seară.

Valerie oftă de plăcere, inspirând parfumul greu ce plutea în aer, de la trandafirii uriaşi, de modă veche. Într-un bol de argint – Tiffany, începutul secolului – pus în mijlocul mesei, Hattie îndesase trandafiri complet înfloriţi, roşii, roz, galbeni şi albi-crem.

— Pari mulţumită, spuse Teddy, de la celălalt capăt al mesei.

Valerie se uită la el. Ochii lui Teddy străluceau în lumina lumânărilor şi pe buze îi mijea un zâmbet. *Un pic răutăcios,* gândi Valerie.

— Chiar *sunt* mulțumită, spuse, zâmbind la rândul ei. Total mulțumită. Nici nu-mi mai aduc aminte când am mâncat ultima oară ceva atât de bun. Și desertul!

Se bătu pe burtă, într-o manieră lipsită de elementul „doamnă" și se uită la farfuria de desert – din porțelan fin – din fața ei, goală acum.

— Nu-mi vine să cred că am mâncat tot.

— E una din specialitățile lui Hattie, spuse Teddy. *Boca negra.* Tort de ciocolată neagră, cu sos de ciocolată albă.

— E cel mai bun tort de ciocolată pe care l-am mâncat în viața mea.

— Știu, replică Teddy cu un zâmbet larg. Cred că e din cauza whiskyului. E un fel de „Cartier" al torturilor de ciocolată, dar nu-i dau voie să-l facă prea des. E așa de bun, că poți deveni dependent de el.

— Uitasem ce bucătăreasă bună e Hattie, spuse Valerie. Și sufrageria e așa de frumoasă. Florile și lumânările fac totul.

Se uită în jurul ei, urmărindu-și privirea cu un gest al mâinii.

— Nu cred că am mai mâncat vreodată aici, cu excepția câtorva dineuri importante cu clienții tăi.

Se opri și se uită la el.

— Singurul lucru care lipsește e Elvis.

Teddy se uită la ea.

— Te neliniștește că e în căsuța lui Hattie, nu?

— Nuu, Teddy. Sper numai că nu-i dă prea multe bunătăți.

— O să-i fie bine, spuse Teddy. Am vrut doar să fim singuri în seara asta. Și, apoi, Hattie e nebună după el.

Se uită o clipă fix în ochii ei.

— Și după tine e nebună.

— Și mie îmi place de ea, spuse Valerie. Îmi place la nebunie cum gătește.

Râse, dar se opri brusc când văzu că expresia de pe fața lui Teddy devenise serioasă.

— Atunci, Val, nu ar trebui să fii o străină aici, spuse Teddy. Ai putea mânca tot timpul din ce gătește Hattie.

— A, Teddy, știi doar cât de ocupată sunt. La clinică și pe urmă treaba de acasă... păi, tot ce pot face e să ies undeva. Pentru tine e altfel. Ești în oraș cea mai mare parte a săptămânii, pe urmă vii aici să te relaxezi, sau te duci la cabana din munți să vânezi și să pescuiești. La sfârșit de săptămână, eu ori sunt de gardă, ori trebuie să-mi termin treburile din casă și din grădină și multe altele.

Teddy se ridică, veni la celălalt capăt al mesei, trase un scaun și se așeză lângă ea. Valerie se întoarse cu fața spre el și el îi luă mâinile într-ale sale.

— Aș putea face ca totul să-ți fie mult mai ușor, spuse pe un ton sincer.

Ochii îi ardeau de o lumină intensă, pe care Valerie rareori o văzuse în ei. Era la fel cu cumplita scăpărare pe care o aveau când era foarte supărat de ceva. Începu să se simtă cuprinsă de neliniște.

— Ce... ce vrei să spui, Teddy?

— Cred că știi.

— Nu... nu sunt sigură, bâlbâi Valerie.

Teddy îi dădu drumul la mâini și se ridică în picioare. În timp ce el se întorcea spre bufetul de mahon și scotea ceva din imensul bol japonez, Imari, aflat în mijlocul lui, Valerie văzu că pe față i se întipărise o expresie solemnă.

Se uită curioasă la el. Teddy se purta destul de des protocolar, uneori chiar exagerat, dar în seara aceasta comportamentul lui era pur și simplu ceremonios. *Ce se întâmplă?* se întrebă. *Fiindcă e clar că pune ceva la cale.*

Teddy se așeză din nou pe scaun și îi luă o mână, foarte blând, reverențios chiar. Se uită în ochii ei și expresia feței era încă sobră. Își drese vocea.

— Am... am ceva pentru tine.

— Pentru mine? spuse Valerie încetișor.

Simțea că orice manifestare de emoție ar afecta într-un fel ceremonia – sau ce era – care avea loc.

Teddy dădu afirmativ din cap și întinse mâna, cu palma în sus.

Valerie se uită la ea și văzu o cutiuță îmbrăcată în pluș negru. Chiar și în lumina pâlpâitoare a lumânărilor văzu că în plușul de deasupra era imprimat un cuvânt: *Bulgari.* Bijutierul care folosea pe u roman. Respirația i se opri în piept și rămase așa. Nu îndrăznea să respire. Gândurile începură să alerge nebunește, învălmășindu-i-se în creier. Era atât de copleșită de gestul lui Teddy, că nu putea să-și deosebească gândurile de senzații.

— Teddy... Teddy..., reuși în sfârșit să pronunțe, fără să respire. Eu... eu.

— Șșt, o liniști Teddy, strângând-o de mâna pe care i-o ținea într-a lui. Ia-o și atât.

Dădu drumul la mâna cu degete lungi și fine și puse cutiuța în ea.

Valerie o ținu în căușul palmei, fără să poată încă spune ceva. Trase adânc aer în piept și aruncă o privire spre fața serioasă a lui Teddy. Pe urmă, cu mâini tremurânde, deschise cutiuța. Era pregătită pentru strălucirea vreunei bagatele, dar în interior, perfect fixată, era o altă cutiuță, de data asta din piele neagră. Ca și la cutia de pluș, în piele era imprimat cuvântul *Bulgari.*

Incapabilă să mai suporte tensiunea, deschise repede cutiuța de piele. Când văzu inelul ce se odihnea pe pielea moale de căprioară care îmbrăca interiorul cutiuței, rămase cu gura căscată. Însuflețit de lumina lumânărilor care se reflecta în uluitorul galben-canar, diamantul clipea spre ea de parcă era viu.

— Vai... Dumnezeule, se bâlbâi. Vai... Teddy... nu știu ce...

Nestingherite, în ochi începură să-i apară lacrimi care, ca și inelul, străluceau în lumină.

Teddy o urmărea cu atenție, ochi în ochi.

— Nu trebuie decât să spui un cuvânt, Val. Un cuvânt mic și simplu.

Se uită la el, dorind să-i facă plăcere, dar își dădu seama că încă nu putea vorbi, că nu era în stare să pronunțe cuvântul pe care știa că el dorea să-l audă.

Teddy își aruncă brațele în jurul ei și o strânse la piept.

— Hai, Val, o îndemnă. Spune da. Spune doar da.

Mintea îi era încă neclară și nu era sigură cum să reacționeze.

Teddy se trase înapoi și se uită în ochii ei.

— Poți, spuse dând afirmativ din cap. Nu e nevoie să spui „Da, Teddy, mă căsătoresc cu tine."

Râse și o gâdilă sub bărbie.

— Trebuie să spui doar da!

Valerie se simțea fericită și, în același timp, oarecum înfrântă. Era încântată că un bărbat o dorea atât de mult și îi era greu să creadă că bărbatul nu era altul decât mult-doritul Teddy de Mornay. De ani de zile, era pur și simplu uimită de atracția lui față de ea.. Cum de putea fi așa de norocoasă? Dar în același timp, undeva adânc în sufletul ei, își dădea seama că, dacă se angaja la așa ceva față de el, le-ar face amândurora un deserviciu. În ciuda faptului că îi plăcea Teddy – poate chiar îl iubea, sau îl iubise cândva – instinctul îi spunea că nu e bine.

O, Doamne, ajută-mă, spuse în gând. *Ce să fac?*

Ochii lui Teddy îi căutau implorator pe ai ei și ea văzu privirea de dragoste și nerăbdarea din ei – ca ai unui cățelus – și inima îi era îndoită.

O, Doamne. Ce să spun?

— Spune, Val, repetă neliniștit Teddy. Sau dă doar din cap. Da. Atât trebuie să faci. Doar să dai din cap.

Și ea dădu.

Simți cum capul ei, ca și cum ar fi avut o voință a lui proprie, începe aproape involuntar să facă acel semn afirmativ pe care îl cerșea Teddy. Un „da" care era pro-

babil o minciună, un „da" care era o înfrângere a spiritului ei.

Înălță privirea spre Teddy. Ochii îi erau plini de lacrimi. Vroia să-i spună că îl iubește, dar că nu e sigură că e „îndrăgostită" de el. Totuși, sufletul ei torturat nu putea rezuma toate acestea în cuvinte.

Teddy își aruncă din nou brațele în jurul ei, o trase plin de patimă spre el și începu să o sărute pe gât, pe urechi, pe frunte, pe ochi, pe nas, pe obraji, pe gură.

— Te iubesc, Val, murmură. Ah, te iubesc atât de mult. Vreau să te fac cea mai fericită femeie din lume. Vreau să te fac *a mea.*

La aceste ultime două cuvinte, Valerie încremeni, dar nu spuse nimic, sperând că tăcerea nici nu-l va jigni, nici nu va implica un asentiment față de dorințele lui.

Când îi dădu drumul din brațe, Teddy îi zâmbi radios.

— M-ai făcut cel mai fericit bărbat din lume.

Valerie nu putu decât să se molipsească de emoția lui.

— Mă... mă bucur, Teddy, spuse zâmbindu-i la rândul ei.

— Îți place? o întrebă.

Se uită la el.

— Dacă-mi place? Teddy, e cel mai frumos inel pe care l-am văzut în viața mea.

— Pune-l pe deget. Să vedem cum arată pe deget.

Valerie luă inelul din lăcașul de piele moale și îl ținu cu două degete. Mâna îi tremura ușor.

— Stai, spuse Teddy. Lasă-mă să ți-l pun eu pe deget.

Luă inelul și Valerie își întinse mâna, încercând să o facă să nu mai tremure.

Teddy îi puse inelul pe deget și Valerie își flutură mâna, urmărind cum diamantul reflectă lumina lumânărilor. În pofida zbuciumului pe care îl simțea din cauza angajamentului față de Teddy, nu se putea abține să nu fie vrăjită de frumusețea diamantului. *E într-adevăr magnific,* își spuse. *Mai mult decât am visat vreodată... Sau mi-am dorit măcar.*

Mișcă mâna, urmărind cum piatra reflectă lumina. *Când e vorba de ceva ieșit din comun, trebuie să te încrezi în Teddy. El trebuie neapărat să obțină ceva extraordinar, ceva ce e mai presus de toate.*

Își ridică privirea spre el.

— Efectiv nu am cuvinte, Teddy. E într-adevăr cel mai frumos inel pe care l-am văzut vreodată.

Teddy zâmbi larg, ca un pusti mândru.

— Nu crezi că e vulgar? întrebă și apoi râse.

— E un pic cam mare, spuse Valerie și începu si ea să râdă.

— Dacă vrei să știi, numai cei care nu-și pot permite anumite lucruri spun că sunt vulgare, spuse Teddy.

Se ridică, se aplecă asupra ei și o sărută pe frunte.

— Ce-ai zice să ne întoarcem în seră și să ne bem cafeaua și coniacul acolo?

— Ar fi grozav.

Teddy îi luă mâna și Valerie se ridică în picioare. Se întoarseră în seră, Teddy ținându-și unul din puternicele sale brațe pe umerii ei.

— Mă duc să aduc cafeaua. Tu fă-te comodă.

— Mă răsfeți, Teddy.

— Asta și vreau, replică el.

Valerie își dădu drumul în puful luxos al uriașei canapele și se uită cum Teddy iese din seră. Nu-și putu reține un zâmbet. În pașii lui era o vioiciune pe care o recunoscu imediat. Era mersul pompos și mândru care îl trăda, arătând că este extrem de mulțumit de sine însuși.

Se uită la inelul de pe deget și din nou fu fermecată de sclipirile lui. *Dumnezeule! Inelul ăsta trebuie să-l fi costat pe Teddy o avere. Mă întreb dacă poate într-adevăr să-și permită așa un lucru scump.*

Gândul o făcu din nou să nu se simtă în largul ei. Teddy nu-i spusese niciodată nimic despre afacerile și treburile lui. Valerie știa că moștenise bani și că avea o rentă aici, la țară, dar o ținea la distanță în legătură cu afacerea pe care o avea în New York City, prin care făcea tranzacții bursiere și investea bani pentru prieteni.

Când îl întreba, Teddy ocolea întotdeauna întrebările ei, spunându-i că detaliile ar plictisi-o. Dar, în același timp, nu pierdea niciodată ocazia să se laude cu profiturile uriașe pe care le obținuse într-o anume zi sau săptămână.

La început fusese intrigată de felul lui secret de a fi – doar unul din multele lucruri pe care le aflase despre el – dar în ultimul timp începuse să devină suspicioasă că, la nivelul la care ajunsese relația lor, nu era mai deschis.

Oftă. *Nu vreau deloc să mă gândesc la toate astea în clipa de față,* își spuse.

Își aruncă sandalele din picioare și se îndreptă spre fereastra care dădea spre terasă și spre piscină. Simțea cum vântul pătrunde prin paravane. *Vine furtună,* se gândi.

Ieși prin ușile mari, stil franțuzesc, și se opri pe terasă privind în sus, spre cer. Se uită la norii imenși care, în alunecarea lor când dezveleau, când acopereau, strălucirea lunii pline. Se uită la apa bazinului și văzu că o clipă tremura în lumina lunii, pentru ca imediat să devină neagră ca smoala.

Prin ușile din spatele ei venea plutind muzică, o melodie blândă și sexy de jazz. Apoi brațele puternice ale lui Teddy o încercuiră pe la spate și Valerie simți cum buzele lui îi ating părul, căutându-i ceafa.

— Hm, murmură Teddy. Ești atât de frumoasă, așa cum stai aici, în lumina lunii.

Valerie simți cum trupul său răspunde atingerii senzuale a lui Teddy. Era un fel de cedare plăcută, chiar dacă nu plină de pasiune. Se răsuci în brațele lui, ajunse cu fața spre el, cu ochii închiși, și simți cum imediat buzele lui le acoperă pe ale ei, într-un sărut pătimaș. Îl luă cu brațele de după gât și se lăsă dusă de val, răspunzându-i la sărutări, bucurându-se de dorința lui pentru ea și plăcându-i să știe că acest bărbat o dorea atât de mult.

Teddy o strânse tare, lipind-o de el, și mâinile începură să urce și să coboare pe spatele ei, pe fesele frumos formate, câte una în fiecare mână, masând-o ușor și lipind-o de bărbăția sa excitată.

Valerie gemu ușor și, rezemându-și capul pe umărul lui Teddy, se agăță de el.

— Îți place, murmură Teddy.

Ea dădu din cap, afirmativ.

— E încă devreme, spuse Teddy blând. Ce-ar fi să ne bem mai întâi cafeaua și coniacul și pe urmă să mergem sus?

Valerie consimți din nou, dar de fapt îi făcea plăcere să-i simtă corpul puternic lipit de al ei și nu-i păsa de nici un fel de băutură. Nu, ar fi preferat să meargă sus, în dormitor, să se strecoare sub cuvertură și să se bucure și mai mult de trupul lui, lipit de al ei.

Teddy se trase înapoi și, luându-i una din mâini într-ale sale, o conduse înapoi în seră. Pe măsuța de cafea, Valerie văzu o tavă imensă de argint, pe care erau cești și farfurioare de porțelan și, lângă ele, două boluri de cristal pentru coniac.

Se așezară pe canapea și Teddy îi întinse o ceașcă de cafea.

— Am pus zahăr și frișcă așa cum îți place ție.

— Mersi, Teddy.

Zâmbi și luă o înghițitură. Cafeaua era exact cum îi plăcea ei. Dulce și tare. Mult mai bună decât cea pe care și-o făcea singură acasă. Se uită la Teddy și văzu că privește la inelul de pe degetul ei.

— E atât de frumos. Nu-i așa?

— Într-adevăr este, spuse Teddy.

Puse cafeaua jos și, uitându-se în ochii ei, îi trecu un braț în jurul umerilor.

— Când crezi că putem fixa data?

Valerie simți cum o apucă din nou amețeala. *Vai, nu! Ce să-i spun?*

Își ațintì privirea în ceașca de cafea, de parcă acolo s-ar fi aflat răspunsul la întrebarea ei. Nu prevăzuse deloc așa ceva și, deci, nici măcar nu se gândise la ce va spune. Știuse mereu că, de fapt, Teddy va dori la un moment dat să se căsătorească și să-și facă o familie, dar reușise întotdeauna să evite să se gândească la o căsătorie cu el – sau cu oricine altcineva.

— Vai, Teddy, seara asta... seara asta a fost așa de plină. Nu mai putem amâna discuția? Zâmbea căutându-i privirea și încerca din răsputeri să vorbească pe un ton cât mai neutru.

— Te rog, adăugă.

— Sigur, fetițo, spuse Teddy, strângând-o de umăr si zâmbindu-i deschis. O să mai așteptăm. Cum vrei tu.

O sărută pe buze.

— Dar nu prea mult, da?

Valerie dădu afirmativ din cap.

— Nu prea mult. Promit.

— Bine, spuse el.

Își luă mâna de pe umărul ei și apucă unul din bolurile de coniac.

— Vrei o înghițitură?

— Vrei să mă-mbeți? glumi Valerie.

— Cine, eu? Sigur că da.

— Atunci, îmbată-mă. Vreau să mă-mbăt. Mi-ar prinde bine o înghițitură zdravănă din chestia aia.

Şi chiar asta vroia.

Teddy îi întinse coniacul, luă celălalt bol şi îl ciocni de al ei.

— Pentru noi, spuse.

— Pentru... noi, spuse şi Valerie, pe urmă luă o înghiţitură sănătoasă. Înainte să înghită, savură aroma şi gustul lichidului ce-i ardea limba. I se păru că trec clipe întregi până să simtă căldura ce i se răspândea în tot corpul, încălzind-o şi relaxând-o, făcând-o să uite de neliniştea ce-i cuprinsese mintea.

Observă că Teddy îşi golise paharul dintr-o singură înghiţitură. Îl puse jos şi îşi concentră din nou atenţia asupra ei. Se uită îndelung în ochii ei, cu o urmă de zâmbet pe buze.

— Ce e? întrebă Valerie.

— Nimic, răspunse Teddy, dând uşor din cap. Îmi place să mă uit la tine când arăţi aşa. Aşa de... proaspătă. Aşa de radioasă. Aşa de inocentă.

Teddy spune întotdeauna exact ce trebuie. Şi eu îl cred întotdeauna.

Îi luă paharul de coniac din mână, îl puse pe măsuţă, o trase mai aproape de el şi, încet, senzual, începu să-i atingă cu buzele şi cu limba urechile şi gâtul, înainte să ajungă la gură şi să o sărute apăsat.

Corpul lui Valerie reacţionă imediat şi se lăsă în voia momentului încărcat de erotism, întorcându-i sărutările, mângâindu-i umerii şi spatele musculos, în timp ce limba sa interpreta un dans carnal cu a lui.

Teddy îşi schimbă poziţia pe canapea şi Valerie simţi cum îi pune mâna pe un sân, mângâindu-l gingaş şi

apoi prinzându-l strâns ca într-o cupă, în timp ce gura îi cobora spre mătasea bluzei și limba începu să-i atingă sfârcul prin mătasea subțire.

— Ah, gemu Valerie. Vai, Teddy.

Îl mângâie pe spate, masându-l, și îi plăcu senzația pe care i-o dădea forța masculină pe care o simțea sub cămașă. Acum vroia ca Teddy să se grăbească, să ajungă la acel moment magic când o pătrundea, umplând-o cu bărbăția lui și ștergând restul lumii de pe fața pământului.

Teddy își înălță capul și se uită la ea. Fața îi era roșie și respira greu.

— Ah, Val, spuse cu o voce alterată. E așa de bine. Hai să mergem sus. Vrei?

— Bine.

Teddy se ridică de pe canapea ca o săgeată și îi întinse mâna. Valerie îl luă de mână și ieșiră din seră, ea cu capul pe umărului lui și brațele înlănțuite unul în jurul celuilalt.

* * *

Teddy era în genunchi între picioarele ei larg desfăcute. Valerie deschise ochii și văzu, chiar și în lumina slabă a lumânării, că gura îi era umedă si roșie de la bucuria pe care și-o făcuse cu cel mai intim loc al ei. Putea să-i vadă chiar și bărbăția pregătită să intre în ea și o trecu un fior la gândul a ceea ce va urma.

De undeva de aproape se auzi un tunet puternic, atât de tare că întreaga casă păru să se cutremure. Tunetul

le străpunse urechile, dar nu reuși să-i distragă de la plăcerea pe care și-o făceau unul altuia. Când Teddy pătrunse în ea, Valerie icni. Gemetele de plăcere erau înecate de zgomotul picăturilor de ploaie ce se izbeau de ferestrele și ușile care ocupau trei pereți ai serei. Draperiile fluturau în bătaia vântului și câteva lumânări fură atinse de rafalele puternice, dar ei erau atât de preocupați să-și producă plăcere unul altuia, că nici nu băgară de seamă.

Teddy intra și ieșea din ea, retrăgându-se și apoi străpungând-o din nou, de fiecare dată mai nemilos, aducând-o într-o stare de frenezie și dorință de neimaginat, până când Valerie țipă.

În timp ce climaxul ei se declanșa sub el, trupul începu să i se miște spasmodic, iar Teddy se transformă într-un posedat; pătrundea în ea cu și mai multă furie, până când scoase un strigăt puternic și drevele gâtului i se reliefară si trupul intră în convulsii când sămânța țâșni din el, umplând-o până la refuz.

Se prăbuși pe ea, învăluind-o cu brațele și începu să o sărute pe frunte, pe obraji, pe nas, pe ochi și pe buze, în timp ce pieptul îi apăsa sânii, în încercarea disperată de a trage aer. Valerie se agăță de el, trăind intens fiecare clipă, nevrând încă să-i dea drumul.

În sfârșit, se lăsară pe o parte, cu fața unul spre celălalt și trupurile acoperite de transpirație. Era încă în ea și ei îi făcea plăcere să-l simtă acolo.

Teddy o sărută gingaș apoi, privind-o în ochi, se trase încet înapoi.

— A fost minunat, șopti. Atât de perfect.

— Da. A fost dumnezeiesc, Teddy.

Oftă adânc de plăcere și el o trase mai aproape.

Ploaia bătea în uși și ferestre ca un tam-tam continuu și, pentru prima oară, Teddy ridică ochii și văzu că vântul, care încă bătea cu putere, făcuse vele din draperiile de mătase și le umfla în încăpere.

— Cred c-ar trebui să mă scol, să-nchid ușile și ferestrele. Dar nu vreau să mă mișc.

— Atunci nu te mișca, spuse Valerie, strângându-l la piept. Rămâi așa. E minunat cum te simt.

Teddy o sărută cu o patimă reînnoită, mângâind-o pe spate și apoi pe fese, unde stărui puțin cu mângâierile, trăgând-o încet mai aproape de el.

Valerie simți cum penisul începe iar să se umfle în ea, umplând-o cu măreția lui. Printre buze îi scăpă un geamăt și Teddy începu să-și miște pelvisul într-un ritm lent, încântat de plăcerea de pe fața ei și mândru de puterea pe care o avea asupra ei. Se mișcă blând și rar, rar, până ce auzi din nou un geamăt slab de plăcere. O rostogoli până când ajunse deasupra ei, încă în ea, tachinând-o, ieșind și...

Deodată se auzi un bip, un bip îngrozitor de ascuțit, ca alarma unei mașini.

Cu o mișcare bruscă, Valerie se ridică în șezut. Când Teddy încercă să o facă să se așeze din nou pe pat, spuse cu fermitate:

— Nu, Teddy. E pagerul meu. Trebuie să...

Hotărât să nu o lase să spună nimic, îi acoperi gura cu a lui, dar ea își trase capul într-o parte.

— Nu, spuse pe un ton răguşit, străduindu-se să iasă de sub el. Lasă-mă să mă ridic, Teddy! strigă. Lasă-mă naibii să mă ridic! Imediat!

Teddy se ridică de pe ea fără tragere de inimă şi o lăsă să sară în picioare şi să-şi ia pagerul. Era evident că o sunau de la serviciu. Valerie apucă celularul de pe noptieră şi îl deschise cu o mişcare bruscă.

— Dr. Rochelle, spuse pe un ton profesional.

Pe patul în dezordine, Teddy aştepta ca Valerie să termine conversaţia, uitându-se la ea cu un amestec de dezamăgire şi dezgust. Era din ce în ce mai nemulţumit, furios chiar, şi lovi cu pumnul una din perne, după care sări din pat şi începu să umble de colo-colo prin cameră, închizând cu zgomot uşile şi ferestrele. Când termină rămase în picioare, cu mâinile în şolduri şi picioarele depărtate, uitându-se furios la ea.

După ce termină convorbirea cu cei de la serviciu, Valerie formă numărul pe care i-l dăduseră. I se răspunse la primul apel.

— Dr. Rochelle, spuse.

— Dr. Rochelle, spuse o voce de bărbat, aici e Santo Ducci de la Stonelair. Avem un cal bolnav şi am vrea să ştim dacă aţi putea veni să-l vedeţi.

— Ajung în cincisprezece-douăzeci de minute.

— Vă mulţumesc mult, spuse bărbatul.

Valerie apăsă butonul de sfârşit de convorbire şi băgă repede celularul într-o geantă mare de voiaj, din piele şi pânză, pe care o lua peste tot cu ea. Se îndreptă spre baie. Ezită o clipă, înainte să bată în uşă.

Nu se auzi nici un răspuns, asa că bătu ceva mai tare.

— Teddy? spuse. Îmi pare rău, dar... știi că asta e situația.

Nu i se răspunse nici acum și Valerie bătu din nou în ușă.

— Teddy?

Tocmai vroia să deschidă usa, când aceasta se deschise brusc.

Teddy stătea în picioare, încă dezbrăcat... și așa de frumos – îi trecu lui Valerie prin gând – cu gura întredeschisă într-un zâmbet care lăsa să i se vadă dantura albă, perfectă.

— Vino încoace, spuse, întinzând brațele către ea și, înainte ca ea să poată face vreo mișcare, înaintă spre ea și o luă în brațe.

— Te rog să mă ierți, șopti. Nu... nu ar fi trebuit să reacționez așa, dar am vrut să avem un sfârșit de săptămână perfect.

Se trase puțin înapoi și se uită în ochii ei.

— Mă ierți? spuse ca un copil. Te rog.

Valerie nu se putu abține să nu zâmbească, cu toate că găsea că Teddy se poartă imatur și lipsit de considerație. Se obișnuise cu ieșirile lui violente. Era un băiat răsfățat, de bani gata, care nu putea tolera ca cineva să nu facă ce vrea el. Îl sărută repede pe buze.

— Nu-i nimic, spuse ciufulindu-i părul cu vârfurile degetelor. Și mie îmi pare rău, dar trebuie să plec.

Se duse repede la dulapul din perete și înșfăcă o pereche de Levis, un tricou și un halat alb, de laborator.

Le aruncă pe un scaun și începu să scotocească într-un sertar, până găsi un sutien, chiloți și șosete. Începu să se îmbrace în grabă, în timp ce Teddy stătea și se uita la ea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă. Avortează cățeaua cuiva, sau ce?

Lui Valerie i se păru că detectează o notă de sarcasm în vocea lui, dar preferă să nu bage de seamă.

— E o urgență la Stonelair, răspunse.

— La Stonelair? întrebă Teddy făcând ochii mari. Doar nu te duci acolo, nu?

— Ba da, spuse Valerie, apucând o pereche de adidași de jos din debara.

— De când ai început să lucrezi pentru nenorocitul ăla de patron al drogurilor?

— De acum, răspunse Valerie, trăgându-și șosetele.

— Dumnezeule, Val, strigă furios Teddy. Nu e puțin stupid? Poate chiar un pic periculos, nu?

Stătea în picioare și se uita la ea, cu trupul țeapăn și ochi aprinși.

Valerie termină de legat șireturile la adidași, se ridică în picioare și, dintr-o singură mișcare, își luă geanta și și-o aruncă pe umăr.

— Uite ce e Teddy, spuse pe un ton hotărât. Nu știu nimic despre oamenii de la Stonelair și nici tu nu știi. Tot ce știu e că acolo se află un cal care are probleme și că eu trebuie să mă duc și să-l îngrijesc. E datoria mea de veterinar.

— Dar... dar nici măcar nu știi ce e acolo, Val, bâlbâi Teddy. Vreau să spun că cei de acolo ar putea avea un laborator de droguri sau...

— Nu-mi pasă de ce se-ntâmplă acolo, izbucni Valerie furioasă. Acolo e un cal bolnav și eu mă duc la el. Și mă duc *acum!*

Porni spre ușă, dar Teddy o ajunse din urmă și o prinse în brațele lungi și musculoase.

— Dă-mi numai un pupic, spuse, numai miere din nou.

Valerie se întoarse spre el și îl lăsă să o sărute, apoi se trase înapoi.

— Teddy, mă grăbesc.

— Știu, știu, spuse Teddy pe un ton împăciuitor, dând din cap. Du-te, du-te. Și o plesni în joacă peste fund.

Valerie ieși din dormitor și o luă pe hol, spre scară.

— Val, o strigă Teddy când ajunse în capul scărilor.

Valerie aruncă o privire rapidă înapoi, spre ușa dormitorului, acolo unde stătea Teddy, și trupul lui înalt și puternic umplea cadrul ușii.

— Am să te aștept, spuse Teddy, fluturându-și penisul în direcția ei.

Valerie nu se putu abține să nu izbucnească în râs.

— Vai, nebun mai ești, spuse râzând și o porni în fugă pe scări în jos și ieși în noaptea întunecată și agitată.

Capitolul doi

Valerie conducea de parcă era posedată de diavol. Uitate erau acum cina superbă și zbenguiala din dormitor. Chiar și magnificul diamant galben-canar care îi strălucea pe deget trecea neobservat, în graba ei de a ajunge la Stonelair. Era trecut de miezul-nopții și furtuna de vară mătura ținutul.

Pe drumul de țară, plin de cotituri, Valerie vedea cu greu pe unde merge. Peisajul înecat în ploaie era un vid total, întunecat, în afară de momentele în care terifiantele fâșii de lumină ale fulgerelor sfâșiau cerul, îmbrăcând o clipă câmpurile și pădurile și, din când în când, o casă sau un hambar, într-o lumină ciudată. Tunetele care le însoțeau veneau rostogolindu-se frenetic și de fiecare dată Valerie tresărea involuntar.

— Doamne, parcă trec prin capotă, spuse cu voce tare.

Își dori deodată ca Elvis să fie cu ea și să-i țină companie. Întinse mâna și dădu drumul la radio. Se gândi că, după Elvis, era cel mai bun lucru. Era fixat pe un post de muzică clasică și acordurile cvintetului pentru pian *Păstrăvul,* de Schubert, îi umplură urechile. Râse nervos, gândindu-se că păstrăvul lui Schubert ar fi într-adevăr foarte fericit pe o astfel de vreme.

Din loc în loc, adevărate râuri de ploaie, care veneau

de pe dealuri, traversau drumul, dar jeepul se descurca bine cu ele. Valerie își continua drumul aplecată pe volan, hotărâtă să ajungă cât mai repede la Stonelair. Nu mai avusese de-a face cu acest cal până acum, dar din cele auzite la telefon, situația nu era prea roză. Și nu se știa niciodată dacă nu ajunge prea târziu.

Când desluși în lumina farurilor zidurile de piatră care înconjurau vechea proprietate, Valerie reduse viteza. Deși mersese rar pe porțiunea aceasta îndepărtată a drumului, își aducea aminte că undeva pe aproape erau niște porți mari, de fier. *Oare de ce-mi aduc aminte de ele?* se miră. *Poate pentru că mi s-a părut întotdeauna că interzic accesul. Ca și cum ar spune „Nu intra".*

— Hopa! spuse cu voce tare. Uite-le!

Erau pe partea dreaptă și tocmai trecuse de ele.

Apăsă piciorul pe frână, derapă ușor și trebui să dea câțiva metri înapoi, mulțumită că nu circula nimeni pe drum. Răsuci volanul și intră pe podețul acoperit care ducea la poarta mare și neagră. I se spusese că, undeva la mijlocul podețului, va vedea o colonadă cu un interfon pe ea și acum o văzu. Opri lângă ea, coborî geamul și apăsă pe buton. Mâneca halatului se udă imediat și ploaia pătrunse în mașină, stropind-o și pe păr.

O voce de bărbat întrebă cine e. *Pe cine naiba așteaptă după miezul-nopții?*

— Dr. Rochelle, spuse ridicând vocea, pentru a acoperi zgomotul ploii.

— Când ajungeți la aleea în formă de Y, luați-o la stânga și veți ajunge la grajduri, spuse vocea fără trup.

Pe urmă difuzorul tăcu și poarta începu să se deschidă încet. Valerie văzu că pe zidurile de piatră erau instalate camere de luat vederi. Părea că sunt focalizate pe ochii ei, ca niște monștri extratereștri dintr-un film de science-fiction.

La ce naiba le trebuie atâta securitate? se întrebă. Majoritatea proprietarilor de cai din împrejurimi nu aveau nici un fel de sistem de securitate, iar puținii care aveau animale deosebit de valoroase nu aveau de obicei decât un sistem de alarmă în grajduri. Își aduse însă aminte că nu știa mai nimic despre oamenii aceștia. Știa că plătiseră o avere pentru această proprietate vastă și oarecum în ruine și auzise zvonuri cum că ar fi cheltuit o altă avere ca să o restaureze. Stonelair, un elefant alb cu impozite uriașe și spații interioare vaste, imposibil de încălzit, stătuse ani de zile nelocuit, până când apăruseră oamenii aceștia, din neant.

Of, nebuniile celor extrem de bogați, își spuse Valerie, în timp ce accelera pe asfaltul intrării, îndreptându-se spre casă. *Și paranoia!*

Pe ambele părți, drumul era mărginit de copaci veșnic verzi imenși – pini, molizi și tuia – și în fața lor, între ei și drum, erau rododendroni. Cam la o sută de metri în fața ei, văzu răscrucea în formă de Y și când ajunse la ea vră spre stânga, așa cum i se spusese. Aparent, drumul înconjura casa, după care se îndrepta spre partea din spate a terenului pe care fusese construită.

Încă un minut și ajunse la o parcare mare. Pe stânga, reuși să vadă o construcție de piatră care nu putea fi

altceva decât grajduri. Apăsă pe frână și opri motorul. Își luă geanta, ieși repede din mașină și fugi spre partea din spate a mașinii. Deschise ușa și își scoase trusa medicală. Se răsuci pe călcâie, gata să o ia la fugă spre grajd.

— O, Doamne! exclamă, rămânând cu gura căscată.

În calea ei stătea un uriaș. Apăruse nu se știe de unde, fără nici cel mai mic zgomot – sau cel puțin fără vreun zgomot pe care să-l fi putut detecta ea prin ploaia și vântul care băteau.

— Îmi cer scuze, spuse revenindu-și rapid. Nu v-am auzit.

Spera să fie un uriaș bun, pentru că ținea deasupra capului o umbrelă și se pregătea să deschidă și pentru ea una. Încântată că se poate apăra de ploaie, i-o luă din mână.

— Dr. Rochelle? întrebă.

— Da, răspunse Valerie și dădu din cap.

— Sunt Santo Ducci, spuse bărbatul fără a-i întinde mâna. Pe aici, adăugă, indicând direcția printr-o mișcare a capului și, fără să mai spună ceva, o porni spre grajd.

Valerie îl ajunse repede din urmă și se uită cu coada ochiului la deosebit de ciudata escortă. Avea capul ras complet, o mustață neagră și barbișon. În ureche avea un cercel mare și rotund, de aur.

Mr. Clean, își spuse. Așa cum mergeau, corpul bărbatului părea numai bun pentru studiul grupelor musculare. Brațe ca un trunchi de copac și picioare pe măsură.

Abductori ca un pachet și un piept de aici până hăt-departe. *Isuse, un adevărat colos.* Pe urmă își dădu seama că și ea trebuie să arate destul de ciudat; părul lipit efectiv de cap, blugii uzi, tricou și halat de laborator și încălțări prin care apa pătrunsese deja.

Ajunseră repede la grajd și uriașul deschise ușa și o ținu ca să intre ea. Valerie intră într-un birou de-a dreptul luxos. Pereți îmbrăcați în mahon, pe jos un covor vechi de Tabriz, canapele și fotolii vechi și frumoase, cu tapițerie de piele, o masă imensă de mahon care servea de birou și singurele obiecte care trădau secolul douăzeci și unu: un computer, un printer, un fax și fișiere.

Valerie își închise umbrela și o puse în suportul vechi de fier, de lângă ușă.

— Pe unde o luăm? întrebă, grăbită să ajungă la calul bolnav.

— Pe aici, răspunse bărbatul și o conduse într-o anexă.

Pereții erau plini de accesorii de călărie: șei, zăbale, frâie, pieptare și coliere, curele pentru frunte, nas și gură, opritori – *tot tacâmul,* observă Valerie – toate din piele și alamă și toate străluceau de atâta frecat.

Din anexă intrară în grajdul propriu-zis. Valerie socoti că trebuie să fie cel puțin treizeci de boxe în spațiul de o curățenie impecabilă, dar atenția îi fu imediat atrasă de aerul de neliniște și nervozitate instinctuală ce plutea în grajd.

Furtuna, își spuse. *Tunetele și fulgerele le-au întins nervii la maximum.*

Pe urmă, printre zgomotele furtunii și agitația celorlalți cai, auzi sunetele scoase de un cal aflat în mare suferință. *Și asta amplifică și mai mult agitația celorlalți.*

Fără să-l mai aștepte pe Ducci, grăbi pasul îndreptându-se spre direcția din care veneau sunetele. Ajunse la boxă și, printre barele ușii, văzu superbul armăsar arab – dintr-o linie genetică excelentă, după toate aparențele – care, deși legat de un stâlp, zăcea pe o parte. Îl legaseră pentru că din cauza durerii s-ar fi putut răni singur. Valerie văzu armăsarul plin de spumă și își dădu seama că, în agonia lui, se rostogolise pe jos.

Își puse jos geanta și trusa medicală și vru să deschidă ușa boxei, dar uriașul îi prinse mâna pe la spate.

— Stați așa! spuse speriat. S-ar putea să vă rănească. E un animal extrem de puternic si în starea în care se află poate fi periculos. Nu ar fi mai bine să încercați să-l sedați mai întâi, sau ceva de genul ăsta?

Valerie se întoarse spre el.

— E legat și apoi aflați că știu ce fac. Dați-vă numai puțin înapoi, spuse pe un ton calm. Lăsați-mă singură cu el câteva minute.

— Nu știu dacă... începu Ducci.

— Știu eu, spuse apăsat Valerie. Nu vreau să fiu nepoliticoasă, dar îmi cunosc meseria. Dacă sunteți amabil, așteptați acolo.

Îi arătă o bancă lângă ușa care dădea în anexă.

— Dacă voi avea nevoie, am să vă chem.

— Cum doriți, mormăi Ducci, ridicând din umeri.

După ce plecă de lângă ea, Valerie își îndreptă din

nou atenția asupra boxei. Pe ușă era o placă de alamă cu numele calului gravat pe ea: *Storm Warning*[1].

Cât se poate de potrivit, își spuse Valerie. Desfăcu ușa boxei și intră sigură pe sine, dar încet. Rămase un moment în picioare, uitându-se câteva clipe la animalul magnific, apoi îngenunche lângă el, la o distanță apreciabilă de picioarele dinapoi. Calul era în mare suferință. Începu să-l mângâie pe cap și să-i vorbească blând. În timp ce vorbea, cercetă din priviri corpul, pentru a-i stabili starea fizică generală și a vedea dacă, în afară de ceea ce credea ea, mai existau și alte probleme. După acest examen sumar, continuă să-l mângâie și să-i vorbească blând câteva minute, apoi se ridică în picioare și își luă geanta și trusa.

Le puse lângă Storm Warning și se așeză din nou în genunchi, vorbindu-i blând tot timpul. Chiar în clipa în care își deschidea trusa, un tunet bubui năpraznic și lumina puternică a fulgerului străbătu prin noapte. Becurile pâlpâiră o clipă, apoi se stinseră, lăsând grajdul complet în întuneric. Caii reacționară la violența vremii cu zgomote proprii, bătând din picioare, nechezând și sforăind.

— Dr. Rochelle? o strigă Ducci.

— Da? răspunse Valerie, mângâindu-l din nou pe Storm Warning.

— Vă simțiți bine?

— Perfect. Aveți o lanternă sau altceva de luminat?

— Vin imediat.

Îl auzea cum se mișcă și pipăie pe întuneric.

[1] În traducere liberă – Vine furtuna (N.T.).

— Gata, șopti, mângâind părul neted, bine îngrijit, al calului. Ai să te faci bine, Storm Warning. O să te facem bine cât ai bate din palme.

În întunericul de smoală al grajdului, minutele păreau interminabile, dar curând îl auzi pe Ducci apropiindu-se din direcția anexei.

— Vin imediat, strigă și, o clipă mai târziu, apăru în boxă cu un felinar în mână.

— Putem să-l agățăm undeva? întrebă Valerie.

— Chiar aici.

Îl agăță de un piron de fier bătut în zid.

— E bine. Dacă nu vă supărați, am în partea din spate a jeepului o cutie cu medicamente. E pe stânga, chiar lângă ușă. Puteți să mi-o aduceți? Și încă un felinar, dacă aveți.

— Imediat.

Uriașul simțea că femeia știe ce face și se întoarse să plece, luminându-și drumul cu o lanternă.

Sub haloul de lumină al felinarului, Valerie scotoci prin trusa medicală. Găsi ce căuta și începu să-l consulte pe Storm Warning. Îi pipăi mai întâi gâtul, căutând vena jugulară. Îi injectă Rompun. Sedativul își făcu repede efectul, relaxând cât de cât calul și, bineînțeles, ușurându-i ei munca. Ducci se întoarse și rămase în pragul ușii cu cutia și un felinar în mână.

— Mai e vreun alt loc unde poate fi agățat? îl întrebă fără să ridice capul.

— Chiar acolo, răspunse Ducci, arătând peretele din stânga ușii.

— Agățați-l acolo, vă rog. Și puneți cutia jos, lângă trusa mea.

— Pot să vă țin eu felinarul.

— Nu e nevoie. Cred că eu și Storm Warning ne vom simți mai bine singuri.

— Cum doriți.

Puse cutia jos și agăță felinarul, apoi se întoarse să plece.

— Vreți să stau pe-aproape?

— Nu e nevoie. Dacă aveți ceva de făcut, vedeți-vă de treabă.

— Am să fiu în birou câteva minute. Trebuie să verific niște chestii.

Valerie nu îi răspunse și își reluă șoaptele lungi, încercând să liniștească animalul nervos și să-l pregătească pentru o altă injecție. Era un calmant, Benamine, care se injecta, ca și Rompun, tot în vena jugulară. Pe urmă trebuia să aștepte puțin, ca sedativul și calmantul să-și facă efectul și să liniștească magnificul cal, înainte să treacă la procedeul următor.

Furtuna se potoli aproape la fel de repede cum începuse. Grajdul se cufundă în liniște, în timp ce tunetele se pierdeau în depărtare și animalele se pregăteau de culcare. Valerie continuă să-l mângâie pe Storm Warning și să-i șoptească litania de cuvinte liniștitoare, până ce calul păru să aibă mai puține dureri și intră într-o stare de letargie. Atunci își scoase din trusă lucrurile de care avea nevoie și se apucă de treabă. Introduse într-o nară o sondă gastrică și o împinse până în sto-

mac. Turnă în ea ulei mineral, care trebuia să acționeze ca laxativ și să înlăture crampele dureroase ale calului. Se concentră asupra lucrului în liniștea din jurul ei și nici nu-și dădu seama când a trecut timpul. Aproape terminase când, deodată, simți că i se face părul măciucă și inima îi îngheță.

Cineva se uită la mine, își spuse.

Înălță brusc capul și privi în spatele ei, în întunericul de smoală al grajdului. Putea să jure că a văzut o siluetă care s-a tras înapoi în întuneric, dar nu era sigură.

— Domnule Ducci? Dumneavoastră sunteți?

Nu-i răspunse nimeni și după o clipă scutură din cap, ca și cum ar fi vrut să și-l limpezească și își concentră din nou atenția asupra calului. *Cred că furtuna și căderea de energie m-au dat peste cap,* își spuse. *La fel ca pe cai.* Se simțea prost, pentru că de obicei furtunile și căderile de electricitate nu o afectau în nici un fel. Erau un lucru obișnuit la țară.

Probabil e doar din cauza situației, se gândi. *E prima dată când vin la Stonelair. Toate zvonurile alea tâmpite despre proprietar. Și uriașul Ducci. Desi pare destul de pașnic. Oare unde e?* Apoi îi trecu prin gând că o proprietate ca Stonelair, mai mult decât îngrijită după cum arătau grajdurile, avea în mod sigur un generator de rezervă.

Termină repede ce mai avea de făcut cu Storm Warning, administrându-i ultima doză de ulei mineral si scoțându-i apoi sonda din nară. Mai rămase câteva clipe lângă el, șoptindu-i și mângâindu-l. Mulțumită că

armăsarul e mult mai liniștit, se ridică în picioare. Luă mai întâi un felinar, pe urmă și pe celălalt, și le puse jos, în afara boxei. În sfârșit, își puse lucrurile înapoi în trusa medicală, în geantă și în cutia cu medicamente. La celălalt capăt al intervalului pardosit cu cărămidă dintre boxe, apăru lumina unei lanterne și odată cu ea Ducci, care venea grăbit spre ea.

— Îmi cer scuze, spuse. Am încercat să dau drumul la generatoarele de rezervă, dar până acum n-am avut noroc.

— Nu-i nimic. Am terminat.

— Și care pare să fie problema?

— Colici severe. I-am administrat un sedativ și un calmant și i-am dat niște ulei mineral ca laxativ. Să fiu anunțată dacă starea nu i se ameliorează peste noapte.

— Bine, spuse Ducci.

— Și, dacă nu vă supărați, ați putea să mă ajutați și să-mi duceți lucrurile la jeep? întrebă Valerie, punându-și pe umăr geanta de voiaj și luându-și trusa medicală.

— Nici o problemă, spuse Ducci și se aplecă și luă de jos felinarele, odată cu cutia grea cu medicamente. Veniți după mine, adăugă, pornind înainte cu lanterna.

Când ajunseră la birou, îi ținu ușa ca să intre și Valerie văzu că fuseseră aprinse câteva lumânări. Dar nu zăbovi, și se îndreptă spre ușa care ducea în parcare.

— Dr. Rochelle, strigă Ducci în urma ei.

— Da? spuse Valerie, întorcându-se spre el cu sprâncenele ridicate.

— Trebuie să vă dau un cec acum sau...?

— Nu e nevoie, răspunse Valerie clătinând din cap. Vă va trimite clinica nota de plată. Dacă aveți o carte de vizită cu adresa pentru notele de plată, puteți să mi-o dați. Apropo, am să vin mâine să-l văd din nou pe Storm Warning.

— E foarte bine.

Se îndreptă spre biroul cel mare, puse felinarele jos și deschise o casetă de lemn din care scoase o carte de vizită. I-o întinse și Valerie o luă și-i dădu drumul în geantă.

— Mulțumesc, spuse.

Ducci o însoți până la jeep și deschise portbagajul. După ce Valerie își puse jos trusa medicală, puse cutia în colțul ei și închise portbagajul.

— Vă mulțumesc foarte mult, dr. Rochelle.

— Pentru puțin. Țineți-l sub observație pe Storm Warning, deși cred că se va simți bine.

Ocoli mașina, își aruncă geanta pe ușa din dreptului șoferului și urcă și ea. Aruncă o privire spre grajd și, prin ușile exterioare, văzu o lumină. Se deplasă încet de la capătul anexei spre mijlocul grajdului, apoi se opri în zona în care se afla Storm Warning.

Ciudat, își spuse Valerie. *Se pare că Ducci și cu mine nu am fost singuri acolo.*

Porni mașina și îi făcu semn din cap lui Ducci, care stătea și se uita la ea cum pleacă. Întorcându-se pe aleea pe care venise, se întrebă dacă cel care venise în urma ei să vadă calul era noul proprietar.

Dar de ce atâta mister? se întrebă. *Şi, de fapt, de ce nu a venit la mine să se prezinte? De ce nu s-a agitat şi el pe lângă mine când îl îngrijeam pe Storm Warning, cum fac cei mai mulţi proprietari de cai?* Îşi spuse hotărât că nu are o părere prea bună despre un proprietar care are un animal bolnav şi nu participă el însuşi la tratament.

Farurile luminară poarta uriaşă care păzea intrarea în proprietate, dar până să apuce Valerie să se întrebe cum se deschide, poarta începu să alunece încet în lateral în faţa maşinii ce se apropia.

— Sesam, deschide-te! spuse cu voce tare.

Trecu prin poartă şi o luă pe drumul care trecea prin faţa intrării în Stonelair.

Ce loc ciudat, se gândi în timp de intra pe drum. Mr. Clean, uriaşul care ar da fiori reci oricui. Furtuna şi pe urmă pana de electricitate. Senzaţia că e privită.

— După toate astea, mi-ar prinde bine nişte muzică, spuse cu voce tare. Poate nişte rock and roll, cu volumul dat la maximum. *Orice,* gândi, *numai să scap de senzaţia asta de piele de găină.*

Bărbatul văzuse că Santo o conduce pe doctoriţă spre birou. Ieşise apoi din boxa goală de vizavi de cea a lui Storm Warning şi traversase intervalul de cărămidă spre boxa calului. Rămăsese în picioare uitându-se în ea, dar nu putuse să vadă calul, din cauza întunericului. Când îi auzise ieşind din birou şi îndreptându-se spre maşină, se dusese în birou şi luase unul din felinare, îl

aprinsese si se întorsese din nou în boxa lui Storm Warning.

Deschise ușa și atârnă felinarul. Pe urmă, așa cum o auzise pe ea făcând, se lăsă în genunchi și începu să-i vorbească în șoaptă animalului enorm, mângâindu-l tot timpul cu dragoste. Își tratase întotdeauna animalele cu multă afecțiune – cine n-ar face-o? – dar nu văzuse niciodată pe cineva care să calmeze un animal cu atâta abilitate. În orice caz, nu un animal atât de puternic ca Storm Warning.

Se pare că poate într-adevăr să comunice cu animalele, își spuse. *Dar asta nu e chiar ieșit din comun, nu? Totuși, parcă ar avea ceva de vrăjitoare.* Pe urmă zâmbi. *Poate că e datorită inelului mare și strălucitor pe care îl poartă,* se gândi. *A culeș și a reflectat lumina felinarului în tot grajdul. Poate că pietroiul ăla are putere de vindecare,* îi șopti lui Storm Warning.

Capitolul trei

Valerie intră pe autostradă și o luă spre clinica veterinară cocoțată în vârful unui deal de pe care vara se vedeau câmpurile și pădurile verzi. Era o dimineață răcoroasă și ceața plutea deasupra pământului. Iarba era încă plină de rouă, dar Valeria știa că în curând ceața se va disipa și pământul va fi repede uscat de arșița zilei de vară.

Parcă pe locul ei obișnuit din spatele clinicii și opri motorul. Pentru o luni dimineața, era obosită și asta o făcea să nu se simtă în largul ei. De obicei intra în clinică pieptănată cu coadă de cal și ochi luminoși, gata să se apuce de lucru. Dar nu și astăzi.

Nu pentru că fusese de gardă în acest weekend. Fusese un weekend ușor – o urgență la Stonelair și cinci sau șase consultații prin telefon, duminică. Ajunse la concluzia că se simțea epuizată pentru că petrecuse sfârșitul de săptămână cu Teddy. Și nici măcar din cauza exercițiilor fizice plăcute pe care le făcuseră. Nu, ceea ce o făcea să se simtă moale ca o cârpă era costul emoțional al contactului cu Teddy. Asta și propria ei slăbiciune în fața situației. Își dădea seama că ea și numai ea era răspunzătoare de acțiunile ei și simțea că în acest weekend avusese un eșec. Total.

— Trebuie să ies cumva din starea asta, Elvis, spuse, uitându-se la câinele de pe scaunul din dreapta. Mă așteaptă o săptămână grea și trebuie să fac față.

Elvis se uită la ea și dădu leneș din coadă.

Valerie zâmbi și îl mângâie, pe urmă își puse cheile în geantă și coborî din jeep. Ținu ușa deschisă și Elvis sări după ea. Intră pe ușa personalului și o luă pe coridorul care ducea la recepție, lângă care se afla cabinetul său. Încântat ca de obicei că e din nou pe unul din domeniile sale favorite, Elvis mergea alături de ea în salturi.

Când ajunse în holul recepției, zgomotul de voci pe care îl auzise de pe coridor se opri brusc și patru capete se întoarseră spre ea: Daphne Collins și Charles Bradford, medici veterinari, și Tami Reeves și Annie Wolsky, care lucrau simultan ca secretare și recepționere.

— Măi, măi, am auzit că ai fost în vizită la infamul Stonelair, sparse tăcerea cu o voce ostilă Charles Bradford, care era și proprietarul clinicii.

Valerie răspunse dând doar din cap.

— E adevărat deci, se băgă în vorbă Daphne. Micuța noastră Valerie l-a întâlnit pe misteriosul domn Conrad.

Valerie zâmbi senin, cu toate că era uluită de sarcasmul evident al lui Daphne. Tonul era neobișnuit pentru foarte drăguța și foarte blonda Daphne. Valerie o plăcuse dintotdeauna și presupusese că sentimentul era reciproc. Nu erau prietene foarte bune, dar relația dintre ele fusese amicală de la bun început.

— Da, răspunse pe un ton neutru. A trebuit să mă duc la Stonelair sâmbătă noaptea. Un cal...

— Cum arată? o întrerupse Charles pe un ton tăios, imperativ.

— Hai, Val, spuse Daphne, povestește-ne totul despre el.

Își trecu degetele prin păr cu un gest nervos și își schimbă greutatea de pe un picior pe celălalt. Părea nerăbdătoare să audă ce avea de spus Valerie.

— Armăsarul ăsta arab..., începu Valerie.

— Val, nu de cal ne pasă nouă, spuse Daphne. Povestește-ne despre Conrad.

Începură toți să râdă, inclusiv spilcuitul de Charles Bradford, care rareori se aventura la o astfel de manifestare.

— Nu l-am întâlnit, spuse Valerie.

— Ce? strigară la unison cele trei femei.

Valerie observă că până și Charles rămăsese perplex de răspunsul ei. Își scoase ochelarii și începu să-i șteargă cu o batistă, ca și cum auzul i-ar fi fost afectat de lentilele murdare.

— Îmi pare rău, spuse Valerie, zâmbind și ridicând apologetic din umeri.

— Fir-ar să fie, spuse Daphne. Vrei să spui că nici măcar nu l-ai văzut?

— Nu l-am văzut, spuse Valerie. La grajduri m-a întâmpinat un tip care lucrează pentru el, dar pe el nu l-am văzut.

— Musculosul ăla mare, despre care auzim atâtea? întrebă Daphne.

Valerie se uită la ea și dădu din cap.

— Da, pare un fel de Mr Clean.

— Și n-ai mai văzut pe nimeni altcineva? întrebă Charles. Chiar pe nimeni?

— Nu, spuse Valerie dând din cap. Era singur pe-acolo.

— Și cum arată? întrebă Daphne. E... știi, am auzit că te cam ia cu fiori.

— A fost strict la obiect, răspunse Valerie. Nu pot spune că am ajuns să-l cunosc. Știi, eu aveam treabă cu calul și...

— La dracu', spuse Daphne. Nu ne poți spune nimic folositor, Val.

Telefonul începu să sune și Tami ridică receptorul.

— Clinica pentru animale, spuse pe un ton plăcut, profesional.

Ascultă o clipă, apoi spuse:

— Nu închideți, vă rog.

Se uită la Valerie și cu o privire triumfătoare îi întinse telefonul peste tăblia recepției. Toată lumea se uita la ea.

— E pentru dumneavoastră, dr Rochelle, spuse Tami. Domnul Santo Ducci, de la Stonelair. Linia unu.

— Răspund aici, spuse Valerie.

Întinse mâna după receptor. Prefera să răspundă de aici, și nu din intimitatea cabinetului său. Se întrebă dacă nu cumva Storm Warning se simte mai rău.

— Dr Rochelle.

— Bună dimineața, Dr Rochelle, spuse uriașul. La telefon Santo Ducci de la Stonelair.

— Da, domnule Ducci. Aveți probleme cu Storm Warning? Se simte bine?

— Foarte bine, spuse Ducci. Minunat chiar. N-avem nici o problemă cu el.

— Bun, spuse uşurată.

— Motivul pentru care v-am sunat, continuă Ducci, este că domnul Conrad ar vrea să vă ocupaţi de toate animalele de aici, de la Stonelair. Vreau să spun, dumneavoastră, personal.

Valerie îşi dădu deodată seama că cele patru perechi de ochi erau aţintite asupra ei. Acum îşi dorea să fi răspuns din cabinetul ei.

— Apreciez asta, domnule Ducci, dar nu aceasta este politica clinicii noastre. În general, vizitele le face cel care este de gardă. Facem excepţii, dar va trebui să discut problema cu ceilalţi medici.

— Înţeleg, spuse Ducci. Dar sunt sigur că domnul Conrad vă va recompensa bine, dacă veţi fi de acord să-i îngrijiţi personal animalele. I-a plăcut cum aţi procedat cu Storm Warning şi sunt multe animale aici de care aţi putea avea grijă.

Valerie îşi dădea seama că Ducci – sau Conrad – nu era prea uşor de refuzat.

— Am să văd ce se poate face, domnule Ducci.

— V-aş fi recunoscător dacă aţi putea. Vreau să spun că ceilalţi medici de acolo vor înţelege desigur că sunt dorite serviciile dumneavoastră.

— Va trebui să discut problema cu colegii mei şi vă voi anunţa.

— Bine. Vom aştepta să ne daţi de veste.

— Perfect.

— Și vă mulțumesc încă o dată, doamnă doctor.

— Pentru puțin, spuse Valerie.

După ce fu sigură că Ducci a închis, îi înapoie receptorul lui Tami.

— Mersi, Tami.

Valerie observă privirile întrebătoare ale celor din jur. Din nou, Charles Bradford fu cel care sparse tăcerea.

— Presupun că era tipul care lucrează pentru Conrad.

Valerie confirmă, dând doar din cap.

— Și ce vroia? întrebă Charles, străpungându-i privirea cu ochii săi cenușii și reci.

Valerie ezită o clipă, pe urmă dădu drumul la răspuns.

— A spus că le-ar plăcea să am grijă de animalele de la Stonelair.

— Adică tu personal? Nu clinica? întrebă Daphne.

— Așa a spus.

— Probabil că i-a plăcut cum arăți, izbucni Charles Bradford pe un ton disprețuitor.

Se plesni peste coapsă cu o hârtie pe care o avea în mână și se îndreptă cu pași mari spre cabinetul său. Părul cărunt, destul de lung, flutura în briza creată de mersul rapid.

Valerie simți că se înroșește de jenă.

— Ce ai, Valerie? întrebă Daphne, văzând expresia de pe fața ei. A atins cumva Charles un punct sensibil?

Și, fără să mai aștepte răspunsul, se îndreptă ca și Charles, spre cabinetul ei.

Annie păru dintr-o dată foarte ocupată în spatele mesei de recepție, dar Tami îi aruncă lui Valerie o privire plină de înțelegere și îngrijorare.

Valerie simți nevoia să țipe, dar, cu urechile roșii de indignare, își turnă repede o cafea din cafetiera comună și se îndreptă spre cabinetul său, cu Elvis după ea. Închise ușa și Elvis se îndreptă imediat spre culcușul lui de sub birou, unde se așeză comod să tragă un pui de somn. Valerie își aruncă geanta pe birou și se așeză greoi pe scaun.

Se obișnuise cu felul de a se purta al lui Charles, dar nu își putea explica sarcasmul lui Daphne. *Dumnezeule! Cât am să mai suport porcăria asta?* Știa că Charles era țâfnos pentru că destul de des clienții cereau ca ea, și nu altcineva de la clinică, să le îngrijească animalele. Și nu doar o dată fusese nevoită să suporte remarcile pline de resentimente și gelozie ale lui Charles.

Charles își deschisese clinica prin propriile forțe și tot singur o adusese la nivelul înalt pe care îl avea. Valerie își dădea seama că avea dreptul să fie mândru de realizările sale, dar avea oare și dreptul să-i umilească pe ceilalți? Era încântat de rolul lui de șef și o trata ca pe un subordonat angajat de curând care trebuie să i se supună orbește. Poate că se simțea oarecum amenințat de ea, mai ales de buna ei reputație printre clienți. El fusese întotdeauna „fațada" clinicii și vroia să rămână așa.

Alta era situația cu Daphne. Venise doar de trei ani, de undeva din sud, și sosirea îi fusese însoțită de zvonuri despre o poveste de dragoste fierbinte care se sfârșise prost. Valerie nu aflase niciodată dacă era ceva adevărat în aceste povești, dar, treptat, zvonurile se stinseseră, înlocuite de bârfa despre interesul sexual

evident pe care îl avea Charles față de Daphne. Și, de când îi intrase în cap că trebuia să ajungă în chilotii ei, Daphne devenise cel mai important angajat al clinicii. Pe măsură ce se împrietenea cu Daphne, Valerie avusese de câteva ori ocazia să vadă cum Daphne se eschivează de la avansurile pe care i le făcea Charles. Presupusese deci că Daphne nu avea nici un fel de sentimente față de Charles și că încă mai suferea de pe urma ultimei ei relații amoroase. Dar nu putea fi sigură pentru că, indiferent cât de bune prietene erau, Daphne nu spunea prea multe despre viața ei personală. Între ele era o prietenie destul de superficială, care se crease pe parcursul ultimilor trei ani. Cel puțin așa crezuse Valerie. Ziua de astăzi însă o făcea să-și pună întrebări.

— Rahat! Rahat! Rahat! spuse cu voce tare.

Era prea mult să suporte jignirile lui Daphne, pe lângă cele ale lui Charles. *Când o să se termine toată povestea asta?* se întrebă, cu toate că știa răspunsul, cel puțin teoretic: *Atunci când am să am clinica mea și am să fiu propriul meu șef.*

Cineva bătu la ușă și o deschise înainte ca ea să aibă timp să răspundă.

— Poftim, spuse Tami, cu mâna întinsă. Ți-ai uitat programările pentru astăzi.

— Mulțumesc, Tami, spuse și luă foaia de hârtie.

— Cu plăcere, spuse Tami, uitându-se curioasă la ea înainte să închidă ușa.

Valerie luă o gură de cafea și se uită la programare, fără să o vadă de fapt. *Nu mă pot concentra,* își spuse

necăjită. Își dădea seama că sistemul său de autoapărare era la pământ în această dimineață și că remarcile răutăcioase o deranjaseră mai mult decât de obicei. Brusc, se simți aproape copleșită de griji și temeri și simți o nevoie imperioasă să plângă, dar era hotărâtă să se abțină.

N-am de gând să le fac pe plac, își spuse.

Grijile și temerile ei porniseră de la situația cu Teddy din weekendul abia terminat, de la cererea lui în căsătorie și de la răspunsul ei prostesc. Și acum și aici, la lucru, unde se considerase întotdeauna oarecum ca în rai.

Ideea ei despre munca într-o clinică veterinară în care se îngrijesc animale, fusese întotdeauna cea a unei împărății pașnice, în care preocuparea pentru animale este de o importanță capitală. Nu-și imaginase nici o clipă că există politici de cabinet și jocuri pentru supremație. Nici nu-i trecuse prin cap că medicii și personalul auxiliar pot avea uneori o atitudine total lipsită de sentimente față de animale și de proprietarii lor. Sau că îi vor fi necesari ani de zile să plătească zecile de mii de dolari pe care îi împrumutase pentru a termina facultatea.

Elvis gemu în somn și Valerie se aplecă și îl mângâie cu blândețe. *Trebuie să ies din starea asta,* își spuse. *Autocompătimirea nu mă va duce nicăieri.* Luă programarea în mână și sorbi din cafea. Văzu că urma să fie o zi încărcată și se bucură. Îi va ține mintea departe de problemele pe care le avea. Telefonul sună și ea ridică alene receptorul, cu ochii pe programare.

— Alo?

— Valerie, scumpo, intonă vocea cultivată și dulceagă a mamei sale.

— Bună, mamă, spuse Valerie, dorindu-și acum să-i fi spus lui Tami să-i blocheze convorbirile – si simțindu-se vinovată că gândește așa.

— Cum a fost weekendul, scumpo? întrebă mama sa.

Drace! își spuse Valerie. *Mă întreb dacă Teddy a vorbit deja cu ea și știe de inel.*

— A fost bine, spuse pe un ton moale.

— Asta-i tot? întrebă înțepat maică-sa. Bine și-atât?

— Da, răspunse Valerie, hotărâtă să nu se mai lase bruscată în dimineața aceasta.

— Înțeleg, spuse Marguerite de la Rochelle.

Făcu o pauză, apoi continuă:

— Te-am sunat pentru că vreau ca tu și Teddy să veniți diseară la cină.

— Dar azi e luni, mamă. Teddy s-a întors la...

Își aduse aminte că Teddy își luase liber săptămâna asta și stătea la țară.

— Mă gândeam că ar fi normal ca tu să știi mai bine, spuse Marguerite cu reproș. Am vorbit cu el azi-dimineață devreme. Stă toată săptămâna la Apple Hill și o să vină la cină.

Valerie simți că i se oprește inima. *Fac front comun împotriva mea. Și-au dat mâna, ca de obicei.*

— Aș fi preferat să fi discutat cu mine mai întâi. Am o zi foarte încărcată și am și o mulțime de lucruri de făcut diseară acasă.

— Sunt convinsă că ce ai de făcut în căsuța ta, indiferent ce o fi, poate să mai aștepte, spuse disprețuitor Marguerite. Te aștept în jur de opt, scumpo.

Și, înainte ca Valerie să poată spune ceva, închise.

Rahat, își spuse Valerie, punând receptorul în furcă. *De ce o las să-mi facă asta? Și de ce mă face întotdeauna să mă simt ca un copil neascultător care a făcut ceva rău? De ce își bate mereu joc de căsuța mea? Casa pentru care am muncit atât ca s-o cumpăr?*

Îi veni să țipe, pentru a doua oară în această dimineață, dar se abținu strângând din dinți. *Mi-ar plăcea să-i strâng pe amândoi de gât. Și pe Teddy și pe mama.* Vedea deja în fața ochilor cina de diseară. Mai întâi, Marguerite va vrea să vadă inelul, pe urmă îi va spune lui Teddy că inelul e așa și pe dincolo. După aceea, Teddy și maică-sa vor râde și vor sta de vorbă prietenește, ca niște foști iubiți, bârfindu-și prietenii și cunoștințele, discutând despre ultimele fosile intrate în rândul celor de sânge albastru din Manhattan sau de aici, de la țară, iar la sfârșit își vor concentra întreaga energie – și aveau destulă – asupra *ei.*

Făcând presiuni asupra ei, ca să fixeze data nunții. Ca să-și scoată casa la vânzare și să se mute la Teddy. Să-i accepte oferta de a-i construi o clinică și de a-i plăti împrumuturile. Făcând presiuni asupra ei ca să renunțe aproape complet la independența sa și la siguranța de sine, pe care și le câștigase atât de greu și în atât de mult timp. În scurt timp, vor face presiuni asupra ei să aibă copii și să lucreze jumătate de normă, dacă nu chiar să renunțe de tot la serviciu.

Și toate acestea, fără să țină nici măcar o clipă cont de ceea ce gândește sau simte ea. Fără să ia în considerație faptul că s-ar putea să aibă și ea o opinie a ei, ca să nu mai vorbim de exprimarea acesteia. Ca și când ea nici nu ar conta în toate planurile detaliate pe care le făcuseră pentru ea.

Sunt lucruri care nu se schimbă niciodată, își spuse. Pe măsură ce crescuse, Valerie își dăduse tot mai mult seama că era un nimeni chiar și în propria familie. Marguerite era o femeie vanitoasă și frumoasă, obsedată de propria înfățișare și, în aceeași măsură, de imaginea familiei de la Rochelle în lume. Nici acum nu o iertase pe Valerie că preferase să renunțe la „de la" și să se numească simplu Rochelle, fără a înțelege că Valerie o făcuse pentru simplificare. Valerie de la Rochelle ar fi fost greu de pronunțat pentru o parte din clienți, și ar fi creat chiar și un fel de barieră între ea și ceilalți. În afară de asta, Valerie considera că nu mai erau în Evul Mediu, când au apărut astfel de nume și când, probabil, aveau un anume sens.

Dar mama sa nu vedea lucrurile în același fel. Familia de la Rochelle nu putea fi altceva decât perfecțiunea întruchipată, permanent și în toate privințele – aspect, comportament și maniere. Relațiile dintre ei trebuiau și ele să fie percepute ca sănătoase, fericite – perfecte! – la fel și relațiile lor cu coteria familiilor bogate și vechi, care formau cercul lor social.

Din acest punct de vedere, ca și din toate celelalte, Valerie fusese o dezamăgire totală pentru mama sa –

ca de altfel şi pentru tatăl său. Cât timp trăise, fusese la fel de mână-în-mână cu ea, ca şi Teddy acum. Armand de la Rochelle se îmbrăcase întotdeauna bine, se comportase bine şi jucase rolul unui gentleman bogat, moştenitor al unei averi pe care reuşise să o rotunjească prin căsătoria cu la fel de bogata Marguerite de Coligny.

Ca şi Marguerite, Armand fusese obsedat de aparenţe şi oamenii fuseseră făcuţi să creadă până la sfârşitul vieţii lui că familia de la Rochelle era perfectă din toate punctele de vedere. Frumoasă, cu bun-gust, elegantă şi născută la conac.

Valerie îşi iubise foarte mult tatăl şi încă îi simţea lipsa, dar nu era atât de proastă încât să creadă că dragostea fusese reciprocă. Tatăl său fusese la fel de dezamăgit de ea ca şi mama ei şi, în mare, îi reproşase cam aceleaşi lucruri.

„Valerie, dragă, de ce stai tot timpul cu nasul în cărţi?"

„Valerie, dragă, de ce nu te joci cu ceilalţi copii?"

„Valerie, dragă, de ce trebuie să-ţi petreci tot timpul cu animalele acelea murdare?"

„Valerie, dragă, de ce eşti aşa slabă, numai piele şi os? Aşa de lipsită de vino-încoace şi aşa de *urâtă?*"

Le auzea încă vocile, de parcă s-ar fi întâmplat ieri. Amândoi, mama sa şi tatăl său, o denigraseră încă de când se făcuse destul de mare ca să înţeleagă ce îi spuneau. Poate că nu intenţionaseră să fie cruzi; poate că o provocau numai, ca să dea ce era mai bun în ea.

Oricum, rezultatul fusese că o făcuseră să se retragă în carapacea ei, să fugă de oamenii care credeau ca și părinții ei că e un șoarece de bibliotecă neîndemânatic și slăbănog, care poartă ochelari.

Practic fără prieteni și disprețuită de frumoșii săi părinți, își găsise până la urmă refugiul în compania animalelor. De la o vârstă foarte fragedă, animalele din casă îi deveniseră prieteni cu care se juca, cărora le făcea confidențe, spunându-le bucuriile, supărările și secretele ei și purtându-se cu ele într-un mod pe care ceilalți îl găseau excentric. Când se făcuse ceva mai mare, începuse să le îngrijească și, odată cu ele, și alte animale bolnave sau rănite pe care le găsea. Păsări, câini, pisici, chiar și un raton și un pui de găină.

Descoperise că era în stare să comunice cu animalele ei la un nivel pe care cei mai mulți îl considerau uluitor – sau mai degrabă înfricoșător. Știind că familia ei nu ar fi fost absolut deloc de acord, ținuse în secret acest lucru. Și tot de pe atunci hotărâse că avea să se facă medic veterinar, o profesie care ar fi atras din partea „puterii" o reacție la fel de lipsită de entuziasm.

Părinții ei își făcuseră planuri că va merge la școlile „potrivite", că se va transforma într-o debutantă frumoasă și că, în final, se va căsători cu bărbatul „potrivit". Dacă vroia să muncească, trebuia să fie ceva ușor și frumos. După părerea lor, activitățile în comitetele de caritate – chiar și ceva legat de artă sau publicistică – erau numai bune.

Valerie urmase școlile „potrivite". Cu puțin timp înainte ca Armand să moară, fusese introdusă în societate,

la un bal pentru debutante organizat de primăria New York-ului. Toate acestea, pentru a le face pe plac părinților săi.

Cam în acea perioadă începuse Valerie să înflorească. Prăjina slăbănoagă și fără pic de sâni se transformase încet-încet într-o lebădă. Tinerii începuseră dintr-o dată să-i acorde atenție, dar Valerie, care își petrecuse copilăria și adolescența singură, nu știa cum să le răspundă. Nu îi plăceau discuțiile facile, era îngrozită de dulcegăriile sociale și, de fapt, prefera compania menajeriei ei, unde înțelegerea era reciprocă.

Când s-a pus problema colegiului, Marguerite – care de-abia intrase în doliu – insistase ca Valerie să meargă la „Seven Sisters" sau chiar la un pension de domnișoare din Elveția. Dar Valerie își înfruntase pentru prima oară mama și se dusese la Universitatea Cornell, să se pregătească pentru facultatea de medicină veterinară.

— Atunci, ai să-ți plătești singură școlarizarea, spusese Marguerite. Te-ai putea duce în Elveția, să înveți cum trebuie să se comporte o soție și o mamă și o figură proeminentă a societății. Și, evident, să întâlnești tinere de rangul tău și un tânăr potrivit pentru căsătorie. Dar Cornell! Nu-ți voi da nici un ban pentru o asemenea prostie.

— Am să mă descurc eu cumva, spusese Valerie.

Și se descurcase lucrând cu ora, an de an, și făcând împrumuturi bancare. Nu-i ceruse niciodată mamei sale nimic și nici ea nu-i oferise. De fapt, Marguerite nici măcar nu binevoise să-și facă apariția la festivitatea de absolvire.

Acum, stând în cabinetul său, Valerie se gândea ce încântată ar fi mama sa, dacă ar ști cât de prost se simțea în dimineața asta. Se surprinse râzând, amuzată de situație. *Ei bine, n-am de gând să-i ofer motiv de bucurie. În nici un caz! Am reușit să fac ce mi-am pus în cap. Și, dacă reușesc să ies din situația asta, am să fac și restul.*

Imaginea lui Storm Warning îi apăru deodată în fața ochilor. Vedea cu ochii minții armăsarul la început speriat, zbuciumându-se apoi în boxă, plin de spume si îngrozit de moarte. Apoi, după îngrijirea atentă, văzu încrederea din ochii lui. Simțea încă legătura ce se formase între ei și îi făcu bine.

Își aduse pe urmă aminte de silueta din umbră, în timp ce se ocupa de Storm Warning. Fusese Conrad? Și, în acest caz, de ce atâta secret? Și, de fapt, nimeni din împrejurimi nu-l văzuse pe bărbatul misterios care cumpărase și renovase Stonelair?

Simți un fior în stomac, o senzație pe care nu prea știa cum să o descrie. Toate gândurile legate de cina de diseară și de neplăcerile de la serviciu dispărură, înlocuite de o senzație nouă, neplăcută, pe care nu și-o putea explica. Era sigură că e ceva legat de Stonelair, dar oare ce anume o speriase așa de tare?

Capitolul patru

Cu o cană de cafea într-o mână şi o ţigară neaprinsă în cealaltă, Wyndhym Ashley Conrad III se plimba încet pe covorul portughez vechi, lucrat manual. Părul uşor ondulat, negru ca pana corbului, îi era acoperit în parte de o şapcă neagră de baseball, mascând privirea gânditoare din ochii de un căprui închis, catifelat. Mânecile lungi ale tricoului erau suflecate deasupra coatelor, lăsând să se vadă antebraţele musculoase şi puternice şi mâinile pline de forţă. Pantalonii de trening, asortaţi, se mulau pe stomacul plat şi fluturau lejer pe lângă picioarele lungi, frumos modelate.

Paşii îi erau urmăriţi de patru ciobăneşti irlandezi enormi. Doi, amândoi cenuşii, erau culcaţi pe două sofale vechi, cu tapiţerie de piele, aşezate una în faţa celeilalte în dreptul şemineului franţuzesc. Ceilalţi doi – unul pătat, celălalt maro – se întinseseră pe covor în faţa vetrei. Pe feţele atente se putea citi atât dragostea, cât şi curiozitatea.

În sfârşit, obosit de paşii inutili, Wyn se trânti pe pielea crăpată de vreme a unui fotoliu în stil Georgian şi se uită la Santo Ducci care, aşezat la biroul Louis XV – *bureau plat* – vorbea la telefon. Sorbi din cafea şi se strâmbă. Se răcise.

Aruncă țigara neaprinsă într-o scrumieră de cristal, se ridică și se îndreptă spre un gheridon cu complicate ornamente aurite, golindu-și cana de cafea în ghiveciul orhideei de pe blatul de marmură. Pe urmă se îndreptă spre minibarul mascat de un paravan pliant de lângă șemineu și își turnă o ceașcă de cafea proaspătă. Se întoarse la locul lui, sorbind din cafeaua neagră și fierbinte, dar, înainte să apuce să se așeze, Santo puse receptorul în furcă și se uită la el.

— Era veterinara, nu?

— Nu, răspunse Santo, dând din cap.

Soarele care se strecura prin ferestrele largi din spatele lui se reflecta în creștetul ras al capului.

— Nu!? spuse Wyn iritat, uitându-se furios la Santo, dar uriașul nu putea să-i vadă fața din cauza umbrei lungi aruncată de cozorocul șepcii. Nu ți-am spus s-o suni la prima oră?

— Și am sunat-o, spuse blând Santo, uitându-se calm la șeful său, cu brațele imense și musculoase încrucișate pe piept, total neafectat de iritarea lui Wyn. Era altcineva, adăugă.

— Aha! exclamă Wyn, încruntându-se. Bine, Santo. Atunci, spune-mi ce dracu' a zis veterinara?

— A zis că e împotriva politicii clinicii și că medicii fac cu rândul.

— E împotriva politicii clinicii!? Rahat! se înfurie Wyn.

Santo îi făcu semn să se oprească.

— Calmează-te, spuse pe un ton liniștit. A zis că o să discute cu ceilalți veterinari și o să mă sune. E o posibilitate.

— N-am mai auzit așa o tâmpenie, mârâi Wyn.

— Ți-am spus că mi-a zis că fac cu rândul, contraatacă Santo.

— Și ce dracu' mai înseamnă și asta?

— E simplu. În mod normal, nu îți alegi tu veterinarul. Vine cine e de gardă.

— E ridicol. Doar nu suntem o țară din lumea a treia.

— Poate că nu, dar asta e politica obișnuită.

— La dracu'!

Wyn se așează în fotoliu și trânti cana de cafea pe masa de alături. Cafeaua sări pe tăblia de stejar lustruit, dar el nu băgă în seamă.

— Află cine dracului e proprietarul clinicii, porunci uitându-se cu reproș la Santo.

— Asta am și făcut.

— Și? întrebă nerăbdător Wyn.

Santo își aruncă ochii pe niște însemnări pe care le făcuse într-un carnet.

— Un tip pe nume Charles Bradford – e unul dintre medici. E a lui, cu cățel și purcel. Rochelle e doar unul din salariați.

— Rahat, spuse desumflat Wyn.

— Uite ce e, spuse Santo, încercând să-l potolească pe nefericitul său patron. Nu te ambala așa de tare. Pun pariu că o să iasă bine. A spus că o să discute cu ceilalți doctori. Asta înseamnă că o interesează. Corect? Dacă nu ar interesa-o, nu s-ar mai deranja să discute cu ceilalți. Ar fi spus nu de la început.

Se uită la Wyn, căutând un semn de mulțumire.

Isuse, își spuse, *tipul se poartă ca un puști de bani gata, care trebuie să facă întotdeauna cum vrea el. Mai mult, în ultimul timp se poartă ca un nebun cu acte în regulă.* Dar el trebuia să aibă răbdare, pentru că se gândea că, din cauza problemelor pe care le avea Wyn, s-ar putea foarte bine să devină calul lui de bătaie.

— Cred că ai dreptate, spuse într-un sfârșit Wyn.

Stătu o clipă pe gânduri, pe urmă adăugă:

— Cheam-o din nou și spune-i că, dacă reușește, va avea o gratificație. O gratificație despre care nu e nevoie ca ceilalți să știe.

— Dacă spui tu.

— O spun, zise pe un ton apăsat Wyn.

Dar, înainte ca Santo să pună mâna pe telefon, acesta sună și el răspunse.

— Stonelair.

Ascultă o clipă, apoi spuse:

— Trebuie să aștepți puțin.

Apăsă pe buton și se uită la Wyn.

— E Arielle.

Wyn clătină energic din cap.

— Nu sunt disponibil. Dar pune-o pe speaker, să aud și eu.

Santo apăsă din nou pe butonul de suspendare, pe urmă pe cel pentru speaker, după care puse receptorul în furcă.

— Îmi pare rău, Arielle, dar nu poate veni la telefon în clipa asta.

— Minți, Santo.

Vocea fără trup, dar uşor furioasă, umplea încăperea. Auzind vocea fostei lor stăpâne, ciobăneştii ciuliră urechile.

— Nu, Arielle, nu mint.

— Nemernicule. Te aud de parcă ai vorbi dintr-o pubelă de gunoi. Ai pus telefonul pe speaker, ca să poată asculta rahatul ăla.

Santo se uită la Wyn, ale cărui buze se destinseseră într-un zâmbet.

— Dă-mi-l să vorbesc cu el!

— Arielle, ţi-am spus doar că nu poate veni la telefon, spuse Santo cu tonul cel mai calm de care era el în stare.

Dinspre speaker se auzi un oftat de resemnare. Pe urmă, cu o voce calmă şi reţinută, Arielle spuse:

— Spune-i că nu am primit încă cecul lunar şi că a depăşit termenul. După cum prea bine ştii şi tu. Am sunat la biroul lui Goldman şi secretara mi-a spus că nu l-au primit încă.

— Am să-i transmit.

— Să-i transmiţi, spuse pe un ton acru Arielle. Şi transmite-i şi că mi-au spus că nu a trimis încă hârtiile pentru divorţ. Semnate.

— Asta nu ştiu.

— Bineînţeles că nu ştii, îl repezi Arielle.

Din nou se auzi oftatul, de data asta ceva mai tare, ca şi cum Arielle şi-ar fi dat seama că altfel trebuie să abordeze problema. Ştia foarte bine că nu ajunge nicăieri cu Santo dacă îi impune ceva, sau se poartă nepoliticos cu

el. Și, bineînțeles, nici cu Wyn. Așa că o notă de neajutorare, ca rugămintea unei fetițe, i se strecură în voce.

— Hai, Santo, te rog. Trebuie să mă ajuți. Ești singura persoană care poate să mă ajute. Nu știu ce să mai fac. Mai întâi cecul care întârzie să vină și acum aflu că nu a semnat nici actele de divorț.

— Am să văd ce pot face, spuse Santo.

— Te rog, Santo, îl imploră Arielle. Știi bine că nu voi primi cecul final până nu semnează toate hârtiile și am nevoie de bani. Vreau să zic, Dumnezeule, până soseşte nenorocitul ăla de cec. Se auzi un suspin care ar fi putut fi adevărat. Fără el nu am ce mânca.

Auzind asta, Wyn aproape că izbucni în râs, dar se abținu. Știa că Arielle este aproape sigură că el ascultă, dar dorea să o țină în incertitudine. Măcar pentru faptul că arăta cât e de nefericită și asta îi făcea o nemărginită plăcere.

— M-am săturat până peste cap de toată chestia asta, continuă Arielle. Vreau să se termine odată și credeam că și el vrea. Știi, cred că e momentul să ne continuăm fiecare viața. Chiar și terapeuții spun asta. Nu ne face deloc bine nici unuia dintre noi.

— Înțeleg.

Santo se uită din nou la Wyn și văzu că zâmbetul i se transformase în grimasă ironică. *Chestia asta îl distrează. Nebunul naibii!* Își drese vocea:

— Am să văd ce pot face, Arielle.

— Te rog, Santo, se smiorcăi ea. Știi, întotdeauna am considerat că tu și cu mine suntem prieteni și acum am mare nevoie de ajutor, adăugă cu o voce sugrumată.

E adevărat sau și-a perfecționat calitățile teatrale? se întrebă Wyn.

Arielle reuși în sfârșit să plângă.

— O, Doamne! Dac-ai ști! Azi mi-au oprit curentul. Așa am ajuns!

— Arielle, ți-am spus că am să fac ce am să pot. Îți promit.

— Mersi, Santo, scânci Arielle ca o fetiță. Vorbim mai târziu. Ciao.

Se auzi cum receptorul e pus în furcă și Santo întinse mâna și apăsă pe butonul speakerului. O clipă, încăperea se cufundă din nou în tăcere. Nu se mai auzea decât respirația câinilor.

— Din toate femeile pe care le aveam pe vremea aceea, a trebuit s-o aleg tocmai pe Arielle. Ce glumă bună, spuse cu regret în glas Wyn și începu să râdă.

Era un râs care începea undeva jos în piept, apoi urca treptat și dintr-o dată umplu camera. Era un râs răutăcios și Santo se întoarse și se uită la patronul său. La fel și câinii.

Arată ca un om posedat de diavol, își spuse Santo, aproape fascinat de râsul ca un canon al lui Wyn. *Posedat de un diavol ieșit direct din străfundurile iadului.*

În ultimul timp, Santo chiar începuse să se gândească dacă nu cumva Wyn a luat-o razna. Își mută privirea spre fereastră, în direcția piscinei. Nu dorea să fie martor la o scenă care, după părerea lui, era nesănătoasă, perversă chiar. Scenele de acest gen îl făceau să se simtă oarecum murdar și stârneau ceva în el, ceva

înfricoșător și inexplicabil din sine însuși, căruia trebuia încă să-i facă fată.

Când în sfârșit își termină cascadele de râs, Wyn se ridică în picioare și se îndreptă spre o consolă siciliană uriașă, în stil rococo, aurită. Pe tăblia de marmură se găseau zeci de sticle – de lichior, de vin, de apă tonică, mixere, sifon și apă minerală – un vas din argint pentru gheață și tot felul de pahare. Alese un pahar mare de cristal, aruncă în el câteva cuburi de gheață și turnă apă minerală peste ele. Dintr-un bol de argint frumos ornamentat, luă o felie de lămâie și îi dădu drumul în pahar. Luă un șervet din teancul schimbat zilnic de Gerda, menajera și bucătăreasa sa austriacă, înveli paharul în el, apoi se întoarse către Santo. Sorbi din apă, uitându-se la uriașul din cealaltă parte a încăperii.

— Nu ți-a plăcut, nu-i așa, Santo?

— Ce să-mi placă? întrebă Santo fără să se întoarcă.

— Chestia asta cu divorțul. Spune-mi ce crezi.

— Nu e treaba mea.

— Consideră că e treaba ta și spune-mi ce crezi.

Santo se întoarse și se uită la șeful său. Nu-i putea vedea fața, din cauza șepcii.

— Păi, dac-aș fi în locul tău, mai întâi i-aș trimite cecul. Chiar mâine. Pe urmă, cred că ar trebui să semnezi hârtiile alea și să termini odată toată chestia asta. Așa, avocații te costă o avere și, oricum, nu mai are nici un sens s-o lungești.

— Ba are, spuse vesel Wyn.

— Care?

— O face pe curva aia să se simtă și mai nefericită.

Santo oftă și își ridică privirea în tavan.

— Păi... da. Dar...

— Taci din gură, Santo, spuse Wyn și sorbi îndelung din paharul cu apă. Am să semnez actele când o să mă simt în stare s-o fac. Ea se grăbește doar pentru că are nevoie de cec.

Se îndreptă spre măsuța de lângă fotoliu, luă țigara din scrumiera în care o azvârlise și o puse în gură.

— Și se grăbește să-și încaseze cecul nu numai pentru că e o scorpie lacomă, ci și din cauză că se îmbârligă cu tăntălăul ăla sud-american și bine dotat.

Santo se așează pe scaunul din spatele biroului lui Wyn.

— Deci ești furios și vrei s-o pedepsești numai pentru că și-a găsit pe cineva cu care vrea să se mărite?

— S-ar putea, spuse Wyn uitându-se la el. Pentru asta, și pentru multe altele.

— Totuși eu cred că ar fi bine să termini. Ar fi foarte bine pentru amândoi. Să terminați cu toată chestia asta. Și, de fapt, știi că oricum se va mărita cu el.

— Poate. Dar vreau să-i mai văd chinuindu-se un pic, spuse Wyn și zâmbi, un zâmbet pe care Santo îl putu vedea chiar și din celălalt capăt al încăperii. O să fie interesant de văzut dacă armăsarul ăla al ei va rămâne alături de ea sau va porni în căutare de teritorii mai bogate.

— Poate că-ntr-adevăr se iubesc, sugeră Santo.

— Dumnezeule, Santo! exclamă exasperat Wyn. Sunt amândoi ca niște rechini porniți după pradă, căutând să

vadă ce pot lua unul de la altul. Câteodată am impresia că ești la fel de prost pe cât ești de urât. Dragoste! Sexul și banii pun lumea în mișcare! Dragostea nu are nimic de-a face cu asta, prietene. Și nu uita chestia asta.

Santo se uită la el și își drese glasul:

— Nu sunt urât.

— Ei, păi n-am vrut să spun asta. Am vrut să spun înfricoșător. Pari înfricoșător.

— Înfricoșător, repetă Santo, zâmbind de parcă ar fi degustat cuvântul. Îmi place cum sună. Da, chiar îmi place. Înfricoșător.

— Așa mă gândeam și eu. E unul dintre motivele pentru care te-am angajat. Cât e ceasul? întrebă, ridicându-se în picioare și întinzându-se.

Santo se uită la Rollexul de pe mâna lui, un dar de la Wyn.

— Aproape zece.

— E timpul, spuse Wyn.

Santo dădu din cap.

— Mă întorc imediat, spuse și se ridică în picioare și ieși din încăpere, o masă imensă de mușchi.

Wyn se îndreptă spre ferestrele largi și rămase acolo cu privirea ațintită asupra piscinei. În cap i se învârteau gânduri legate de Arielle. Paddy, unul dintre câini, sări de pe canapea, veni lângă el și începu să-l împungă cu nasul. Cu gesturi leneșe, Wyn mângâie capul imens al câinelui.

— Poate că e o frumusețe, Paddy, dar e și o stricată. Și acum primește ce merită... ce îi dau eu. Și foarte curând.

Santo reveni în bibliotecă. Într-o mână ținea o geantă de piele neagră, pe care o puse pe birou. O deschise și scoase din ea o sticlă de alcool medicinal și o pungă de hârtie cu tampoane de vată. Le puse deoparte, apoi căută din nou în geantă și scoase o sticlă de medicamente, cu dop de cauciuc și o seringă de unică folosință prevăzută cu ac.

De lângă fereastră, Wyn se întoarse și se uită cum Santo desface ambalajul seringii și introduce acul în sticluța cu dop de cauciuc. Seringa se umplu cu un lichid incolor. Când termină, Santo se uită la Wyn.

Wyn se îndreptă spre birou, își desfăcu pantalonii de trening, îi trase în jos, apoi se rezemă cu ambele mâini de birou și se aplecă, lăsând să se vadă fesele goale. Tresări involuntar când alcoolul rece îi atinse pielea, pe urmă se relaxă. Nu se încordă când simți înțepătura dureroasă a acului ce intra în carne. Rămase o clipă așa, fără să respire, și gata, asta a fost tot. Senzația instantanee – se mira întotdeauna că era nevoie doar de câteva secunde – începu să se împrăștie în tot corpul, pe măsură ce drogul puternic își făcea efectul.

Simți, chiar de când se îndrepta, că începe să plutească. Se aplecă și își trase slipul și pantalonii. Pe urmă se întoarse și ochii îi clipiră rar când își aruncă privirea prin biblioteca magnifică, cu lambriuri de mahon. Santo veni lângă el și pe buzele lui Wyn înflori un zâmbet.

Se îndreptă încet și cu grijă spre scara în spirală care ducea la galeria ce înconjura biblioteca pe trei laturi.

Când ajunse sus, ieși printr-o ușă ascunsă într-unul din rafturi și o luă pe un hol care ducea în domitorul lui. Urmărindu-i cu atenție fiecare pas, Santo îl urmă îndeaproape, asigurându-se că ajunge cu bine în dormitor.

Înainte să ajungă în întunericul sanctuarului său interior, Wyn simți cum începe să plutească, detașându-se de locul în care se afla, ca un balon lăsat să plutească liber spre cer. Să plutească pe deasupra tuturor, spre un loc mai bun, un loc fără durere, un loc lipsit de realități crude. Plutind, plutind.

Capitolul cinci

La Apple Hill, Teddy de Mornay stătea comod într-un fotoliu, cu picioarele pe biroul din fața sa. Ochii îi sclipiră răutăcios în timp ce punea telefonul în furcă și zâmbi larg când Lydia Parsons, secretara cu jumătate de normă, intră în birou, țăcănind mărunt pe podea cu tocurile ei înalte și subțiri.

— Hei, Lydia, cum te simți în dimineața asta?

Lydia Parsons, cu părul vopsit în roșu-aprins și pieptănat în bucle uriașe, care arătau de parcă ar fi fost lipite cu ciment, îi întoarse zâmbetul, lăsând să se vadă dinții îngălbeniți și proeminenți.

— Bine, Teddy. Văd că ai călărit în dimineața asta, spuse, făcând ochii mici și privind fix la picioarele întinse pe birou.

— Mda, spuse Teddy, lovindu-și una de alta cizmele de cowboy.

— Cu ce ocazie? îl întrebă Lydia, știind că lui Teddy nu-i plac caii.

— Ei, o știi doar pe Val. Pretinde că bătrânul Kaiser nu are suficient antrenament și că ar trebui să-l încalec mai des.

— Aha! Încerci deci să-ți impresionezi iubita, făcând toate chestiile astea care nu-ți plac.

— Ei și tu, mormăi Teddy, cu toate că exact asta făcea – încerca să-i placă lui Valerie. În această dimineață se sculase devreme, își pusese o pereche de blugi vechi și cizme de cowboy, tot vechi, și o pornise călare spre dealuri. Fusese minunat, dar lui îi displăcuse fiecare clipă.

— Pun pariu că te-ai distrat bine în weekendul ăsta, spuse Lydia, făcându-i indecent cu ochiul.

— Corect.

— Foarte bine. Pentru că ai o săptămână plină în față.

— Ceva nou?

Lydia se îndreptă spre biroul ei și luă un blocnotes în mână.

— Ia să vedem. Deci, azi vin cei care curăță bazinul piscinei. Nu-i mare lucru. Vin și grădinarii să curețe puțin și să vadă ce e cu arțarul cel mare pe care l-a lovit trăsnetul. Pe urmă ar trebui să vină zugravul, să vadă ce se poate face la casa de oaspeți, dar cu Sammy Burke nu se știe niciodată dacă vine sau nu. S-ar putea să fie mahmur, nenorocitul.

Îi aruncă lui Teddy o privire plină de înțeles și acesta râse. Se uită din nou la blocnotes.

— Pe urmă, ai un maldăr de hârtii de semnat, o mulțime de cecuri de trimis și niște transferuri bancare de care să te ocupi.

— Dă-le-ncolo, spuse iritat Teddy.

Întinse mâna și-i smulse blocnotesul din mână, fără a observa oja de un purpuriu țipător, cu steluțe aurii, pe care Lydia și-o aplicase în weekend la un salon de frumusețe.

Cu o mână în șold, Lydia se uită la el cum răsfoiește rapid carnetul, pentru ca apoi să-l arunce nervos pe birou.

— Drace! Sunt o mulțime de făcut. Și, în plus, trebuie să iau cina cu doamna de la Rochelle.

— Păi, Teddy, nu prea e nimic de care să nu mă pot ocupa singură, spuse Lydia, îndepărtând cu un deget o scamă imaginară de pe bluza imprimată cu leoparzi pe care o purta. Doar câteva hârtii care trebuie semnate de tine. Poți să le semnezi mai târziu. Sau chiar mâine. N-ai de ce să mai stai pe-aici.

Teddy privea undeva în depărtare. Se întoarse spre Lydia și, de fapt, atunci o văzu pentru prima oară în dimineața aceasta. *Arată ca un clovn de la circ, își spuse cu răutate. Atâta fard: fard de ochi albastru, roșu-intens pe obraji și ruj purpuriu. Păr lung și roșu. Și hainele astea! Pe bluză leoparzi, iar pe fustă tigri. O mulțime de bijuterii ieftine. Tocuri-cui vopsite în dungi și catarame în formă de leopard. Are șaizeci de ani și se îmbracă de parcă ar avea șaisprezece.*

Cu toate acestea, își ținu pentru el observațiile, pentru că Lydia era un as ca secretară, o bună organizatoare, cunoștea pe toată lumea din zonă și nu se temea de nimic. Putea scoate orice vroia de la oricine. În plus, îi era teribil de devotată și – era sigur de asta – ar sări și în patul lui, dacă i-ar face semn. Nu că asta își dorea el. *În nici un caz. Dumnezeule mare!*

— Crezi că ai putea face față câteva ore? Să zicem până după prânz?

Lydia râse sănătos și se aplecă peste biroul lui, dezvelindu-și astfel câțiva centimetri din decolteu.

— Bineînțeles. S-a făcut. Nu prea poți să ți-o ții în pantaloni, nu-i așa, Teddy? îl întrebă, privindu-l conspirativ și cu drag.

— De ce-aș face-o? înălță Teddy din umeri.

— Acesta e purul adevăr, chicoti Lydia.

Se ridică în picioare, se aplecă peste birou și depuse un sărut zgomotos pe obrazul Lydiei.

— Ești un înger, spuse, bătând-o ușurel pe fundul amplu.

— Iar tu ești un drac. Dar eu tot te iubesc.

— Mă întorc repede, spuse Teddy, care era deja în drum spre mașină.

— Bine. Pa.

Se uită pe fereastră si îl văzu cum se urcă în jaguarul argintiu și pornește motorul. Porni cu capota coborâtă și părul blond îi flutura în vânt.

Dumnezeule! Chiar că arată bine. Nu m-ar deranja nici pe mine așa ceva. Știa însă că e mai bine să stea cuminte, pentru că ea si Teddy aveau o treabă bună de făcut. Doar afaceri. Și Lydia hotărâse că, uneori, e mai bine să lași lucrurile așa cum sunt. *Și apoi,* își spuse cu un zâmbet șiret pe buzele purpurii, *îl am pe Randy care e mai mult decât suficient pentru o femeie. Douăzeci și trei de ani și plin de energie!*

Jaguarul lui Teddy împrăștie pietrișul de pe alee când intră pe autostradă. Nu erau mai mult de șapte kilometri

până la căsuța de placaj pe care Tiffani Grant o închiriase de la el – la un preț extrem de mic – dar Teddy se grăbea să ajungă acolo. Lunea era ziua ei liberă iar el nu petrecea prea multe zile de luni la țară.

O sunase după ședința de călărie și ea ridicase receptorul după câteva apeluri și răspunsese cu o voce somnoroasă. Acum, Teddy și-o imagina în fața ochilor, încă în pat, cu părul blond-deschis în dezordine, o cămășuță de noapte sexy, sau și mai bine fără nimic pe ea, doar un cearceaf care-i acoperea sânii, așa cum stătea cuibărită în pat, așteptându-l. Teddy simți că încep să-l strângă pantalonii și apăsă pe accelerație.

Când se apropie de drumul nepietruit care ducea la căsuță, încetini și coti la dreapta. Pe urmă acceleră din nou, pe cei o sută și ceva de metri pe care îi mai avea de parcurs, ridicând un nor de praf în urma lui. Ocoli casa, trecu peste pajiștea din spatele ei și parcă chiar lângă casă, așa încât mașina să nu poată fi văzută de pe autostradă. Chiar dacă era pe proprietatea sa, nu vroia ca cineva să vadă că staționează acolo un timp mai îndelungat.

N-are rost să le dau babalâcilor de pe aici subiect de bârfă. Mă consideră toți un gentleman perfect, de înaltă clasă. Unul dintre puținii orășeni care îi tratează pe localnici cu respectul cuvenit. Începu să râdă. *Dacă ar ști ei!* Îi făcea plăcere să-i păcălească și, mai ales, să facă lucruri despre care nu știau. De fapt, pentru el asta era cea mai distractivă parte a lucrurilor, pentru că îi plăcea extraordinar de mult tot ce nu era legal. Nici

măcar sexul nu îl încânta foarte tare, dacă nu implica un oarecare subterfugiu.

Sări din mașină și urcă din câțiva pași treptele de lemn care duceau la ușa din spate. Bătu de câteva ori cu pumnul. Văzând că ușa nu se deschide imediat, încercă mânerul clanței. *Drace! E încuiată.* Dar, tocmai când pornea zorit spre ușa din față, auzi în bucătărie pașii grăbiți ai lui Tiffani, care venea să deschidă. Bâjbâi puțin la lanțul de siguranță, apoi întredeschise ușa și se uită la el.

— Teddy, spuse, zâmbind lasciv.

Teddy intră repede, se întoarse spre ea și o trase lângă el. În jurul trupului voluptos, Tiffani avea înfășurat un prosop mare, roz, iar părul lung, vopsit în șuvițe, era încă ud de la duș.

— Bună, Tiff, spuse Teddy, cu mâinile deja pe fesele ei și lipind-o de el. Începu să o sărute pe gât.

— Stai un pic Teddy. Numai o clipă.

— Ce e, fetițo?

Tiffani zâmbi din nou, pe urmă trânti ușa din spatele lor și smulse prosopul de pe ea. Prosopul căzu grămadă pe podea.

Teddy se uită la ea, măsurând-o din ochi de sus până jos. Trecu cu privirea peste sânii albi și mari, cu sfârcuri ca niște fragi coapte, pe urmă se opri o clipă asupra șoldurilor cărnoase și tari, pentru ca în final să se fixeze cu ochii flămânzi pe vasul cu miere, complet ras, dintre ele. Gemu tare și se aruncă asupra ei. Tiffani chicoti încântată și încercă să se elibereze din strânsoare.

— Nu aici, Teddy. Hai să mergem în dormitor.

O urmă prin bucătăria cu linoleum uzat pe jos, apoi pe un hol care ducea la unul din cele două dormitoare, scoţându-şi din mers tricoul. În dormitor, îşi scoase repede cizmele de cowboy şi le aruncă pe duşumea, pe urmă îşi desfăcu cureaua şi îşi scoase blugii, aruncându-i peste cizme.

Tiffani se uita la el, delectându-se cu trupul înalt şi subţire, cu musculatura bine reliefată. Era total diferit faţă de cei mai mulţi dintre bărbaţii pe care îi cunoştea ea. Teddy era atât de curat, de blond şi de bine făcut şi atât de în formă, dar nu de la steroizi. Majoritatea bărbaţilor cu care fusese în ultimii ani – şi erau prea mulţi ca să-i mai poată număra – fuseseră foşti jucători de fotbal care începuseră să se îngraşe, motociclişti murdari şi păroşi, cu burţile umflate de prea multă bere, băieţi de fermă abrutizaţi şi nepricepuţi sau comis-voiajori care nu prea ştiau s-o mulţumească. Mai fuseseră şi câţiva culturişti din partea locului şi îi plăcuseră corpurile lor. Dar păreau mult mai încântaţi de corpul lor decât de ce le putea oferi ea. Tiffani se gândi că de cele mai multe ori fusese vorba de amor pe stil vechi, hâţa-hâţa, hâţa-hâţa şi mersi madam. Atâta doar că cei mai mulţi uitaseră să spună mersi. Putea să numere pe degetele de la o mână pe amanţii cu adevărat buni – cei care doriseră să-i ofere plăcere şi reuşiseră.

Teddy era altfel. Se uită încântată cum începe să-şi dea jos slipul, dar îl opri repede şi, cu o privire de cunoscătoare, se aşeză în genunchi în faţa lui. Cu vârfurile lungi ale unghiilor date cu ojă roz, începu să-i tragă

încet slipul, uitându-se mai întâi la el, cu o privire plină de reverență, apoi drept înainte la premiul din fața ei.

Când acesta se eliberă din strânsoare, Tiffani scoase limba și începu să-l lingă încet, cu delicatețe și dragoste, în timp ce cu mâinile continua să tragă slipul în jos, spre podea. Teddy aruncă slipul cu vârful picioarelor apoi îi puse mâinile pe cap, ghidându-i mișcările. Tiffani luă în gură falusul umflat și începu să sugă cu furie din el.

— Aah, gemu Teddy, împingându-se spre ea. Tiff, mă faci să termin.

Tiffani își trase gura și se ridică în picioare, cu fața spre el. Teddy întinse mâinile, luă câte un sân în fiecare și începu să-i mângâie și să le frece sfârcurile cu buricele degetelor. Tiffani icni și îi împinse mai în față. Întinse mâinile și îi prinse penisul. Teddy îi strecură mâinile între coapse și începu să o mângâie pe ridicătura moale și rasă, excitându-se și mai tare, pe urmă își băgă încet un deget în ea și îi simți umezeala.

Tiffani începu să tremure și să scâncească.

— Te rog, Teddy, îl imploră. Te rog.

Incapabil să mai aștepte, o împinse spre pat și se urcă pe ea, între picioarele larg desfăcute, gata să-l primească. Erau amândoi într-o stare de frenezie și Teddy începu să împingă în ea ca posedat de diavol. Tiffani se agăță de el cu toată puterea de care era în stare. Totul se termină aproape la fel de repede pe cât începuse, Teddy mugind ca un taur, în timp ce-și dădea drumul, iar Tiffani agitându-se sub el, chirăind de plăcere și dând din picioare, în timp ce se contracta în orgasm după orgasm.

Teddy se prăbuşi pe ea, pe urmă se rostogoli pe spate. Amândoi respirau greu, abia reuşind să tragă aer în piept. Când fu în stare să vorbească, Tiffani se rostogoli pe o parte. Îl sărută pe obraz şi îl întrebă:

— Poţi să mai stai?

— În jur de o oră. De ce? Te gândeşti la ceva deosebit? întrebă, uitându-se la ea.

— S-ar putea, chicoti Tiffani.

Se ridică în capul oaselor şi îşi aruncă picioarele peste marginea patului. Cu spatele la Teddy, întinse mâna spre noptieră, trase un sertar şi începu să scotocească prin el. Când se întoarse cu faţa spre Teddy, ţinea în mână o sticluţă cu un praf alb în ea. De dop era ataşată o linguriţă miniaturală de metal.

— Ia uite ce am eu, spuse, fluturându-i sticluţa prin faţa ochilor.

Ochii lui Teddy rămaseră aţintiţi asupra sticluţei. Se ridică în fund.

— Aoleu, puiule. Ai câştigat la loterie sau ce?

— Cam aşa ceva, spuse Tiffani şi ochii căprui îi scânteiară răutăcios.

— Hai, spune-mi. De unde o ai? De la mine nu, în orice caz.

Tiffani se întinse pe pat şi Teddy se uită de sus la ea.

— Mi-a adus-o o păsărică, îl tachină.

— Hai, Tiff, se alintă Teddy. De unde-o ai?

— Ştii barul în care am lucrat?

Teddy dădu din cap în semn că ştie. Era o bombă locală care servea o clientelă ciudată, majoritatea între

douăzeci și patruzeci de ani, mulți divorțați sau pe cale să divorțeze, cea mai mare parte muncitori cu ziua.

— Ei bine, am trecut alaltăieri-seară pe acolo, să beau ceva. Știi tu. Și un tip pe care îl cunoșteam mai demult – era un client zilnic pe vremea când lucram acolo – mi-a dat-o.

— Adică ți-a dat-o așa, pur și simplu? întrebă incredul Teddy.

Tiffani se uită o clipă la el.

— De ce nu? Suntem prieteni. Sau, mă rog. Nu ești gelos, nu-i așa, Teddy?

— Nu, răspunse Teddy, întinzându-se pe pat lângă ea. Prostii. De ce aș fi gelos?

— Știu și eu? Parcă nu mai ești la fel de bine dispus, așa deodată.

— Ești nebună Tiff. Dar, oricum, nu are nici un sens, nu? Tipul ăla ți-a dat *degeaba* cocaină în valoare de câteva sute de dolari? Nu-mi spune că nu a vrut nimic în schimb.

— Dacă asta crezi, te-nșeli. E drăguț cu mine fiindcă îi aranjam ploile cu fetele. Și apoi, are mereu multă cocaină, pentru că e dealer.

— Cunoști o mulțime de oameni interesanți, Tiff.

Ochii lui Tiffani sclipeau amuzați. Pe urmă izbucni în râs.

— Cred că așa e.

Se ridică în șezut, deșurubă capacul și turnă niște cocaină în linguriță, cu multă atenție să nu-i tremure mâna.

— Vrei și tu?

Teddy stătea rezemat într-un cot și, când linguriţa îi ajunse sub nas, își astupă o nară cu un deget și trase puternic din pudra prețioasă, cu cealaltă nară. Gustul era îngrozitor, de medicament, dar știa că efectul va fi foarte plăcut.

Se întinse din nou pe pat și se uită cum Tiffani trage și ea pe nas și apoi înșurubează la loc capacul. Se dădu jos din pat și se întoarse spre el:

— Vin imediat.

În timp ce Tiffani se îndrepta spre baie, Teddy se uită lung după ea. *Uluitor trup,* își spuse. *Venit parcă din rai.* Îl excita întotdeauna, cu toate că nu era cea mai inteligentă dintre femeile pe care le cunoștea. De fapt era chiar obtuză. *Ei și ce?*

Tiffani era grozavă la pat. Îi plăceau puțin și perversiunile ei. Dacă stătea să se gândească bine, era ca fructul oprit: de speță joasă, prea mult fard și prea mult păr, lenjerie sexi, dar ieftină. Total nepotrivită pentru cineva ca el, însă exact ce-i plăcea. Așa cum arăta probabil Lydia cu vreo patruzeci de ani în urmă, atâta doar că Lydia era deșteaptă. Și, în afară de asta, Tiffani era bună la pat, iar pe el nu-l interesa altceva.

Tiffani se întoarse în dormitor, cu sânii săltându-i vioi. Se lăsă să alunece pe pat și puse un braț pe pieptul lui Teddy.

— Ești foarte tăcut, puiule. Ești obosit?

— Am avut un weekend agitat.

— Aha. Te-a scos din minți doctorița aia de cai?

— Nu, răspunse Teddy, iritat că Tiffani o introduce pe Valerie în conversație. A plecat devreme, pentru că a

trebuit să stea în picioare toată noaptea de sâmbătă. La șeful tău acasă, dacă vrei să știi.

— Glumești, nu? întrebă Tiffani, înălțând capul și privind în jos la el.

— Deloc.

— Și ce ți-a povestit despre el?

— Nimic. Nici măcar nu l-a văzut. Doar pe ciudatul ăla care lucrează pentru el.

— Doamne! exclamă Tiffani, cuprinsă de un tremur involuntar. Tipu' ăla e așa de ciudat. Mă îngrozește de moarte. Și locul ăla mă îngrozește.

— De ce? întrebă Teddy, fără să-l intereseze de fapt. Mi se pare o prostie.

— Nu e nici o prostie. Lucrez acolo cu jumătate de normă chiar de când au cumpărat locul ăla. Conrad l-a cumpărat acum trei ani, dar stă acolo de un an. Și știi ceva? Nu l-am văzut niciodată pe proprietar, decât poate o dată, când cred că l-am văzut la o fereastră, uitându-se afară.

— Și cum arată? întrebă alene Teddy, care începea să simtă efectul magic al cocainei.

— Cine știe? Tot ce am văzut a fost un bărbat care stătea acolo. Nu era Santo, fiindcă mi-aș fi dat seama dacă era el. Și mai știi ceva? întrebă, lăsându-se pe pernă și trecându-și un deget prin părul lui Teddy.

— Ce? întrebă el, ca să-i facă plăcere.

— N-am intrat niciodată în casa aia. N-am fost mai departe de biroul de la grajduri. Fiorosul ăla de Santo conduce toată ferma ca un nazist. Nu văd niciodată pe

nimeni altcineva decât pe Santo și pe bătrânul ăla îngrozitor, Helmuth. Și, uneori, pe nevastă-sa.

— El cine mai e?

— Helmuth Reinhardt. El și cu sperietoarea aia de navastă-sa locuiesc într-o căsuță de la fermă. S-au mutat când a cumpărat Conrad casa. Sau cel puțin așa cred.

Continuă să-și treacă degetele prin părul lui Teddy.

— Helmuth e un fel de argat, iar nevastă-sa, Gerda, e bucătăreasă și menajeră. Sunt foarte tăcuți amândoi. Parcă ar fi niște morți care merg. Niște strigoi.

— Ei, și ce-i cu asta?

— Păi gândește-te, Teddy, spuse pătimaș Tiffani. E Santo, care arată cum arată, ca un zmeu uriaș, cu capul ras, cu cerceii și mușchii și tatuajele alea. E Conrad, care ar putea foarte bine fi o stafie. Și pe urmă e perechea aia de strigoi bătrâni, Gerda și Helmuth. Tu nu te duci acolo, așa că nu știi ce înfiorător e.

Făcu o pauză și se uită la el cu o expresie de copil bosumflat.

— Dar știi ce e cel mai rău? Nu mă lasă să fac pauză. Nici unul. Din punctul lor de vedere, sunt un gunoi.

— N-ar trebui să-i bagi în seamă, Tiff, spuse Teddy, luându-i o mână și ducându-i-o spre vintrele sale. Probabil Conrad îi ține bine în mână. Poate că nu-i place ca servitorii să se cunoască prea bine unul pe altul. E un nemernic bogat și paranoic, continuă și își bagă o mână între coapsele ei.

— Lumea zice că și tu ești bogat, Teddy.

— Da? O duc bine, spuse Teddy, încruntându-se. Dar în mod sigur nu sunt la fel de bogat ca nemernicul ăla. Eu nu mă ocup de droguri, sau de Mafie, sau cine știe de ce se ocupă el.

— Eu pur și simplu nu înțeleg de ce e atât de secretos, spuse Tiffani, mângâindu-l pe penis.

— Probabil că nu vrea să le vezi pe toate puicuțele alea trăsnet pe care le ține legate în beci. Pregătite toate să-i îndeplinească ordinele si dorintele.

— Dumnezeule, nu m-aș mira, râse Tiffani. Dar cred că asta e ce ți-ar plăcea ție, adăugă si îl strânse de penis.

— Hei, fii atentă. Știi că nu există rezervă cu care să-l înlocuiești.

Tiffani începu din nou să râdă.

— Dar, serios vorbind, Teddy, mă ia cu frig numai când mă gândesc la locul ăla. Și la toți banii ăia. N-am văzut în viața mea atâta cheltuială ca acolo. E greu să te gândești că cineva poate fi atât de bogat. Și caii! Unii dintre ei valorează o avere. Da' știi ceva?

— Ce? întrebă răgușit Teddy care, pe măsură ce se excita, pierdea tot mai mult din interesul pentru conversație.

— Nu l-am văzut niciodată călărind vreunul. De fapt, nu am văzut pe nimeni călărind vreunul din caii ăia.

— Probabil nu poate, spuse Teddy și își introduse un deget în ea. E doar un hobby sau ceva de genul ăsta. Și apoi, cine are nevoie de el și de caii lui? la uite ce avem aici.

— Mamă, ce dreptate ai, Teddy, spuse Tiffani când se uită între picioarele lui.

— Tiff, cred că te pot face să uiți de Conrad și de ciudații de acolo, șopti Teddy.

O trase spre el și începu să o sărute cu pasiune, în timp ce mâna își vedea de treabă între coapsele ei.

— Îmi place chestia asta cu rasul, șopti. Mă excită al naibii de tare.

— Îmi pare bine că m-ai pus să mă rad. Și pe mine mă excită.

— E doar începutul.

— Chiar așa? întrebă Tiffani și se lipi mai tare de el, trăind momentul și uitând complet de Stonelair. Vai, Teddy! Mă faci să mă simt așa de bine. Mă exciți așa de tare.

— Asta înseamnă să trăiești, fetițo, spuse Teddy intrând în ea.

— O, Doamne, gemu Tiffani. *Ce norocoasă sunt. Cum de-am ajuns să am atâta noroc?*

Capitolul şase

Soarele de vară încă mai strălucea, când Valerie intră pe aleea lungă şi pietruită care ducea la casa mamei sale, o clădire construită într-un stil nedefinit, italiano-victorian. Casa era perfect situată, pe un platou împădurit de pe vârful unui deal care cobora în pante line, spre nişte păşuni verzi şi un pârâu în meandre. De la ferestrele dinspre est, se putea vedea Berkshire, îmbrăcat complet în verde, iar spre vest, undeva departe spre râul Hudson, se înălţa regal în faţa ochilor Catskill.

În seara aceasta, lui Valerie clădirea maiestuoasă i se părea şi mai deprimantă decât de obicei. *Poate pentru că nu sunt eu bine dispusă,* îşi spuse cu gândul la cina pe care urma să o ia cu mama sa şi cu Teddy.

Parcă maşină în spaţiul special amenajat din spatele casei, lângă jaguarul argintiu al lui Teddy. *A, a venit deja şi bineînţeles că se amuză teribil, povestindu-i mamei toate detaliile din weekend pe care nu le ştie încă.* Valerie nu era surprinsă, cu toate că nu se putea abţine să nu se simtă deranjată de faptul că Teddy şi mama sa formaseră de mult timp o societate de admiraţie mutuală. Păreau foarte încântaţi de compania lor.

Valerie îşi aruncă privirea în oglinda retrovizoare şi îşi aranjă părul zburlit. Şi-l împletise într-o coadă lungă,

care îi cădea pe un umăr, ajungând până la sân, dar, ca de obicei, părul de pe creștet și de pe tâmple reușise să încadreze fața într-un fel de halou.

— Ei, asta e, îi spuse imaginii reflectate în oglindă. Chiar dacă Teddy și mama ar prefera să te vadă coafată perfect, ca o doamnă.

Ieși din jeep și începu să scuture părul de câine de pe pantalonii de in negru și de pe bluza în care se schimbase. Sperase că nu se va observa pe ele părul lui Elvis care, invariabil, reușea să se lipească de orice îmbrăca. Observă că nu avea noroc. Elvis, pe care îl lăsase acasă în semn de respect pentru dorința mamei sale, era mult mai negru și mai lucios decât inul negru cu care era îmbrăcată.

Ei, asta e, își spuse din nou. *N-am ce face. Și nici ei. Ori mă plac asa cum sunt, ori să mă lase-n pace.*

Din grădină se auzeau voci cunoscute și Valerie se îndreptă spre poarta de fier și se uită prin ea. Teddy – ca de obicei la patru ace, într-un bleizer bleumarin, cu pantaloni de in alb apretat, o cămașă bleu și cravată de culoarea caisei, și Marguerite – o apariție plăcută, într-un deux-pièce crem cu bordură verde-smarald și bluză verde-smarald, se plimbau la braț, adânciți într-o conversație animată. Se îndreptau direct spre ea. Valerie observă că părul lui Teddy era blond-auriu, ca soarele, iar al lui Marguerite – un uluitor alb-argintiu – era pieptănat într-un elegant coc franțuzesc. Nici unul nu avea măcar un fir de păr clintit din loc.

Normal, își spuse amuzată.

Deodată Teddy își ridică privirea și o văzu. Îi făcu semn cu mâna și o strigă. Valerie îi făcu și ea semn cu mâna.

— Venim imediat, o auzi Valerie pe mama sa strigând. Toarnă-ți ceva de băut.

— Bine, strigă Valerie, dând din cap.

Se întoarse și o porni spre veranda închisă din spate și intră în bucătărie.

— Hei, ia te uită cine a venit, spuse Effie, ștergându-si mâinile pe un prosop.

Era o femeie mărunțică, cu părul alb. Își puse un deget pe obrazul tuciuriu.

— Chiar aici.

Valerie se aplecă și o sărută pe obraz, acolo unde îi arătase Effie.

— Arăți bine, Effie. Și ce gătești tu aici miroase extraordinar.

— E surpriză, așa că nu întreba ce e. Îmi pare bine că tu și Teddy ați venit la cină. Îmi dă ocazia să gătesc și eu cum trebuie. Mama ta abia dacă ciugulește ceva ca o păsărică, așa că nu prea am multe de făcut.

— Cred că ține iar cură de slăbire.

— Ține întotdeauna cură de slăbire. Și dietele sunt una mai dezgustătoare ca cealaltă. E de mirare că nu se îmbolnăvește. E numai piele și os.

— Anumite lucruri nu se schimbă niciodată, spuse Valerie, adăugând în gând că acesta e purul adevăr.

Effie se plângea de când știa ea de felul în care mănâncă Marguerite – printre multe altele – și, cu toate acestea, îi rămăsese credincioasă.

— Am de gând să beau ceva, Effie. Vrei să-ți pregătesc și ție?

— Mersi, Val, dar am luat deja o gură de gin, spuse zâmbind Effie.

— Aha! Ar fi trebuit să-mi dau seama. N-am să te spun.

Gura de gin pe care Effie o lua destul de des era un secret bine păstrat între Valerie și bătrână, un secret pe care îl știa însă toată lumea.

— Ar fi bine, pentru că altfel am să-i spun lui Teddy câteva din secretele tale.

— Șantaj! strigă râzând Valerie. Mă-ntorc imediat, adăugă și ieși pe ușă, îndreptându-se spre cămară.

Cercetă sticlele și se hotărî rapid asupra unui pahar de votcă cu apă tonică. De obicei nu bea decât vin, dar în seara asta simțea nevoie de un fortifiant. *Mama ar fi o scuză suficientă, dar mama și Teddy la un loc, conspirând împotriva mea, ar fi un motiv destul de puternic pentru a bea chiar și din sticlă.*

Își luă paharul și porni să colinde prin casa cea mare și tăcută, sorbind din când în când din băutură. Privirea i se plimbă pe mobila veche, tapițată cu piele, mătase și catifea. Se uită la mătăsurile de lux, de Lyon, atârnate pe pereții tapetați de Zuber și Rixheim. Aproape în fiecare cameră, din tavan atârnau candelabre de cristal și ormolu, iar pe pereți erau agățate tablouri. Portretele de familie din Franța, Danemarca, Anglia și America rivalizau cu peisaje fine din toată Europa; la acestea se adăugau desene și acuarele, unele dintre ele vechi de aproape cinci sute de ani.

Bibelouri și comori de toate felurile acopereau fiecare suprafață disponibilă. Porțelanuri chinezești și japoneze, de Meissen și Sévres, vaze montate în ormolu, aranjamente florale confecționate din aur și pietre semiprețioase și fotografii încadrate în rame de argint sau aurite, frumos lucrate.

Casa era un fel de peșteră a lui Aladin care ar fi făcut să i se ridice tensiunea oricărui patron de casă de licitații. Multe dintre comori fuseseră aduse din apartamentul cel mare din New York, pe care îl vânduseră după moartea tatălui ei. Atât în apartamentul rece și protocolar din oraș, cât și aici, în atmosfera mai relaxată de la țară, pe Valerie o năpădeau întotdeauna amintirile din copilărie. Era ca și cum întregul său trecut ar fi fost cuprins în această casă.

Probabil că acesta este motivul pentru care vin aici cât de rar pot.

O cuprinse o tristețe familiară, care îi dădea impresia că toată această frumusețe materială făcea parte dintr-o lume de mult apusă, dintr-un stil de viață care încetase să mai existe. Dar din care făcuse și ea parte, fără să îi aparțină însă cu adevărat. Nici măcar familiaritatea pe care o simțea față de fiecare obiect pe care i se oprea privirea nu reușea să disipeze sentimentul că este o intrusă.

Într-una din încăperi, rămase să se uite ceva mai mult la desenul ei preferat, un câmp de Berthe Morisot. Pe urmă luă în mână o fotografie alb-negru a tatălui ei, călare. Arăta bine în costumul de călărie. O puse la loc

pe masă. Intră în salonul de muzică și atinse clapele de fildeș ale bătrânului Bösendorfer, același pian pe care învățase să cânte. Urcă scara întortocheată și coborî în holul ce ducea la dormitorul ei, unde se așeză pe patul cu baldachin de dantelă care fusese cândva al ei. Se uită la noptiera antică pe care mai erau încă îngrămădite sticluțe de parfum din cristal și un set de toaletă de argint, cu monogramă, și își aduse aminte de nenumăratele dăti când stătuse în fața oglinzii, încercând să facă din ea însăși femeia pe care o vroia mama sa. Degeaba.

Nu. Nu am fost niciodată fetița pe care și-a dorit-o ea și nu am devenit nici femeia care vrea să fiu. Dar, de fapt, nu am simțit niciodată că aparțin acestui loc, sau că aș fi ocupat un loc important din viața de aici.

Fusese o vreme când ar fi dat orice să fie la fel cu ceilalți si cu ceea ce majoritatea oamenilor considera că este un stil de viață fabulos. Luptase din toate puterile să fie fiica pe care și-o doreau mama și tatăl ei.

Acum nu mai lupta. *Nu vreau să trăiesc ca ei. Vreau să-mi trăiesc viața asa cum doresc eu. Vreau să fiu eu.*

Valerie își spuse că totul suna foarte simplu, dar ea descoperise că îi era foarte greu să rupă legăturile. Îi fusese greu să vadă dezamăgirea de pe fețele părinților ei, să simtă reproșul din vocea lor și să suporte presiunile constante pe care le exercitau asupra ei. Dar, în ciuda tuturor acestor dificultăți, acum avea o viață pe care o considera plină de realizări.

Gândurile îi fură întrerupte de râsul cristalin al mamei sale și de vocea baritonală și atentă a lui Teddy. Valerie

sorbi din pahar și oftă. *Vreau, nu vreau, trebuie să mă duc,* își spuse și coborî la parter pe același drum pe care urcase.

Marguerite și Teddy stăteau în holul de la intrare, pardosit cu marmură, cu paharele în mână și se uitau la ea cum cobora scările.

— Bună, spuse Valerie pe un ton vesel.

— Bună, draga mea, spuse Marguerite, măsurându-și fiica din cap până în picioare și întinzându-i obrazul pentru un sărut.

— Mă bucur să te văd, mamă.

— Și eu mă bucur că ai putut să-mi faci loc pe agenda ta atât de încărcată.

Valerie nu spuse nimic, ci continuă să zâmbească.

— Bună, spuse Teddy.

O sărută ușor pe buze, pe urmă o luă de umeri și o strânse la piept.

— Ne uitam prin grădină, adăugă inutil. Incredibil ce e în stare să facă mama ta, practic fără nici un ajutor.

— Vai, Teddy. Nu e nevoie să-mi faci complimente. Știu că de fapt e un adevărat dezastru, dar ce pot face?

Marguerite o zări cu coada ochiului pe Effie.

— A, Effie, e gata masa? Intrăm? îi întrebă pe Teddy și pe Valerie.

— Da, spuse Teddy și își oferi brațul lui Marguerite. Tu te descurci? o întrebă pe Valerie, făcându-i cu ochiul.

— Sunt vreo douăzeci-treizeci de metri, dar cred că am să reușesc, glumi Valerie.

Afară se lăsase întunericul, dar în sufrageria lui Marguerite argintăria și cristalurile sclipeau în lumina lumânărilor. Terminaseră cina delicioasă cu care îi delectase Effie: supă de castraveți cu avocado; potârnichi umplute, servite cu sos de prune și ghimber; sparanghel proaspăt, stropit cu sos olandez; orez cu ciuperci și o salată de andive, ridichi și nuci verzi, cu un sos vinegrette ca un balsam. Effie tocmai le servea desertul – înghețată de ghimber cu căpșuni și zmeură, stropită din belșug cu sirop.

— Mulțumesc, Effie, spuse Teddy. Arată delicios. Totul a fost minunat.

— Eu vă mulțumesc, domnule, spuse Effie și se îndreptă spre bucătărie.

— E uimitoare, spuse cu admirație Valerie. Nu știu cum de reușește. Gătește, face curățenie și...

— Este într-adevăr bună, interveni Marguerite, dar încerc să o învăț să nu se mai bazeze atât de mult pe sosuri. Sunt mult prea grele, nu credeți?

Se uită întrebător la Teddy și acesta nu o dezamăgi.

— Da, toate au fost puțin cam grele. Nu s-ar putea mânca tot timpul așa:

— Absolut, spuse Marguerite. Afectează nu numai sănătatea, dar și silueta. Iar în ceea ce privește felul cum face curățenie, Val, dragă – Marguerite se uită cu subînțeles la fiica sa și înalță din umeri – abia dacă atinge praful pe ici pe colo. Ești foarte drăguță că ții la ea, dar uneori cred că Effie profită de bunătatea mea.

— Vai, mamă, izbucni Valerie, ascunzându-și cu greu uluirea. Effie ți-a fost devotată mai bine de patruzeci de

ani. Mi-e greu să cred că, dacă la vârsta ei face treabă ceva mai încet, tu consideri că profită de bunătatea ta.

Marguerite ignoră complet ieșirea fiicei sale și își concentră din nou atenția asupra lui Teddy.

— Vinul a fost divin și s-a potrivit perfect cu mâncarea.

— Mulțumesc, Marguerite. Pot să spun că acum am o pivniță destul de bună, dar mai e nevoie de timp și de mulți bani ca să fie cum vreau eu. Puligny Montrachet a fost...

Valerie se retrase în ea însăși. Continuă să-și mănânce înghețata și căpșunile urmărind conversația facilă dintre mama sa și Teddy. *E exact genul ei,* își spuse cu oarecare ciudă. *Frumos, bogat și foarte fermecător.* Dar, pentru mama ei, la fel de important era și faptul că Teddy provenea din același mediu ca și ele. Căsătoria ei cu Teddy ar fi fost considerată o alianță între doi descendenți ai aceleiași ramuri aristocratice și glorioase de hughenoți francezi și, datorită acestei proveniențe ilustre, mama sa era dispusă să-i treacă cu vederea lui Teddy orice slăbiciune. Și tatăl său ar fi fost întru totul de acord. Dar Valerie, fără vreo urmă de lipsă de respect față de rădăcinile sale, nu ținea în mod deosebit cont de ea. I se părea ceva foarte îndepărtat în timp și total lipsit de sens, așa că nici nu se gândea la acest lucru.

Nici nu-i de mirare că ea și Teddy se împacă atât de bine, își spuse, jucându-se cu linguriță și cu câteva căpșuni muiate în sos. *E la fel de snob ca și ea în privința genealogiei. Păcat că mama nu e mai tânără.*

Văzu cum Marguerite își aranjează unul din cerceii cu smarald și se uită mai atent la ea. În ciuda resentimentelor pe care le nutrea față de mama sa, era nevoită să admită că Marguerite Louise de Coligny de la Rochelle era o femeie la fel de extraordinară ca și numele pe care îl purta. Cu toate că avea șaizeci și cinci de ani, tenul îi era perfect, fără nici cea mai mică urmă de riduri. Avea pomeți înalți, eleganți, o frunte înaltă și un nas drept și buze suficient de pline. Părul argintiu, dinții albi și egali, silueta fină și ținuta impecabilă o făceau să nu-și trădeze vârsta.

Vanitatea mamei sale în privința aspectului o uimise întotdeauna pe Valerie. Petrecea ore întregi la croitoreasă, alegând materiale sau făcând probe, pentru că toată îmbrăcămintea ei era făcută la comandă. De obicei era vorba de copii scumpe după Chanel sau alți mari designeri. Alte nenumărate ore le petrecea la coafor, la manichiuristă și pedichiuristă. Un număr nedefinit de ore și le petrecea acasă, în fața oglinzii. Se culca unsă din cap până în picioare cu diverse creme și loțiuni și nu permitea niciodată soarelui să-i atingă pielea.

Cu toate acestea, Marguerite îi spusese lui Valerie că nu va face niciodată vreo operație estetică și nici nu-și va vopsi părul. Considera că femeile care apelează la așa ceva sunt mult sub nivelul ei, chiar demne de milă, adevărate sclave ale unei proaste interpretări a noțiunii de frumusețe. Aceste sărmane femei, victime fără voie, sunt produsul unei mass-media lipsită de simțul frumosului și tributară estetic.

— Valerie dragă!

Vocea cultivată a mamei sale îi întrerupse lui Valerie reveria. Văzu că mama sa se uită întrebător la ea.

— Iartă-mă, dar n-am auzit ce-ai spus.

— Dar nu ești deloc atentă la noi, dragă, spuse cu reproș Marguerite și smaraldul de pe degetul îndreptat acuzator spre Valerie sclipi. Așa faci întotdeauna. Vorbeam despre afacerile lui Teddy, Valerie. O problemă care consider că ar trebui să te intereseze. Anul acesta are mare succes cu acțiunile de la bursă.

— A, bravo, Teddy, spuse Valerie și se întrebă de ce Teddy nu discută niciodată cu ea despre afacerile pe care le are.

Teddy zâmbi indulgent, ca și cum Valerie nu ar fi în nici un caz în stare să înțeleagă complexitățile unei conversații despre afaceri.

— Ești foarte isteț, Teddy, și consider că trebuie să fii felicitat, se entuziasmă Marguerite.

— Ei, tranzacțiile bursiere au întotdeauna suișuri și coborâșuri. Dar în ultimul timp am avut într-adevăr succes. Însă, după cum s-a mișcat piața, cine nu ar fi avut, Marguerite?

— Da, Teddy, dar nu toată lumea știe cum să profite de asta. Cred că marii cunoscători știu întotdeauna, nu? E o chestie de gene.

— S-ar putea, râse Teddy. Mă-ntreb însă dacă am să fiu vreodată acel profet al investițiilor care a fost tatăl meu.

— Vai, dragule. Eu cred că tatăl tău ar fi foarte mândru de tine.

— O, mulțumesc, spuse Teddy, cu o amabilitate pe care de fapt nu o simțea.

Nu știa și nici nu-i păsa de ce ar fi gândit marele Theodore de Mornay. Îl urâse pe nemernic cât trăise si nu reușise să-l placă nici după moarte. La fel și pe mama sa, Claudine, care pentru el nu fusese nimic altceva decât o apariție ce venea sau pleca îmbrăcată în rochii de bal, acoperită de bijuterii și mirosind a parfumuri scumpe, înainte să-și petreacă ultimii din cei cincizeci și ceva de ani în propriul dormitor, dependentă de droguri și de alcool.

— Aș vrea ca Dockering Wainwright să se descurce la fel de bine ca tine, spuse Marguerite, jucându-se cu colierul de smaralde, cu degetele ei lungi și fine, și se uită la Valerie cu o privire plină de subînțeles care nu-i scăpă acesteia.

— Dar, mamă, Doc se ocupă de afacerile tale dintotdeauna, spuse Valerie zâmbind. Și se pare că face o treabă bună. Și tata credea la fel. Nu vreau să spun că tu nu ai reușit, Teddy, dar tata l-a avut întotdeauna pe Doc și...

— Nici prin cap nu-mi trece să încalc teritoriul lui Doc, o întrerupse repede Teddy. Sunt convins că e un mare consultant în privința investițiilor.

— Totuși nu pare să aibă rezultatele tale, Teddy, spuse Marguerite. Părerea mea e că doarme la volan.

— Eu sunt convinsă că e unul din cei mai buni. Poate că într-adevăr e de modă veche și tradiționalist, dar în mod sigur nu își asumă riscuri inutile. Și, mai ales, muncește foarte mult și e de încredere.

— Crezi? întrebă Marguerite. Poate că sunt doar o bătrână care nu știe prea multe despre aceste lucruri, dar mie mi se pare că micul meu portofoliu nu și-a prea mărit valoarea. Și e inutil să mai adaug că nici dividendele. Asta, pe o piață despre care toată lumea știe că merge foarte bine. Știi că jumătate din proprietățile din jur se vând pe bani lichizi? Pe banii ceruți, dacă nu mai mult! Și toate astea, datorită unor tineri ca Teddy, veniți de la New York.

Se opri și se uită fix la fiica sa.

— Poate că ai dreptate, mamă, dar eu nu am auzit nici o plângere legată de Doc. Oricum, nu sunt eu cea care decide cine se ocupă de afacerile tale, nu?

— Bineînțeles că nu, spuse Marguerite, îndreptându-și din nou privirea spre Teddy. Cred că e timpul să-i cam dau papucii lui Doc. La urma urmei, fiecare ne facem din când în când câte o mică plăcere, nu?

— E ușor, spuse Teddy. Mai ales când nu e vorba de banii tăi. Sau dacă nu ai un interes deosebit pentru afacerile clientului.

— Bine spus, Teddy, îl complimentă Marguerite pe un ton sentențios. Am să-l sun mâine pe Doc să văd ce are de spus în apărarea sa, pe urmă am să te sun pe tine, Teddy, și am să-ți spun ce am hotărât. Bineînțeles, dacă nu te deranjează.

— Sigur că da, Marguerite. Cred că e o idee foarte bună.

— Bine, atunci rămâne așa.

Marguerite luă o înghițitură de apă – din nou smaraldul fulgeră în lumină – pe urmă puse paharul jos și își întoarse întregul voltaj al privirii spre Valerie.

— Valerie dragă, cred că ai ceva să-mi spui.

— Ce să-ți spun?

Înțelesese imediat despre ce vorbea mama ei, dar se hotărâse să facă pe proasta. Știa că, dacă nu-i va da satisfacția unui răspuns imediat, mama ei se va înfuria. Era conștientă că se poartă urât și totuși vroia să o facă pe mama sa să se milogească de ea. Vroia să-i pedepsească, pe ea și pe Teddy, pentru că discutaseră despre inel în lipsa ei.

— Ce să-ți spun, mamă?

Ochii lui Marguerite se făcură ca oțelul, apoi începu să râdă amuzată.

— Vai, Valerie dragă, cred că bestiile alea murdare îți ocupă prea mult timp. Altfel nu-mi dau seama cum ai fi putut uita ceva atât de important.

Teddy își drese vocea și zâmbi.

— Val, s-ar putea ca mama ta să se refere la ceea ce s-a întâmplat în timpul weekendului. Îți aduci aminte?

Valerie se hotărî să renunțe la joc.

— Aa! Ei cum să uit? spuse, uitându-se la Teddy care îi zâmbea drăgăstos. Vai, Teddy, iartă-mă. Mă simt așa de prost.

— Nu-i nimic.

Valerie se uită la mama sa.

— Teddy și cu mine... noi... el... mi-a dat un inel de logodnă în weekend, reuși în sfârșit să spună.

Dar nu reuși să spună „Ne-am logodit.".

— Splendid, spuse Marguerite cu un aer surprins. Absolut splendid. Mă bucur pentru tine, adăugă, luând-o

de mâna pe fiica sa, apoi pe Teddy. Pentru amândoi. Ce veste minunată.

— Îmi pare bine că ești fericită, mamă.

— Valerie dragă, trebuie să-mi arăți inelul.

— A, păi... se bâlbâi Valerie roșind. Am... am uitat să-l pun.

— Ce?! exclamă Marguerite uluită.

— Vai, Val, gemu Teddy. Am văzut că nu-l porți, dar m-am gândit că l-ai pus în geantă sau în altă parte, ca să-i faci o surpriză mamei tale.

— Îmi pare rău, murmură Valerie. M-am grăbit foarte tare să mă schimb și să ajung la timp aici și... – înălță din umeri – de fapt, încă nu m-am obișnuit cu el.

— Nu-i nimic, spuse mărinimos Teddy.

— E într-adevăr foarte frumos, spuse Valerie, întorcându-se spre mama sa. E uriaș! O să-ți placă. Îți promit că am să vin cu el într-una din zilele astea, după slujbă.

— Sper, spuse Marguerite, omițând să adauge că de fapt Teddy i-l arătase chiar în ziua în care îl cumpărase. Teddy a făcut un efort așa de mare pentru tine și mă gândeam că ești foarte fericită cu un dar atât de generos.

— Am... am fost așa de ocupată. Am fost de gardă tot weekendul și am avut și o urgență. Și...

— Clinica aia, se încruntă dezgustată Marguerite. Întotdeauna e vorba de clinică. Știam că așa va fi. Petreci mult prea mult timp acolo. Și ce fel de urgență te-ar fi putut face să uiți că te-ai logodit?

— Stonelair, spuse Teddy, lipsind-o pe Valerie de posibilitatea de a răspunde singură. Bărbatul misterios.

— Vai, *nu*, dragă, exclamă Marguerite vizibil șocată. Valerie dragă, nu-mi spune că te-ai dus în locul acela îngrozitor. Mi s-a spus – din surse foarte sigure – că e un fel de baron al drogurilor sau ceva asemănător. E adevărat?

— Cine știe? răspunse Valerie, ridicând din umeri. Am îngrijit un cal bolnav. Nici măcar nu l-am întâlnit. În orice caz, nu am văzut munți de droguri, arme sau mai știu eu ce, adăugă în glumă.

Dar nu râse nimeni.

— Ei bine, eu cred că trebuie să fie vorba de droguri sau de altceva la fel de dezgustător, ca să poți întreține o proprietate ca aceea. Nici marii magnați din Wall Street, care cumpără cam tot ce se poate pe aici, nu și-ar putea permite un astfel de loc.

Vocea lui Marguerite era plină de indignare. Făcu o pauză și se uită cu subînțeles la fiica sa.

— Și apoi, după câte știu eu, nu-l cunoaște nimeni care să aibă cât de cât importanță. Și e atât de secretos, că am convingerea că acolo trebuie neapărat să se întâmple ceva rău.

— Nu știu nimic din bârfele pe care le-ai auzit tu, o înfruntă Valerie, dar m-au rugat să am grijă de toate animalele lor. Personal.

— Vai de mine, spuse Marguerite alarmată, făcând ochii mari.

— Doar nu ai de gând să le accepți oferta, spuse Teddy.

Valerie nu-i răspunse imediat.

— Nu accepți, nu-i așa? o îndemnă Teddy.

— Încă nu știu, răspunse Valerie.

Dar exact acel moment a făcut-o să se hotărască și să accepte oferta lui Conrad, devenind astfel singurul medic veterinar care se ocupa de Stonelair. Se hotărî să discute cu cei de la clinică chiar a doua zi.

— Nu știi încă? repetă ca un papagal Marguerite. Trebuie să spun că sunt suprinsă de atitudinea ta cavalerească. Nu credeam că ai măcar idee de așa ceva. Probabil e vreun mafiot îngrozitor sau ceva în genul acesta, adăugă pe un ton disprețuitor. Mi s-a spus că bestia asta a refuzat orice invitație ce i-a fost făcută.

— Și ce e rău în asta? întrebă Valerie. Înseamnă că e un baron al drogurilor sau mafiot? Poate că nu-i place să se amestece cu alții.

— Oricum, asta îl face cel puțin antisocial, spuse Marguerite. Ceea ce, după părerea mea, e mai mult decât suspect.

— Eu nu am fost acolo, dar am discutat cu niște tipi care au fost acolo să lucreze, spuse Teddy. După cum spun, individul a cheltuit milioane cu locul ăla. A adus muncitori din sud, din Florida sau cam așa ceva. Parcă ar avea un sac cu bani fără fund. În ceea ce mă privește, nici măcar nu aș fi putut începe ce a făcut el acolo.

Valerie se uită la Teddy și sesiză acea mândrie prostească pe care o afișa ori de câte ori se simțea în inferioritate, ca și o notă de resentiment. *E gelos pe Conrad. Pe banii lui, dacă nu și pe altceva.*

— Ei, cred că am discutat destul despre un asemenea subiect, dezagreabil și chiar înfricoșător, decretă Marguerite. Haideți să ne bem cafeaua pe verandă. E frumos afară.

— Așa spun și doctorii, spuse Teddy.

Marguerite se ridică. Teddy sări imediat de pe scaun, o luă de braț și o conduse spre verandă. Valerie venea și ea încet în urma lor. Effie aprinsese deja lumânări pe verandă și, după formalismul cinei, era plăcut și intim. Teddy o ajută pe Marguerite să se așeze pe un scaun, iar Valerie se întinse comod pe o canapea.

— Mă întorc imediat, doamnele mele, spuse Teddy și se îndreptă spre baie.

De îndată ce Teddy dispăru din vedere, Marguerite își aținti ochii asupra lui Valerie. Chiar și în lumina slabă și pâlpâitoare a lumânărilor, Valerie putea vedea privirea hotărâtă a mamei sale.

— Sper că îi acorzi lui Teddy atenția pe care o merită. Pe deplin. Trebuie să-ți spun că pari total aeriană în privința logodnei.

— Am fost foarte ocupată, mamă, spuse Valerie pe un ton defensiv.

— Ocupată! M-am săturat de scuza asta! Nu trebuie să uiți că Teddy îți poate oferi tot ce-și poate dori o tânără femeie! Are bani, Valerie, și, mai mult decât atât, se pricepe foarte bine să-i facă. Și nu deranjează pe nimeni că e atât de apreciat. Toată lumea îl adoră.

— Sau se teme de el, spuse Valerie.

— Ce?! exclamă șocată Marguerite. Ți se pare ție. E ridicol. De ce s-ar teme cineva de Teddy?

— Păi, după câte am auzit, mamă, nu e foarte apreciat de chiriașii lui.

— Poate că nu îi plătesc chiria la timp, spuse Marguerite. În orice caz, ce te interesează pe tine ce spun chiriașii?

— Sunt și ei oameni, spuse încetisor Valerie.

— Hm, exclamă disprețuitor Marguerite și își îndreptă umerii, pregătindu-se de un nou asalt. Și cum de ai putut uita să-ți pui inelul de logodnă, Val? E pur și simplu jignitor. Și Teddy mi-a spus că nici nu ai vrut să fixați data nunții. Ce Dumnezeu se întâmplă cu tine?

— Nu se-ntâmplă nimic, spuse Valerie ridicând puțin tonul. Numai că nu sunt pregătită.

Marguerite se uită fix în ochii ei.

— Valerie dragă, dar e inevitabil, spuse încet, accentuând însă fiecare cuvânt. Altcineva nu mai e, iar Teddy e ideal. În orice caz, mult mai bun decât bărbatul pe care mi-aș fi imaginat că îl poți atrage tu.

Valerie se hotărâse să nu-și piardă cumpătul, așa că înghiți în sec. Totuși nu putea trece cu ușurință peste ultima remarcă a mamei sale. *Aceea era o altă Valerie, cea care stătea ca proasta și înghițea tot ce-i spunea mama sa.*

— De ce trebuie să mă jignești mereu?

Luată prin surprindere, Marguerite rămase o clipă blocată, apoi atacă.

— Păi, Val dragă, trebuie să accepți ideea că nu ai fost niciodată o frumusete. Acum, că au mai trecut anii, trebuie să recunosc și eu că ai un oarecare... farmec.

Dar nu ai educația necesară. Și apoi, ai fost întotdeauna puțin... ciudată... puțin mai deosebită. Și nu te-ai schimbat.

Îi zâmbi, un zâmbet pe care un străin l-ar fi considerat dulceața întruchipată, dar pe care Valerie îl cunoștea și știa că e plin de dispreț.

— Și nici foarte sociabilă nu ai fost, continuă Marguerite. Stăteai tot timpul cu nasul în cărți. Sau, în loc să te joci cu ceilalți copii, te jucai cu scumpele tale animăluțe.

Jignită de indiferența cu care mama sa o descria pe fetița timidă care tânjea după dragoste, Valerie rămase tăcută, digerând în liniște diatriba lui Marguerite. *Cu toate promisiunile pe care mi le-am făcut, tot mai am nevoie de aprobarea și dragostea acestei femei. Și oricât de independentă îmi spun că sunt, tot îi dau voie să mă jignească.*

În sfârșit, își drese glasul și-i răspunse.

— Dacă îți aduci aminte bine, mamă, nu au fost prea multe fetele cu care m-ai lăsat să mă joc. Ai considerat că multe dintre cele cu care încercam să mă împrietenesc nu erau destul de bune pentru mine.

— Valerie, oamenii trebuie să-și protejeze copiii față de... elementele mai puțin reușite ale societății. Și pe tine păreau să te atragă exact acele elemente.

— Pe urmă, când m-am făcut mai mare, mă făceai întotdeauna să simt că nu sunt destul de drăguță sau destul de deșteaptă. Mă făceai întotdeauna să fug și să mă ascund de fetele – și băieții – de vârsta mea, pentru

că tu considerai că ei sunt mai deștepți și mai frumosi decât mine.

— Și de obicei erau, spuse cu fermitate Marguerite. Ți-i arătam pentru ca tu să le urmezi exemplul. Nu-ți dai seama, Val? Încercam să te fac să te îndrepți. Dar, nu, tu nu puteai fi deranjată de probleme legate de părul rău sau de îmbrăcămintea ta, nu-i asa? Nu puteai fi bătută la cap să te faci mai atrăgătoare pentru băieți. Slavă Domnului că a apărut Teddy. Și slavă Domnului că ai devenit o tânără mai prezentabilă și că ți-ai învins timiditatea și stângăcia. În sfârșit, Teddy și-a putut da seama de posibilitățile tale.

Valerie era din ce în ce mai furioasă, dar se hotărî să-si țină gura. Știa că, indiferent ce argument i-ar fi adus mamei sale, ar fi fost inutil.

— A, iată-l și pe frumosul nostru tânăr, exclamă încântată Marguerite. Tocmai spuneam ce minune de băiat ești tu, Teddy.

— Eu? întrebă amuzat.

Se opri lângă Valerie, așteptând ca aceasta să-i facă loc pe canapeaua de răchită, apoi se așeză și-i luă o mână într-ale sale.

— Sper că și fiica ta crede la fel.

Valerie se uită la ei și zâmbi.

— Cred că te voi lăsa să ghicești, spuse, dar, undeva în adâncul sufletului ei, începea să simtă că Teddy nu era chiar minunea la care se gândea mama sa. Acum nu mai vroia decât să se ridice și să se ducă acasă, la Elvis.

Au continuat să-și bea cafeaua și să stea de vorbă, până când Teddy s-a uitat cu subînțeles la ceas.

— S-a făcut târziu și cred că a trecut de mult ora ta de culcare, Marguerite.

— Câtuși de puțin. M-am simțit și mă simt încă minunat.

— Eu trebuie să mă scol foarte devreme, așa că ar trebui să plec, spuse Valerie.

— Am uitat, spuse Teddy. Dat fiind că am stat toată săptămâna învârtindu-mă pe aici, am uitat că tu trebuie să te duci la serviciu.

— Ce păcat că nu ți-ai putut lua și tu liber săptămâna aceasta, Valerie, spuse Marguerite.

Valerie se ridică în picioare și își înăbuși un căscat.

— Mi-a fost imposibil, mamă. E o mulțime de treabă la clinică.

Teddy se ridică și el în picioare și o luă pe Valerie de umeri.

— Nu te deranja să ne conduci, Marguerite. Rămâi acolo unde ești.

Dar Marguerite insistă să îi conducă.

Teddy își luă brațul de pe umerii lui Valerie și îi întinse mâna. Marguerite se ridică și îi întinse un obraz pentru a fi sărutat.

— Îmi pare așa de bine că ai venit, Teddy. Și sunt extraordinar de încântată de vestea pe care mi-ai dat-o.

— Mulțumesc, Marguerite.

— Noapte bună, mamă, spuse Valerie și o sărută pe obraz. Cina a fost delicioasă.

— Mă bucur că ți-a plăcut, draga mea. Și sper să vă văd mai des pe amândoi.

Se îndreptară spre ușa care dădea în parcare. Marguerite îl bătu ușurel pe obraz pe Teddy.

— Vorbim curând, îi spuse.

— Da, așa sper.

Marguerite rămase să se uite o clipă cum cei doi se îndreptau spre mașini, apoi stinse lumânările și intră în casă.

În parcare, Teddy se întoarse spre Valerie, o luă în brațe și, sărutând-o apăsat, începu să o mângâie pe spate. Ea se trase de lângă el și își ridică privirea.

— Trebuie să plec, Teddy. E târziu și trebuie să ajung acasă.

— Ce?! Am crezut că ai să rămâi la mine peste noapte, spuse enervat Teddy.

— Nu pot, Teddy. Trebuie să-l scot pe Elvis afară.

— Atunci, du-te acasă, scoate urâțenia aia afară și pe urmă vino la mine, spuse Teddy, sărutând-o pe gât.

— Nu în seara asta, Teddy. Trebuie să mă scol foarte devreme și mă așteaptă o zi foarte încărcată.

— Hai, Val, o rugă Teddy, continuând să o sărute pe gât. O să ne simțim bine. Am putea să ne regulăm toată noaptea.

— Teddy! Ți-am spus că trebuie să mă scol devreme și că mă așteaptă o zi foarte încărcată.

— Suni și le spui că ești bolnavă, spuse Teddy și o strânse de fese, lipind-o de el.

— Rămâne nu, Teddy. Vorbesc serios.

— Haide, Val, se milogi Teddy. Poți. Lasă câinii și pisicile și caii să se îngrijească și singuri. Doar de data asta.

— Nu, Teddy, spuse ferm Valerie, încercând să se desfacă din strânsoarea brațelor lui. Eu am serviciu. Dă-mi drumul. Trebuie să văd de Elvis.

În sfârșit, Teddy îi dădu drumul.

— Atunci, du-te. Du-te și ai grijă de nenorocitul ăla de câine.

— Mă duc, spuse amenințător Valerie.

Deschise portiera jeepului, se urcă în el și o trânti după ea. Porni motorul și se uită la Teddy, care stătea lângă jaguarul lui. Arăta ca un băiețaș căruia nu i se făcuse pofta, așa cum de fapt arăta tot mai des în ultima vreme.

Treaba lui. N-o să se culce cu mine nimeni care îl face nenorocit pe Elvis și nu-și cere scuze după aia.

Porni pe drumul de pietriș care ducea la autostradă și de acolo spre casă, spre Elvis.

— Târfă! spuse încet Teddy, uitându-se la stopurile care dispăreau în noapte.

Se urcă în mașină și o porni spre Tiffani, sperând că e acasă. *Dacă nu e, găsesc eu pe altcineva. Nici o problemă.*

Capitolul şapte

Tocurile înalte ale sandalelor de piele fină, roşie, cu un buchețel de flori de culoarea lămâii pe degetul mare, ale lui Arielle Conrad ţăcăneau pe pardoseala de marmură şi coral a logiei îmbrăcată în flori de culoare purpurie, care împodobeau zidul din spatele casei ca un palat, din Palm Beach. Atlanticul îşi izbea leneş valurile ritmice şi tăcute de plaja curată ca lacrima ce se întindea dincolo de peluza perfect îngrijită şi înconjurată de ziduri. În toropeala umedă a nopții de vară, briza care adia continuu aducea prospețime.

Şi totuşi Arielle nu se bucura în liniște de grandioasa sa proprietate, cu grădinile ei minuțios îngrijite. În seara asta, podoabele luxoase ale vieții sale îi păreau doar o scenă pregătită pentru o tragedie. Cu un pahar de gin cu apă tonică într-o mână şi o țigaretă subțire de foi în cealaltă, se plimba agitată de la un capăt la celălalt al logiei străjuită de coloane, oprindu-se din când în când pentru a-şi trece degetele bronzate, cu unghii de un roşu-aprins, prin părul cu şuvițe platinate.

O oglindă imensă, cu rama încrustată cu sidef, îi reflectă o clipă imaginea şi Arielle văzu cât de zburlit îi era părul. Dar lumina lumânărilor o avantaja şi îi plăcu ce vedea. Părul lung, cu acel aspect de neîngrijire, dar sexy, pentru

care atât de multe femei plăteau o avere să-l aibă, era încă una din multele – chiar dacă nu toate naturale – calități care o făceau să fie dorită. Ca de obicei, fața avea un machiaj perfect. Ochii rimelați din belșug erau subliniați fin cu negru, iar pleoapele erau umbrite de un fard de culoarea mierii, care scoteau în evidență irizațiile de chihlimbar ale ochilor de culoarea topazului cafeniu. Un fard de obraz de culoarea argilei arse îi accentua pometii înalți, iar buzele senzuale, umflate prin operație estetică, erau date cu un ruj roșu și strălucitor. *Arată de parcă ar fi înțepate de albine, dar al naibii de sexy și cu vino-ncoace,* își spuse Arielle.

Se întoarse cu spatele la oglindă și își reluă plimbarea agitată, trăgând cu sete din țigaretă și mai sigură pe ea însăși că, dacă nu cu altceva, măcar cu înfățișarea putea să-i păcălească pe mulți. Apoi unul din tocuri i se prinse în marmura veche și Arielle se dezechilibră, reușind abia în ultima clipă să evite o căzătură pe piatra dură.

La dracu', își spuse cercetându-și cu atenție îmbrăcămintea. *Norocul meu chior.* Se stropise pe bluza oranj, din mătase veritabilă, pe care o purta descheiată până în talie, unde era legată cu un nod imens. Reușise totuși să nu se stropească pe pielea fină, lăsată intenționat la vedere.

Cred că m-am cam îmbătat. Nu, nu m-am îmbătat, m-am amețit doar. Se îndreptă țăcănind din tocuri spre masa de marmură pe care așteptau cumințI tăvi cu băutură și mixere. Își puse jos paharul și țigareta, luă un șervet, turnă niște sifon pe el și începu să-și șteargă bluza.

Ei, acum e mai bine, își spuse după ce frecă bluza cu

furie. Aruncă șervetul pe masă, își luă paharul și țigareta și se îndreptă spre un șezlong. Se întinse comod pe el și își scoase sandalele din picioare, printr-o singură mișcare. Luă ultimul număr din *Vogue* – ediția în franceză – și începu să răsfoiască alene paginile lucioase. După câteva minute, își pierdu interesul și o aruncă oftând pe pardoseala de marmură.

Unde e nemernicul ăla? se întrebă sorbind din pahar. *Ar fi trebuit să fie de mult aici.* Trase cu sete din țigaretă. *Tocmai acum s-a găsit să-mi facă figura și să dispară. Poate ar fi bine să-l caut la club.*

Își stinse țigareta în scrumiera de lângă ea, pe urmă scoase alta din pachetul de lângă scrumieră și o aprinse cu o brichetă de aur, Cartier. *Da. Așa am să fac. Îl sun la club.* Tocmai întindea mâna după celularul de pe masă când auzi zgomotul cunoscut pe care niște cizme cu tocuri de metal îl făceau pe marmura pardoselei. Ridică privirea exact în momentul în care bărbatul intra pe ușa dublă prin care se ieșea din salon. Era încă în costum de polo, transpirat și plin de praf.

— Lolo! strigă Arielle, ridicându-se în fund. Am fost așa de îngrijorată din cauza ta. Unde naiba ai fost?

Fața foarte bronzată a lui Lolo se lumină când o văzu. Pe urmă, când își dădu seama de nefericirea din glasul ei, ochii căprui se întunecară.

— Ce s-a întâmplat, Arielle? întrebă el într-o engleză cu un puternic accent și se îndreptă repede spre ea.

Zgomotul tocurilor răsuna pe pardoseala de marmură și se izbea de pereți.

— Ce s-a întâmplat? repetă Arielle, uitându-se cu răutate la el. Ai întârziat! Şi asta tocmai când am atâta nevoie de tine, Lolo!

— Sunt încă pe fusul orar al Spaniei, glumi tânărul şi frumosul bărbat şi dinţii îi sclipiră pe fondul bronzat al tenului. Ştii doar cum sunt argentinienii, adăugă, luându-i faţa în mâini şi sărutând-o pe buze.

Dar Arielle nu gustă gluma şi făcu o grimasă. Îi arătă şezlongul, bătând uşor cu palma în el şi se dădu mai la o parte să-i facă loc. Se întinse din nou şi înălţă privirea spre Lolo.

— De ce-ai întârziat aşa mult?

Lolo îşi întinse corpul musculos alături de ea şi ridică din umeri.

— Am stat pe terenul de polo până a apus soarele. Ţi-am spus doar că mă duc la polo.

Se aplecă asupra lui Arielle, o sărută pe buze şi îşi strecură o mână sub bluza ei. Mâna atinse sânul care de altfel nici nu era greu de găsit şi lui Lolo îi făcu plăcere să simtă sfârcul ce se întărea la atingerea lui. Rămase o clipă aşa, pe urmă oftă satisfăcut şi se îndreptă de spate.

— Pe urmă, Palmer Johnson a vrut să mă uit la nişte ponei de polo pe care i-a cumpărat de curând, aşa că m-am dus la el acasă...

— Dă-l dracului pe Palmer Johnson, spuse Arielle.

— Nu te supăra pe mine, Arielle, spuse Lolo cu o voce blândă, privind-o în ochi. Nu am făcut nimic rău. Doar că am întârziat puţin. Nu ştiu ce te roade dar...

Arielle se ridică în şezut, îşi încolăci braţele în jurul

gâtului lui Lolo și îl strânse tare la piept. Corpul tare și transpirat al bărbatului îi dădu fiori de plăcere.

— Vai, Lolo, dar nu din cauza ta. Ai dreptate. Te rog să mă ierți. E din cauza ticălosului ăla de Wyn. As fi în stare să-l omor. Zău că da, accentuă cu ochi aprinși de ură.

— Ce-a mai făcut tâmpitul? întrebă oftând Lolo.

Arielle își desfăcu brațele din jurul gâtului lui.

— Vechea poveste. N-a semnat încă nenorocitele alea de acte și știe foarte bine că nu mă pot descurca numai cu amărâta aia de pensie alimentară temporară pe care a stabilit-o tribunalul.

— A sosit astăzi? întrebă pe un ton indiferent Lolo. Mă refer la cec.

— Nu, răspunse Arielle, scrâșnind din dinți.

— Isuse Cristoase! exclamă Lolo. Mi-ar plăcea să mă duc la New York și să-l omor cu mâna mea. Vorbesc serios, Arielle.

— Și eu aș vrea să te duci, spuse Arielle, măsurându-l din ochi și întrebându-se dacă Lolo chiar vorbea serios. Asta ne-ar rezolva toate problemele.

Tăcu și mai luă o înghițitură din paharul cu gin. De fapt, nu era pentru prima oară că se gândea să-l omoare pe Wyn.

— Dacă aș ști că nu vei fi prins, te-aș ruga chiar eu. Aș vrea s-o pot face eu însămi. Îl urăsc. Îl urăsc, îl urăsc, *îl urăsc,* repetă, lovindu-l pe Lolo cu pumnul în piept.

Lolo îi luă pumnul, îl duse la buze și îl sărută.

— Arielle, doar știi că amână numai ca să te chinuiască. Să ne chinuiască pe amândoi.

— Da, știu. Dar asta nu ajută la nimic, nu? Chinul continuă.

— Va semna curând. Trebuie să semneze. Nu-ți mai face griji. Îi ridică bărbia cu un deget. Și atunci se vor termina toate necazurile noastre. O să avem tot ce ne trebuie. Totul. Ai să vezi.

Se aplecă asupra lui Arielle și începu să o sărute pe față – mai întâi fruntea, pe urmă nasul, amândoi obrajii și bărbia.

Arielle îi răspunse la gestul de tandrețe trecându-și buzele și limba pe gâtul, urechile și fața lui, până ce buzele li se întâlniră. Începură să se sărute și să se mângâie cu pasiune. Lolo o întinse la loc pe spate și se așeză deasupra ei. Începu să-și frece vintrele de trupul perfect al lui Arielle, gemând tare ori de câte ori simtea sub el feminitatea dulce și moale.

Arielle își plimbă mâinile pe pieptul și coapsele lui Lolo, apoi pe fesele tari, bucurându-se de mirosul de mascul, de costumul de călărie ud de transpirație, de cizmele de polo pline de praf.

— Ești ud leoarcă, murmură înfiorată de dorință.

— Poate că e mai bine să fac un duș și să mă schimb, spuse Lolo ridicându-se de pe ea, știind însă sigur că ea nu va fi de acord.

— Nu, nu te duce. Îmi place așa cum ești.

Lolo râse încet si își băgă din nou mâna sub bluza ei. Începu să-i frece un sfârc cu degetele.

— Iar mie îmi place așa.

— Aaa, ce bine e, murmură Arielle.

— Hai s-o mai prelungim puțin, șopti Lolo, atingându-i urechea cu buzele. Să aduc ceva de băut? Vrei?

— Îhî, murmură din nou Arielle și îl trase lângă ea. Cred că e o idee bună, adăugă, dându-i drumul din strânsoare și uitându-se în ochii lui. Mă duc eu. Vreau să-i pregătesc eu de băut lui Lolo al meu.

Se ridică dintr-o mișcare în picioare, își puse sandalele și, aruncând spre Lolo o privire de pisică alintată, se îndreptă țăcănind din tocuri spre masa cu băuturi. Luă două pahare curate, puse câteva cuburi de gheață în ele și turnă peste ele două porții zdravene de gin. La sfârșit, turnă în fiecare pahar câte un pic de apă tonică și stoarse câteva picături de lămâie.

Reveni la șezlong legănându-și șoldurile.

— Poftim. Exact cum îți place ție.

Înainte să ia paharul din mâna lui Arielle, Lolo măsură cu ochi de expert corpul din fața lui. Ridică paharul și Arielle îl ciocni cu al ei.

— *Salud,* spuse Lolo.

— *Salud,* repetă Arielle și, după ce sorbi din pahar, oftă adânc.

— Nu mai ești la fel de veselă, spuse Lolo și o mângâie pe un picior.

Arielle se lăsă să cadă pe șezlong și își pironi privirea în fundul paharului. Lolo avea dreptate. Nu se simțea deloc veselă. Gândul la Wyn și la neplăcutul divorț revenise din nou, ca o alergie care nu vrea să treacă. Fusese o vreme – demult, la începutul căsniciei lor – când se considera cea mai norocoasă femeie din lume.

Dintre toate femeile pe care le avusese Wyn – și fuseseră multe – o alesese tocmai pe ea. Arielle își aducea și acum aminte de blonda care își pusese în cap să-l dea gata pe Wyn și care ieșise din luptă cu inima frântă, când câștigase ea. *Ce scorpie era,* își spuse Arielle. Îi făcuse o plăcere deosebită să o vadă plecând zdrobită de ceea ce pierduse. Acum însă, pe Arielle nu o mai încânta triumful pe care îl avusese.

Lolo își puse paharul jos și o luă de umeri cu un braț.

— Vino aici, spuse, trăgând-o lângă el. Nu mai fi tristă, Arielle. Lolo al tău e alături de tine.

Își trecu buzele pe gâtul ei și începu să o muște ușor de ureche.

— Știu că e un nemernic și că ne dă peste cap toate planurile, spuse în șoaptă. Dar nu va mai trece mult și avocații îi vor spune că nu mai poate amâna.

Arielle sorbi din pahar, oftă din nou și se întinse pe șezlong.

— Știu. Dar până atunci e foarte greu. Abia dacă am cu ce să plătesc servitorii. Nici nu mai vorbesc de primit lume. Slavă Domnului că în magazine și la club îmi dau pe credit.

— Șșt, șopti Lolo, punându-i un deget pe buze. Nu te mai gândi acum la asta.

Începu să o maseze pe gât și pe spate.

— Ah, Lolo, ce bine e, spuse Arielle și încercă să zâmbească. Am fost așa de tensionată din cauza asta. Ei, ce dracu' facem noi aici, în seara asta? Nici măcar nu ar trebui să fim aici!

— Ce vrei să spui?

— E vară. Ar trebui să ne distrăm la Southampton sau în Europa. Sau măcar sus, în munții Adirondack. Oriunde e mai bine decât aici, vara. În Palm Beach nu e nimeni pe timpul verii.

— Dar cel puțin suntem împreună, Arielle, spuse Lolo, luându-i mâinile și sărutându-i-le.

— Îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru asta. Nu știu ce m-aș face dacă n-ai fi tu.

— Aș vrea să pot face mai mult. Dar știi că nu sunt prea bine plătit pentru călărie. Altfel ar sta lucrurile dacă aș avea bani și un grajd al meu.

— Nu, Lolo. Nu asta am vrut să spun. Nu aștept nici un ajutor financiar de la tine. E ultimul lucru din lume la care m-aș gândi. Știu că Palmer Johnson e exact ca Wyn și ca toți nemernicii ăia bogați care joacă polo. Pur și simplu își lasă jucătorii să moară de foame. Cum te lasă pe tine, care ești cel mai bun.

Lolo zâmbi, descoperindu-și dinții albi și strălucitori.

— Ei, în orice caz, unul din cei mai buni.

— Eu cred că ești cel mai bun, spuse Arielle cu mândrie în glas. Dar mult mai important e că te afli aici. Și asta mă face să pot continua să trăiesc.

— Nu ești în apele tale în seara asta, nu-i așa, Arielle? o întrebă Lolo și pe față i se putea citi îngrijorarea. Mai mult decât de obicei, nu?

Întinse mâna după pahar, sorbi din el și așteptă ca Arielle să spună ceva, știind că femeia are nevoie să se descarce. Arielle oftă din nou.

— Nu mi-aș fi imaginat că viața mea o să ia o astfel de întorsătură. Nu, nu mi-aș fi închipuit pentru nimic în lume că Wyn poate fi așa de crud și disprețuitor și egoist. Nu a fost la fel ca ceilalți bărbați bogați pe care îi cunoșteam. Pentru el, banii nu erau niciodată o problemă. Știi, nu era zgârcit ca ceilalți. Numai Dumnezeu știe că aruncam cu ei, de parcă nu ar fi existat ziua de mâine.

Întinse mâna și luă de pe masă pachetul de țigarete, scutură una din el și Lolo luă bricheta și i-o aprinse.

— Mulțumesc, spuse Arielle, dând fumul afară din piept.

— Continuă, spuse Lolo. Spune-mi ce e în căpșorul ăsta frumos.

— Păi, un lucru îmi plăcea la Wyn. Nu-i păsa deloc de bani și mă lăsa să cumpăr orice-mi doream. Spunea că pentru asta sunt banii. Are așa de mulți, că nici nu știe pe ce dracu' să-i cheltuiască.

Trase din nou din țigaretă și se uită la Lolo. Ochii îi scăpărau de furie.

— Dar, Isuse Cristoase, cum s-a mai schimbat ticălosul. Și nici măcar nu are vreun motiv să se poarte așa de urât.

— Ei, lasă că o să se termine curând, spuse Lolo, neștiind ce altceva ar putea spune. Poate... poate că am să găsesc ceva de lucru sau...

— În nici un caz! spuse Arielle. Absolut în nici un caz, adăugă și începu să râdă. Parcă văd cum o să fie. Nu mai mergem la club sau la petreceri. Nici în excursii. Ne

culcăm devreme și ne sculăm devreme. Nu, Lolo. Noi doi nu suntem făcuți să trăim așa. O astfel de viață e pentru proștii de dincolo de zidurile astea.

Arielle mângâie fața frumoasă a lui Lolo. Se simțea mai bine, acum după ce spusese ce avea pe suflet.

— O s-o scoatem noi într-un fel la capăt. Bine măcar că te știu numai al meu. Și mă distrează să văd cum le înnebunești pe toate divorțatele alea neregulate care sunt geloase pe mine.

Îl sărută pe nas.

— Iar tu îi înnebunești pe bărbați, Arielle. Cred că toți bărbații din Palm Beach te doresc.

Arielle îi zburli în joacă părul și începu să râdă.

— Crezi?

— Știi foarte bine că așa e, răspunse Lolo, trăgând-o mai aproape de el. Inclusiv pe mine.

Plin de pasiune, începu să o sărute brutal, în timp ce mâinile îi pipăiau tot corpul. Discuția serioasă luase sfârșit. Era timpul să înceapă jocul cel serios.

Arielle îi răspunse imediat cu o dorință amplificată de atingerea lui. Își plimbă mâinile peste brațele și umerii plini de mușchi ai lui Lolo, apoi mai jos, pe pântecele neted și tare. Își strecură o mână între coapsele lui și simți umflătura din vintre. Gemu de plăcere când Lolo începu să-i lingă sânii, strângând blând sfârcurile între dinți. Când îi simți între coapse mâna care pipăia locul umed, icni de plăcere.

Printr-o mișcare rapidă, Lolo îi dădu jos șortul și chiloții și își desfăcu fermoarul de la pantaloni, eliberân-

du-şi bărbăţia care pulsa. Apoi se urcă pe ea şi o pătrunse cu mişcări bruşte şi repezi, ca posedat de diavol.

O, Doamne, îşi spuse Arielle în extaz şi întregul corp îi fu cuprins de spasme. *Tocmai când credeam că pentru mine totul s-a sfârşit, bărbatul visurilor mele intră valsând în viaţa mea. Şi ce bărbat! Nu ca bestia aia de Conrad.*

Capitolul opt

— Colette! Ce bine îmi pare că te văd! exclamă Valerie, ridicând privirea de la biroul la care stătea și completa o fișă.

Din culcușul lui, Elvis dădu vioi din coadă.

Colette Richards, o vecină mai în vârstă a lui Valerie, intră în birou cu pași ușori, precedată de o undă de parfum exotic. Își scoase cu o mișcare bruscă ochelarii de soare și Valerie observă că ochii de un albastru luminos erau plini de spaimă.

— Vai, Valerie dragă. Eu sunt cea care se bucură să te vadă. N-ai idee, draga mea, spuse cu o voce șoptită și răgușită.

Pe urmă îl văzu pe Elvis sub birou și îi trimise o bezea.

Valerie se ridică în picioare și o sărută pe Colette pe obraz, apoi îi făcu semn să se așeze pe un scaun.

— Stai jos, Colette. Mi se pare mie, sau ești supărată?

Se așezară amândouă. Colette își puse în poală geanta scumpă din pai și piele, apoi își așeză cu grijă pe ea mâinile artritice, împodobite ca de obicei cu inele uriașe, cu monturi de pietre pretioase.

— Of, dragă Val. De unde să încep?

Valerie își spuse că de obicei Colette avea o atitudine teatrală, așa că nu era impresionată în mod deosebit de accesele histrionice ale elegantei femei. Pe urmă își dădu seama că femeia nu îl avea în brațe pe Puff Puppy, care întotdeauna mârâia și lătra, făcându-se nesuferit tuturor. *Ciudat,* își spuse. Colette își lua oriunde se ducea minusculul maltez alb ca zăpada, de parcă acesta ar fi fost un simplu accesoriu vestimentar.

— Colette, unde e păcătosul ăla mic de Puff Puppy?

— E acasă, dragă.

— Atunci, ce s-a întâmplat? Ți-am văzut numele pe listă și am presupus că s-a întâmplat ceva cu el.

— Vai, dragă Val, începu Colette și din ochii mari începură să curgă lacrimi.

— Valerie luă o cutie de pe birou și scoase din ea câteva șervețele de hârtie pe care le ținea acolo special pentru astfel de situații. I le întinse lui Colette.

— Mulțumesc, dragă. Îmi pare rău că mă port așa, dar e vorba de... de Hayden.

Lacrimile începură să curgă pe obrajii pudrați și fardați.

Valerie îi mai întinse câteva șervețele, apoi se ridică și începu să o mângâie pe Colette pe spate.

— Cine e Hayden? întrebă blând.

— Vai, Valerie dragă, spuse Colette după ce își suflă nasul. Nu ți-am povestit?

— Nu, Colette.

Colette rămase perplexă o clipă, apoi o mângâie pe Valerie pe mână.

— Vai, dar stai jos draga mea. Îți mulțumesc foarte mult pentru ajutorul moral. Am atâta nevoie de el în aceste zile.

Tăcu și își tamponă lacrimile cu un șervețel.

Valerie se așeză din nou pe scaun și se uită la bătrâna ei prietenă. Astăzi era îmbrăcată complet în alb: bluzon si pantaloni albi, în picioare espadrile albe, iar la gât câteva șiraguri de perle mari, asortate cu brățara și cerceii. Pe cap purta o pălărie de pai, uriașă. Era suficientă o privire, pentru a-ți da seama că femeia fusese de o frumusețe răpitoare în tinerețe și că avea încă un aer de tinerețe și vitalitate care îi ascundea vârsta. Interesată de tot ce se întâmpla în jurul său, găsea că viața e plină de minuni și de lucruri incitante. De asemenea, era cochetă și îi făcea plăcere să i se acorde atenție. Părul alb, întotdeauna coafat perfect, era acum puțin deranjat sub pălăria de pai, iar fardul i se întinsese pe obraji, din cauza lacrimilor.

— Pur și simplu nu-mi vine să cred că nu ți-am povestit. Dar, de fapt, nu te-am prea văzut în ultimul timp.

Se opri să-și tragă răsuflarea, apoi continuă.

— Hayden, draga mea, e chiar aici cu mine si cred că e timpul să faceți cunoștință.

Deschise geanta de pai din poală și scoase cu grijă ceva învelit într-un prosop mititel.

Un prosop? Ce Dumnezeu? își spuse Valerie.

Colette ridică delicat cu o mână legătura, iar cu cealaltă desfăcu prosopul.

— Acesta este Hayden, anunță, întinzând mâinile spre Valerie.

Valerie se ridică de pe scaun și se apropie de Colette, să vadă mai de aproape ființa minusculă pe care aceasta o ținea în mâini.

— Vai, Doamne Dumnezeule, Colette! Ce mic e! Și e așa de scump!

Întinse încet o mână și începu să mângâie ușor, cu un singur deget, țepii creaturii. Cu ochi clipind suspicios, aceasta se ghemui și începu să tremure.

— E un arici african pitic. Nu-i așa că e divin?

— E adorabil, spuse Valerie, continuând să-l mângâie. Și Puff Puppy ce părere are?

— Puff Puppy îl adoră, dar mă tem că sentimentul nu e reciproc. Deși văd că pe tine te place. Nu-mi vine să cred. De obicei îl apucă nevricalele dacă îl atinge altcineva în afară de mine.

— Ei, nici cu mine nu pare să se simtă prea bine. Pot să-l țin eu?

Colette i-l întinse și Valerie îl luă cu atenție în brațe temându-se să nu-l scape.

— Și de unde Dumnezeu ai luat numele ăsta?

— Păi, bineînțeles că l-am botezat ca pe Sterling Hayden, actorul, spuse Colette, făcând ochii mari și ridicând mirată din sprâncene. Bărbatul ăla a fost iubirea vieții mele, cu toate că nu l-am cunoscut personal. Știi, era așa de romantic. Așa de frumos. Bronzat. Marinar. Un adevărat aventurier. Nu ca bărbații din zilele astea, care cheltuiesc averi jucându-se de-a aventurierii. Cunoști genul. Care au întotdeauna o plasă de siguranță sub picioare. Dar nu și Hayden. El a făcut de toate de unul

singur. Vai, draga mea Valerie, el a făcut parte dintr-o specie care, din păcate, e pe cale de dispariție. Și era așa de frumos!

Valerie începu să râdă. Nu era deloc surprinsă că prietena sa, care se apropia de optzeci de ani, era încă pasionată de noțiuni romantice. Femeia avusese un trecut destul de furtunos.

— Și care e problema cu micuțul nostru aventurier, aici de față?

— Nu prea știu, spuse pe un ton neliniștit Colette. Nu a fost în apele lui în ultimul timp. Absolut deloc. Are o cușcă drăguță, cu salteluță electrică pe care să doarmă – știi, le place căldura – iar eu mă joc cu el în fiecare seară, înainte să mă duc la culcare. Știi, sunt animale nocturne și, după ce ne jucăm un timp, se urcă pe roată si o învârtește întruna, întruna. E înnebunit după buzunarele halatelor și bluzoanelor mele, așa că îl car după mine prin toată casa.

— Mănâncă bine? întrebă Valerie.

— Bine că m-ai întrebat, Val. Dacă stau să mă gândesc bine, Hayden a rămas fără mâncarea lui specială acum câteva zile, așa că acum îi fac o supă delicioasă de curcan despre care am aflat că le place celor din specia lui.

— Și lui îi place?

— O adoră, spuse Colette. O înfulecă. Supa, carnea, legumele, totul.

Valerie îl întoarse pe Hayden cu burtica în sus și se uită atent la ea. Corpul mititel nu avea mai mult de douăsprezece-treisprezece centimetri. Îl pipăi cu delicatețe.

Având în vedere țepii, nu era o treabă ușoară. După ce se uită atent la ochi, îi deschise boticul și se uită în gura ariciului. Tocmai vroia să-l lase în pace, când se opri.

— Ce e? întrebă Colette.

— Ia uite, Colette. Cred că am găsit vinovatul.

Colette își duse la piept, în dreptul inimii, o mână zbârcită.

— Vai, Val dragă. Ce e? întrebă în șoaptă.

— Dinții.

— Dinții!?

— Da, răspunse Valerie, dând din cap. Sunt aproape sigură că e vorba de o boală a gingiei.

— Vai, Valerie dragă! Și ce e de făcut?

— Va trebui să-i curățăm dinții, răspunse Valerie, absorbită încă în examinarea gurii minuscule a creaturii.

— Să-i curățați dinții? Ce chestie! Poți s-o faci tu, Valerie? Vreau să spun cum...

— Va trebui să-l anesteziez, dar se poate face. Va trebui doar să fiu foarte atentă la doză.

— O, Doamne! Valerie, ești o minune.

— Dar până atunci va trebui să înceapă un tratament cu antibiotice.

— Antibiotice, repetă ca un papagal Colette. Și când poți să-i cureți dinții?

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine. Să văd mai întâi ce programări am. În orice caz, vreau să o fac în următoarele zile.

— Vai, Hayden, se alintă Colette, mângâind ariciul cu vârful degetelor.

— Ține-l puțin, până mă uit eu pe programări, spuse Valerie și îl așează cu grijă în brațele lui Colette.

Valerie își consultă agenda și pe urmă se ridică în picioare.

— Mă întorc imediat, Colette. Vreau să verific la recepție ce programări sunt în registrele clinicii.

Se întoarse repede și rămase o clipă în pragul ușii, uitându-se la Colette și la Hayden.

— L-am programat pe Hayden pentru vineri. Va trebui să-l aduci în jur de ora șapte.

— Dimineața? întrebă Colette, uitându-se atent la Valerie.

Valerie confirmă din cap.

— Vai, Hayden, va trebui să ne culcăm foarte devreme, nu-i așa, iubitule? Și noi doi suntem păsări de noapte.

Îl împachetă cu atenție în prosop, puse pachetul în geantă și legă cureaua de piele.

— Mulțumesc, Valerie dragă. Nu știu ce ne-am face fără tine.

— Asta mi-e meseria, spuse cu nonșalanță Valerie.

— Ei, da! exclamă Colette. Dacă și colegilor tăi le-ar păsa de meseria lor cât îți pasă ție, lumea întreagă ar fi *mult* mai bună, spuse în șoaptă. Mi-ar plăcea ca și doctorului meu să-i pese cât îți pasă ție, dar eu sunt prea bătrână și nu prea contez pentru el. Cu un picior în groapă, știi și tu...

Valerie începu să râdă și o bătu pe spate.

— Eu cred că nu încă.

Colette se întoarse și porni spre ușă, cu Hayden în geantă.

— În orice caz, draga mea, vineri dimineață vom fi aici, proaspeți și matinali. Dar până atunci nu mai fi așa străină. Mi-e dor de micile noastre conversații.

— Și mie, dar am fost foarte ocupată.

— Știu, iubito, spuse Colette și-i făcu cu ochiul. Teddy a fost plecat în ultimele weekenduri așa că a trebuit să recuperezi treaba din grădină și din casă.

— Așa e. Oricum, ne vedem vineri și poate, cine știe, am să pot să-ți fac o vizită până atunci.

— Pa, pa, spuse Colette și se îndreptă spre holul principal, pe tocurile exagerat de înalte, lăsând în urma ei o dâră de parfum greu.

Le făcu semn cu degetul lui Annie și lui Tami, care stăteau la recepție. Se opri în ușa de intrare și-i trimise un sărut lui Valerie, care venise la recepție în urma ei. Valerie îi răspunse făcându-i semn cu mâna. Colette ieși din clădire.

— Nu știu cum poți să o suporți pe băbătia asta nebună, spuse Annie, uitându-se la Valerie.

— Nu e nebună, Annie. Și nu e nici băbătie, după cum îi spui, nu foarte politicos. Atâta doar că nu e ca noi toți.

— Pe mine nu mă poate păcăli, chicoti Annie.

— Telefon pe linia trei, dr. Rochelle, spuse Tami de după tejghea.

— Cine e?

— Cineva de la Stonelair. Răspundeți sau îi spun să revină?

— Răspund acum.

Se întoarse în cabinet și închise ușa în urma ei. Îi aruncă o privire lui Elvis, care sforăia liniștit sub birou, apoi apăsă pe butonul care indica linia trei și ridică receptorul.

— Dr Rochelle la telefon.

— Sunt Santo Ducci de la Stonelair, doamnă doctor.

— Da, domnule Ducci. Cu ce vă pot ajuta?

— Toți cei patru ogari irlandezi ai noștri au nevoie de un consult și de vaccinuri. Și mai e și pisica. Ar fi bine cât mai repede, pentru că termenul a trecut cam de mult. Sperăm să puteți veni la domiciliu. Știți, e cam problematic să aducem la clinică patru ogari irlandezi mari.

— Înțeleg.

Și chiar înțelegea. Ogarii irlandezi sunt cât poneii. Și nu era nimic neobișnuit să se facă vizite la domiciliu pentru animalele mari. Acesta era și motivul pentru care își petrecea jumătate din zile pe drum, tratând tot felul de animale, de la cai la lame.

— Așteptați o clipă, domnule Ducci, să văd ce consultații am și când sunt programată pentru vizite la domiciliu. Dar știți că s-ar putea să trimită pe altcineva.

— Dacă nu veniți dumneavoastră, atunci lăsati-o baltă.

Valerie rămase uluită de modul direct în care punea Ducci problema.

— Am să văd ce pot face, domnule Ducci.

Apăsă pe butonul de așteptare, apoi pe cel pentru recepție. Răspunse Tami.

— Tami, poți să-mi faci loc pentru o vizită la domiciliu, astăzi sau mâine după-amiază? Să zicem maximum o oră?

— Stai să văd.

Valerie așteptă răbdătoare ca Tami să se uite pe lista de programări.

— Poți s-o faci astăzi între trei jumătate și patru jumătate, dar va trebui neapărat să fii înapoi înainte de patru și jumătate, pentru că ai programate consultații.

— Grozav. Notează-mă cu o vizită la domicliu la ferma Stonelair.

— Te-am notat, spuse Tami și închise.

Valerie apăsă pe linia trei, unde aștepta Ducci.

— Domnule Ducci?

— Da, răspunse Ducci pe un ton grav.

— Am să fiu acolo la trei și jumătate.

— Mulțumesc, e perfect, spuse Ducci pe un ton extrem de politicos.

— Câți câini spuneați că sunt?

— Patru. Și o pisică.

— Bine.

— Apropo, doamnă doctor. Nu ne-ați dat nici un semn, în legătură cu îngrijirea animalelor noastre.

Pe Valerie o mustră conștiința că nu le telefonase, dar tot amânase. Se temuse să discute problema cu Charles.

— Presupun că nu ați discutat încă problema cu directorul, continuă Ducci. Mai ales că ați spus că s-ar putea să vină altcineva. Să știți că am așteptat telefonul dumneavoastră. Avem multe animale și sănătatea lor e foarte importantă pentru noi.

— Înțeleg și îmi pare foarte rău. Vă promit că am să discut cât de curând cu colegii mei.

— Clinica ar trebui să fie încântată de venitul suplimentar pe care l-ați aduce, spuse Ducci cu o logică de necontestat.

— Cred că aveți dreptate, dar trebuie totuși să discut cu ei. Am să încerc să vorbesc chiar astăzi și să vă spun rezultatul, fie în după-amiaza asta când vin la Stonelair, fie mâine.

— Perfect. V-am fi recunoscători.

— Atunci ne vedem la trei și jumătate. La revedere.

Santo Ducci nu mai spuse nimic pentru că închisese deja.

— Și eu vă mulțumesc, spuse ironic Valerie, în timp ce punea receptorul în furcă.

Se uită la ceas. Era deja amiază. Când trecuse timpul? I se părea că de-abia ajunsese la clinică. *Păi, nici nu-i de mirare,* își spuse. Mai întâi, la prima oră, la ferma Breezy Hills avusese loc o naștere prematură. Un mânz splendid! Pe urmă, la Maplecrest, o lama se rănise la un picior. Mai văzuse și un cal cu paraziți la Silver Fox și un cal cu gastrită la Streamside. Doi câini și o pisică, aici la clinică. Probleme de rutină. Apoi Colette cu Hayden.

Și acum trebuie să fiu perfecțiunea întruchipată și să mă întâlnesc cu Teddy la el acasă, pentru prânz.

Rămase pe gânduri. Trecuse aproape o lună de când Teddy îi dăduse inelul și plecase la New York și de atunci nu mai venise în weekend. Weekendul trecut avusese un dineu de lucru cu niște clienți foarte importanți, dar îi

telefonase des. Iar acum venise să se relaxeze câteva zile – tocmai acum când era atât de ocupată!

Nostim e că nu mi-a fost deloc dor de Teddy în tot timpul ăsta și că as prefera chiar să nu mă văd cu el la prânz. Dar îi promisese și nu era genul de om care să-și încalce promisiunea.

Se ridică în picioare și se întinse, pe urmă își scoase halatul și îl agăță în cuier. Imediat, Elvis se ridică și el din culcuș și căscă. Știa că sosise ora prânzului.

— Mai așteaptă o clipă, îi spuse Valerie si îl mângâie.

Își luă geanta și se duse în baie. Aprinse lumina. Se uită în oglindă, apoi își dădu cu puțin fard de obraz și își făcu buzele cu un ruj roz-pal. Era așa de bronzată de la munca în grădină, că nu prea avea nevoie de machiaj. Părul, împletit într-o singură coadă era înnodat la ceafă.

Să-l las așa, sau să-i dau drumul? își întrebă Valerie imaginea reflectată în oglindă. Știa că lui Teddy nu îi place să o vadă aranjată de lucru, mai ales părul, dar se hotărî să îl lase așa cum era. La urma urmei trebuia să se întoarcă la lucru, iar Teddy va trebui să se obișnuiască. Sau, în orice caz, să nu se mai plângă. Stinse lumina și se întoarse în birou.

— Hai să mergem, Elvis.

Se aplecă și îi puse lesa.

În holul de la recepție o găsi pe Daphne Collins, care bătea nervos cu degetele într-o hârtie aflată pe masă.

— Bună, Val, spuse Daphne, încercând să zâmbească. Am auzit că a fost Colette pe aici.

— Da. Cu ariciul african pitic.

— Nu mai spune! Mi-ar fi plăcut să o văd. Și ariciul. E minunată. Pun pariu că și ariciul e la fel. Ce-o să-i mai treacă prin minte după asta?

— Nu se știe. Apropo, ai un minut liber? Vreau să discut ceva cu tine și cu Charles.

— Mă pregăteam să mă duc să mănânc, dar îți pot acorda câteva clipe, dacă și Charles e liber. Charles are pacient? întrebă, întorcându-se spre Annie.

— Nu. E în birou.

— Hai să mergem, spuse Daphne, îndreptându-se deja spre biroul lui Charles.

Valerie și Elvis porniră în urma ei. Când ajunse la ușa biroului, Daphne ciocăni și intră fără să mai aștepte răspunsul.

Charles ridică privirea de pe biroul la care era așezat. În ochi i se citea nerăbdarea.

— Val vrea să discute ceva cu noi, spuse Daphne.

— Ce anume?

— Cei de la Stonelair doresc ca eu să am grijă de animalele lor.

— Vrei să spui că numai tu? întrebă Daphne.

Valerie dădu din cap.

Vestea nu-i făcea deloc plăcere lui Daphne. Se întoarse cu spatele, încercând să ascundă nemulțumirea ce i se citea pe față, dar Valerie o observase deja.

Charles își scoase ochelarii și se uită la Valerie.

— Știi că nu așa procedăm de obicei. Cu excepția anumitor circumstanțe.

— Bineînțeles că știu, dar mă presează să întreb și...

— Chestia asta s-a întâmplat din când în când, o întrerupse Daphne cu o notă de furie în glas. Nu înțeleg de ce nu ai recomandat pe unul dintre noi, cei care duc greul în clinica asta.

— Le-am spus clar că nu așa se procedează la clinica noastră, dar nu le surâde ideea. Vor ca un singur veterinar să se ocupe de animalele lor și, cum s-a întâmplat să mă duc eu atunci... vor ca eu să le îngrijesc animalele. Sunt o mulțime de animale acolo și ar aduce un venit bunicel clinicii.

Daphne se uită încruntată la Valerie, dar Charles izbucni în râs.

— Trebuie să le fi făcut o impresie deosebită mafioților de acolo. Ce le-ai făcut, Val?

Valerie preferă să nu bage în seamă remarca, dar simți că roșește. *Ba n-am să stau să fiu insultată,* spuse în gând.

— Da, sau nu? întrebă cu o voce tăioasă ca oțelul.

— Tu ce zici, Daphne? întrebă Charles.

— Eu nu sunt de acord. Ea știe...

— Dacă nu sunteți de acord cu chestia asta, cei de la Stonelair se vor duce la altă clinică și nu vor mai apela niciodată la clinica noastră.

Daphne deschise gura să spună ceva, apoi o închise scurt. Își încrucișă brațele peste piept și se uită la Charles.

— Păi, într-adevăr ar aduce un venit destul de mare. După cum spune Val, sunt o mulțime de animale acolo. Gândește-te, Charles.

Charles rămase o clipă pe gânduri, ca și cum Daphne i-ar fi oferit un indiciu.

— Da, cred că așa e, spuse într-un sfârșit. Dacă stau bine să mă gândesc, ideea nu e deloc rea, adăugă zâmbind. Valerie ar putea să aibă grijă de animalele alea, iar noi nu am avea nimic de-a face cu oameni mânjiți. Da, cred că ai dreptate, Daphne. Dar vom pune niște condiții.

— Ce anume? întrebă Valerie pe un ton strict profesional.

— Va trebui să triem situațiile de urgență. Înțelege că nu-i poți lăsa baltă pe toți ceilalți. Va trebui să-ți faci treburile în continuare.

— Bineînțeles, spuse Valerie.

— Așa că, dacă apar mai multe urgențe în același timp, va trebui să decizi care din ele este mai urgentă și să te duci întâi acolo. Și s-ar putea întâmpla să nu fie la Stonelair.

— Da, spuse repede Valerie, enervată că Charles explica ceea ce era evident.

— Și nu uita că, dacă ești plecată, în vacanță sau pentru altceva, trebuie să fie de acord să vină unul din noi. Nu-i așa, Charles?

— Absolut, confirmă Charles.

— Am înțeles. Asta e tot?

Charles se uită la Daphne și un semnal tacit păru că trece de la unul la altul.

— Cred că da, spuse Charles.

— Mulțumesc. Hai să mergem, Elvis.

Valerie se răsuci pe călcâie și ieși repede din birou.

Când ajunse la mijlocul culoarului, auzi cum ușa este trântită cu putere în urma ei.

Dumnezeule, trebuie să-mi deschid cât mai repede propriul meu cabinet. Nu cred că am să mai pot suporta mult timp porcăria asta. Sunt geloși, răi și proști și vor să mă facă să trec prin chinurile iadului.

Tami o strigă de la recepție.

— Ce e, Tami?

— Mă gândeam că, dacă nu e prea multă treabă aici după-amiază, aș putea veni cu tine la Stonelair să te ajut.

— Nu mă deranjează deloc, dacă Charles și Daphne sunt de acord, spuse Valerie și îi zâmbi.

— Pentru mine ar fi ceva deosebit.

— De ce, Tami?

— Păi știi, când eram mică am locuit în pădurea din apropierea fermei, așa că eu și cu fratele meu ne jucam destul de des pe acolo.

— La Stonelair? întrebă surprinsă Valerie.

Tami dădu din cap.

— Nu era nimeni acolo în afară de un îngrijitor, iar eu și Jimmy știam cum să intrăm și să ieșim neobservați prin gardurile din spate. Am intrat chiar și în casă fără să ne vadă.

Valerie începu să râdă.

— Atunci, ești singura persoană din câte cunosc care a fost acolo. Vorbește cu Charles și cu Daphne și vezi ce zic. Eu m-aș bucura să vii cu mine, chiar dacă nu va fi cine știe ce experiență pentru tine. E vorba de niște vaccinuri și alte chestii mărunte.

— Pentru mine e perfect. Aș vrea doar să mai văd o dată locul acela.

— Ei, dacă nu poți veni de data asta, vor mai fi și alte ocazii, pentru că voi avea grijă de toate animalele de acolo.

— E grozav!

— Trebuie să fug. Am o întâlnire la prânz.

— Teddy? întrebă Tami zâmbind.

— Da, răspunse peste umăr Valerie, care deja era în drum spre ușă.

— Distracție plăcută, strigă în urma ei Tami.

— Am să-ncerc, îi strigă din mers Valerie.

Se grăbi spre mașină, întrebându-se ce o apucase cu chestia asta cu Stonelair. *Stonelair. Un loc cu adevărat interzis.* Și de ce insista tipul ăsta, Conrad, asupra ei? Nu își amintea să mai fi fost presată vreodată să aibă grijă de animalele cuiva. Sau, în orice caz, nu de cineva pe care nu-l cunoștea și pe care nici măcar nu-l văzuse. *Cred că misteriosul domn Conrad se consideră mult prea important pentru a trata el însuși astfel de probleme.*

Începu să se gândească la toate zvonurile de care era înconjurat Conrad și afacerile care se presupunea că se învârteau acolo și se întrebă dacă erau măcar în parte adevărate.

Și ce dacă ar fi adevărate? Eu nu sunt decât medicul veterinar. Ce rău ar putea să-mi facă?

Capitolul nouă

La ferma Apple Hill, Valerie şi Teddy stăteau afară lângă bazinul încins de soare, sub o umbrelă uriaşă. Hattie aşezase prânzul pe masa veche din lemn de tek şi acum servea. Isteţ cum era, Elvis se aşezase între Valerie şi Teddy, într-o poziţie ideală pentru cerşit. Arăta cum nu se poate mai fermecător, cu ochii strălucind de poftă şi limba scoasă. Coada neagră-cărbune mătura terasa la intervale regulate.

— Mulţumesc, Hattie, spuse Valerie. Totul arată delicios.

— Cu plăcere. Vreţi să-l iau pe Elvis cu mine, în casă? Pot să-i dau ceva de mâncare în bucătărie.

Lui Valerie nu îi venea să spună da, pentru că ştia că Hattie îi va da tot ce va dori Elvis şi în cantităţi mari.

— Păi... cred că e mai bine să rămână aici.

— Hai, Val, o îndemnă Teddy. Lasă-l şi pe el să trăiască puţin. Nu are prea des parte de mâncare adevărată şi bună.

Valerie începu să râdă.

— E cumva un apropo la abilităţile mele culinare, domnule de Mornay?

— Ştiu ce îi dai tu să mănânce acasă, spuse Teddy zâmbind. Şi ştiu şi ce mănânci tu. Hai să-i zicem „hrană extrem de sănătoasă".

— Bine, atunci. Elvis, du-te să petreci cu Hattie, spuse Valerie, uitându-se cu drag la comoara sa.

— Hai să mergem, Elvis, spuse Hattie și o porni spre casă.

Conștient de ceea ce îl aștepta, Elvis o ajunse din urmă dintr-o săritură.

Convinsă că Teddy și cu Hattie aranjaseră dinainte această scenetă, pentru a-l îndepărta pe Elvis de lângă ei, Valerie se uită lung după Elvis. Era îngrijorată și de faptul că i se părea că într-adevăr lui Teddy nu-i place să-l vadă pe Elvis prin preajma lui. Juca destul de bine teatru, arătându-se generos față de Elvis, așa cum se prefăcea a fi cu aproape toată lumea de pe aici, dar Valerie se întreba dacă îi plac cu adevărat animalele – orice animal. Teddy nu avea nici un fel de animale de casă, iar sărmanul Kaiser – calul său – nu prea era băgat în seamă.

Teddy luă sticla de Puilly Fuissé care aburea în frapiera de argint și începu să toarne vinul în pahare. Valerie și-l acoperi repede cu palma pe al său.

— Eu nu beau, Teddy. Mă așteaptă o zi grea.

— Ce Dumnezeu, Val! Nici măcar un pahar?

— Nu, spuse ferm Valerie. Beau în continuare apă minerală.

— Dar ce? Ți-e frică să nu măcelărești vreun pudel, sau mai știu și eu ce? glumi Teddy.

— Nu e de râs, Teddy. Ce ai zice dacă doctorul tău ar bea câteva pahare, înainte să...

— Bine, bine. Hai să nu ajungem la chestii din astea.

— Mă gândeam numai că ai putea să vezi lucrurile așa cum le văd eu.

— Atunci, hai să dăm noroc, spuse Teddy pe un ton amabil și ridică paharul.

— Noroc, repetă Valerie, ridicând și ea paharul de apă minerală și ciocnindu-l de al lui Teddy. Hm, pare bunuț ce e aici, adăugă, privind la farfuria din fața ei.

— Lui Hattie îi place la nebunie să gătească pentru tine, spuse Teddy și își înfipse furculița într-o bucată uriașă de homar.

Valerie își unse cu unt un biscuit cu brânză, una din specialitățile lui Hattie.

— Aproape că uitasem de bunătățile astea, spuse și mușcă din el.

Încântat de plăcerea ei, Teddy zâmbi.

— Când mă întorc în oraș sunt obligat să mănânc numai mâncare pentru iepuri. De la ce mănânc aici până la dineul de la Hampton, am să mănânc numai lăptuci.

— Poate că așa e, dar ai noroc cu Hattie. Nu numai că e o comoară la casa omului, dar te și adoră ca pe propriul său fiu.

— Ar putea fi și comoara ta.

Furculița se opri o clipă în aer, apoi Valerie continuă să mănânce, hotărâtă să nu-i răspundă.

Teddy sorbi puțin vin și se uită la ea.

— Ia gândește-te puțin, Val. Hattie ar găti și ar face curățenie. Lydia ar conduce biroul, ar plăti facturile, ar angaja lucrătorii și alte chestii din astea. Tu nu ar trebui

să faci nimic, pentru că ar face alții în locul tău. Singurul lucru pe care l-ai avea de făcut ar fi să fii prezentă. Ai fi regina de la Apple Hill.

Valerie simți cum i se întoarce stomacul pe dos. *Regina de la Apple Hill? Asta e de-a dreptul ridicol. Pentru numele lui Dumnezeu, eu sunt medic veterinar!*

— Regina de la Apple Hill zici? Nu cred că aș arăta prea bine cu coroană, spuse amuzată.

Teddy se lansă într-o dizertație despre bucuriile pe care le-ar avea dacă ar locui la Apple Hill, repetând de fapt ceea ce spusese deja, dar ambalându-se în detalii privind beneficiile fantastice de care s-ar bucura Valerie, dacă ar fi stăpâna unei proprietăți atât de perfecte ca Apple Hill.

Valerie continuă să mănânce și să asculte cât mai puțin din peroratia lui Teddy. Știa cu exactitate spre ce ducea această conversație – mai bine zis monolog – și nu-i plăcea deloc. Nu avea nevoie de presiunile pe care le făcea Teddy asupra ei. În orice caz, nu acum.

Își înăbuși un căscat. E adevărat că se prefăcea că ascultă, dar în același timp începea să se simtă oarecum vinovată. Și era neplăcut. *Aș putea jura că a învățat toate argumentele astea de la mama.*

Valerie își dădea seama că, de fapt, ea era cea care îl adusese pe Teddy în situația asta, pentru că nu dorise să discute cu Teddy sentimentele pe care le avea ea față de el și lăsase relația lor să continue ca și cum totul ar fi fost în regulă.

Când erau în colegiu și începuseră să iasă împreună, fusése așa de încântată de atenția pe care i-o acorda

Teddy, încât confundase sentimentele pe care le avea cu dragostea. Când, treptat, relația lor devenise subiect de discuție pentru alții, fuseseră împinși de la spate de familiile și prietenii lor, care îi considerau o partidă bună. Mai târziu, când Teddy își pregătea licența iar ea plecase la facultate, relația continuase de la distanță.

Mai fuseseră și petreceri de weekend și de vacanță, în care Valerie se distrase bine și care îi deschiseseră o lume nouă, sofisticată și ocazia de a face noi cunoștințe. Teddy era extrem de prezentabil și de popular, iar faptul că prietenii lui o acceptaseră în grupul lor îi dăduse încredere în ea însăși. În același timp, adolescenta slăbănoagă și stângace care fusese se transformase și se maturizase, devenind o frumusețe înaltă, suplă și elegantă. Valerie începuse să-și dea seama că lumea exterioară îi oferea mii de posibilități. Altele decât Teddy de Mornay.

Sorbi din apa minerală și, în timp ce își ștergea buzele cu un șervet de pânză, auzi un fragment din monologul lui Teddy, cu care era deja familiarizată din conversațiile trecute. Se uită la el cu un zâmbet fix, dar mintea îi era în altă parte, analizând relația lor întreruptă. Teddy continua să vorbească despre pecetluirea acestei relații printr-o căsătorie pe care toată lumea o considera inevitabilă.

Valerie se gândi că, încă de pe vremea când erau în colegiu, această idee de inevitabilitate continuase să se accentueze. În ultimii patru ani, de când începuse să lucreze, își petrecuseră toate weekendurile împreună –

întotdeauna la el acasă, chiar dacă acum avea și ea o casă a ei – și toată lumea era sigură că următorul pas va fi căsătoria.

Și Valerie crezuse la fel o perioadă de timp, dar acum nu mai era la fel de încântată de ideea că îl iubea pe Teddy – indiferent de ce fel de dragoste era vorba – și această dragoste slăbise odată cu trecerea timpului. Nu putea da vina pe Teddy pentru asta, cel puțin nu în totalitate. El nu se schimbase aproape deloc. Dar, odată cu trecerea anilor, Valerie învățase să recunoască clișeele de comportament pe care nu le putuse detecta la început, dar care fuseseră prezente în permanență. Își dăduse, în sfârșit, seama că Teddy era un iluzionist și un mare actor.

În sfârșit, termină de mâncat. Își puse furculița jos și se uită la Teddy, așteptând ca acesta să facă o pauză. Când Teddy se opri o clipă din vorbit, profită repede de ocazie.

— Teddy, am mai discutat chestiile astea de nenumărate ori. Eu rămân la părerea mea. Asta e situația și nu am ce face. Vreau să mai așteptăm un timp.

Teddy încercă un zâmbet, dar ochii nu-i zâmbeau deloc. În timp ce el își umplea din nou paharul, Valerie continuă:

— Știi foarte bine că apreciez tot ce îmi oferi. Dar ți-am explicat de nu știu câte ori că în această perioadă eu trebuie să mă străduiesc să-mi fac clientelă și să-mi deschid un cabinet. În plus, vreau să scap de datorii. Mai am încă de returnat o mulțime de bani pentru bursa de studii și acum mai am și rata la casă. Vreau doar...

— Pentru numele lui Dumnezeu, Val. Câteodată am impresia că uiți cine ești. Ești o de la Rochelle. Ești o descendentă a aristocrației franceze. Chiar și numele tău – Valerie – se află pe lista aprobată de curtea Franței și asta nu trebuie să uiți niciodată.

Valerie se uita la el și nu-i venea să creadă. Felul în care vorbea Teddy semăna tot mai mult cu cel al snoabei sale mame.

— Tu nici măcar nu ar trebui să te gândești la astfel de lucruri mărunte. Știi doar că ți-aș plăti amărâtul ăla de împrumut. Și, după ce ne căsătorim, poți să vinzi căsuța pe care ai cumpărat-o. Așa, ți-ai anula și ipoteca. Ce naiba, Val, ai putea să vinzi casa de pe acum. Mută-te aici. De fapt, știi foarte bine că nici nu era nevoie să o cumperi.

— Ba da, Teddy. Am discutat atunci, înainte de a o cumpăra, despre asta și ți-am spus că vreau să încerc să stau singură un timp. Nu înțelegi? Vreau să fiu în stare să stau pe propriile mele picioare, Teddy. Și simt că nu sunt gata de căsătorie, până când nu voi fi în stare de asta. Vreau să mai aștept puțin și să...

— Mi-ai spus că de Crăciun, spuse cu emfază Teddy, cu același zâmbet nereușit pe buze, dar și cu o notă tăioasă în voce.

Valerie simți cum îi iau foc obrajii. Era adevărat ce spunea Teddy.

— Dar cred că am spus *probabil* de Crăciun, nu?

Își aduse aminte că la începutul anului, când spusese că până la Crăciun crede că va fi pregătită să se așeze

la casa ei, Crăciunul i se păruse ceva foarte îndepărtat. Iar acum vara era pe sfârșite și ea acceptase și inelul de logodnă.

— Ai dreptate. Așa am spus și la vremea respectivă credeam că așa va fi, dar...

— Dar ce, Val? întrebă furios Teddy. Nu mă amâni din nou, nu? Și, oricum, ce mare scofală e că ne căsătorim? Îți petreci aproape toate weekendurile cu mine. Toate concediile. Mâncăm de prânz sau de cină împreună practic în fiecare zi, de când sunt aici. Pentru numele lui Dumnezeu, Val, suntem exact ca un cuplu căsătorit.

Dacă noi doi chiar arătăm a soț și soție și dacă asta înseamnă să fii căsătorit, atunci nu vreau așa ceva – niciodată.

— Ai dreptate, Teddy. Din nou. Numai că... nu știu...

Teddy își dădu seama că mersese prea departe. Se întinse peste masă și o luă de mână. Privirea aspră de mai înainte i se schimbă în cea a unui cățeluș care cerșește mângâieri.

— O, Doamne! Îmi pare așa de rău, Val. E... e din cauză că te iubesc atât de mult și așteptarea asta e... e ca iadul pe pământ.

— Și mie îmi pare rău, Teddy, spuse Valerie pe un ton blând, dar ferm. Știi că am și eu anumite sentimente pentru tine. Dar acum am impresia că toată lumea trage de mine în toate direcțiile.

— Ai dreptate, Val. Nu-ți face probleme. Hai să mai mâncăm ceva.

Teddy își înfipse vioi furculița în salata de homar.

Valerie își luă furculița și începu din nou să mănânce. Salata era delicioasă, dar ei îi pierise pofta de mâncare.

— Ai avut o dimineață încărcată? întrebă Teddy, după ce sorbi din paharul cu vin.

— Da. Foarte încărcată. Ca de obicei, și Colette peste toate.

— Colette! O, Doamne, dar ce problemă are?

— Are un arici african pitic care are probleme. Așa că va trebui să-l facem bine.

— Nu pot să-mi dau seama ce e cu ea. E foc de deșteaptă, sofisticată și înoată în bani. Dar nu mă lasă să mă ocup de acțiunile ei, spuse Teddy și bătu furios cu palma în masă.

— Ai vorbit cu ea? întrebă Valerie, surprinsă de noutate.

— Parcă numai o dată? Dar nu cedează deloc. Spune că e foarte mulțumită de cel care se ocupă de investițiile ei. Nu înțeleg. Îmi cunoaște dintotdeauna familia, și totuși refuză să gândească rațional și să schimbe investitorul.

— N-am știut. Mie nu mi-a spus nimic.

— Dacă-ți spune ceva, anunță-mă și pe mine, te rog.

— Bineînțeles, spuse Valerie, gândind că probabil Colette nu-i va spune nimic.

— Și, te așteaptă o după-amiază încărcată?

— Programările obișnuite, plus că trebuie să mă duc până la Stonelair.

— Stonelair? Din nou? întrebă alarmat Teddy.

— Au patru ogari irlandezi care trebuie vaccinați, plus niște medicamente contra viermilor și un consult general. Și mai e și o pisică.

— Și de ce trebuie să te duci acolo? De ce nu-i aduc la clinică?

— Teddy! Ar fi nevoie de un vagon pentru cai, ca să-i aducă la clinică. Sunt ogari irlandezi. Știi, sunt cât un ponei.

— Ei, sper că știi ce faci. Să te încurci cu ciudați ca ăia de acolo!

— Nu mi s-a părut nimic ciudat în noaptea când am văzut calul. Cred că toate zvonurile alea sunt doar bârfe.

— Dar de obicei există un motiv. Și, după câte am auzit, se petrec lucruri destul de ciudate acolo.

— Parcă ai fi mama.

— Poate că ai dreptate, dar cred că mama ta are o intuiție foarte bună. Și, în situația asta, spune că ceva nu e în regulă. Apropo, l-a sunat pe Dock Wainwright?

— N-am idee. De ce? întrebă Valerie, uitându-se curioasă la el și așteptând un răspuns pe care era sigură că îl știe.

— Mă întrebam și eu, răspunse Teddy, ridicând cu nonșalanță din umeri. A spus că o să-l sune. În seara aceea când ne-a invitat la cină. Îți aduci aminte? Spunea că bătrânul Dock nu face mai nimic și că lasă să se aștearnă praful pe conturile ei. Că probabil adoarme cu raporturile financiare în mână.

— Și acum te gândești să pui mâna pe banii mamei mele? îl tachină Valerie.

Teddy ignoră tonul glumeț și se uită serios la ea.

— Păi, nu văd de ce nu. Mama ta părea destul de interesată de oferta mea. Știe cum stă piața și știe și că Dock nu face nimic pentru ea. Probabil că felul în care îi investește banii nu acoperă nici măcar inflația.

Valerie se întreba de mult când o va aborda Teddy pe mama sa în privința banilor. Într-un fel, deși nu putea spune de ce – poate că era doar intuiție – nu îi surâdea deloc ideea ca Teddy să se amestece în problemele financiare ale mamei sale. Nu putea scăpa de impresia că ar fi o greșeală, chiar dacă își dădea seama că modul ei de gândire era total irațional.

Cred că am luat-o razna, își spuse. La urma urmei, Teddy era considerat un mare fabricant de bani, nu? Și în mod sigur ducea o astfel de viață. Elegantul apartament de burlac din New York, casa meticulos restaurată de aici, un jaguar și un camion pentru fermă, noi, în fiecare an. O garderobă de milioane. Și toate weekendurile acelea costisitoare, la Hamptons.

Valerie își dădu deodată seama că Teddy o întrebase ceva.

— Poftim?

— Nu asculți la ce-ți spun. Te gândești deja la toți câinii ăia amărâți pe care trebuie să-i neutralizezi.

— Hai, termină cu bancurile proaste despre veterinari, spuse Valerie în glumă.

— Te-am întrebat dacă ai idee câți bani i-a dat mama ta lui Dock, ca să-i investească.

— Nu știu nimic despre treburile astea, spuse Vale-

rie, surprinsă că Teddy o întreabă ceva atât de personal. De obicei era ceva mai subtil. E o problemă care o privește personal și nu discută despre ea cu mine. E timpul să plec, adăugă, uitându-se la ceas.

— Nu vrei desert? Avem numai fructe, dar...

— Am mâncat prea multe gogoși la serviciu, azi-dimineață, spuse Valerie și se ridică în picioare.

Teddy se ridică și el și, ocolind masa, veni lângă ea. O luă de talie și o sărută pe obraz.

— Mă bucur că ai venit. Mi-a fost dor de tine în ultimele weekenduri.

— Cred că ar fi mai bine să fug și să-l iau pe Elvis, spuse Valerie, zâmbind.

— Vin și eu cu tine.

Se îndreptară spre casă în tăcere, dar când ajunseră la ușă, Teddy se întoarse spre ea și o privi în ochi.

— Nu porți inelul de logodnă, spuse încet. De ce, Val?

Valerie simți cum roșește.

— Dar gândește-te puțin, Teddy. Nu cred că e o idee prea bună să-l port la lucru. Cel puțin, nu în meseria mea. Vreau să spun că nu e un inel pe care să-l ai pe deget când aduci pe lume un mânz. Nu crezi? Sau când fixezi oasele la un picior de lama, rupt. Nu cred că ți-ar plăcea să-l vezi plin de sânge, nu?

— Păi... nu. Dar ai fi putut să ți-l pui pentru prânz.

— N-am de gând să port după mine un astfel de inel și să-l pun și să-l scot în funcție de situație. L-aș pierde rapid. Sau, mi-ar putea fi furat.

— S-ar putea să ai dreptate.

— Știu că am. Și apoi e și prea mare. Nu mi-aș putea trage mănușile chirurgicale peste el.

— Și aici s-ar putea să ai dreptate, căzu Teddy de acord și deschise ușa râzând. Crezi că ai putea să vii diseară? Știi că mâine mă întorc la New York.

— Nu cred că ar fi bine, spuse Valerie și o luă spre bucătărie. Am o grămadă de treabă acasă.

Teddy vru să spună ceva, dar se răzgândi. *Las-o moale, Teddy, băiete. Doar nu vrei să o sperii tocmai acum cu presiunile tale.*

— Ce ai vrut să spui?

— Nimic. Gândeam cu voce tare. Mă gândeam la toată treaba pe care mi-a pregătit-o Lydia la birou.

— Vezi? Și tu ai o grămadă de treabă. Acum nu mă mai simt vinovată.

Elvis îi întâmpină fericit în bucătărie. Plecă de lângă Hattie și se alinie mândru lângă Valerie, care o pornise deja spre mașină. Teddy o urmări cu privirea, cum îi deschide ușa lui Elvis și apoi se îndreaptă spre portiera șoferului.

— Nu ai uitat nimic? o întrebă.

Valerie se întoarse și se uită la el.

Teddy întinse brațele spre ea și Valerie se lăsă îmbrățișată. O sărută repede și pe urmă îi dădu drumul.

— Știu că te grăbești. Am să te sun diseară, bine?

— Sigur că da. Vorbim diseară.

Se urcă în jeep și Teddy închise ușa după ea. Porni motorul și ieși din parcare în marșarier. În timp ce cotea

pe alee, îi făcu semn cu mâna lui Teddy și Teddy îi făcu și el cu mâna. Rămase în pragul ușii până o pierdu din ochi.

O, Doamne! De ce e din ce în ce mai chinuitor să-l văd pe Teddy? Și de ce nu mă simt cum trebuie să se simtă orice femeie care urmează să se mărite de Crăciun cu bărbatul visurilor ei? De ce nu am curajul să fac ceea ce până la urmă tot am să fac?

Lydia era plecată să mănânce de prânz. În intimitatea biroului său, Teddy ridică receptorul și formă un număr. După patru apeluri răspunse robotul.

„Bună. Sunt Tiffani", răspunse vocea fără trup. „Momentan nu sunt acasă, așa că lăsați un număr sau un mesaj. A, așteptați mai întâi piuitul. Mersi."

Teddy se gândi că vocea era prețioasă și sexy, exact ca Tiffani. După piuit, spuse:

— Bună, fetițo. Sunt Teddy. M-am aprins doar ascultându-ți vocea. Ce-ai zice să trec pe la tine după ce termini serviciul? Am putea să ne distrăm bine. Am un pic de zăhărel pentru tine, păpușico. Sună-mă când te-ntorci.

Puse la loc receptorul în furcă și zâmbi, gândindu-se la Tiffani, la corpul ei voluptuos și la lucrurile pe care știa să le facă. Era sigur că îl va suna. *I-am intrat în sânge. Cu totul.* Și, pe lângă asta, Tiffani nu era genul care să refuze să prizeze un pic de zăhărel.

Capitolul zece

Valerie îndreptă jeepul spre porțile mari de fier ale fermei Stonelair și se opri lângă stâlpul din mijlocul aleii de acces. Apăsă pe butonul interfonului.

— Cine e? întrebă o voce.

E uriașul cel ursuz, își spuse Valerie.

— Dr Rochelle, anunță.

— Când ajungeți la bifurcație, virați la dreapta, spre casă, spuse vocea.

— Am înțeles.

Valerie observă din nou cum camerele video montate pe stâlpii de piatră ce încadrau poarta se rotesc să prindă jeepul în vizor. *Cred că sunt sensibile la mișcare,* își spuse. I-ar fi plăcut să le facă semn cu mâna și să scoată limba la ele, dar se abținu, gândindu-se cum ar fi arătat pe monitoare. Nu ar fi fost nici plăcut de privit, nici profesional.

Porțile se deschiseră și Valerie trecu prin ele, nerăbdătoare să vadă cum arată Stonelair la lumina zilei. Când fusese prima dată aici, nu văzuse practic nimic în afară de grajd, din pricina întunericului și a ploii. Aleea lungă de un kilometru și jumătate era străjuită pe ambele laturi de conifere gigantice și bătrâne, iar în spatele lor erau pâlcuri de stejari și arțari, la fel de bătrâni.

Lângă bordura aleii și la rădăcina copacilor erau plantați rododendroni, laur de munte și azalee. Perioada de înflorire trecuse, dar Valerie se gândi că primăvara peisajul trebuie să arate superb. De fapt, întregul loc era ca un parc bine întreținut.

Ajunse la bifurcație și o luă la dreapta, așa cum îi spusese Ducci. Când, în sfârșit, casa i se înfățișă privirilor, primul lucru care îi atrase atenția fu acoperișul de țiglă care, văzut pe deasupra copacilor, dădea impresia că atinge cerul cu hornurile ei masive. Deodată, după o cotitură, casa apăru în întregime. Uluită, Valerie reduse viteza.

Dumnezeule, e ca un castel ceva mai mic! Văzută mai de aproape, clădirea din piatră de calcar arăta ca o fortăreață, atâta doar că era foarte elegantă. Valerie auzise toată viața de ea și văzuse chiar si câteva fotografii vechi, dar monumentala realitate a casei întrecea orice închipuire. Își aduse aminte că fusese construită pe la începutul secolului de un mare baron-bandit, un magnat al căilor ferate. Mai târziu fusese lăsată moștenire din generație în generație, dar nici unul din proprietari nu locuise în ea mai mult de o lună sau două pe an. Cum în decurs de un secol averea se disipase aproape total, prin anii '60 familia îi bătuse scânduri la uși și la ferestre pentru ca, în final, să i-o vândă lui Conrad.

Drumul se termina într-o curte, în mijlocul căreia se afla o fântână imensă. Din gurile cailor de bronz din centrul ei, țâșneau șuvoaie de apă. Valerie își continuă dru-

mul până la terasa largă de piatră care ducea la intrarea principală. Opri motorul, își luă geanta, se dădu jos din mașină și se îndreptă spre partea din spate a jeepului de unde își luă trusa medicală.

Ușa din lemn masiv se deschise și Santo Ducci apăru în prag. Cât era el de uriaș, tot nu umplea spațiul ușii. Traversă repede terasa și se îndreptă spre Valerie. Mușchii păreau să sfâșie pur și simplu țesătura îmbrăcămintei.

— Lăsați că iau eu trusa.

Valerie se uită zâmbind la el.

— Nu e nevoie. Sunt obișnuită.

— Cum doriți, replică Santo, înălțând din umeri.

Traversară terasa și intrară în hol, unde sunetul pașilor pe pardoseala de piatră fu amplificat ca un ecou. Valerie văzu un șemineu din piatră de calcar și pereții lambrisați cu motive neoclasice. Deasupra lambriurilor erau agățate tablouri vechi, în ulei, iar lămpile dintre ele aruncau pete de lumină în clarobscurul încăperii. Nu apucă să arunce decât o privire scurtă asupra lor, pentru că Ducci îi făcu semn să o ia la stânga pe un culoar lung, o galerie de fapt. Pe peretele din stânga erau atârnate alte tablouri, iar cel din dreapta era întrerupt din loc în loc de uși înalte, care dădeau pe o altă terasă de piatră, dincolo de care se vedea o peluză bine îngrijită.

În sfârșit, ajunseră în fața unei uși duble și Ducci se opri și îi făcu semn să intre.

— Câinii sunt aici. Și, probabil, și pisica, adăugă zâmbind.

— Poate că e la vânătoare, nu?

— S-ar putea. Dar de obicei stă mult cu câinii.

Valerie făcu un pas în încăpere și descoperi că se află într-o bibliotecă, o cameră înaltă cât două nivele, ai cărei pereți erau pe trei sferturi înconjurați de o galerie-balcon. De-a lungul pereților, atât dedesubtul cât și deasupra galeriei, pereții erau plini de rafturi de cărți iar spre balcon urca o scară în spirală. Lângă unul din pereți se găsea un șemineu asemănător cu cel din holul de la intrare iar într-altul era o ușă dublă care dădea pe terasa de piatră pe care o văzuse mai devreme pe pe culoar. Din tavan atârnau două candelabre de alamă, în stil baroc, iar pe peretele pe care se afla șemineul erau agățate tablouri în ulei, reprezentând scene de vânătoare, cai și câini. Pe rafturi și pe cele câteva biblioteci se găseau statuete de bronz, reprezentând mai ales cai, iar podeaua era acoperită cu covoare vechi, lucrate manual. Dar, cu toată grandoarea ei, încăperea avea un aer de cameră locuită.

Valerie înaintă câțiva pași și rămase suprinsă – și încântată – să vadă că, în mijlocul acestui incredibil lux, patru ogari irlandezi uriași stăteau în diverse poziții, doi pe covorul dinspre peluză iar ceilalți doi pe o sofa veche, îmbrăcată în piele, așezată în fața șemineului. Își explică prin prezența câinilor impresia de adineauri, de încăpere locuită.

În clipa în care și-au dat seama de prezența lui Valerie, toți patru au sărit în picioare și s-au năpustit spre ea, să o salute. Valerie își puse gențile jos și

începu să le mângie ușor blana sârmoasă, vorbind tot timpul cu imensele bestii. Datorită prieteniei pe care i-o arătau uriașele animale fața îi strălucea de bucurie.

— O, ce frumoși sunt!

— Mulțumesc, spuse Santo. Dar uneori sunt o adevărată pacoste.

— Sunt convinsă că sunteți, se adresă Valerie câinilor, încercând să își împartă atenția în mod egal în patru.

— Cum îi cheamă? îl întrebă pe Santo.

— Paddy, Katy, Sheila și Seamus.

Pe Valerie o pufni râsul.

— Deci sunt irlandezi sută la sută.

— Da. Îi avem de când erau pui. De la un crescător de câini din Castlekock, de lângă Dublin. I-am adus cu avionul.

— Cred și eu. Sunt așa de frumoși. Care și cum se numește?

— Cei cenușii sunt Paddy și Katy. Sheila e cel maro, iar cel pătat e Seamus.

Valerie rămase în continuare lângă câini, mângâindu-i și vorbindu-le tot timpul, dându-le acestora timp să se acomodeze cu mirosul ei. Deodată, o mișcare observată cu coada ochiului îi atrase atenția. Își ridică privirea. O pisică enormă, grasă și cu părul lung, pătat, cobora pe scara care ducea la galerie. Valerie se gândi că de fapt nu coboară, ci pășește grandios, cu o ținută aproape regală.

— Ia te uită! Pe cine avem noi aici? întrebă pe un ton alintat.

Pisica se îndreptă cu pași leneși spre Valerie. Cum era grasă și avea o blană cu firul foarte lung, picioarele erau practic invizibile. Trecu printre picioarele câinilor și, când în sfârșit ajunse lângă Valerie, începu să se frece de ea. Era uluitor de liniștită în prezența câinilor și părea că nici nu bagă în seamă că aceștia o adulmecă și o ling. Valerie se aplecă și începu să-i mângâie blana mătăsoasă și abia atunci observă ochii imenși, verzi.

— Ea e Mina, spuse Santo.

— Vai, Mina, ce doamnă frumoasă ești. O adevărată *madame,* nu-i așa? Și pari a avea destul sânge de Maine în vine.

— Și noi credem la fel, dar nu suntem siguri. Wyn... domnul Conrad a găsit-o lângă iaz, acum câțiva ani.

— În orice caz, e foarte curajoasă în fața câinilor.

— Nu-i e frică de nimic. Odată, s-a bătut în parte cu un șarpe lung de aproape doi metri. Nu cred că are nevoie de vaccin, dar e mai bine să vă uitați în fișa ei. Am toate fișele medicale aici.

Valerie se uită suprinsă la el.

— De obicei ni se trimit nouă.

Pe fața lui Santo nu se clinti nici un mușchi.

— Am rugat să-i fie trimise urgent domnului Conrad, ca să le puteți vedea. Puteți să le luați cu dumneavoastră când plecați.

Am impresia că domnul Conrad obține tot ce vrea, își spuse Valerie.

— E foarte bine. Pot să mă uit la ele?

— Sigur că da. Sunt chiar aici.

Se îndreptă spre un *bureau plat* imens, franțuzesc, iar Valerie își luă gențile și îl urmă. Câinii și pisica porniră după ea. Santo îi arătă teancul de fișe de pe birou, apoi le luă și le așeză pe un colț, ca Valerie să poată ajunge mai ușor la ele.

Valerie își puse gențile pe jos, studie un timp fișele, apoi le așeză frumos pe pielea veche, vișinie, care acoperea biroul și se uită la Santo.

— Ați avut dreptate cu Mina. Are toate vaccinurile la zi. Așa că nu am treabă decât cu voi, adăugă, uitându-se la câini. Pot să-mi aranjez lucrurile aici? îl întrebă pe Santo.

— Bineînțeles. Oriunde vă convine.

Valerie își puse trusa medicală pe birou, o deschise și începu să scoată din ea lucrurile de care avea nevoie: patru seringi, pline deja cu un lichid, tampoane de vată și alcool medicinal și câteva cutii de medicamente.

— Am să-i țin eu, spuse Santo și porni să-l încalece pe Paddy.

— Nu, lăsați-l așa. Nu e nevoie.

— Îmi permit să fiu de altă părere. Dacă nu mă lăsați să vă ajut, s-ar putea să vă pară foarte rău după aceea.

— Nu, spuse apăsat Valerie. Vă rog să aveți încredere în ce fac.

Santo se uită la ea și, văzând că vorbește serios, așa cum făcuse și cu câteva săptămâni în urmă, în grajd, descălecă de pe Paddy. Dar fără prea multă tragere de inimă.

— Bine. Dar cred că faceți o greșeală.

Valerie nu-l băgă în seamă și, luând un tampon de vată îmbibată cu alcool, întoarse privirea spre câinii care dădeau fericiți din coadă.

— Bun. Și acum, care e primul?

Câinii se uitau plini de speranță la ea.

— Aha! Am impresia că prima vrea să fie Katy. Văd că știi regulile de politețe. Doamnele au prioritate, nu?

Începu să o mângâie pe Katy, pe gât. Îi vorbea blând și în același timp freca locul pe care îl alesese pentru injecție, cu un tampon îmbibat în alcool. Pe urmă puse tamponul deoparte, luă o seringă și o înfipse în ceafa animalului. Katy tresări, se uită în jurul ei, dar atenția îi era distrasă de vocea blândă a lui Valerie, care suna ca o incantație.

Santo se uită uimit cum Valerie repetă procedura și cu ceilalți trei câini, fără să întâmpine nici cea mai mică dificultate. Când termină, dădu neîncrezător din cap și spuse:

— Nu-mi vine să cred. Nici măcar un scheunat.

Valerie zâmbi și continuă să mângâie animalele.

— Sunteți niște copii foarte cuminți, nu-i așa? Buun! Și acum o să luăm prima pastilă contra viermilor. E o nimica toată. Are un gust foarte bun.

Deschise una din cutiile de pe birou și scoase patru pastile mari, care puteau fi mestecate.

— Trebuie să ia una pe lună, îi spuse lui Santo, în timp ce scotea câteva folii din cutie. Aveți și un calendar magnetic pe care puteți să-l lipiți undeva la vedere, pentru a urmări mai ușor data la care trebuie să le administrați. Notați ziua de astăzi ca dată de început.

— Mulțumesc, spuse Santo și luă foliile.

Pe urmă Valerie dădu fiecărui câine câte o pastilă și aceștia se duseră imediat la locurile lor și începură să mestece.

Se auzi un mieunat slab și Mina sări pe scaunul de lângă birou și de acolo, pe birou.

— A, suntem geloasă? o întrebă Valerie și începu să o mângâie.

Deodată se opri și se uită mai atent la pisică.

— Vai, Mina, dar ai o căpușă mititică pe bărbiță.

— Ce!? exclamă alarmat Santo.

— Da. Vedeți? Chiar aici, sub buza de jos.

— N-am văzut-o, se scuză Santo.

— Păi, e și greu de văzut. Abia a început să sugă. O scap imediat de ea.

Întinse arătătorul și policarul spre pisică și era gata să prindă căpușa când, de undeva de sus, se auzi o voce puternică strigând autoritar:

— Nu!!

Valerie tresări, se uită în sus, dar nu văzu pe nimeni. Văzu însă cum cei patru ciobănești irlandezi sar de la locurile lor și se reped spre scara în spirală ce ducea la galerie.

— Trebuie să o anesteziați mai întâi, local sau general, continuă vocea, ceva mai încet, dar tot autoritar.

Ochii lui Valerie urmăriră câinii care urcau rapid scara și, în balcon, la celălalt capăt al încăperii descoperi în sfârșit o siluetă care se detașa în lumina ce intra prin fereastra din spatele ei. Când vederea i se mai acomodă

cu jocul de lumini și umbre, Valerie își dădu seama că era vorba de un bărbat înalt și slab. Tricoul sport lăsa să se vadă niște brațe puternice și un gât musculos, iar pieptul era destul de impozant. Mai mult de atât nu se putea vedea, din cauza șepcii de baseball trasă în jos, umbrind astfel fața.

Să fie oare misteriosul domn Conrad? se întrebă Valerie. *Bineînțeles. Cine altcineva și-ar permite să dea ordine de acolo, de sus?*

— Cred că pot să rezolv problema, spuse Valerie pe un ton neutru.

— Iar eu nu cred că știți cu ce animal aveți de-a face.

— Iar eu nu cred că știți cine sunt eu, replică Valerie, fără să se gândească.

— Aveți dreptate, dar o cunosc extrem de bine pe Mina.

Valerie roși de furie și jenă. Cine naiba se credea individul, ca să-i pună la îndoială cunoștințele profesionale? Mai întâi, individul aproape că o imploră să vină și să-i trateze animalele, și acum o insultă chiar pentru aceste cunoștințe, pentru care era dispus să plătească.

Făcând un efort pentru a-și ascunde iritarea, spuse:

— Domnule Conrad, dacă într-adevăr *sunteți* domnul Conrad, cred că știu ce fac. Și nu cred că am nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Se auzi cum Santo trage aer adânc în piept, apoi în încăpere se așternu liniștea.

După un timp, aceasta fu întreruptă de un chicotit din balcon.

— Treaba dumneavoastră. Smulgeți-o dacă vreți.

Valerie sesiză amuzamentul din vocea bărbatului. Nu știa dacă să se lase insultată mai departe, sau să se dea bătută. Ar fi vrut să-i vadă fața, să-i vadă expresia de pe ea, dar bărbatul nu se mișcase din locul în care se afla și fața îi era în continuare învăluită în umbră.

— Dar să nu-mi spuneți că nu v-am avertizat, continuă bărbatul din umbră și, după o clipă, adăugă:

— Și, apropo, *sunt* într-adevăr Conrad. Wyn Conrad.

— Iar eu sunt dr Rochelle, răspunse rece Valerie care se simțea încă jignită.

Pentru tine în nici un caz Valerie Rochelle, își spuse în gând.

— Încântat să vă cunosc, doamnă doctor.

— Și acum, domnule Conrad, dacă nu vă deranjează, m-aș apuca de lucru.

— Nu țineți cont de mine, vă rog.

Valerie se întoarse spre Mina și începu să o mângâie cu tandrețe.

— Ar fi bine s-o țineți strâns, spuse Santo.

Dar Valerie îi ignoră sfatul și continuă să mângâie uriașa pisică. Apoi, folosindu-se de index și de policar, prinse căpușa și o smulse într-o clipită.

Mina nu reacționă în nici un fel, ci continuă să toarcă fericită. Era evident că îi plăceau mângâierile lui Valerie.

Cu coada ochiului, Valerie văzu cum Santo mai întâi se încordează și apoi se relaxează, ca un balon care se desumflă. Nu se putu abține să nu aibă un sentiment de satisfacție, poate chiar de mândrie. Executase un pro-

cedeu simplu, despre care Santo și Conrad credeau că nu se poate face fără riscul de a fi rănită.

— N-am văzut în viața mea așa ceva, exclamă uimit Santo. Nu... nu-mi vine să cred. Mina nu lasă pe nimeni să se atingă măcar de o căpușă de pe ea. Nici măcar de un scai sau un ghimpe.

Se uită în sus la Conrad, care făcuse un pas înainte, ca să vadă mai bine.

— Ai văzut chestia asta? îl întrebă pe Conrad.

— Am văzut, răspunse ușor iritat Conrad.

— Pentru o pisică ce nu lasă pe nimeni să ia de pe ea o căpușă sau un scai, arată foarte îngrijită, spuse Valerie, cu o logică ce nu putea fi respinsă.

— Păi, îl lasă pe Wyn – vreau să zic pe domnul Conrad – să o perie. De fapt, în fiecare zi, după masa de prânz, se duce la el să fie periată. Dar nu lasă pe nimeni altcineva. *Absolut pe nimeni.*

Deci, atotputernicul domn Conrad se coboară până la a peria o pisică. Mi-ar plăcea să văd chestia asta.

— Dar – și asta e o mare problemă – nu-l lasă nici pe el să-i scoată căpușele sau scaieții, adăugă Santo.

Valerie zâmbi și o mângâie pentru ultima oară pe Mina.

— Ei, cu asta cred că am terminat aici, spuse încântată. Așa că mă duc. Am să le completez fișele, ca să știti de-acum încolo când trebuie vaccinați. Și, dacă mai e nevoie de altceva, anunțați-mă.

— Mii de mulțumiri. Cred că avem aici tot ce ne trebuie, spuse Santo în timp ce băga fișele într-un plic mare, pe care i-l întinse lui Valerie.

— Și eu vă mulțumesc, domnule Ducci, spuse Valerie și luă plicul cu fișe.

— Vă rog să-mi spuneți Santo.

— Bine. Atunci, Santo.

— Și, să știți că azi după-amiază v-am trimis la birou fișele medicale ale tuturor cailor.

— E foarte bine, spuse Valerie, care băga seringile folosite într-o cutie de plastic pe care o adusese cu ea.

Mai târziu, când va ajunge la clinică, va pune cutia într-un container special pentru articolele cu pericol biologic potențial, care sunt adunate și transportate în Canada, pentru distrugere.

Își închise trusa medicală, își luă geanta, și-o puse pe umăr și se pregăti să plece. Privi în sus, spre balcon, și Conrad făcu repede un pas înapoi.

— Mi-a făcut plăcere să vă cunosc, domnule Conrad, spuse pe un ton vesel.

— Și mie, doamnă doctor, spuse Conrad și, făcând stânga-mprejur, dispăru în culoarul ce ducea jos.

— Doriți să vă dau un cec acum? întrebă Santo.

— Nu. Veți primi nota de plată, de la clinică.

— Perfect.

Santo îi indică ușa pe care intraseră și Valerie îl urmă prin galeria cea lungă, până în holul de la intrare. Observă că o parte din picturi păreau să fie de George Stubba, care era considerat – dar și contestat – a fi unul din cei mai buni pictori de cai, iar câteva erau în mod sigur de Alfred Munnings.

Deodată se opri, atrasă de o miniatură care reprezenta un cap de cal. Studie fermecată imaginea. Era extraordinară, executată în cărbune și semnată de Stephano della Bella. Valerie era de-a dreptul uimită.

— Am impresia că domnul Conrad e colecționar de artă, îi spuse lui Santo, care se oprise și el.

— Oarecum. Cea mai mare parte din obiecte sunt moștenite, dar din când în când mai și cumpără. Cum e desenul la care vă uitați. L-a cumpărat chiar el.

— E într-adevăr frumos.

— Și el a spus la fel.

Ajunseră la ușa din față și Santo o deschise.

— Vă mulțumim încă o dată, dr Rochelle. Am sarcina să v-o spun. Ați făcut o treabă foarte bună.

— N-aveți pentru ce, spuse Valerie, acceptând cu plăcere complimentul și zâmbind. Anunțați-mă dacă mai sunt probleme.

— O să vă anunțăm.

Valerie traversă terasa de piatră și coborî treptele care duceau spre alee și spre jeepul ei. Își aruncă trusa medicală în compartimentul din spate, pe urmă ocoli mașina și se urcă la volan.

În timp ce pornea mașina, îl văzu pe Santo care îi făcea semn cu mâna și îi răspunse la fel. Porni încet pe aleea cea lungă când, la o curbă, apăsă brusc pe frână și opri mașina. Trase adânc aer în piept. *Fir-ar al dracului!* înjură în gând. Era convinsă că văzuse o siluetă care se pregătea să traverseze. Dar nu era nimeni. Silueta – nu o arătare cum crezuse – apăruse deodată, de după

un tufiș de buciniș. Simti cum, de frică, i se face pielea ca de găină și inima începe să-i bată nebunește. Vru să tragă mașina pe dreapta și să se relaxeze o clipă, dar se răzgândi.

Trebuie să plec cât mai repede din locul ăsta ciudat.

Valerie apăsă pe accelerație și ajunse repede la poarta principală, care se deschise automat în fața ei. Ajunsă în sfârșit pe autostradă, trase pe dreapta și respiră adânc de câteva ori. *Ce se întâmplă în locul ăla? Și de ce pare Conrad o stafie? De ce să stea sus, în balcon, și să se uite la mine de la distanță?*

Se asigură că nu vine nici o mașină și intră din nou pe autostradă. *Nu cred că am să mă mai întorc aici. Prea îmi dă fiori.* Cu toate că râsese întotdeauna când auzise zvonurile prostești, trebuia să recunoască acum că atmosfera era oarecum... ciudată.

Dar, pe de altă parte, animalele erau foarte bine adaptate și se simțeau bine. *Conrad trebuie să le iubească mult. Ei și, la ce-mi folosește că știu asta?* Din cât putuse să-și dea seama, Conrad însuși pare să fie un specimen destul de impresionant. Își dorea să-i fi putut vedea fața, să-și dea seama dacă se potrivea cu restul corpului. Trebuia să admită că stilul lui jignitor de a se comporta ca un sergent-major, de la început, și, apoi, amuzamentul lui evident când văzuse cât de furioasă era ofereau un indiciu. Genul de bărbați care umblă în general după păsări călătoare, după părerea ei. Și totuși Valerie nu-l putea ghici exact și nu se putea abține să nu fie curioasă.

Își dădu deodată seama că vroia să afle mai multe despre el. O intrigau atât locul cât și proprietarul. Și, cu toate că de-abia hotărâse că nu se va mai întoarce niciodată acolo, aștepta deja cu nerăbdare să fie chemată din nou.

Capitolul unsprezece

Capul lui Arielle zvâcnea dintr-o parte în alta în timp ce Lolo împingea în ea ca posedat de diavol. Gemea ca un animal în rut și transpirația curgea șiroaie de pe el. Când simți șuvoiul fierbinte ce intra în ea, Arielle țipă și își înfipse unghiile în spatele lui. Lolo înțepeni ca un arc deasupra ei, iar răcnetul pe care îl scoase aducea cu un vaiet de durere.

Se prăbuși peste ea și, gâfâind și roșii de efort, se luară în brațe și începură să se sărute mărunt, în timp ce transpirația li se amesteca. Rămaseră așa, încercând cu disperare să tragă aer în piept, printre așternuturile mototolite, din bumbac egiptean, echipamentul de polo al lui Lolo și lenjeria de mătase fină a lui Arielle. Pe măsuța de lângă pat, tronau pahare pe jumătate pline cu gin și apă tonică.

Aerul era puternic impregnat de parfumul Caron al lui Arielle, de apa de lavandă cu care fuseseră limpezite așternuturile și de pudra de santal pe care Arielle o folosea pentru corp. Printre undele fine de parfum, se strecura mirosul de piele udă de la cizmele și genunchierele lui Lolo și o ușoară urmă de colonie Vetiver pe care o folosise dimineață. Dar, peste toate aceste mirosuri, trona inconfundabilul miros al sexului.

— Dumnezeule mare! Lolo, a fost fantastic, reuși să articuleze Arielle. *Tu* ești fantastic.

Râse scurt și răgușit și îl strânse tare în brațe.

Lolo îi mângâie nasul perfect și dinții îi străluciră pe fața puternic bronzată.

— Am impresia că încep să-mi placă toate în Palm Beach, spuse Lolo, mângâind-o pe fese.

— Sper că nu chiar toate. Doar eu.

— Îhî. Numai tu.

Lolo se întinse peste ea și luă pachetul de țigări și bricheta lui Arielle de pe măsuță. Se ridică în fund și luă două țigarete, pe care le puse între buze și le aprinse. Îi întinse una lui Arielle.

Arielle luă țigareta și se ridică și ea în șezut.

— Mersi, spuse și îl sărută pe obraz.

Lolo îi înconjură umerii cu un braț și o strânse lângă el, lăsând oarecum impresia de proprietar, dar nu spuse nimic, ci continuă să fumeze în tăcere, trimițând spre tavan rotocoale de fum și privind în gol.

Nedumerită de tăcerea neobișnuită și de expresia gânditoare de pe fața lui Lolo, Arielle se uita atent la el. În mod normal, aveau chef de vorbă după ce făceau sex și adesea își împărtășeau visurile legate de viitorul pe care vroiau să și-l construiască împreună, viitorul pe care îl vor avea după finalizarea divorțului și stabilirea partajului.

Tăcerea lui Lolo o speria. Într-un sfârșit, când simți că nu mai poate suporta această distanțare a lui, Arielle spuse:

— Eşti teribil de tăcut, Lolo.

Dar Lolo nu spuse nimic şi continuă să fumeze în tăcere. Valurile leneşe de fum se înălţau spre tavan şi se destrămau în adierea brizei ce bătea dinspre ocean.

— Hei, Lolo, se alintă Arielle. Ce ai? De ce eşti aşa de tăcut? S-a întâmplat ceva, nu-i aşa?

Îşi stinse ţigareta şi începu să frece nervos chiştocul de pereţii de cristal ai scrumierei.

Lolo înălţă din umeri şi oftă zgomotos, aruncând în acelaşi timp un nor de fum spre tavan. Pe urmă se uită la Arielle şi zâmbi slab.

— Iartă-mă, Arielle. Numai că...

Oftă din nou şi, odată cu oftatul, păru să-l părăsească şi ultima picătură de energie pe care o mai avea.

— Hei! Mie poţi să-mi spui orice. Doar ştii foarte bine. Poţi să-mi spui *absolut orice.*

Lolo îşi feri privirea şi îşi aţinti din nou ochii undeva departe, în gol.

— Păi, ştii – se uită la ea cu coada ochiului – nu am bani pentru rata la ferrari pe luna asta.

Arielle se uită nedumerită la el.

— Vrei să spui că nenorocita aia de maşină nu e achitată? Nu-mi vine să cred!

Faţa i se contorsionă de furie şi începu să bată cu pumnii în pat.

Lolo ştiuse dinainte că Arielle se va înfuria, dar nu mai avea timp să evite problema. Dacă vroia să rămână cu maşina. Peste câteva zile, mândrul ferrari roşu va fi ridicat de către firmă chiar de sub fundul lui.

În sfârșit, își stinse țigareta și se uită din nou la ea.

— Iartă-mă, Arielle. Trebuia să-ți fi spus mai demult, dar nu am vrut să te necăjești și pentru asta.

Pe fața lui se citea într-adevăr regretul, așa că Arielle se îmblânzi.

— Vai, dragă Lolo, spuse cu duioșie și îi luă fața în mâini. Nimic din ce faci tu nu mă necăjește.

Se aplecă asupra lui și îl sărută pe buze, apoi se ridică din nou și se uită cu dragoste la el.

Lolo încercă să zâmbească, dar efortul era prea mare. Neajutorat, își pironi privirea pe pat.

— Spune-mi cum de s-a întâmplat așa ceva, spuse Arielle și îl mângâie pe obraz cu o unghie lungă, lăcuită în rosu-aprins. Credeam că ai plătit masina când ai primit banii de la Palmer pentru că te-ai înscris în echipa lui.

Lolo scutură din cap și ridică ochii spre ea.

— Nu. Am plătit doar un avans și a rămas ca restul să-l plătesc în rate.

Arielle simți că se prăbușește. *Dumnezeule mare! Cât o să coste toată chestia asta? Și pe ce dracu' s-a dus restul de bani?*

— Ce s-a întâmplat cu restul de bani, Lolo? îl întrebă pe un ton calm, încercând să nu arate cât de disperată era.

— S-au dus.

— Toți? întrebă uluită Arielle.

Lolo dădu din cap.

— Dar... ce dracu' ai făcut cu ei?

— A trebuit să plătesc niște facturi, răspunse spășit Lolo. Știi și tu. Haine și chestii din astea.

— Ce!? Haine și alte chestii? Dumnezeule, dar am plătit o avere pentru hainele tale. În fiecare nenorocit de magazin din Palm Beach! Ce mama dracului ai putut cumpăra, ca să cheltuiești atâția bani?

Lolo o privea îmbufnat.

— Ce dracu' Arielle! Ai idee cât costă un costum de polo, făcut pe comandă? O pereche de cizme costă mai mult de două mii...

— Și de ce dracu' nu l-ai pus pe Palmer să plătească? Ce Dumnezeu, doar joci pentru el!

— Știi foarte bine că nu pot să-i cer asa ceva. Dacă nu ai echipamentul de care ai nevoie când semnezi un contract, atunci îți cumperi din prima pe care o primești.

Iritarea din voce dispăruse, înlocuită de blândețe.

Arielle se uită la el, îi studie cu atenție fața și bustul splendid și brațele acelea puternice, care parcă te invitau în ele. Știa că, din orgoliu, Lolo nu ar fi recunoscut în fața lui Palmer – sau a oricărui alt bărbat – că nu-și putea permite să cumpere cizme noi și nici altceva. *La naiba, abia dacă-și poate cumpăra un tricou, dar n-ar recunoaște-o niciodată.* Mai știa și că acest lucru nu era ceva deosebit în lumea bogată și rarefiată a acestui sport. Ca mulți jucători sud-americani, Lolo era unul din băieții aceia foarte săraci și lipsiți de educație care învață să joace polo pe *estancias* celor foarte bogați, iar apoi sunt recrutați de proprietari de echipe – americani și bogați – care îi aduc în nord și îi țin scurt din frâu.

— Înțeleg, Lolo, spuse într-un sfârșit.

Și într-adevăr înțelegea. Lolo dorea să aibă totul, așa cum dorea și ea de altfel; și, tot ca ea, dorea să aibă *acum*, nu mâine sau mai târziu. Își trecu degetele prin părul ciufulit, apoi se aplecă și le trecu și prin al lui Lolo. Acesta se uită plin de speranță la ea, dar Arielle rămase tăcută, pierdută în gânduri și continuând să răsucească pe degete cârlionții negri și umezi. Pe urmă se aplecă asupra lui și îl sărută cu buzele ei umflate cu colagen și cu rujul mânjit.

— Îmi pare rău, Lolo. Nu am știut nimic. Am crezut doar că...

— Tu ai impresia că eu nu contribui cu nimic. Că mă folosesc de tine.

— A, nu! Nu e adevărat. Mă faci atât de fericită! O, Doamne, nici nu știu ce m-aș face fără tine.

Se aplecă spre el și îl sărută din nou pe buze.

— Hai să nu ne certăm, Lolo. Te rog. Îmi pare așa de rău. Pur și simplu nu m-am gândit. Te rog să mă ierți.

Lolo rămase cu privirea îndreptată în altă parte. Nu spunea nimic. Pe urmă își întoarse privirea spre Arielle.

— E-n ordine. Dar asta nu rezolvă problema cu firma Ferrari.

— Nu, n-o rezolvă, oftă Arielle.

Se întoarse și se rezemă de perne. Rămase așa preț de un minut, privind gânditoare în tavan.

— Cred că aș putea să-mi amanetez câteva bijuterii, spuse într-un final.

— Nu, n-am să te las să faci așa ceva! strigă Lolo.

— Nu mă deranjează. Nu, dacă e pentru tine. Și,

oricum, va fi doar pentru o perioadă scurtă. Până ce rahatul ăla de Wyn iese cu banii. Banii mei.

— Întotdeauna ajungem la el. Nemernicul ăla!

— Așa e. Întotdeauna ajungem la el.

Trăsăturile feței i se strâmbară, transformând-o într-o mască urâtă și furioasă.

— Doamne, cât îl urăsc! El e cauza tuturor problemelor pe care le avem. Dacă n-ar fi fost el...

Lolo o prinse de mâna cu care se pregătea să lovească patul și o trase spre el. Începu să o sărute, încercând în același timp să o întindă pe pat.

— Nu-ți face probleme, îi șopti. Nu mai e mult. Poate că am să reușesc să mă țin departe de proprietarul magazinului până atunci. Știi, m-am gândit la ceva.

Ochii lui Arielle se luminară. Se uită curioasă la Lolo.

— La ce te-ai gândit?

— Dacă ești de acord, mă duc la Saratoga, să-l văd pe Wyn și să-ncerc să-i bag mințile-n cap.

Arielle tresări.

— Uitasem de Saratoga.

Păru să uite și de Lolo un timp și ochii i se ațintiră asupra oglinzii venețiene de deasupra măsuței de toaletă, ca și cum frumusețea ei barocă ar fi deținut răspunsul la toate problemele pe care le avea Arielle.

— Ce e, Arielle? o întrebă Lolo, trăgând-o de mână. Îmi dau seama că te gândești la ceva important.

Arielle se întoarse încet spre el.

— Mă gândesc doar. Da, poate că ideea ta să te duci la Saratoga e bună.

— Mi-ar face mare plăcere. Am putea discuta ca de la bărbat la bărbat.

— Sunt sigură că Bibi și Joe Whiteman vor pleca pe coasta de est. Am putea zbura cu ei în jetul lor. Sau, poate cu familia Connolly. Chiar dacă nu pot s-o sufăr pe cățeaua aia de Peggy Connolly.

Ochii lui Arielle se luminau tot mai mult; începu să-și frece încântată mâinile. Lolo făcu ochii mari când văzu transformarea de pe fața ei.

— Ce... la ce te gândești, Arielle?

— A, nu știu nici eu, se eschivă Arielle.

— Arielle! Cunosc privirea asta perversă. Ce vrei să faci?

— Eu!? Ce te face să crezi că mă gândesc la ceva?

— Hai, Arielle, lasă. Ce-ți trece prin căpșorul ăsta frumos? Ce vrei să faci?

Ochii lui Arielle străluceau cu o intensitate în care lui Lolo i se păru că vede excitare, mânie și poate un pic de nebunie și asta îl sperie, pentru că știa că Arielle e în stare să facă lucruri cu adevărat nebunești.

— Nu ce am să fac *eu,* ci ce ai să faci *tu,* spuse pe un ton neutru Arielle și se uită fix în ochii lui Lolo, împungându-l cu un deget în piept.

O clipă, Lolo se uită curios la ea, apoi se ridică în fund.

— Ia stai așa! Spune-mi ce-ți trece prin cap.

Arielle se uită la el și îi zâmbi cu un aer ambiguu, pe urmă se lăsă din nou pe perne și se întinse.

— Hai să mai bem ceva, spuse și întinse mâna spre vintrele lui Lolo, pipăind echipamentul din dotare, vestit

în toată comunitatea din Palm Beach. Și să ne mai distrăm puțin, adăugă, mângâindu-l tandru, încântată că poate să-l excite și cu mâna. Pe urmă discutăm.

Lolo scoase un geamăt. Ochii începură să-i fugă pe trupul magnific al lui Arielle. Ca prin farmec, toate gândurile legate de Ferrari și Saratoga îi dispărură din minte și trupul îi fu cuprins de dorință. Zâmbi și începu să o mângâie blând pe sâni. Pe urmă, când o simți răspunzând mângâierilor sale, își înteți mișcările.

— Vai, Arielle, ce viitor vom avea, șopti și se prăbuși peste ea.

Dacă ai ști tu. Ei, dacă ai ști..., îi spuse în gând Arielle.

Capitolul doisprezece

Se așternea înserarea. Wyn Conrad se îndrepta singur spre clădirea grajdurilor de la Stonelair. *E o seară perfectă de vară târzie,* își spuse.

Se apropia de o cotitură a drumului când auzi în apropiere pași și voci înnăbușite. *Helmuth și Gerda Reinhardt își fac plimbarea de seară,* gândi. Când ajunse din nou la drum drept, îi văzu mergând în pas vioi pe aleea ce ducea de la căsuța lor la parcarea de lângă grajduri. Gerda își schimbase uniforma cu o bluză cu imprimeu floral și pantaloni scurți. Helmuth purta un șort larg și o cămașă cu mâneci scurte, de culoare deschisă. Amândoi erau încălțați cu sandale. Se țineau de mână ca niște adolescenți, cu toate că se apropiau de șaizeci de ani.

— A, bună seara, domnule Conrad, îi strigă Gerda în engleza sa care, ca și a soțului său, era impregantă de germana lor nativă.

— Domnule Conrad, spuse Helmuth, dând respectuos din cap.

După atâția ani, sunt încă așa de formali, așa de din lumea veche. Le spusese de nenumărate ori să i se adreseze cu numele de botez, dar se obișnuise cu ideea că acest lucru nu se va întâmpla niciodată. Se considerau angajați, iar el era patronul. Și erau convinși că nu se cade.

— Bună, Gerda, Helmuth. Faceți o plimbare?

— Mergem la film, spuse Gerda.

— Mi-ai luat medicamentele? o întrebă Helmuth pe soția sa.

— *Ja*, Helmuth. Sunt aici în *beutel*.

Ridică mâna în care ținea o geantă mică de vinilin, cu șireturi, care arăta aproape la fel de bătrână ca și ea.

— Și telefonul celular, domnule Conrad. Îl avem întotdeauna la noi, pentru eventualitatea că aveți nevoie de noi. Așa cum ne-ați spus dumneavoastră.

— Distracție plăcută, le ură Wyn zâmbind.

— Sunt sigură că o să ne distrăm, spuse Gerda.

— Ar fi bine să ne grăbim, altfel pierdem începutul, spuse Helmuth.

— La revedere, le spuse Wyn.

Se uită după ei, cum mergeau grăbiți spre zona de parcare luminată, și simți o undă de invidie. Erau o pereche taciturnă, foarte strângătoare și fără copii. Nici simțul umorului nu-l prea aveau și, după câte putuse Wyn să-și dea seama, nu păreau a se bucura prea mult de viață. Era chiar surprins că își permiteau să se ducă la film. Erau însă extraordinar de muncitori și de loiali față de el. Erau loiali și unul față de celălalt și așa fuseseră mai bine de patruzeci de ani, un fel de record printre oamenii pe care îi cunoștea el.

Wyn aruncă o privire spre parcare și văzu că erau deja în vechiul lor Volkswagen. Își reluă plimbarea, încercând să scape de sentimentul de singurătate care îl cuprinsese. Se uită spre pădure, spre un luminiș din

partea de nord și văzu căsuța lui Santo, învăluită deja în întuneric. Pe veranda din față licărea o lumină slabă, de veghe. Se gândi că Santo plecase în oraș la sala de gimnastică, unde se ducea uneori cu toate că avea și aici una. Sau poate că se dusese la un bar în vreunul din orășelele apropiate. Wyn nu știa prea bine cum își petrece Santo timpul liber, dar își imagina că se ducea din când în când undeva, în căutare de companie. Chiar dacă Santo părea doar o masă de mușchi ciudată, aproape inuman, Wyn își dădea seama că și pe el îl obosește monotonia zilelor și nopților de la Stonelair despre care aproape că s-ar putea spune că seamănă cu o închisoare. Nu discuta niciodată această problemă cu Santo – adevărul e că nici nu se prea gândise la viața lui personală – dar avea în el o încredere absolută. În ultimii zece ani, Santo fusese alături de el la bine și la rău, fără să pună întrebări, fără să ceară ceva pentru sine și făcând întotdeauna ce i se cerea să facă. *Loial ca și cei doi Reinhardt, dar nu și pentru asta sunt plătiți?*

Ajunse la grajduri și intră direct în birou. Aprinse din mers lumina și se îndreptă spre anexă. Aprinse lumina. Pe pereții îmbrăcați în lemn de pin erau agățate amintiri de la meciurile de polo la care participase: trofee, fotografii de echipă și crose și multe altele. Wyn se opri în fața unei rame de lemn în care fusese încadrat un tricou de-al lui, de culoare kaki, pe care se detașa albul literelor și cifrelor. Pe una din mâneci era imprimată cifra 1 iar pe piept EC, Echipa Conrad. Tricoul era foarte sfâșiat și pătat peste tot cu ceva de culoare maro. Sânge uscat.

Își întoarse privirea de la tricou și se uită la câteva fotografii. O parte din ele, cele mai familiare și mai recente, lipseau pentru că Santo avusese grijă și le scosese pe cele în care Arielle apărea alături de echipă, ca și pe cele în care era Lolo – fie în echipa lui Wyn, fie în cea adversă. Wyn se opri ceva mai mult în fața câtorva dintre ele: Openul Parisului, la Clubul Paris de la Bagatelle; Trofeul „Prince of Wales", la Clubul de polo din Berkshire, „Royal Windsor Cup" și „Queen's Cup" – toate în Anglia; instantanee din Greenwich, Houston, Santa Fe, Santa Barbara, Wellington, Saratoga etc. În cele mai multe, Wyn apărea plin de praf și de transpirație, dar zâmbind fericit.

S-au dus zilele alea, își spuse cu amărăciune. Sentimentul de singurătate care îl cuprinsese mai devreme se accentuă. Oricât de pline de farmec erau relicvele acelea, pentru el nu mai însemnau nimic altceva decât amintirea îngrozitoare a cumplitelor schimbări care avuseseră loc în viața lui. *Nu mai am pe nimeni cu care să împart frumusețea unei nopți de vară. Dar nici pe cineva căruia să i se întoarcă stomacul pe dos când mă vede.*

Wyn se uită cu dor la șeile și frâiele lustruite, pregătite parcă pentru a fi folosite dintr-o clipă în alta. Își aduse aminte de senzația pe care i-o dădea aerul, când trecea în viteză prin el, și de fantastica impresie de libertate pe care o avea când călărea.

La dracu'! M-am săturat să mă tot plictisesc, să stau închis ca-n cușcă și să am tot felul de probleme. Și dacă stau să mă gândesc bine, sunt singurul care poate face ceva.

Se răsuci pe călcâie și se îndreptă cu pași mari și hotărâți spre vestiar. Deschise ușa larg și aprinse lumina. Se așeză pe un scaun și își scoase pantofii sport apoi se ridică în picioare și își dădu blugii jos. *Cu toate că e o nebunie ce fac, am de gând să încalec. A trecut prea mult timp.*

De teamă să nu se răzgândească, își trase repede pe el costumul de călărie. Pe urmă luă dintr-un cui niște șireturi și o pereche de cizme de călărie, din piele, pe care se adunase praful. Se așeză din nou pe scaun si, după ce puse șireturile la cizme, se încălță.

Când se ridică în picioare, simți cum îl apucă amețeala și se prinse cu mâna de spătarul scaunului, apoi se așeză la loc și aștepta câteva clipe să-i treacă. *Probabil că e de la injecție,* își spuse. Inspiră adânc de câteva ori și își șterse broboanele de transpirație care îi apăruseră pe frunte. *Cred că sunt într-adevăr nebun. În situația mea si cu toate medicamentele astea în corp...*

Dar nu vroia să se gândească la asta acum. Nu, avea de gând să călărească, indiferent de consecințe. Se ridică din nou în picioare și apucă prima cască pe care o văzu. Și-o puse pe cap și se întoarse în anexă, de unde luă un frâu și o chingă, niște hățuri și o șa englezească.

Slăbit cum era, șaua i se păru grea și dificil de manevrat, dar reuși totuși să iasă cu ea pe ușa care ducea la boxele cailor. Puse șaua jos și aprinse lumina. Avea de gând să-l încalece pe Demon. Trecuse mult prea mult timp de când nu mai stătuse pe spatele bătrânului smintit. Porni pe intervalul dintre boxe, oprindu-se în

dreptul fiecăreia, să vorbească și să mângâie calul dinăuntru, lucru pe care altădată îl făcea zilnic, dar pe care în ultimul timp îl neglijase. În sfârșit, ajunse la boxa lui Demon. Se uită cu admirație la magnificul cal arab și începu să-l mângâie și pe el ca și pe ceilalți și să-i vorbească în șoaptă. Demon era de mult timp favoritul lui și de-abia aștepta să-i pună șaua.

Wyn era pe punctul să deschidă ușa boxei când, deodată, un sunet îi atrase atenție. Rămase nemișcat și ascultă atent. După câteva clipe în care nu auzi decât zgomotele obișnuite noaptea într-un grajd, întinse din nou mâna spre ușa boxei. Și din nou auzi un sunet ciudat.

Ce mama dracului? Ascultă din nou. Se îndepărtă cu pași ușori de boxa lui Demon și din nou auzi sunetul, de undeva din stânga lui.

Se uită în boxa din care venea sunetul și împietri de groază, când văzu calul care se uita la el din boxă. Era un cal pe care Santo îl cumpărase cu doar câteva zile în urmă – o iapă pe care o chema Layla – și era evident că suferă foarte tare. Sunetele pe care le auzise erau vaietele ei de durere.

Wyn deschise ușa și intră în boxă. Din nările calului se scurgeau șiroaie de sânge, iar picioarele și greabănul erau cumplit de umflate. Pe urmă mai observă ceva. Corpul calului era acoperit cu o secreție umedă și sticloasă. Ce naiba poate fi? *N-am văzut în viața mea așa ceva.*

Se lăsă în genunchi și se uită mai atent la picioarele umflate ale calului. Erau albe și Wyn își dădu seama că

sub piele avea loc o hemoragie. Pipăi gâtul umflat. Simți o mulțime de noduli, ca la oreion. Când își dădu seama cât de mari puteau fi durerile, lui Wyn i se făcu din nou rău. Îl durea inima și mii de gânduri îi alergau aiurea prin cap. Mângâie o clipă gâtul calului și ieși din boxă, închizând cu grijă ușa în urma lui. Din minte îi dispăruse orice urmă de dorință de a călări.

O luă la fugă spre telefonul din birou. Vroia să cheme de urgență medicul veterinar. Apoi își aduse aminte că era singur la Stonelair. Santo era plecat. La fel și soții Reinhardt.

Nu-i nimic. Au celularele la ei. Am să-l sun mai întâi pe Santo, să-i spun să vină cât de repede poate. Așa că o să se ocupe el de doctoriță.

Ajunse în sfârșit în birou și, dintr-un salt, fu lângă telefon. Ridică receptorul și formă numărul lui Santo.

Se lăsa întunericul. Valerie stătea întinsă pe un șezlong, pe veranda din spate a casei sale. Alături de ea, pe jos, Elvis dormea ghemuit. Sforăia. Valerie se uita la luna ce se reflecta palid în iazul miniatural din grădină. *E o seară de vară târzie splendidă.*

Privirea îi alunecă peste răzoarele de flori care mărgineau treptele de piatră ce duceau în grădină. Ca și iazul, florile reflectau și ele lumina lunii si grădina arăta ca o feerie, albă și argintie. Valerie muncise din greu la grădina ei, cu toate că nu o crezuse nici o clipă pe Colette, care îi spusese că va fi minunată. Mai târziu însă își dăduse seama că aceasta avusese dreptate și

că grădina ei avea într-adevăr un farmec deosebit, la care nu se aşteptase. Era ca un tablou foarte complicat, misterios şi plin de secrete, care nu vroia să-şi dezvăluie deodată toate detaliile, ci îl obliga pe cel care îl admiră să descopere singur ce se află în strania combinaţie de întuneric şi lumină.

Valerie îşi dădu deodată seama că, în pofida frumuseţii nopţii, se simţea singură. Se cuprinse cu braţele. Nu ar fi trebuit să fie singură în seara asta. Teddy o sunase să-i spună că vine şi că va sta câteva zile, dar nu în weekend, pe care urma să-l petreacă – de data asta undeva în Conneticut – cu nişte clienţi importanţi. O invitase să vină şi să stea la el, dar ea îl refuzase.

Broaştele şi alte vietăţi nevăzute începură să-şi cânte corala nocturnă, dar lui Valerie cacofonia plăcută pe care o creară nu-i spuse nimic. Era de acord că i-ar face plăcere să aibă companie, de preferat omenească, dar era hotărâtă ca singurătatea să nu o împingă în braţele lui Teddy.

Deodată, de undeva din apropiere de casă, se auzi un zgomot. Elvis sări imediat în picioare şi începu să latre. Valerie îşi dădu seama că nu era decât scârţâitul portiţei ce dădea în grădină. *E Colette,* îşi spuse. În afară de mama sa şi de Teddy – care oricum ar fi dat telefon mai întâi – Colette era singura persoană care intra pe acolo în loc să sune la uşă. Elvis se opri din lătrat şi rămase dând din coadă la uşa care ducea spre terasă. Valerie zâmbi puţin amar. *Uite că până la urmă am şi companie.*

— Val, scumpo, ești aici? se auzi vocea aproape șoptită a lui Colette, ca un oftat exotic purtat de briză.

— Sunt aici, pe verandă.

— Te deranjez?

— Colette, știi bine că nu.

Părul alb al lui Colette apăru din întuneric și Valerie se uită la ea cum vine încet, cu pași mărunți, pe aleea de piatră.

— Așteaptă, Colette. Să-ți aprind lumina.

— A, nu, scumpo! Nu rupe vraja! E așa de frumos! Așa de romantic!

Valerie se ridică și se duse în întâmpinarea lui Colette. O luă de braț.

— Lasă-mă cel puțin să te conduc. Așa!

Pe verandă, Colette se așeză pe un scaun și începu să-l mângâie pe Elvis, în timp ce Valerie aprindea câteva lumânări aflate pe masă.

— Vrei un pahar de vin, Colette?

— Bineînțeles, scumpo. E minunat. Bunicul meu, care a fost doctor, spunea că nimic nu e mai bun ca un pahar de vin înainte de culcare.

— Atunci, mă-ntorc imediat.

Intră în bucătărie prin ușa dublă și înaltă, luă dintr-un dulăpior un pahar de cristal, apoi scoase din frigider o sticlă de vin alb. Se întoarse pe verandă, puse paharul pe o măsuță de lângă scaun și turnă vin în el.

— Vai, Val, ești o sfântă dacă poți să suporți o bătrână sâcâitoare ca mine.

— Nu spune asta, Colette. Știi foarte bine că ești oricând binevenită aici.

Valerie își mai turnă și ei un pic de vin și se așeză. Luă o înghițitură și își ațintì privirea asupra unei lumânări care avea deja un halou de molii. Lumânările emanau un miros dulceag, ca de nectar. Simțea că ochii lui Colette o urmăreau atent, dar nu spuse nimic.

Colette ridică în dreptul ochilor paharul pe care îl ținea delicat de piciorul lung, învârti puțin vinul din el și luă o înghițitură minusculă.

— Delicios, spuse și puse paharul pe măsuță. Raiul pe cerul gurii.

Valerie se întoarse încet spre ea și îi zâmbi.

— Așa e. Mi l-a dat Teddy.

Făcu o pauză și privirea i se îndreptă din nou spre lumânare. Pe urmă adăugă:

— Știe multe despre vinuri și le alege întotdeauna pe cele mai bune. Nu are încredere în mine.

Râse încetișor, dar nu era nici urmă de veselie în râsul ei.

— Teddy are într-adevăr gusturi rafinate, dar asta nu are foarte multă importanță, nu? spuse Colette.

Valerie se uită la ea și Colette își înălță întrebător sprâncenele. Râse din nou, însă de data asta era un râs adevărat, plin de veselie.

— Ești ca un pistol, Colette.

— Iar tu ești nefericită, spuse bătrâna, ridicând paharul. Pietrele inelelor de pe degetele ei aruncau fulgere multicolore în lumina lumânărilor.

Valerie vru să spună ceva, pe urmă se răzgândi. Se uită la Colette cum soarbe din pahar și se întrebă ce a

vrut să spună. Multă lume o considera pe Colette o bătrână trufașă și capricioasă, puțin cam excentrică și plină de bani. Și Valerie nu putea spune că nu era adevărat, măcar în parte. Totuși Colette mai era și altceva și ea nu avea de gând să-și subestimeze prietena. Acest altceva însemna – printre multe altele – că avea un simț al observației deosebit de fin, că știa foarte multe despre oameni în general și că era o adevărată bogăție de experiență și cunoștințe. *De fapt, Colette este cea mai isteață persoană din câte cunosc eu.*

Valerie sesizase de mult că o mare parte din excentricitatea lui Colette era o bucățică dintr-o poză pe care aceasta și-o perfecționase cu foarte mulți ani în urmă, o poză care îi permitea să țină lumea la distanță. La suprafață, Colette părea lipsită complet de griji și mare amatoare de amuzament, puțin cam prea îndrăzneață și un pic cam nătăfleață. Și așa și era. Dar și ea fusese rănită de viață. Atâta doar că prefera să-și ascundă dezamăgirea.

Într-un sfârșit, hotărâtă să nu mai ignore remarca lui Colette, Valerie o întrebă:

— Ce vrei să spui, Colette?

— E foarte simplu, Val. Nu ai pe față rozul acela de piersică pe care îl are orice femeie îndrăgostită. Nu ești prea încântată de Teddy. Asta e foarte clar. Cel puțin pentru mine.

Valerie simți că îi ia foc fața, de jenă. *Să fie oare așa de evident?* Se uită o clipă în depărtare, apoi își drese vocea și se întoarse spre Colette.

— Cred... cred că ai dreptate, începu cu o voce stinsă. Mă văd cu Teddy de atâta timp, încât cred că e...

— Teddy a devenit un tabiet, o completă Colette când văzu că nu-şi găseşte cuvintele. Şi de ce nu? E frumos şi are farmec. Are bani şi cunoştinţe. E bine crescut şi... e cumplit de plicticos. Cel puţin pentru tine. Şi, aş îndrăzni să spun că şi pentru mine.

Valerie izbucni în râs.

— Am nimerit-o, draga mea?

Valerie dădu din cap şi îşi trecu degetele prin păr. Se uită la prietena ei.

— La naiba, Colette. Ca de obicei a fost drept la ţintă.

Colette nu spuse nimic, ci o aprobă dând din cap şi uitându-se fix la ea. Valerie luă o înghiţitură de vin, apoi oftă adânc.

— Dar nu prea ştiu ce să fac. Mă simt al naibii de vinovată. Suntem de atâta timp împreună şi Teddy e atât de hotărât. Ca şi mama, de altfel. Am crezut că îl iubesc cu adevărat pe Teddy. E drăguţ şi dulce şi plin de atenţie. În cea mai mare parte a timpului, în orice caz. Exact cum ai spus şi tu. Am început însă să-mi dau seama că Teddy a fost primul bărbat care mi-a dat atenţie. Cred că am fost atât de recunoscătoare pentru asta, încât am confundat recunoştinţa cu dragostea.

Colette întinse o mână firavă şi o mângâie pe Valerie pe obraz.

— Valerie, scumpo, astea sunt lucruri care se întâmplă mereu. E adevărat că ele sunt triste şi neplăcute, dar nu trebuie să te doboare şi să te facă să te simţi neferi-

cită. Dacă tu consideri că legătura ta cu Teddy s-a terminat – și mie așa mi se pare – atunci nu-ți mai rămâne de făcut decât să-i pui punct. Taie coarda care vă leagă. Dintr-o dată și cât mai repede. Dacă nu, durerea – a ta și a lui – va continua. Nu înțelegi că altfel nu faci decât să amâni inevitabilul?

Valerie nu se simțea deloc în largul ei. Știa foarte bine că ceea ce spusese Colette era adevărat, totuși îi era greu să audă de la altcineva. Probabil că, de fapt, nu vroia să privească adevărul în față.

— Eu... știi, am impresia că sunt lașă. Nu vreau să mă aflu într-o astfel de situație. Mi-e... mi-e teamă, Colette. Mai ales de când am acceptat inelul de logodnă.

Bătrâna o strânse de mână și oftă.

— O, draga mea. Te înțeleg perfect și îmi pare așa de rău de tine. Știu că uneori sunt o adevărată zgripțuroaică, dar să știi că eu țin la tine. Nu pot suporta să te văd nefericită și am impresia că tu nu ești de mult timp fericită cu Teddy. Singura soluție este să fii cinstită. Față de tine însăți și față de Teddy. Știu că e foarte dur ceea ce spun, dar cu cât mai repede, cu atât mai bine. Ai tot ce-ți trebuie, Val. Absolut tot. Ești o frumusețe deosebită. Ai o carieră frumoasă și o personalitate minunată. Și, cu toate acestea, reușești să fii cu picioarele pe pământ. Ești o persoană bună. Foarte bună. Și astfel de persoane sunt greu de găsit.

Valerie se foi pe scaun. Aprecia complimentele, dar uneori îi venea greu să le accepte ca adevăruri absolute despre ea însăși.

— Și, continuă Colette, cândva – chiar foarte curând, sper eu – va apărea și pentru tine cineva. Un bărbat mult mai potrivit pentru tine. Sunt convinsă că așa va fi.

Valerie se uită la ea.

— Chiar crezi, Colette?

— Absolut. Cineva cu care vei fi fericită. A, dacă e să fim realiste, atunci e obligatoriu să spunem că toată lumea trebuie să facă din când în când compromisuri. Nu-i așa, Val? Dar asta nu înseamnă să stai alături de un bărbat care nu te face fericită, chiar dacă are o mulțime de calități. Gândește-te la ce va fi peste cinci ani. Să zicem zece. Dacă nu ești fericită cu Teddy acum, ce va fi atunci?

— Vai, Colette, gemu Valerie. Știu că ai dreptate, fir-ar să fie!

— Și eu refuz să cred că nu va apărea un bărbat care să te facă fericită.

— Mă faci să mă simt așa de bine. Și să... să nu-mi mai fie atât de frică.

— Ține minte, draga mea. Chiar dacă Teddy e bărbat, chiar dacă e puternic și are influență, nu are ce să-ți facă. Nu te poate ține cu forța alături de el. În definitiv, nu ești căsătorită cu el și lucruri de acest gen se întâmplă mereu. Așa că mă aștept să facă ceva scandal, pe urmă o să-și lingă rănile și își va vedea în continuare de viață. Evident, veți avea schimburi de cuvinte nu prea plăcute, din cauza dezamăgirii lui, și tu vei fi pusă în niște situații neplăcute, dar nu va dura mult. Ai să vezi.

Valerie se uită la iazul și la florile scăldate în lumina argintie a lunii, dar atenția nu-i fu reținută mai mult de o clipă. Cu toate eforturile bine intenționate ale lui Colette de a o face să se simtă puternică și de a-i da curaj, ultimele cuvinte o făcură să se înfioare.

De-a lungul anilor, își dăduse seama că Teddy este un bărbat cu mult mai multe nevoi decât crezuse ea și că aceste nevoi erau sursa dorinței lui de a controla și manevra totul – și pe toți – inclusiv pe ea. Și aici intra în joc lipsa lui de scrupule. Pentru că Teddy nu avea nici un fel de scrupule, când era vorba de ceva ce își dorea. Valerie era convinsă că nu s-ar da înapoi de la nimic. Distrus era cel care îndrăznea să i se pună în cale.

Valerie simți din nou că o trec fiorii. *Oare și eu?* se întrebă. *Va refuza Teddy să mă lase liberă?* Stomacul i se strânse ca un nod. Totuși era bucuroasă că ea și Colette avuseseră această discuție. Măcar pentru faptul că acum îi era clar că ceea ce se strecurase treptat în mintea ei – că nu îl iubea pe Teddy și că nu dorea să se mărite cu el – era adevărat. Acum știa că va trebui să discute cu Teddy cât mai curând. Colette îi dăduse curajul de a acționa.

Cu toate acestea, nu putea scăpa de teama ce o cuprinsese. Va trebui să se poarte cu mănuși cu Teddy, de asta era sigură.

— Nu spui nimic, Val. Te-am deranjat foarte tare cu sfatul meu necerut?

— A, nu, Colette. Îți sunt foarte recunoscătoare că ai fost sinceră cu mine. M-ai făcut să fiu mult mai sigură pe mine și îți mulțumesc.

— Îmi eşti dragă, Val. Ştii că aşa e.

— Ştiu. Şi tu îmi eşti dragă. Mi-am dorit de multe ori ca tu să fi fost mama mea.

Colette izbucni în râs.

— Oricât de dragă mi-ai fi, nu aş dori niciodată, nici într-o mie de ani, să intru în competiţie cu Marguerite pentru o asemenea onoare.

— Apropo, cum se simte Hayden, întrebă râzând Valerie.

— A, minunat. Tocmai i-am făcut o supă de curcan. Ştii, fac o cantitate mai mare pe care o congelez în tăviţe de gheaţă şi, când am nevoie, încălzesc un cub în cuptorul cu microunde. Practic, Hayden a devenit dependent de supa asta. A început să facă nazuri la mâncarea de viermi, care e preferata aricilor. Am impresia că Hayden e un fel de iconolast, dar nu mă mir. Vrei să-i spui bună seara?

— Ce?! Îl ai cu tine?

— Bineînţeles, scumpo. E chiar aici, în buzunarul lui mămica.

Băgă mâna într-unul din largile buzunare ale bluzei şi îl scoase cu grijă pe Hayden.

— Îi place să stea în buzunarul meu. Merge prin toată casa cu mine.

Valerie întinse mâna şi mângâie gingaş ţepii ariciului pigmeu. Din nou fu surprinsă cât de ascuţiţi erau. Ariciul fu cuprins o clipă de un fior, apoi se linişti, ca şi cum mirosul lui fin ar fi recunoscut-o.

Auzind vocea mângâietoare a lui Valerie, Elvis tresări.

— A, nu. Cred că e mai bine să-l băgăm la loc în buzunar, înainte ca Elvis să devină prea interesat de arici.

— Pe Puff Puppy îl las uneori să se apropie de el și să-l miroasă, dar sincer vorbind nu cred că pe Hayden îl încântă prea mult. Poate că ai dreptate. Am să-l bag la loc în buzunar.

Puse cu grijă ariciul la locul lui și îl mângâie câteva secunde cu un deget.

— E ciudat ce lucruri ne pot face plăcere, nu?

— Da. Și eu rămân mereu uimită, spuse Valerie. Mai ales când e vorba de animale...

Telefonul de pe masă începu deodată să sune și sunetul lui strident, artificial, le reduse la tăcere.

— Trebuie să răspund. S-ar putea să fie de la clinică.

— Bineînțeles, scumpa mea, spuse Colette și mai luă o înghițitură de vin.

— Alo, spuse Valerie ridicând receptorul.

— Dr Rochelle? întrebă o voce cunoscută.

— Da.

— Sunt Dotty, asistenta de gardă. Vă rog să mă scuzați, dar aveți un apel urgent de undeva... se numește Stonelair.

Valerie simți un fior rece pe șira spinării. *Hopa! Crezi că te poți descurca acolo, noaptea? Bineînțeles că poți.*

— Ce problemă e, Dotty?

— Ceva legat de un cal. Nu am înțeles prea bine. Nu știu, umflătură și hemoragie. Omul părea supărat. Chiar foarte supărat.

— Altceva ai mai reținut?

— Îmi pare rău, dar vorbea asa de repede, că nu am înțeles tot ce a spus.

— Nu-i nimic, Dotty. Mulțumesc mult. Dacă revine, spune-i că sunt pe drum.

— Am înțeles.

Valerie oftă și se întoarse spre Colette.

— Sunt chemată la o urgență, la Stonelair.

— Sper că nu e nimic grav, spuse alarmată Colette.

— Deocamdată nu știu amănunte. Persoana care a telefonat era foarte tulburată și Dotty nu a înțeles tot ce a spus. În orice caz, e vorba de un cal, așa că ar fi bine să mă pregătesc.

— Bine, dragă. Eu și Hayden o să dispărem cât ai clipi.

— De ce nu rămâi să-ți termini vinul? Știi doar că nu trebuie să pleci numai pentru că plec eu.

— Ei, poate că mai stăm puțin, să-i ținem companie lui Elvis. Pe urmă ne ducem acasă.

— Mă întorc imediat. Trebuie să-mi adun câteva lucruri.

Valerie se îndreptă grăbită spre bucătărie și de acolo intră în hol. Scoase un halat medical dintr-un dulap, apoi își puse adidașii. *Și cu asta gata,* își spuse, după ce înnodă șireturile. Era deja îmbrăcată cu o pereche de blugi și un tricou vechi, așa că nu era nici un pericol să-și strice hainele, lucru des întâlnit în urgențe. Își luă geanta și se întoarse pe verandă.

— Gata? o întrebă Colette.

— Gata. Dar tu și Hayden rămâneți cât vreți. Lui Elvis îi va face plăcere să stați cu el.

— Bine. Acum fugi.

Valerie coborî cele câteva trepte și se îndreptă spre portița care ducea la curtea din față și la masina ei.

Colette auzi jeepul pornind și aruncând pietrișul de pe alee în urma lui. Sorbi din vin, se aplecă spre Elvis și îl mângâie de câteva ori pe cap.

— Valerie o să se întoarcă repede, îi spuse câinelui.

Se uită la ceas și văzu că nu era așa de târziu cum crezuse. Zece și jumătate, dacă vedea ea bine.

Se auzi din nou sunetul ascuțit al telefonului. Colette se uită nedumerită la el. *Să răspund? De fapt, ce am de pierdut?* Ridică receptorul.

— Alo, casa dr Rochelle, spuse.

— Cine e la telefon? întrebă bărbatul de la celălalt capăt al firului.

Lui Colette îi displăcu tonul tăios.

— La telefon Colette Richards, vecina domnișoarei doctor Rochelle.

— A, dumneavoastră sunteți.

Colette așteptă, dar nu auzi decât respirația greoaie a bărbatului. Apoi acesta o întrebă pe un ton imperativ:

— Unde e Val?

— Are o urgență, răspunse Colette, recunoscând vocea.

— Isuse Cristoase! Întotdeauna trebuie să aibă o urgență.

— Dumneata ești, Teddy?

— Da, spuse vocea, ca un mârâit.

— O, îmi pare bine să te aud. Am impresia că nu te-am văzut de o eternitate.

— Am fost ocupat, spuse pe un ton răstit Teddy. Și ce e așa de urgent în seara asta?

— Stonelair. Unul din cai are niște probleme grave.

— Stonelair! urlă în receptor Teddy. I-am spus să nu se mai ducă în locul ăla afurisit! Tipul de acolo e un fel de mafiot sau așa ceva.

— Eu cred că Valerie e suficient de matură să poată avea grijă de ea însăși, Teddy. E o urgență medicală si consider că are destulă experiență, să se poată descurca.

— Poate că așa e, dar nu are destulă experiență în contactele cu gunoaiele de felul lui Conrad.

— Teddy, cred că o subestimezi pe Valerie. Sunt sigură că e capabilă să se descurce mult mai bine decât crezi dumneata. Și mai cred că ar trebui respectată pentru asta.

— Ce dracu' știi dumneata?

Pe Colette o șocă limbajul lui Teddy. *E beat. Sau drogat cu cine știe ce,* își spuse. Indiferent despre ce era vorba, Teddy nu se comporta normal. Vorbea repede și întretăiat. Parcă îi era greu să respire. În orice caz, nu era tânărul fermecător și cumsecade pe care toată lumea părea să-l îndrăgească. *Oare de ce nu mă miră?*

— Știu că o cunosc bine pe Val. Mai mult, am impresia că dumneata nu o cunoști deloc.

După această ultimă afirmație, Colette își duse mâna la gură și ridică ochii spre tavan. *Vai de mine. Mi-am dat*

drumul la gură și i-am spus-o. Dar nu-mi pasă. Șobolanul ăsta o merită.

— Habar n-ai ce vorbesti. Ești beată sau ce ai?

— Nu încă, îi răspunse amuzată Colette.

— Atunci ești doar nebună.

— S-ar putea... pentru că am început această discuție cu tine.

— Ai să... ai... O să-ți pară rău, se bâlbâi Teddy și trânti telefonul.

Colette așează și ea telefonul în furcă, încet. Se simțea puțin ametită. *Am impresia că l-am atins pe ticălos unde îl doare. Nemernicul.* Luă de pe măsuță paharul de vin și bău cu nesaț din el. *Cred că trebuie să încerc să aflu cât mai multe despre Teddy. Da, trebuie. Și cât mai repede, dacă vreau să o ajut în vreun fel pe Valerie. Pentru că tare mă tem că va avea nevoie de ajutor.*

Capitolul treisprezece

Cu gândurile împărțite între conversația pe care o avusese cu Colette și urgența la care era chemată, Valerie conducea repede, dar nu periculos. Când ajunse la poarta fermei Stonelair, trase lângă stâlpul pe care era montat interfonul și apăsă pe buton.

— Dr Rochelle? întrebă o voce de bărbat.

Nu era vocea lui Santo. Era oare a lui Conrad?

— Da.

— După ce intrați, când ajungeți la curba spre stânga, luați-o spre grajduri. Vă aștept acolo.

— Am înțeles.

Când porțile se deschiseră complet, Valerie acceleră și trecu în viteză printre coloanele imense de piatră. Ajunse la cotitură și văzu în depărtare curtea bine luminată a grajdurilor. Acceleră din nou. În dreptul grajdurilor, reduse viteza și parcă mașina. Își luă geanta și trusa medicală și o porni în fugă spre ușă.

Cum nu-i ieșise nimeni în întâmpinare, se îndreptă spre biroul în care intrase la prima sa vizită la Stonelair. Observă în treacăt că și la grajduri, ca și în birou, ardea lumina. Când ajunse la birou, văzu că ușa era deschisă. Intră. Dar nu era nimeni în birou.

Ciudat. Mai ales că e vorba de o urgență.

Deseori, când era vorba de o urgență, întreaga familie și personalul de serviciu – dacă aveau așa ceva – erau de față să-i spună ce s-a întâmplat și să-și ofere ajutorul. Aici însă domnea o liniște nepământeană, ca și cum totul ar fi fost în ordine.

— Domnule Ducci!

Liniște deplină.

— Domnule Ducci, strigă din nou Valerie, de data asta mai tare.

Din nou tăcere.

Intră în anexă, unde de asemenea era aprinsă lumina, dar înăuntru nu era nimeni. *Probabil că e în grajd.* Becurile cele mari din tavan nu erau aprinse, dar cele atârnate la fiecare boxă ardeau. Într-una din boxele de la celălalt capăt al grajdului era aprins și becul din tavan. Dar nici aici, în grajd, nu era nimeni.

— Domnule Ducci, strigă din nou.

— Nu e aici, doamnă doctor, răspunse vocea lui Conrad, de undeva de la capătul intervalului. Va trebui să vă mulțumiți cu mine.

— Mă bucur. Dar cine sunteți și unde sunteți?

Bineînțeles că știa cine e, dar nu se putu abține.

— Sunt Conrad, răspunse vocea, ciudat de încet și lipsită de orice urmă de combativitate. Sunt în a zecea boxă pe dreapta, cum veniți încoace. Unde e aprinsă lumina.

— Am pornit.

Când ajunse la a zecea boxă, își puse genții jos și intră.

— O, Doamne, șopti când văzu calul din fața ei, legat de un stâlp.

Primul lucru care îi atrase atenția fu hemoragia nazală. Pipăi cu atenție gâtul calului. Era foarte umflat, ca și cum calul ar fi avut oreion. Continuă să palpeze cu grijă, până când nu mai rămase nici o porțiune neatinsă. Ridică mâinile și rămase blocată. Erau pline de o secreție vâscoasă, cum nu mai văzuse până atunci. Și le șterse pe halat, întrebându-se ce putea fi.

Privirea îi fu atrasă de picioarele din față ale calului. *A... nu!* șopti. Se lăsă în genunchi, să vadă mai de aproape, apoi se uită și la picioarele din spate. Erau umflate toate patru și, fiind albe, putea să vadă hemoragia prin piele, pe toată lungimea lor. Le atinse ușor și simți aceeași secreție ca și pe gât. Își șterse din nou mâinile pe halat și se ridică în picioare. Pe față i se întipărise o expresie de totală nedumerire.

Valerie palpă trupul calului în mai multe locuri. Secreția era peste tot, izvorând parcă din toți porii. Făcu un pas înapoi. *Ce Dumnezeu e asta?* se întrebă din nou.

Numai atunci îl simți pe Conrad, care stătea rezemat de peretele cel mai puțin luminat al boxei, cu brațele încrucișate peste piept și capul plecat. Era în costum de călărie, nici măcar șapca nu și-o dăduse jos. Cozorocul îi ținea fața în umbră. De fapt, tot ce putea Valerie să vadă clar erau cizmele bine lustruite în care se reflecta lumina. Fusese așa de absorbită de starea calului, încât uitase complet de Conrad. Iar faptul că acesta stătuse în întunericul boxei fără să spună nimic o dezorienta și mai tare.

— Nu v-am observat.

— Am stat și m-am uitat la ce făceați, spuse încetișor Conrad.

Era adevărat. Stătuse acolo în umbră și admirase sensibilitatea și grija ei față de cal și de starea în care se afla, spunându-și că probabil era normal pentru un profesionist obisnuit cu sângele și situațiile neplăcute, specifice meseriei.

— Cred că ne confruntăm cu o problemă destul de gravă, spuse Valerie.

— Știu. Ieșisem din casă cu ideea să fac puțină călărie. Când am ajuns aici, am auzit-o pe Layla, care scotea niște sunete ciudate. Cred că din cauza sângelui din nas. Așa că am sunat la clinică.

— Ați găsit-o în starea asta? întrebă Valerie, deconcertată de conversația cu o umbră.

— Da. Exact la fel.

— Bun. Ce știți despre cal? întrebă Valerie, nedumerită încă de starea în care găsise calul.

— Nimic. Santo a cumpărat-o pentru el acum circa o săptămână. De la cineva care are o fermă undeva lângă Saratoga.

— Aveți fișa ei medicală?

— Nu... nu știu exact. Sunt sigur că Santo a luat-o, dar nu știu nimic despre ce scrie în ea.

— E aici?

— Nu. Și nu l-am putut prinde pe celular. Nu știu unde naiba este și nici de ce nu răspunde.

— Totuși, am neapărată nevoie de fișă, sau măcar de câteva lămuriri. Știu că aveți copii ale fișelor. Asa mi-a

spus Santo. Şi mi-a mai spus că aveţi dubluri, pentru că unele dintre vaccinuri sunt administrate chiar de el. Aveţi idee unde ar putea fi?

— În birou.

— Aţi putea fi atât de amabil să mi le arătaţi?

— Aş... aş putea să vă spun unde ar putea fi, ezită Conrad.

— Haideţi, domnule Conrad, se înfurie Valerie, iritată de comportamentul lui. Layla este foarte bolnavă şi, dacă vă pasă câtuşi de puţin de animalele dumneavoastră, trebuie să-mi aduceţi fişa. Sau duceţi-mă acolo şi am să vă ajut să o căutaţi. S-ar putea să găsesc în ea răspunsul la problemă. Şi trebuie să aflu foarte repede ce are, înainte de a fi prea târziu.

Wyn se uita fix la duşumeaua acoperită cu paie. Intrase în panică, încercând să dea de Santo sau de soţii Reinhardt, şi nici măcar nu se gândise să caute fişa medicală. Când a văzut că nici unul din ei nu răspunde la telefon se hotărâse să se ocupe singur de situaţie. În nici un caz nu avea să lase calul să sufere. Şi acum... Ce naiba să facă?

— Haideţi, domnule Conrad, îl imploră Valerie. Cu cât văd mai repede fişa, cu atât mai bine va fi pentru Layla. Doar nu vreţi să moară, nu?

— În nici un caz! La naiba! Hai să mergem să luăm fişa.

Ce are? Ai zice că i-am cerut să-mi dea tot aurul pe care îl are. Ieşi din boxă şi se îndreptă spre birou. Apoi se opri şi îl aşteptă pe Conrad să o ajungă din urmă.

Wyn ieși din umbră, ocoli calul bolnav și ieși aproape în fugă pe ușă, strigându-i din mers lui Valerie:

— Urmați-mă!

Valerie rămase blocată de comportamentul lui, dar porni după el, întrebându-se ce Dumnezeu îl putea face pe un om să se comporte atât de nepoliticos, grosolan chiar.

Când ajunse în anexă, văzu că Wyn stinsese lumina de acolo. *Ce mitocan. O fi unul din avarii ăia putred de bogați care se zgârcesc la fiecare kilowat consumat în plus.* Intră în birou și văzu că și acolo stinsese majoritatea becurilor, lăsând aprinsă doar lampa de birou. Era întors cu spatele la ea și, aplecat asupra unui sertar al fișierului, scotocea prin fișe. *Dacă lui îi convine să caute pe întuneric, treaba lui. Dar mie nu-mi convine.* Valerie apăsă pe întrerupătorul de pe perete și încăperea fu inundată de lumina becurilor din tavan.

Conrad tresări și se întoarse.

Valerie era pe cale să-i spună că, dacă el nu are nevoie de lumină, ea are. Se întoarse spre el și, îngrozită, începu să țipe.

Cartea a doua

Monstrul

Capitolul paisprezece

În fracțiunea de secundă ce a trecut, înainte ca Wyn să-și întoarcă din nou fața și să-și ferească chipul de lumina crudă a becurilor, Valerie a înțeles totul. Aversiunea lui față de lumea exterioară, dorința de izolare totală și șovăiala sa la contactul cu străinii.

Nici nu e de mirare că îl folosește pe Ducci ca intermediar, își spuse.

Oroarea de la început dispăruse, lăsând locul milei. Ar fi vrut să întindă mâinile și să-l ia în brațe și să-i spună că nu este nimic. Dar bineînțeles că nu putea face așa ceva. L-ar face să se simtă și mai prost. Instinctul îi spunea că Wyn nu e genul de om care să accepte compătimirea. Că de fapt ura compătimirea.

Acum când îi aflase secretul, Valerie căuta cu disperare să spună ceva și își dădu seama că singura soluție era să se poarte cât mai natural posibil.

— Vreți să caut singură fișa? întrebă, oferindu-i posibilitatea să fie singur, departe de ochii unui intrus.

— Nu, răspunse Conrad după o scurtă ezitare. E-n ordine, doamnă doctor. Aveți treabă. Cred că veți avea nevoie de lumină în sala de operații.

Valerie detectă o urmă de ironie în glasul lui. Se părea că, în ciuda situației în care se afla, Conrad avea

simțul umorului, chiar dacă era un umor macabru.

— Perfect. Vreți să-mi arătați unde să caut?

— De ce nu? spuse Conrad și trase un sertar. Aici ar trebui să fie. Căutați. Dacă aveți nedumeriri, sunt aici.

Se așeză pe un scaun din colțul camerei, cu fața ușor întoarsă spre perete.

Valerie răsfoi puțin fișele, să vadă cum sunt aranjate. Era cel mai simplu mod de a căuta. Erau aranjate în ordine alfabetică și, pe coperta fiecăreia, era trecut numele animalului. Nu erau mai mult de douăzeci și cinci-treizeci de fișe și se părea că cei patru câini, pisica și o parte din cai aveau fișele acolo. Căută fișa Laylei și o găsi acolo unde trebuia să fie. O scoase și începu să citească ce scria în ea.

Văzu că, într-adevăr, Santo Ducci cumpărase calul cu doar o săptămână în urmă de la cineva pe nume Hurley. Santo îi făcuse toate vaccinurile împotriva diferitelor boli specifice cailor, cu excepția rabiei. Fișa nu conținea nimic neobișnuit. Proprietarul unui cal avea voie să-i facă orice vaccin, cu excepția celui împotriva turbării.

Nedumerită, Valerie rămase așa cu fișa în mână, uitând complet de Conrad, care nu spunea nimic. Nimic din cele notate în fișă nu explica starea calului. Deodată îi trecu prin minte că tocmai asta putea să fie problema: în fișă nu era trecut nimic în legătură cu vaccinurile anterioare, cu bolile de care eventual suferise calul și nici cu starea sa generală. Puse fișa deoparte.

— Ce credeți că are? o întrebă Wyn.

Cu gândul încă la starea calului, Valerie se întoarse spre el. Groaza pe care o simțise când îi văzuse fața dispăruse ca o amintire urâtă, înlocuită de îngrijorarea produsă de misterioasa boală a calului.

— Nu știu. În fișă nu e trecut nimic. Va trebui să iau legătura cu foștii proprietari. S-ar putea ca ei să știe mai multe.

— Cum adică? întrebă iritat Conrad.

— Fișa nu conține nimic, în afară de vaccinurile recente, spuse Valerie înălțând din umeri.

— E ciudat.

— Ce anume?

— Ca Santo să cumpere un astfel de cal. Vreau să spun, fără pedigree, ca să nu mai vorbim de alte specificații.

— Da, cred și eu că e ciudat, mai ales dacă luăm în considerare ceilalți cai. Toți au pedigreeuri perfecte. E târziu, dar eu am să încerc totuși să-i sun pe oamenii aceia, Hurley. Dacă îi trezesc din somn asta e, n-am ce face. Trebuie neapărat să știu mai multe despre cal.

Se uită la telefon și văzu că are mai multe linii.

— Formez direct numărul, sau trebuie să apăs mai întâi pe vreun buton?

Conrad veni lângă telefon și se uită la el.

— Puteți forma direct. E făcută deja legătura cu exteriorul.

Valerie se uită din nou la fișă, apoi formă numărul. Era conștientă că în prezența ei, Conrad se simțea din ce în ce mai liniștit. *Poate își dă seama că nu îl con-*

sider un monstru, chiar dacă șocul inițial a fost destul de mare.

La celălalt capăt al firului, telefonul sună de câteva ori, apoi cineva ridică receptorul.

— Alo? spuse o voce de femeie, somnoroasă și puțin iritată.

— Doamna Hurley?

— Da. Cine sunteți?

— Dr Valerie Rochelle. Mă aflu la Stonelair unde consult un cal, Layla, pe care domnul Santo Ducci l-a cumpărat de la dumneavoastră săptămâna trecută.

— Și ce are? Nu avea nimic când a cumpărat-o. Eu nu vând oamenilor cai bolnavi.

— Nu, bineînțeles că nu. Nu asta am vrut să spun. De fapt nu știu ce are. De asta v-am sunat.

Valerie se străduia să își aleagă cu grijă cuvintele. S-ar fi putut întâmpla ca doamna să intre în panică, mai ales dacă nu avusese grijă cum trebuie de cal. Atunci nu ar mai afla nimic de la ea.

— Domnul Ducci nu a adus nici un fel de fișă, continuă, încercând să arunce vina în spatele lui Santo. M-am gândit că ați putea să-mi dați niște amănunte.

— Am să vă spun tot ce știu, spuse doamna Hurley.

Acum, când își dădea seama că nu este acuzată de nimic, vocea îi era mai relaxată.

— A avut vreodată Layla boli sau stări deosebite despre care ar trebui să știu?

— Păi... nu-mi aduc aminte să... a, stați puțin. Îmi aduc aminte că o dată a avut colici, dar nu a fost nimic

grav. A fost cândva demult. Nu-mi aduc aminte exact când.

— Altceva nu mai știți? E foarte important pentru mine. Are gâtul și picioarele foarte umflate și...

— Are gâtul umflat?

— Da. De ce?

— Mi-am adus aminte că ea e cea care a avut gurmă. A avut gâtul foarte umflat și abcese în el.

— Sunteți sigură?

— Da. A trebuit să chemăm medicul veterinar.

— Cine a văzut-o? Ce doctor?

— Bătrânul dr Kramer. S-a întâmplat chiar înainte să iasă el la pensie.

— Vă mulțumesc, doamnă Hurley. Mi-ati fost de mare ajutor.

— Sper. Când a cumpărat-o omul acela, era perfect sănătoasă.

— Știu. Și vrem să fie din nou, cât de curând. Vă mulțumesc încă o dată. Mă grăbesc să vorbesc cu doctorul Kramer. Noapte bună.

— Noapte bună.

Valerie puse receptorul în furcă. Conrad se uita la ea plin de speranță. Ascultase toată conversația, încercând să ghicească ce spunea persoana de la celălalt capăt al firului, dar nu spusese nimic și o lăsase pe Valerie să se descurce singură.

— După câte am înțeles, ați aflat ceva. Ce a spus?

— Trebuie să-l sun pe Dr Kramer, pentru a fi sigură. Dar cred că știu despre ce e vorba. Doamna Hurley

spunea că Layla a suferit de gurmă cândva, înainte ca Dr Kramer să se pensioneze. Dacă e adevărat, atunci am găsit vinovatul.

— Pentru că, dacă a avut gurmă și Santo a vaccinat-o împotriva gurmei...

— Atunci e vorba de o reacție la vaccin, completă Valerie. O reacție în lanț, care a dus la umflare și hemoragie.

Valerie știa că gurma nu e o boală rară. Văzuse și ea cazuri, și nu numai o dată. Este cauzată de *Streptococus equi,* o bacterie care duce la abcese în gâtul cailor.

Cu toate acestea, starea Laylei era ceva nou pentru Valerie. Nu mai văzuse până acum un cal care să fi fost vaccinat *după ce* avusese deja boala. Aparent, asta era problema. Santo nu a știut că Layla suferise de gurmă și o vaccinase.

— Trebuie să-l sun pe Dr Kramer. Să-mi confirme că Layla a suferit de gurmă.

— Doriți o cafea?

— Ar fi grozav. Dacă nu vă deranjez prea mult.

— Deloc. Avem tot ce ne trebuie aici. Am să o fac până vorbiți la telefon.

Wyn se îndreptă spre unul din corpurile de bibliotecă așezate lângă un perete și deschise două ușițe de „cărți", de fapt cotoare de cărți îmbrăcate în piele și lipite pe ușile care dădeau impresia că fac parte din rafturi. Prin ușile deschise, Valerie văzu un minibar dotat cu un frigider mic, cuptor cu microunde, cafetieră, chiuvetă și veselă.

Conrad se apucă de făcut cafeaua, iar Valerie de obținut informații. Formă numărul doctorului și rămase surprinsă când acesta răspunse imediat:

— Alo?

— Dr Kramer? La telefon Dr Valerie Rochelle.

— Bună, draga mea. Ce mai faci? Sau poate ar fi mai bine să te întreb de ce dai tu telefon unui bătrân la o oră așa târzie? O urgență, nu?

— Ați ghicit, spuse Valerie râzând.

Îi spuse de problemele pe care le avea cu Layla și de conversația cu doamna Hurley. Și Dr Kramer confirmă ce îi spusese aceasta.

— Da, a fost chiar înainte să ies la pensie. Anul trecut, în octombrie. Da, și cred că, din cauza vaccinului, anticorpii au început s-o ia razna și să creeze haos în corpul animalului.

— Exact.

— Nu vreau să te jignesc întrebându-te dacă știi ce să faci într-un caz ca ăsta, pentru că te cunosc bine.

— Da, știu, dar oricum vă mulțumesc foarte mult pentru ajutor.

— Cu plăcere, Val. Noapte bună.

— Noapte bună.

Valerie puse receptorul în furcă și se întoarse către Wyn.

— Dr Kramer a confirmat cele spuse de doamna Hurley.

— Și ce veți face?

— Doze masive de antibiotice și steroizi. Și să ținem pumnii strânși, răspunse Valerie zâmbind.

— Cafeaua e gata într-o clipă, spuse Conrad și zâmbi și el.

— Perfect. Am să dau o fugă până la grajd, să văd ce medicamente am adus cu mine.

— Cum vă place cafeaua?

— Două bucăți de zahăr și un pic de frișcă.

— Am să aștept până vă întoarceți.

Când Valerie ieși din birou, Wyn turnă cafeaua, puse puțină frișcă și zahăr într-una din cești și o puse pe birou. Luă cealaltă ceașcă în mână și se așeză pe un scaun. Sorbi din cafea. Era tare și fierbinte și i se păru deosebit de bună. Se gândi că de mult timp nu i se mai păruse ceva atât de bun. Știa și de ce. Pentru că Valerie Rochelle își revenise așa de repede din șocul pe care îl avusese când îi văzuse fata. Asta însemna că nu fusese chiar foarte îngrozită.

Valerie intră pe ușă cu geanta în mână.

— Se pare că va trebui să dau o fugă până la clinică.

— Beți-vă mai întâi cafeaua, spuse Conrad, arătându-i ceașca de pe birou.

Valerie se așeză pe scaunul de la birou și își puse geanta jos. Gustă din cafea.

— O, e grozavă. Mulțumesc.

— Conform cu indicațiile doctorului, glumi Wyn.

— Exact. Ale unui doctor de cai.

Continuară să-și bea cafeaua în tăcere. După câteva minute, Conrad rupse tăcerea.

— Credeți că Layla se va face bine?

— Nu vă pot promite nimic, domnule Conrad, răspunse Valerie fără să stea pe gânduri.

— Spuneți-mi Wyn, vă rog.

Valerie simți că roșește. Spera ca Wyn să nu observe.

— Bine. Am să vă spun Wyn, iar dumneavoastră îmi veți spune Val. E bine așa?

— Val, pronunță rar Conrad, de parcă ar fi vrut să deguste fiecare sunet. Îmi pare rău că te-am întrerupt. Continuă, te rog.

— Eu cred că Layla are șanse mari, dacă o pun imediat pe antibiotice și steorizi.

Rămase o clipă pe gânduri, apoi adăugă:

— Cred că domnul Ducci o să fie foarte necăjit. S-a atașat foarte tare de ea?

— Nu prea știu, spuse Conrad, clătinând din cap. Știam că a cumpărat un cal la un preț foarte bun, dar nu am avut ocazia să discutăm despre el. În seara asta e plecat, așa că nu voi afla amănunte mai devreme de noaptea asta, sau mâine.

Sorbi din cafea. Pe urmă se uită drept în ochii lui Valerie.

— Știi ce mă surprinde cel mai mult la dumneata? Mai ales că ești, totuși, medic. Faptul că te-ai putut abține să nu mă întrebi ce mi s-a întâmplat.

Valerie nu știa ce să spună.

— Ai vrea să știi?

— Vreau să știu ce vrei să-mi spui.

— Bun răspuns.

— Dar, înainte să-mi spui ce vrei să-mi spui, dacă vrei să-mi spui, ar fi mai bine să mă duc la clinică și să iau medicamentele.

— Bineînțeles.

— Vrei să vii cu mine?

— Nu, răspunse apăsat Conrad. Am să stau aici, cu calul.

Valerie se ridică, își luă geanta și se îndreptă spre ușă.

— Am să mă-ntorc cât pot de repede.

Capitolul cincisprezece

Santo stătea rezemat de bar, cu picioarele ușor depărtate și brațele încrucișate peste pieptul masiv. Într-una din mâinile ca de urs avea o bere. Chiar și în lumina slabă din bar, capul ras îi strălucea, cerceii de aur din urechi sclipeau iar tatuajele – un colac de sârmă ghimpată în jurul bicepsului drept și lanțuri în jurul celui stâng – atrăgeau atenția la cea mai mică mișcare a mușchilor puternic reliefați. Tricoul lăsa să se vadă doar un pic – suficient de incitant, după cum spera el – din tatuajele tribale care îi decorau umerii, pieptul și spatele.

Știa că nu exagerează cu nimic când își spunea că, de când intrase, devenise centrul atenției celor din bar. *Femeile se uită ațâțate la mine, chiar de când am intrat pe ușă,* își spuse.

Trase o înghițitură zdravănă din bere și goli sticla. Se întoarse și o puse pe barul de mahon. Cu toate că barul era foarte aglomerat, barmanul observă imediat și veni repede spre el. Santo împinse sticla de Heineken spre el și aruncă o bancnotă de cinci dolari pe tejghea. Fără un cuvânt, barmanul dădu din cap, luă o altă sticlă din frigider, o deschise și o puse pe un șervețel curat în fața lui Santo.

Santo se rezemă din nou cu spatele de bar. Toată lumea părea să se simtă foarte bine, dar el era sigur că

mulți dintre cei de acolo erau la fel de singuri ca și el, căutând cu disperare un partener.

Nimic nu e mai bun ca o partidă de sex fierbinte, pentru a alunga acest sentiment de singurătate, își spuse în gând.

Și în seara asta chiar că se simțea singur. Cât timp lucrase pentru Wyn în Palm Beach, îi fusese mult mai ușor. Orașul, imaculat și extrem de moral la suprafață, ascundea o promiscuitate de nedescris. Acolo se vehiculau mulți bani, dar erau și mulți oameni leneși și nepăsători.

Îi era dor de Palm Beach și, cu toate că îl înțelegea pe Wyn, ar fi vrut ca șeful lui să nu fi luat niciodată hotărârea de a se muta aici, în pustietatea asta. Îi era dor de lumina orașului, de nesfârșitele petreceri de acasă și la cluburi, și de acea categorie de servitori care, ca și el, aveau adesea o viață foarte interesantă, care se intersecta, prin natura muncii lor, cu viața celor bogați și puternici. Îi era dor de Arielle, cu interminabilele ei tachinări, cu pretențiile ei absurde și cu răutatea ei de femeie răsfățată. E adevărat că uneori era insuportabilă, dar flirtase permanent cu el și asta îi făcuse plăcere.

Fir-ar să fie! Ce bine-ar fi fost dacă nu s-ar fi întâmplat toată porcăria asta cu Wyn. Și, pe urmă, divorțul. Știa că ar fi putut oricând să obțină în Palm Beach o slujbă la fel cu cu cea pe care o avea acum. La experiența pe care o avea el, nu i-ar fi trebuit mai mult de cincisprezece minute să o obțină. Exista însă ceva care îl împiedica să o facă. Și acel ceva era foarte important:

Wyn Conrad îl trecuse în testamentul său – pentru loialitate în serviciu, spusese – pentru că era alături de el la bine și la rău. Așa că ticălosul îl ținea legat de el ca peștele de cârligul undiței.

Ce era de făcut? Să plece și să renunțe? În nici un caz. Când Wyn o să dea colțul, el, Santo, va putea să-și cumpere un apartament în Lake Worth, sau în apropiere de el. Nu știa când va fi dar, după cum se prezentau lucrurile, Wyn ar putea să se ducă în orice clipă. Ar putea deveni dependent de droguri și ametit, ar putea cădea pe scări, sau s-ar putea îneca în bazinul de înot. S-ar putea întâmpla să-și ia chiar singur zilele. Ar fi în stare și nici măcar nu ar fi de condamnat. *Wyn este un om foarte nefericit și felul în care trăiește aici este un fel de iad. La naiba! S-ar putea ca, fără să vreau, într-o bună zi, să-i administrez chiar eu o doză prea mare. Sau să nu fiu prin apropiere, să-l scot din bazin. Sau să-l ridic de pe jos.*

Zâmbi. S-ar putea să fie un om făcut mai repede decât se aștepta. Dar, până atunci, trebuia să facă ceva care să-i păstreze mintea intactă. Să se răcorească și să mai treacă timpul.

Blonda cu care stătuse de vorbă mai devreme veni lângă el.

— Ai un foc?

— Nu, răspunse Santo, clătinând din cap. Dar sunt destule chibrituri la bar.

Se întoarse și luă de pe tejgheaua barului un teanc de chibrituri. Aprinse unul. Blonda se uită la el, apoi îl

prinse pe Santo de mâna în care ținea chibritul aprins și își aprinse țigara, cu ochii permanent ațintiți într-ai lui.

Pentru atmosfera generală a barului, femeia era o adevărată excepție. *Ar trece orice examen și în speluncile din Palm Beach,* își spuse Santo.

Aici nu vedea aproape pe nimeni, cu excepția lui Wyn, a soților Reinhardt și a lui Tiffani – fata care ajuta din când în când la grajduri.

— Parcă ziceai că ai unde să mergem, nu? o întrebă.

— Îhî. Am un loc, nu prea departe de aici, răspunse blonda.

— Ce-ar fi să mergem până acolo?

— Hai s-o-ntindem.

Blonda îl luă pe Santo de mână și îl conduse afară, printr-un culoar de priviri, unele surprinse, altele invidioase.

În parcare îl luă de talie și Santo se lăsă condus spre ceea ce presupunea că e mașina ei. Când ajunseră lângă ea, blonda îi făcu semn să urce în mașină.

— Nu ar fi mai bine să vin cu a mea, în urma ta? o întrebă Santo.

— Nu. Mergem cu a mea. Te aduc eu înapoi, să ți-o iei.

— Perfect.

Blonda descuie prin telecomandă un imens Range Rover și deschise portiera din dreapta.

— Frumoasă mașină, spuse Santo. Cred că ai ceva parale.

Cum am să am și eu destul de curând, adăugă în gând.

Soții Reinhardt se întorseseră de la film și fuseseră teribil de necăjiți și jenați când Wyn, pe care îl găsiseră singur în grajd, îi întrebase de ce nu au răspuns la telefon.

„Ach, Gott in Himmel!"[1] strigase Gerta, ducându-și mâinile la față. „Celularul era în *Beutel*. Am lăsat-o în mașină când am intrat în cinematograf", adăugă, arătând spre poșeta de vinilin pe care o căra pretutindeni cu ea.

Wyn o asigură că nu s-a întâmplat nimic, lăsând însă să se înțeleagă că nu dorea ca povestea să se repete. Le spuse că în seara aceasta s-a întâmplat să nu aibă nevoie de ajutorul lor, dar că în viitor nu se știe.

Soții Reinhardt s-au îndreptat spre căsuța lor și Wyn le-a auzit mult timp vocile purtate de vânt.

Puțin mai târziu a auzit-o pe Valerie care își parca mașina. S-au îndreptat imediat spre boxa Laylei. În sfârșit, după ce Valerie a mai consultat-o încă o dată și i-a administrat doze forte de antibiotice și steroizi, s-au așezat în birou. Wyn i-a oferit un pahar de vin de la frigider și Valerie a acceptat.

— Nu-mi vine să cred că fac asa ceva, spuse Valerie râzând.

— Îmi pare bine că mai rămâi puțin.

— Dar trebuie să mă scol foarte devreme mâine dimineață. Am o mulțime de treabă.

— Stai doar cât să-ți bei vinul. E mult de când nu am mai stat de vorbă cu cineva din afară. Și, oricum, nu cred că am mai stat vreodată de vorbă cu cineva ca dumneata.

[1] — Vai, Dumnezeule mare. (N.T.)

— Cum adică? Sunt chiar atât de ciudată, sau ce?

— Nu. Eşti altfel, dar într-un fel deosebit de plăcut. În orice caz, nu eşti un monstru sau mai ştiu şi eu ce. Eu sunt monstrul. Sunt aşa de când am avut un accident la un meci de polo şi am fost târât de cal pe tot terenul.

Valerie clătină din cap şi apoi, incredibil, izbucni în râs.

— Ce e? o întrebă Wyn, intrigat de reacţia ei.

Se aşteptase la orice altceva – milă, consolare, cuvinte de simpatie – dar nu la râs.

— Nu, Wyn. Nu eşti deloc un monstru. Eşti doar un jucător de polo ghinionist, care i-a permis unui cal să are terenul de joc cu el. Şi care, acum, seamănă puţin cu creatura din laguna neagră.

— Creatura din laguna neagră zici? E chiar aşa de rău?

— Un pic mai urât.

— Dumneata... dumneata, începu Wyn, dar nu putu să termine, pentru că izbucni şi el în râs.

După câteva clipe, faţa lui Valerie redeveni serioasă.

— La început nu prea ştiam ce să cred, spuse cu sinceritate. Masca aia neagră pusă peste bandajele de pe faţă te făcea să arăţi ca dintr-un film de groază, sau ca un luptător anti-terorist. Nu-ţi vedeam decât ochii şi buzele.

— Înspăimântător, ştiu.

— Foarte înspăimântător. Cred că de-acum te-ai putea lipsi de mască. Oricum, negrul nu a fost o alegere prea fericită.

— Poate că ar fi mai bine să folosesc una roşie ca sângele.

— Poate. Sau să nu mai porți deloc. Nu cred că bandajele arată mai rău fără mască.

— S-ar putea să ai dreptate.

— Pe urmă am observat cicatricele de pe gât, brațe și mâini. Am crezut că ai fost victima unui incendiu, sau așa ceva. Și, colac peste pupăză, mai era și secretomania dumitale și atitudinea neprietenoasă. Cred că eram pregătită pentru ce poate fi mai rău.

— Atitudine neprietenoasă zici?

— Sigur că da. Până acum, nu ai fost un client politicos și nici amabil.

— Crezi că e numai vina mea? Așa-zișii mei prieteni nu vor să aibă de-a face cu mine. Nici chiar cei mai vechi. Consideră că acum sunt un fel de monstru. La naiba, până și nevastă-mea nu a mai suportat să stea alături de mine. Nu a mai vrut să fie obligată să mă vadă.

— Știu și eu dacă nu are dreptate? glumi Valerie.

— Ești o tipă dură, nu? Nu ți-e milă deloc de mine.

Valerie clătină din cap.

— Cred că ceea ce ți s-a întâmplat este îngrozitor, dar cu timpul și cu niște operații ai să fii ca nou. Poate nu la fel de arătos ca în fotografiile pe care le-am văzut în anexă, dar destul de prezentabil, cred. Cel puțin în aparență.

— Ce vrei să spui cu „cel puțin în aparență"?

— Cred că ai putea să mai exersezi în privința atitudinii. Poate că ai să reușești să nu mai tratezi oamenii așa de autoritar, dictatorial chiar.

— Da, dar dumneata nu ai văzut reacția oamenilor față de mine. Sunt înmărmuriți. Se uită fix la bandaje sau la mască, dacă o port. Se uită la gâtul, brațele și mâinile mele. Mă fac să mă simt ca... Quasimodo, sau altul ca el. Ca ceva dintr-un spectacol de circ. Și am vorbit serios când am spus că „prietenii" mei au abandonat corabia după accident.

— Este îngrozitor, dar destul de frecvent. Marea majoritate a oamenilor nu vor să fie puși față în față cu ceva ce li s-ar putea întâmpla și lor. Gândește-te la Christopher Reeve. Multă lume ar vrea ca el să nu mai apară în public. E prea dureros pentru ei să-l privească. Parțial din cauză că le e frică de propriile lor temeri și parțial pentru că, într-adevăr, nu e o priveliște plăcută.

Expresia din ochii lui Wyn nu era deloc blândă, dar nu spuse nimic.

— Partea bună a lucrurilor – și într-adevăr există și o parte bună – continuă Valerie, este că, deși dureroase și repetate, câteva operații te vor face să redevii cât de cât ceea ce ai fost.

— Asta mi-au spus și doctorii din New York, după ultima operație pe care mi-au făcut-o. Dar nu știu, Val. Zău că nu știu. Durează atât de mult și e așa de dureros. Știi că uneori îmi vine să renunț? Că mi se pare că nu merită? Vreau să spun că, atunci când doctorii vor considera că mi-au făcut toate operațiile posibile, tot am să arăt ca un sac peticit. Totul: fața mâinile, brațele, gâtul. Chiar și o parte din piept și coapse. Când am căzut, calul m-a târât absolut pe tot terenul și pielea mi-a fost

lupuită aproape complet de pe partea din față a corpului. *Până la os, Val.* În multe locuri, doctorii nici măcar nu au avut ce sutura. Nasul...

— O să ai nas, îl întrerupse Valerie. E uimitor ce se poate face în zilele noastre și se pare că ai cei mai buni doctori.

Wyn stătea cu capul plecat și privea din nou în fundul paharului.

— Știu că ai dreptate, spuse într-un sfârșit. Atâta doar că e al naibii de greu să accept ideea că nu voi mai arăta niciodată ca înainte. Că va trebui să ies în public cu grefe și cicatrice, cât voi trăi.

— Da, spuse blând Valerie. Nu e ușor să accepți așa ceva. Într-un fel, e ca și procesul de îmbătrânire. Trebuie să acceptăm că, până la urmă, trupurile noastre vor arăta cu totul altfel, indiferent cât de mult ne vom strădui să arătăm ca la optsprezece ani.

— Chiar că ești o tipă dură, spuse Wyn, uitându-se cu atenție la ea.

Valerie întinse mâna și îl atinse și Wyn tresări.

— Și dumneata ești la fel, spuse, bătându-l ușurel cu palma. Ești mult prea bărbat ca să te lași înfrânt de nenorocirea asta.

Într-un colț întunecat al parcării, cineva se uita și aștepta răbdător. Acum, când văzu că cei doi își iau la revedere, sângele începu să-i fiarbă în vine. Intrusul ascultase de afară și auzise fragmente din conversația lor și completase cu ușurință ceea ce nu putuse auzi. Și acum era martor la despărțirea lor, nu lipsită de regrete.

Nemișcat ca o statuie, intrusul îl văzu pe Wyn îndreptându-se spre casă. Gândurile îi alergau febril prin cap, încercând să descifreze acest nou aspect și întrebându-se ce impact va avea asupra schemei atât de perfect pusă la punct. Până acum. Prezența unei persoane care nu intrase până acum în plan îl înfuria, îl speria chiar, și intrusului nu-i plăcea deloc. Absolut deloc.

Nu! Nu-mi place deloc chestia asta și cred că va trebui să văd ce se poate face, își spuse, strângând pumnii. *Pastele mă-sii! N-o să las pe nimeni să-mi dea peste cap planurile, să-mi distrugă șansa! Nimeni și nimic nu-mi va sta în cale! Am muncit prea mult pentru asta!*

Când Wyn dispăru în sfârșit în casă, intrusul o luă la fugă spre pădure. Zeci de soluții îi apăreau și dispăreau din minte. Cert era un singur lucru – problema trebuia rezolvată încă din fașă.

Capitolul şaisprezece

Teddy îşi turnă câteva degete de votcă, se uită în pahar şi, după o clipă de gândire, îl dădu peste cap. Gustul şi tăria băuturii îl făcură să se înfioare, aşa că le stinse repede cu un pahar de apă.

— Ei, acum e ceva mai bine, spuse cu glas tare.

Se îndreptă spre o canapea şi se aşeză. Pe buze îi înflori un zâmbet. Pe o oglinjoară de pe măsuţa de cafea, se vedeau cele două dâre lungi de cocaină şi lângă ele era tubul lung şi subţire din argint pe care i-l făcuse cadou un prieten din New York. Cu toate că era singur în sera de la Apple Hill, Teddy se uită instinctiv în jurul lui, înainte să ia tubul în mână. Se aplecă şi trase pe nas ambele dâre, una pe nara stângă, cealaltă pe dreapta.

Puse tubul pe masă şi se rezemă de spătarul canapelei. Inspiră adânc de câteva ori, apoi mintea începu să i se înceţoşeze, dându-i senzaţia de relaxare după o zi de muncă încărcată şi un dineu pantagruelic. *Oho, chestia asta e tare nu glumă,* îşi spuse după câteva minute. Ca şi cum ar fi fost de capul lor, picioarele începură să bată step pe podea, iar degetele să bată un tam-tam erotic pe o tobă imaginară.

Se uită la telefon, pe urmă la ceasul de la mână. Se gândi că nu mai era mult până să ajungă Tiffani acasă.

Era deja nerăbdător. Se plictisese teribil în seara asta. Îi sunase pe Linda şi Berry Miller, nişte clienţi care locuiau în apropiere, să discute cu ei despre investiţiile pe care le făcuse pentru ei. Când îi scăpase că Valerie era ocupată şi nu putea veni la el, fuseseră foarte amabili şi îl invitaseră la cină. Chiar dacă erau culţi şi nou-îmbogăţiţi, Teddy îi considera plicticoşi şi nu putea suferi interminabilele lor discuţii despre artă, muzică, politică şi responsabilităţi civice. Şi totuşi se dusese, şi bineînţeles fusese cât se poate de şarmant, pentru că îi dăduseră pe mână o mulţime de bani pe care să-i investească. Şi urma să-i mai dea şi alţii.

Bine că cel puţin am reuşit să o insult pe scorpia aia bătrână de Colette Richards, îşi puse Teddy cu satisfacţie şi râse tare. Nici nu-i păsa că a jignit-o, pentru că ştia că, deşi era o babornită plină de bani, nu va ajunge niciodată să puna laba pe ei. Baba avea pe trei continente investitori de vază, cu sânge albastru.

Se întrebă ce va spune Valerie despre discuţia pe care o avusese cu Colette, dar îşi spuse că nici de asta nu-i pasă. Era sigur că va reuşi să o îmbrobodească într-un fel, ca de obicei, pe credula şi naiva Valerie.

Se uită din nou la ceas şi întinse mâna după telefon. Formă numărul lui Tiffani.

— Alo?

— Bună, scumpi. Unde-ai fost până la ora asta? De ce nu m-ai sunat? Te-am aşteptat.

— Vai, Teddy, se alintă Tiffani. Mă bucur foarte tare că m-ai sunat. Tocmai mi-am ascultat mesajele de pe

robot și mă pregăteam să te sun. Am trecut pe la Billy. Știi, barul unde am lucrat.

— Da? Și ce-ai făcut acolo?

— Am băut ceva cu fetele, chicoti Tiffani. Știi tu, o seară a fetelor.

— Da? Și ce-ai zice de o seară cu un bărbat?

— Mă pregătesc și te aștept, chicoti din nou Tiffani.

— Ajung în vreo cincisprezece minute.

— Am să fiu aici!

Teddy se duse la bar și își mai turnă câteva degete de votcă. *Ce e bun la cocaina asta e că pe urmă poți să bei pahar după pahar și nu te îmbeți.* Dădu vodca peste cap, se înfioră din nou și luă repede o înghițitură zdravănă de apă. Puse paharul jos și reveni la măsuța pentru cafea. Luă oglinda, tubul de argint și punguța cu cocaină și le puse în buzunarul pantalonilor.

Simțea deja cum întregul corp i se înfierbântă la gândul nopții ce îl aștepta. Îl excita întotdeauna nu numai vocea lui Tiffani și gândul la corpul ei, ci mai ales imaginile care îi apăreau în fața ochilor, legate de ce vor face. Se îndreptă cu pași grăbiți spre hol, își luă cheile de pe consola pe care le punea de obicei când intra în casă și o luă la fugă spre jaguar.

Probleme? Ce probleme? se întrebă, privind cu mândrie la mașină. *Teddy de Momay nu are probleme. În orice caz, nu în seara asta. Nu, dom'le. Are o iubită fierbinte. Asta are.*

Arielle puse telefonul pe marginea de coral a bazinului și se întoarse spre Lolo. Își întinse brațele pe mar-

ginea bazinului și sânii răsăriră pe suprafața apei. Cu gura ușor întredeschisă, se uită provocator la Lolo.

— Știi ceva? îl întrebă, stropindu-l cu apă cu vârful degetelor.

— Ce?

— Bibi și Joe Whiteman pleacă la Saratoga cu avionul. Ne-au invitat să stăm cât vrem în casa lor de oaspeți.

— Grozav! Când pleacă?

— Au plecat deja, dar mâine trimit avionul înapoi, să ne ia.

Lolo înotă până la ea, o prinse de brațe și se lipi de ea.

— Știi ce-nseamnă asta, nu-i așa?

— Ce? Că trebuie să ne grăbim să ne facem bagajele?

Lolo își îndesă nasul în spațiul dintre gâtul și umărul lui Arielle.

— Știi foarte bine ce vreau să spun. Avionul are un mic dormitor și ne putem distra de minune până la Saratoga.

Arielle începu să râdă.

— Știam eu că o să te gândești numai la problemele cu adevărat importante, spuse și își încolăci picioarele în jurul taliei lui Lolo.

— Așa sunt eu. Practic.

Își băgă capul între sânii lui Arielle și, când la suprafață, când sub apă, începu să-i sărute și să prindă sfârcurile cu dinții.

— Au, ce bine e, Lolo.

Lolo ieși la suprafață și, strângând-o tare în brațe, o sărută pătimaș pe buze, punând astfel punct conversației.

Arielle îl cuprinse cu brațele de gât, se lipi mai tare de el și se abandonă plăcerii. Lolo era deja în erecție și lemeia icni scurt când îi simți bărbăția frecându-se de pielea ei goală. Bărbatul îi băgă mâna între coapse și începu să o frece acolo. Respirația îi era din ce în ce mai accelerată și dorința de a o pătrunde din ce în ce mai mare. Puse mâinile sub genunchii lui Arielle, îi ridică picioarele și intră în ea. Când îl simți, Arielle se înfioră toată.

Lolo începu să penduleze înainte și înapoi, rar și cu mișcări lungi, fără să se grăbească. Îi făcea plăcere să asculte gemetele și oftaturile de plăcere ale lui Arielle. La un moment dat, nu se mai putu abține și își acceleră mișcările, pompând în ea cu mai multă vigoare, până când Arielle începu să geamă mai tare și să-l implore să nu se oprească. Trupul flămând după dragoste al femeii se abandonă complet și începu să se miște frenetic când simți că bărbatul e aproape de eliberare.

Deodată Lolo răcni ca un animal rănit și se înfipse în ea. Arielle țipă când simți cum din penisul ce pulsa puternic începe să curgă în ea, val după val, lichidul fierbinte. Climaxul ce urmă îi zgâlțâia trupul, aruncând-o pe o orbită pe care nu mai fusese niciodată. Se agățară cu disperare unul de altul, tremurând de plăcere și încercând din răsputeri să tragă aer în piept, și buzele li se lipiră din nou, înainte ca trupurile să se despartă.

Câteva momente mai târziu, când în sfârșit fu în stare să articuleze ceva, Lolo spuse:

— Vezi la ce trebuie să ne așteptăm mâine, în avion?

— Da, răspunse Arielle oftând fericită. Și mâine și răspoimâine și răs-răspoimâine.

Dar în gând își spunea: *Da, Lolo, dragostea mea, avem mult timp în față pentru asta. Toată viața. Am eu grijă. Dar, mai înainte, avem o misiune de îndeplinit. Atâta doar că tu nu știi. Deocamdată.*

Capitolul şaptesprezece

În bibliotecă, Wyn îşi turnă o ceaşcă de cafea şi, pierdut în gânduri, începu să se plimbe de colo-colo, sorbind din când în când din cafeaua aburindă. Îşi făcea încă griji pentru Layla. Deşi era încă devreme – soarele abia răsărise – fusese deja la grajd să vadă calul. I se păruse că Layla arată ceva mai bine, mai puţin umflată şi fără dureri mari, dar nu putea fi sigur că aşa era.

Tocmai se îndrepta spre birou, gata să-l sune pe Santo, când gigantul năvăli pe uşă.

— Mă pregăteam să te sun, spuse Wyn.

— Te-ai sculat foarte devreme azi, spuse Santo, deranjat parcă de acest fapt.

Era încă mahmur şi i-ar fi plăcut să aibă un pic de răgaz în dimineaţa asta. Luase deja câteva aspirine care să-i potolească zvâcniturile dureroase din cap şi acum venise în bibliotecă, să bea câteva căni de cafea tare, înainte de a-şi începe treburile zilnice.

— Vreau să-i dai telefon doctoriţei veterinare, spuse Wyn. Valerie Rochelle.

— La ora asta? Clinica nici măcar nu s-a deschis, Wyn.

— Atunci lasă-i un mesaj. Vreau să vină cât poate de repede, să o vadă pe Layla.

— Dar ce are Layla?

— A, am uitat că nu ai fost aici aseară, spuse cu subînțeles Wyn. Se pare că, înainte să o cumperi, a avut gurmă. Și, când ai vaccinat-o, a făcut o reacție foarte puternică la vaccin.

— Au, Dumnezeule, spuse Santo, ținându-se de cap. N-am știu că...

— Vezi, Santo, de asta sunt așa de importante fișa medicală și pedigreeul.

— Îmi pare rău, dar habar n-am avut. Arăta așa de...

— Pune mâna pe telefon și ad-o aici pe doctoriță cât mai repede, se răsti Wyn la el.

Santo nu mai spuse nimic. Luă de pe birou agenda cu telefoane și o răsfoi până găsi numărul clinicii. Ridică receptorul și formă numărul. Când persoana care era de gardă răspunse, lăsă un mesaj pentru Dr Rochelle, rugând-o să sune cât mai repede pentru o problemă legată de Layla. Puse receptorul în furcă și înălță din umeri:

— Am lăsat mesaj. Încă nu e nimeni acolo.

— Bine, spuse Wyn. Acum mă duc sus, să mă spăl și să mă schimb. Când sună, spune-i să vină aici, *pronto.* Ai înțeles?

— Am înțeles.

Se uită cum Wyn urcă scara în spirală și pe urmă o ia pe holul care duce la dormitorul lui. *Ce dracu' are? De luni de zile nu s-a îmbrăcat decât în blugi și tricouri sport. Și nici de spălat nu s-a prea spălat.* Ziua care abia începuse nu i se părea deloc promițătoare.

Valerie parcă lângă grajduri și, cu geanta și trusa medicală în mâini, se îndreptă spre ușă, sperând că Layla nu se simțea mai rău decât în seara precedentă.

Când intră în birou, Santo Ducci se ridică în picioare.

Bună dimineața.

– Bună dimineața, Santo, Layla e în boxă, nu?

Santo confirmă din cap.

— Mulțumesc, spuse Valerie și se îndreptă spre anexă.

De acolo intră în grajd și o luă pe intervalul dintre boxe, până ajunse la Layla. Ușa boxei era deschisă și pe un scăunel stătea Wyn, uitându-se atent la Layla.

— Bună, spuse Valerie.

— Bună, doamnă doctor, răspunse Wyn și se ridică în picioare.

Valerie rămase blocată. Wyn își scosese masca, lăsând să se vadă bandajele. I-ar fi plăcut să-i studieze fața mai de aproape, la lumină, să vadă cât de afectată fusese de accident, dar nu spuse nimic. *Nu acum. Toate la rândul lor.* Deocamdată, cel mai important lucru pe care îl avea de făcut era să se ocupe de Layla.

— Și ce e cu Layla? Se simte mai rău?

— De asta te-am chemat. Nu prea știu. Am coborât dimineață foarte devreme și pe urmă din nou ceva mai târziu, dar nu-mi dau seama dacă e vreo schimbare, sau nu. Nu vreau să fiu alarmist, dar vreau să aud ce părere ai dumneata.

— Nu ești deloc alarmist. Aseară avea dureri foarte mari. Dar mai întâi vreau să mă uit la ea.

Valerie examină mai întâi gâtul calului, apoi se lăsă în genunchi și studie pe rând picioarele, pipăind cu atenție umflăturile și căutând urme de hemoragie. Când termină, se ridică și se uită la Wyn.

— Știi ceva?

— Ce?

— Tratamentul are efect. Umflăturile s-au redus deja considerabil iar hemoragia s-a oprit complet. Cred că Layla o să iasă cu brio din situația asta.

— Slavă Domnului, spuse Wyn, răsuflând ușurat. Am înnebunit încercând să mă hotărăsc dacă să te chem sau nu, dar sincer vorbind nu am putut să-mi dau seama dacă e vreo schimbare.

— Nu e ușor de detectat după un timp atât de scurt, dar eu sunt mai mult decât mulțumită de progresele pe care le-a făcut peste noapte. Se va face bine.

— Îți mulțumesc foarte mult și îți sunt recunoscător că ai făcut tot drumul până aici.

— Asta mi-e meseria, spuse Val.

— Și dacă tot ești aici, pot să-ți ofer o ceașcă de cafea sau altceva?

Cu toate că avea o zi foarte încărcată, Valerie nu stătu nici o clipă pe gânduri.

— Sigur că da. Mi-ar face plăcere.

— Nu vrei să mergem în casă? sugeră Wyn.

— Ba da.

Valerie și Wyn stăteau pe o canapea mare din bibliotecă, înconjurați de cei patru ciobănești irlandezi.

Lumina puternică a soarelui intra prin ferestrele largi și Valerie putea acum să vadă clar fața lui Wyn. Avea un bandaj lat pe frunte, un altul peste nas și încă unul care îi acoperea complet un ochi.

— Arăți mult mai bine fără mască, spuse pe un ton blând.

— Vorbești serios?

— Bineînțeles. Te deranjează dacă mă uit mai de aproape?

— Nu, nu mă deranjează, spuse Wyn, mirat și el de răspunsul lui.

Valerie își puse cana de cafea pe masă și se trase mai aproape de Wyn. Îi examină atent fața, trecând ușor cu vârful degetelor pe pielea rămasă nebandajată.

— Cicatricele sunt destul de superficiale. Dacă ții neapărat, ai putea să le ungi cu Dermabrasion. Dacă aș fi în locul dumitale, nu mi-aș face probleme.

— Vorbești serios?

— Evident. Pot să mă uit și la zonele bandajate?

— Uită-te. Dacă tot am ajuns până aici...

Valerie ridică delicat un capăt al bandajului de pe frunte, se uită la rana de sub el și puse bandajul la loc. Repetă operațiunea și cu celelalte bandaje. Când termină, rămase o clipă pe gânduri, cu privirea ațintită asupra feței lui Wyn.

— Cum e? Ce crezi?

— Te vindeci remarcabil de bine. Nu cred că vor rămâne multe urme care să arate că ai avut un astfel de accident. În cel mai rău caz, vor rămâne niște cicatrice minore.

— Nu e nevoie să încerci să mă liniștești. Sunt în stare să suport adevărul.

— Asta și fac, replică pe un ton foarte serios Valerie. E adevărat că nasul o să arate de parcă ar fi fost spart în vreo luptă sau un meci de box, dar altfel... Oricum, trăsăturile nu-ți vor fi alterate absolut deloc. Pot să-ți spun că ai niște chirurgi fantastici.

Wyn nu spuse nimic. Diseca în liniște spusele lui Valerie.

— Spui ceea ce crezi, nu-i așa? întrebă după un timp.

— Eu cred că nu e nici pe jumătate așa de rău cum crezi *dumneata,* spuse Valerie, alegându-și cu grijă cuvintele. Și mai cred că sunt alte cicatrice, mult mai grave, cărora va trebui să le faci față și care fac ca acestea să pară grave.

Wyn se uită la mâna lui Valerie, care îi atinsese brațul, și oftă.

— S-ar putea să ai dreptate, doamnă doctor, spuse încet. Da, s-ar putea să ai dreptate.

Wyn o conduse pe Valerie la mașină și rămase uitându-se în urma ei până dispăru din vedere. Se întoarse în bibliotecă și se așeză la birou. Porni computerul. *E timpul să trimit câte un e-mail celor din vest. Să văd cum merg lucrurile pe acolo. Trebuie să mă țin la curent cu situația.*

Santo stătea afară, în fața unei ferestre, și se uita la șeful său. Observă că Wyn nu poartă mască, nici eter-

nu șapcă de baseball și că se pieptănase cu grijă. Era îmbrăcat cu un pulover tricotat, curat, pantaloni de in și în picioare avea pantofi de piele, proaspăt lustruiți.

E clar că se întâmplă ceva, își spuse Santo. *Ceva ce nu cred că-mi place.*

Intră în bibliotecă și se apropie de birou.

— Vrei să ne uităm pe programul de azi? îl întrebă pe Wyn.

— Sigur. E o idee bună să ne uităm pe el, înainte să încep să trimit e-mailurile.

— Mai întâi să-ți aduc medicamentele, spuse Santo și porni spre scară.

— Santo! strigă în urma lui Wyn.

— Ce e? întrebă Santo, întorcându-se și uitându-se la Wyn.

— Nu mai vreau să fac injecții.

— Nu mai...?

— Ai auzit bine. Fără injecții. Poți să le arunci.

Santo încremeni în locul în care se afla. *Să fie blestemata aia de veterinară?* se întrebă. *Să fi produs ea toate schimbările astea? S-ar putea ca vreo muiere ca ea să intre aici în pași de dans și să plece, tot dansând, cu tot ce e aici? Inclusiv cu Wyn?*

Era o problemă la care Santo trebuia să se gândească serios, foarte serios. La viitorul lui. La viitorul lui Wyn. Și la cel al lui Valerie Rochelle.

Capitolul optsprezece

Marguerite îi dădea instrucțiuni stricte lui Effie. Trebuia să servească prânzul pe veranda închisă, ca de obicei, apoi să se facă nevăzută pe toată durata după-amiezii. Nu va avea de servit desertul și nici de strâns masa. Marguerite va face ea însăși toate acestea.

— Dar nu înțeleg, protestă Effie, neobișnuită cu variații în munca sa zilnică. Servesc întotdeuna desertul și după aceea strâng masa. De ce...?

— Gura! ordonă Marguerite, ridicând amenințător o mână fină.

Sprâncenele îi erau arcuite iar smaraldul inelului scânteia puternic.

— Tu nu-mi pui mie întrebări, Effie. Tu faci doar ce-ți spun eu. După ce termini de servit, dispari. Te duci în sat, sau la magazin, sau undeva, să bei ceva.

— Eu, să beau!? Dar... începu Effie.

Cu toate că a boscorodit tot timpul, până când a intrat Teddy să-i dea bună ziua, Effie a făcut până la urmă cum i s-a poruncit.

— A, mă bucur să vă văd, i-a spus lui Teddy, privindu-l cu admirație de sus până jos.

Era îmbrăcat cu sacou și cravată, o ținută pe care multă lume de pe acolo ar fi considerat-o pretențioasă.

Nu și Marguerite sau Teddy.

— Arătați bine, spuse Effie.

— Iar tu pari necăjită, spuse Teddy. Ce s-a întâmplat?

— Nu știu ce a apucat-o, spuse Effie, arătând cu capul spre salonul în care se afla Marguerite, dar cred că i-ar prinde bine să o înveselească cineva.

— De ce? Mi s-a părut că se simte bine când am vorbit cu ea la telefon.

— Nu știu de ce, dar am să vă spun un singur lucru. De alaltăieri, de când a venit aici filfizonul ăla de văr, domnul James de Biron, se poartă cam ciudat. Iar astăzi s-a purtat cu mine mai rău ca o viperă. Mi-a spus să dispar de aici până după ce plecați dumneavoastră.

— Ei, Effie, știi doar că nu e rău intenționată. O să-i treacă, indiferent ce are. Poate că e puțin nervoasă din cauza vizitei vărului din Franța.

— Păi nici nu mă mir. Poate că într-adevăr e foarte arătos și mereu cu zâmbetul pe buze, dar dacă vreți să știți, eu cred că e un prefăcut. Și nici măcar nu e francez. Numai că locuiește acolo. Auzi, să vrea să plec de aici!

Acum Teddy a înțeles perfect de ce îi spusese Marguerite lui Effie să se facă nevăzută. Nu vroia ca Effie să fie martoră la cele ce avea să discute cu el si cu Jamie de Biron. Exista posibilitatea ca Effie să audă câte ceva și Marguerite știa că Effie o va informa imediat pe Valerie.

Marguerite, Teddy și Jamie stăteau pe veranda închisă. Vara, Marguerite prefera prânzul aici și nu în

grădină, pentru ca nu cumva razele soarelui să dăuneze frumuseții tenului ei. În același timp, erau feriți de hoardele de insecte de afară. Pe masă era desertul – felii de mango garnisite cu șerbet de mango și papaia.

Teddy puse linguriță jos și zâmbi.

— A fost delicios, Marguerite. Ca întotdeauna, de altfel.

— Tot ce face Marguerite e perfect, spuse Jamie, zâmbindu-i și el verișoarei sale.

Ca și Teddy, Jamie era îmbrăcat sport dar elegant – bluzon bleumarin cu nasturi aurii, pantaloni albi, cămașă cu dungi fine, albe și albastre, și cravată galbenă. Părul foarte blond era tuns scurt, ca la armată, și contrasta puternic cu tenul foarte bronzat. Era clar că are o condiție fizică excelentă.

— Vă mulțumesc, spuse Marguerite. Îmi pare foarte bine, Teddy, că ai putut veni astăzi să faci cunoștință cu Jamie și să putem discuta în liniște.

Se opri și sorbi delicat din paharul cu apă minerală, apoi se uită drept în ochii lui Teddy.

— Nu aveți voie să uitați însă că nimic din cele discutate aici nu trebuie să ajungă la urechile lui Valerie.

— Nu ai de ce să-ți faci griji, Marguerite, spuse Teddy. Cred – nu, sunt sigur – că din acest punct de vedere avem amândoi un singur gând. Tu și cu mine știm ce e cel mai bine pentru Val – chiar dacă uneori ea nu știe – și în cazul de față e de preferat să nu afle nimic.

— Exact, îl aprobă Marguerite. Cred că tu și cu mine, Teddy, ne vom înțelege foarte bine. De altfel, ne-am

înțeles bine întotdeauna și nu văd de ce nu ar fi la fel și de acum încolo. Avem acelasi mod de a privi lucrurile. Evident, cel puțin în legătură cu fiica mea.

Își mută privirea asupra lui Jamie.

— Iar tu, Jamie, o cunoști practic de o viață, așa că nu mai e nevoie să spun că înțelegi de ce fac toate acestea.

Jamie dădu din cap și puse jos paharul de vin. După cum observase și Teddy, deși băuse câteva pahare de vin în timpul prânzului, nu părea câtusi de puțin ametit.

— Nu trebuie să-mi explici nimic, Marguerite. Știu exact cum este Val – cum a fost dintotdeauna – și singura diferență e că în ultimii ani a devenit mai... independentă, ca să zic așa. Aș spune că a scăpat oarecum de sub control.

Se uită la Teddy și-i zâmbi cu căldură.

— Apropo, Teddy. Cred că ești exact ce-i trebuie lui Val. Mă bucur că o să vă căsătoriți. Are nevoie de cineva practic, cu picioarele bine înfipte în pământ. Marguerite poate să-ți confirme că țin extrem de mult la Val. Dar nu a arătat niciodată respectul cuvenit față de moștenirea și familia sa și și-a pierdut întotdeauna timpul cu... *străinii,* dacă înțelegi ce vreau să spun.

— E foarte adevărat ce spui, Jamie și mă bucur că, în sfârșit, v-ați cunoscut. Sunt convinsă că noi trei putem face în așa fel ca dorința lui Armand și a mea să fie îndeplinită. Nu cred că trebuie să vă mai spun că atitudinea lui Val din ultimul timp mă îngrijorează din ce în ce mai mult. După cum ai spus și tu, Jamie, devine pe

zi ce trece tot mai independentă. Aș putea spune chiar că e mai distantă și mai încăpățânată decât era. Sincer vorbind, mă îngrijorează că atunci când n-am să mai fiu, va lua ceea ce eu și Armand am agonisit cu atâta trudă și va vinde totul ca să doneze banii vreunui adăpost pentru animale, sau mai știu și eu ce altceva.

— Nu cred că mai ai de ce să-ți faci griji, spuse Teddy, pe un ton autoritar. Eu și Jamie ne putem ocupa de orice problemă. Și apoi, Marguerite, nu uita că am să fiu soțul ei.

Jamie începu să râdă.

— Ai s-o poți bate cu biciul până îi vine mintea la cap.

— Mă tem că e mai ușor de zis decât de făcut, spuse Marguerite pe un ton serios. Excentricitatea asta a ei are rădăcini foarte profunde. Nu știu de unde i se trage, dar ea există și e foarte puternică. Teddy, ai să faci actele repede, nu?

— Mâine vor fi gata. Cum ajung acasă, am să o pun pe secretara mea la treabă. Te sun mâine, imediat ce sunt gata. Dacă vrei, pot chiar să dau o fugă până aici. Sau poate tu și Jamie veniți la mine să bem ceva și între timp semnați tot ce trebuie. Cum preferați.

— Minunat, se entuziasmă Marguerite. De ce să nu semnăm actele la Apple Hill? Aș vrea foarte mult să vadă și Jamie ce ai făcut din locul acela, Teddy. A renovat fantastic de frumos, Jamie. Cu un gust perfect. Cred că ți-ar plăcea să-l vezi.

— Eu sunt novice în chestii din astea.

— Buun! Ce-ar fi să veniți pe la cinci? Am să fac în așa fel ca totul să fie gata până atunci. Vor mai rămâne

niște mărunțișuri de rezolvat cu Dock Wainwright, dar lucrurile cu adevărat importante le putem rezolva pe loc. Și acum, cu toate că nu-mi place să mă ridic de la masă imediat după ce mănânc, cred că e mai bine să plec și să mă apuc de treabă.

Se ridică și luă de pe masă dosarul cu acte.

— E foarte bine, Teddy. Cu cât mai repede, cu atât mai bine, spuse Marguerite și se ridică de la masă. Ne vedem la cinci fix.

Se îndreptară toți trei spre ușă. Jamie o deschise și așteptă să iasă mai întâi Marguerite, apoi Teddy. Pe urmă ieși și el. Teddy se urcă în Jaguarul său și porni motorul.

— Sper că nu ai uitat vreo hârtie, îi spuse Marguerite lui Teddy.

— Le-am luat pe toate. Nu-ți face probleme, îi spuse Teddy, arătându-i dosarul de pe scaunul de lângă el.

— Bravo.

Teddy porni și Marguerite se întoarse spre Jamie și îl luă de braț.

— Hai să facem o plimbare prin grădină, Jamie.

Intrară în grădină și o porniră pe aleea mărginită de straturi de flori de vară. Aerul era plin de fluturi și parfumuri dulci.

— Ce crezi despre el, Jamie?

— E foarte potrivit, răspunse fără să ezite Jamie. Un tip din lumea noastră.

— Da, așa e, fu de acord Marguerite.

Se plimbară o vreme fără să spună nimic, admirând în tăcere grădina.

— Se iubesc? întrebă la un moment dat Jamie.

— Dacă se iubesc?! exclamă Marguerite făcând ochii mari și înălțând din umeri. Ce întrebare prostească, Jamie!

— Eram curios, spuse Jamie râzând ușor. Știi doar că se mai întâmplă și așa ceva. Mai ales în rândul oamenilor de jos.

— Cred că există o oarecare atracție. Cel puțin la început, a existat, cum se întâmplă de obicei. Dar s-a mai tocit cu timpul. Și ce e cel mai suprinzător e că mai mult la Val decât la Teddy.

— Nu mai spune! Crezi că e interesată de altcineva?

— În nici un caz! Nu e vorba de așa ceva. Nu cred că o interesează bărbații prea mult. Numai animalele.

— Dar el? Zici că e încă atras de ea.

— Cred că Teddy e mult mai interesat de căsătorie decât Val. Fizic, nu știu ce l-ar putea interesa la ea. A, bineînțeles că petrec multe week-end-uri împreună, dar nici unul dintre ei nu pare a fi... a avea o încărcătură deosebită din punct de vedere sexual.

— Atunci, pare o situație ideală, spuse Jamie. Dacă Val se plictisește, are animalele care să-i țină de urât.

— Exact, spuse Marguerite și îl strânse de braț. Mă bucur tare mult că gândești așa. Aș vrea însă ca Valerie să știe ce norocoasă e că ne are pe noi, să avem grijă de ea. Dar nu trebuie să știe nimic din planurile noastre și e mare păcat că nu știe prin ce trecem noi pentru ea. Și, mai ales, e păcat că nu știe cât de mult o iubim.

*

Când Teddy a intrat în birou, Lydia se afla în fata computerului și lucra. S-a oprit și s-a uitat cu reproș la el.

— Ai câteva mesaje. Și la câteva dintre ele trebuie să răspunzi urgent, Teddy. URGENT. Mesaje trimise de câteva bănci și vreo doi-trei brokeri din New York.

— Potolește-te, Lydia, spuse Teddy, zâmbind. Am să le răspund.

Femeia fu suprinsă de răspunsul mult prea nonșalant față de urgența mesajelor. Pe urmă se uită mai atent la Teddy și pe buze îi înflori un zâmbet jucăuș.

— Arăți ca o mâță care a dat peste borcanul cu smântână. Pun pariu că ai fost la prânz la scorpia aia bătrână, de la Rochelle.

Teddy știa că de fapt Lydia vroia să afle noutăți. Se hotărî să o mai lase puțin să fiarbă în suc propriu.

— Trebuie să dau niște telefoane. Pe urmă ne vom ocupa și de mesajele alea ale tale.

Lydia se îmbufnă. Era clar că Teddy nu avea de gând să-i spună nimic.

— Bine, Teddy, spuse cu un ton tăios. Cum vrei tu.

Se răsuci la loc spre computer și începu să bată foarte repede pe claviatură, apăsând tare pe taste, ca să-l enerveze pe Teddy. Dar Teddy o ignoră total și se așeză la birou. Luă agenda de telefoane și o răsfoi până găsi numărul pe care îl căuta, apoi ridică receptorul și formă numărul. În timp ce aștepta să i se răspundă, îl cuprinse un sentiment de satisfacție. La al treilea apel, îi răspunse o secretară.

— Biroul Dockering Wainwright.

— Bună ziua, spuse Teddy pe un ton vesel. Teddy Mornay la telefon. Aș dori să vorbesc cu Dock Wainwright. Acum.

— Să văd dacă e aici, spuse secretara.

— E vorba de doamna Marguerite de la Rochelle, adăugă Teddy.

— Da, domnule. Așteptați un moment.

Teddy așteptă calm, cu toate că ardea de nerăbdare să discute cu Dock Wainwright.

De-abia aștepta să audă ce va spune bătrânul.

— La telefon Dock Wainwright, intonă vocea bătrânului. Ce mai faci, Teddy?

— Bine. Dar dumneata?

— La vârsta mea, nu prea am de ce mă plânge.

— Asta e bine, spuse Teddy.

— Cu ce îți pot fi de folos, Teddy? Ai spus că e ceva în legătură cu Marguerite de la Rochelle.

— Da. Tocmai am luat prânzul cu ea și cu vărul ei, James de Biron.

— Aha. Am înțeles.

— Marguerite, Jamie și cu mine am discutat despre situația bunurilor familiei de la Rochelle, continuă Teddy rar, savurând fiecare cuvânt pe care îl pronunța.

— Și? întrebă Wainwright, dorind ca Teddy să ajungă cât mai repede la esențial.

— Marguerite a hotărât să-mi încredințeze mie controlul asupra investițiilor ei financiare, aruncă Teddy bomba.

— Înțeleg, spuse calm Dock Wainwright. Întreg portofoliul?

— Da. Absolut tot.

— Înțeleg, repetă Wainwright.

— Am la mine toate actele, inclusiv împuternicirea legalizată. Am să ți le trimit imediat ce sunt gata cu toate.

— Da, dar va trebui să am și acordul semnat al doamnei de la Rochelle. Cred că e clar, nu?

— Îl am. Îl vei primi împreună cu celelalte acte. Și bineînțeles că doamna dorește să-mi trimiți cât mai repede un cec cu toate comisioanele pe care le-ai dedus.

— Bineînțeles, răspunse pe un ton înțepat Wainwright. Am să-l trimit de îndată ce voi primi actele necesare.

— Mulțumesc mult, spuse Teddy. Voi trimite un mesager mâine dimineață.

— Da. Ei... atunci, mult noroc Teddy, îi ură Wainwright, străduindu-se să pară vesel.

— Mulțumesc, spuse Teddy.

Ar fi vrut să-i spună bătrânului că nu are nevoie de urările lui de bine și era gata să pună receptorul în furcă, dar se răzgândi. *E bine să lasi întotdeauna loc de bună ziua,* își spuse. *Nu se știe niciodată dacă nu am să am nevoie de Dock Wainwright, chair așa bătrân cum este. S-ar putea chiar să-mi fie de mare folos în viitor. Cel puțin în viitorul foarte apropiat.*

— Sper că nu ai resentimente față de mine, Dock. Cred că singurul motiv al lui Marguerite îl constituie faptul că Val și cu mine ne vom căsători.

— O, asta e o veste minunată. Sper că veți fi foarte fericiți.

— Mulțumesc. Mai vorbim.

— Atunci, la revedere și te rog să-i transmiți lui Val cele mai bune urări din partea mea.

— Am să-i transmit. La revedere.

Teddy puse receptorul în furcă și, când ridică privirea, văzu că Lydia se oprise și se uita la el cu o expresie ciudată întipărită pe față.

— Ce e? o întrebă.

— Astăzi avem o mulțime de noutăți, nu?

— Da.

Teddy deschise dosarul cu acte pe care îl adusese de la Marguerite. Scoase din el un plic, îl deschise și rămase cu ochii ațintiți asupra hârtiilor din el.

— Mâine dimineață, înainte să vii la birou, te oprești la bancă și depui astea, spuse și îi întinse Lydiei cecurile.

Lydia le luă și, când se uită la ele, ochii începură să-i strălucească.

— Dumnezeule! Și eu care credeam că toți banii lor sunt pe mâna lui Dock Wainwright.

— Sunt cecuri cu dobândă trimestrială, spuse Teddy. În viitor vor ajunge direct la mine.

— O, Doamne! Nu știam că au așa de mulți bani. De Mornay Investments o să aibă cu ce se juca de acum încolo.

— Nu, spuse Teddy. Trece-le direct în contul meu.

— Dar... dar astea sunt...

— Nu are importanță. Deocamdată le depui în contul meu personal, spuse ferm Teddy.

— Dacă așa spui, spuse Lydia încruntându-se.

— Așa spun.

— Și cum o să le trec în registre, Teddy?

— Am să mă ocup eu de asta.

Și chiar că am să mă ocup. Marguerite de la Rochelle și James de Biron nu vor observa că lipsește un cec cu dividende. Nu acum când se face schimbarea lui Dock și apoi, am să le pun la loc înainte să primească biletul de la compania mea de investiții. Ce dacă le folosesc un timp în scopuri persoanele? Nu fac nimic rău, nu? La urma urmei, nu e vina mea că acțiunile tehnologice au luat-o razna. Oricum, până atunci banii ăștia îmi vor acoperi necesitățile colaterale. Și vor astupa gura băncilor și a brokerilor.

— Ei, și acum, ce e cu mesajele alea urgente de care spuneai? o întrebă pe Lydia.

Capitolul nouăsprezece

— Nu cred că aveți motive de îngrijorare, doamnă McDougall, spuse Valerie. Lexi se simte mult mai bine.

— Nu știu dacă pot să fiu de acord cu dumneavoastră. Vom vedea, spuse femeia și luă corcitura în brațe.

— Anunțați-mă dacă mai sunt probleme.

— Bineînțeles.

Valerie îi deschise ușa și ieși și ea după femeia înaltă și suplă. Se opri la recepție. Își luă la revedere de la ea, apoi intră în cabinetul său să completeze fișa lui Lexi. *Lexi n-are nimic,* își spuse în timp ce se uita pe notițele luate în timpul consultului. *Doamna McDougall e cea care are nevoie de doctor. Mai ales de un psihiatru bun și cu multă răbdare.*

Femeia își aducea de trei ani câinele la clinică, împreună cu o listă imensă de afecțiuni pe care nimeni nu le putuse detecta până acum. Lexi era perfect sănătos, chiar dacă un pic neurotic, dar la ce altceva te puteai aștepta de la un animal care era atât de cocoloșit?

Valerie termină de completat fișa și se duse cu ea la recepție pentru a fi pusă în fișier.

— Poftim, Tami. Fișa lui Lexi.

— Mulțumesc. E câinele cu boli fantomatice, nu? Săptămâna asta ce mai are?

— Șchioapătă. E cam a douăzecea oară.

Tami își înălță privirea în tavan și începu să râdă.

Începu să sune telefonul. Annie ridică receptorul.

— O clipă, vă rog, o auzi Valerie spunând. E pentru tine, Val. Domnul Conrad de la Stonelair, pe linia trei.

— Răspund din cabinet, spuse Valerie și se îndreptă spre cabinetul său, fără să observe privirile curioase care o urmăreau.

Se așeză la birou, apăsă un buton și ridică receptorul.

— Bună, Wyn. Cu ce te pot ajuta?

— Mă întrebam dacă nu ai putea veni să o mai vezi o dată pe Layla. În după-amiaza asta, dacă se poate.

Azi? Iar?

— Desigur. Stai o clipă să văd ce programări am.

Valerie apăsă un alt buton și căzu pe gânduri. Era nedumerită. *Nu cred că Layla are neapărată nevoie de un alt consult astăzi. Am însă impresia că Wyn Conrad are.* Își dădea seama că deschisese ușa unei prietenii și simțea obligația să treacă dincolo de această ușă. Mai mult decât atât, chiar dorea acest lucru.

Se uită în fugă pe programări, apoi reveni la telefon.

— E bine pe la șase? Abia atunci îmi termin treaba aici.

— E foarte bine, spuse Wyn. Ne vedem la șase.

— Bine, spuse Valerie și puse receptorul în furcă.

Telefonul lui Wyn Conrad o intriga și se întreba dacă instinctul ei o îndruma corect. Dar, cum programul de lucru era foarte încărcat, nu avea timp să se gândească la asta acum.

*

Valerie parcă mașina și se îndreptă spre grajduri. Când ajunse în birou, văzu că nu era nimeni acolo. Trecu prin anexă și intră în grajd. La celălalt capăt al intervalului dintre boxe, îl văzu pe Wyn alături de doi cai gata înșeuați. Când se apropie, observă că zâmbea.

— Asta ce mai e? îl întrebă.

— M-am gândit că ți-ar face plăcere să călărești.

— Și eu care am crezut că...

— Layla se simte foarte bine, dar m-am gândit că nu ne-ar strica un pic de recreere. Ce părere ai?

Valerie nu se putu abține să nu zâmbească.

— Cred că e o idee bună. Și mă bucur că sunt îmbrăcată cu pantaloni și adidași.

— Aceasta este Dixie, spuse Wyn, arătând spre unul din cai. E foarte temperamentală, dar se comportă bine.

Valerie își puse jos trusa medicală și mângâie pe gât minunatul cal arab.

— Arată extraordinar.

— Iar acesta este Demon.

— Presupun că numele i se potrivește.

— Da, dar pe mine mă ascultă. Ești gata? o întrebă, întinzându-i frâul lui Dixie.

— Da.

Valerie luă frâul și încălecă lejer. Pe urmă se uită cum Wyn încalecă pe Demon.

Ieșiră împreună din grajd și se îndreptară spre poteca ce străbătea pajiștea și se pierdea în pădurea deasă. Când ajunseră pe pajiște, Wyn porni în trap și Valerie îl imită, bucurându-se de soare și vânt și de senzația mi-

nunată pe care i-o dădea calul de sub ea. Din când în când Wyn întorcea capul, să vadă dacă e în urma lui.

— Călărești bine, îi strigă.

— Nici dumneata nu te descurci prea rău, strigă Valerie.

De fapt călărește extraordinar de bine. Cu toate că are trupul plin de cicatrice, când se află pe cal are foarte multă încredere în sine însuși.

Wyn avea o ținută splendidă pe cal, era stăpân pe sine și pe frumosul arab pur-sânge. Porni în galop și Valerie, încântată de ritmul mai accelerat, îl urmă, admirând din nou atât călărețul cât și calul.

Parcă ar fi un singur tot, plin de o grație pe care rareori ai ocazia să o vezi, chiar și la călăreți foarte competenți și cu multă experiență.

Îl ajunse din urmă, dar Wyn îi zâmbi și trecu la galop plin, îndreptându-se spre pădure. Hotărâtă să îl ajungă din nou din urmă, Valerie îi dădu pinteni lui Dixie. Când fu aproape de el, Wyn trase de frâu și Demon porni din nou la trap. Valerie îl imită. Merseră așa, lejer, pe cărarea scăldată în soare, până ajunseră la marginea pădurii. Acolo întoarseră și porniră înapoi spre grajduri.

Valerie nu avea nici cea mai mică idee cât timp trecuse de când plecaseră. De un singur lucru era sigură – nu se mai simțise așa de bine de foarte, foarte mult timp, aproape că nu-și mai aducea aminte de când. Când ajunseră în fața grajdului, descălecară și Helmuth Reinhardt, care ieșise din grajd imediat ce îi auzise venind, luă caii de frâie.

— Helmuth, aceasta este Valerie Rochelle, medicul nostru veterinar, spuse Wyn.

Helmuth Reinhardt dădu scurt din cap și își lipi călcâiele, cum făceau ofițerii de pe vremuri.

— Încântat să vă cunosc, spuse cu accentul lui greoi.

— Și eu sunt încântată să vă cunosc, spuse Valerie și se uită lung după bătrânul care intra pe ușa grajdului.

— A fost fantastic, spuse apoi, adresându-se lui Wyn.

— Mă bucur că ți-a plăcut. Ce părere ai de un pahar de ceva înainte să pleci? Sau ai alte planuri?

— Nu am. Ar fi grozav.

Valerie și Wyn stăteau pe una din canapelele din bibliotecă și sorbeau din cupele cu șampanie. Ciobănești irlandezi dormeau, întinși pe podea. Cei doi discutau aprins despre cai și despre plăcerea de a călări, schimbând impresii și păreri. Uitaseră complet de timp. Doar când aproape s-a întunecat și Wyn a trebuit să se ridice și să aprindă lumina, și-au dat seama că stăteau acolo de câteva ore.

Wyn reveni la locul lui, dar rămase în picioare, uitându-se fericit la Valerie. Cu inima plină de fericire, Valerie se uită și ea la el. Nu-și mai aducea aminte de când nu se mai simțise atât de fericită, atât de... impresionată de cineva. Wyn se așeză, mai aproape decât stătuse până atunci, și o întrebă:

— La ce te gândești?

— Mă gândeam la cât de bine m-am simțit.

— Și eu la fel. Nu... nu mai speram să se întâmple.

— Nici eu. De fapt, nici măcar nu am știut că poate fi așa de plăcut.

Wyn îi luă mâna și o puse peste a lui. Se înfioră când simți cât de feminină și, în același timp, puternică este. O, *Doamne! E posibil oare să mi se întâmple asa ceva? Să ni se întâmple?* Începu să-i mângâie cu tandrețe mâna.

Când Wyn îi atinse mâna, Valerie simti cum întregul corp i se înfioară. Nu știa cum să descrie această conexiune dintre ei. Era ca o reacție chimică, ca o forță care acționa asupra lor, fără ca ei să o poată controla în vreun fel. Dar, indiferent ce era, era înfricoșător și în același timp înălțător. Era ceva ce pătrundea până în adâncul ființei sale.

Valerie nu mai simțise niciodată ceva asemănător. Nici cu Teddy, nici cu altcineva. Să fie doar atracție sexuală? Sau e ceva mai mult? Nu știa ce să-și răspundă, dar era hotărâtă să afle, să riște orice, pentru a-l cunoaște mai bine pe acest bărbat.

Wyn părea hipnotizat de mâna lui Valerie. Se uita la ea și o mângâia, jenat parcă să se uite în ochii femeii de lângă el. Îi era teamă să nu vadă în ei îngăduință sau, și mai rău, respingere. Își făcu totuși curaj și ridică privirea. Și inima i se umplu de bucurie. În ochii de smarald ai lui Valerie se vedea tandrețe și poate chiar un pic de dragoste, sau poate numai dorință. În orice caz, nu compasiune. Și nici milă. Era ceva mult, mult mai mult decât atât.

Puse jos paharul de șampanie și duse mâna la buze. O sărută ușor, abia atingând-o, dar ochii se uitau la Valerie, căutând în ochii ei un semn. Și nu fu dezamăgit.

Buzele lui Valerie tremurau ușor, iar ochii se uitau la el fără teamă și chiar un pic mândru.

Când în sfârșit îi lăsă mâna, lui Valerie îi scăpă un oftat. Inima îi bătea nebunește iar pulsul îi era foarte accelerat. Ar fi vrut să spună ceva, dar trebuia să aștepte să-și recapete mai întâi echilibrul. Se simțea ca într-o transă din care nu se poate ieși.

— Vreau să te mai văd, spuse Wyn. Curând.

— Da. A, da, răspunse abia șoptit Valerie.

Rămaseră așa, privindu-se în ochi câteva clipe, apoi Valerie scuturâ din cap și scoase un oftat de ușurare.

— Cred că ar fi mai bine să plec. Mâine am o zi foarte grea.

— Da. Dar mi-aș dori să nu trebuiască să pleci. Mi-ar plăcea... mi-ar plăcea să nu mai pleci niciodată.

Valerie știa, înțelegea ce dorea Wyn, ce doreau amândoi. Dădu înțelegător din cap și se trase ceva mai departe de el. Ar fi vrut să mai amâne puțin momentul despărțirii.

— Mă conduci până la mașină?

— Cum să nu?

Se ridicară de pe canapea în același timp. Valerie își luă geanta și trusa medicală și se îndreptară împreună spre jeep. Își scoase cheile și era pe punctul de a deschide portiera când, din spate, brațele lui Wyn o cuprinseră într-o îmbrățișare tandră.

Valerie simțea că ar fi putut rămâne așa, în brațele lui, tot restul vieții și că ar fi fericită. Dar trebuia să plece chiar acum, imediat, altfel nu se știe dacă va mai fi în

stare să plece vreodată. Se întoarse spre el și îl sărută în fugă pe buze, apoi descuie repede mașina.

— Trebuie să plec. Cât mai am putere să o fac.

— Îmi pare bine că si tu simți la fel.

Valerie se urcă în mașină și porni motorul, dar rămase pe loc, uitându-se la Wyn.

— Pot să te sun? o întrebă.

— Da.

— E bine mâine?

Nu e chiar așa de repede, își spuse Valerie în gând.

— Da, spuse cu voce tare.

— Noapte bună, doamnă doctor, spuse Wyn ducându-și degetele la buze și atingând pe urmă degetele lui Valerie.

— Noapte bună, domnule Wyn Conrad.

Valerie întoarse mașina, ieși din parcare și o porni spre casă. Aștepta deja cu nerăbdare ziua de mâine, convinsă că ceea ce i se întâmplase era corect, adevărat și pur.

Wyn rămase pe loc, uitându-se cum stopurile masinii se pierd în depărtare, apoi porni încet spre casă, gândindu-se la Valerie. Parcă nu îi venea să creadă că ceea ce se întâmplase în seara aceasta era adevărat și simțea nevoia să se urce pe acoperiș, să-și strige de acolo bucuria care îl cuprinsese. Dar își continuă în tăcere drumul spre casă. Pentru prima oară după multe, multe luni, aștepta cu bucurie ziua ce urma. Zâmbi. Nici prin minte nu-i trecuse că va dori măcar să se gândească la astfel de lucruri. În orice caz, nu după nefericita experiență pe care o avusese cu Arielle.

Valerie Rochelle. Ce femeie uimitoare!

Capitolul douăzeci

— Gata, Noah, spuse Valerie și dădu o palmă ușoară bătrânului husky. Ești ca nou.

Se uită la Eddie Lowell, stăpânul câinelui.

— E în mare formă, îi spuse.

Pe fața foarte bronzată și plină de riduri a lui Eddie, apăru un zâmbet.

— Ești ca Zâna cea bună, Val. Nu mi-aș fi închipuit că un pacemaker poate face astfel de minuni. Nu mă gândeam că Noah va trece anul și acum, uite, e ca un cățeluș.

— Ca și dumneata, spuse Valerie.

— Ei, aș vrea eu! Spune-i-o și lui Jonathan. Abia pot să țin pasul cu el.

Valerie se uită la Eddie, surprinsă că anticarul trecut bine de patruzeci de ani vorbește atât de liber cu ea despre prietenul său, care avea doar douăzeci și ceva de ani.

— Poate că asta te și menține așa de tânăr. Mă refer la a avea un partener mai tânăr. Nu pari să îmbătrânești deloc.

— E drăguț din partea ta să spui așa ceva, Val, dar uneori mă simt ca și Noah. Poate că și mie mi-ar prinde bine un pacemaker.

— Eu nu cred, Eddie. Mai înainte de toate ți-ar trebui o inimă.

Eddie râse la gluma lui Valerie.

— Ai dreptate, dar nu aș mai fi un bun vânzător de antichități.

Valerie îl ciupi prietenește de obraz.

— Știu că ai o inimă de aur, Eddie. Și știi foarte bine că sunt nebună după dumneata.

— Și eu sunt nebun după tine, Val. Treci pe la mine, diseară, să bem ceva?

— Da. În costum de bal mascat, nu?

— Bineînțeles. Atât cât pot fi blugii de potriviți pentru un bal mascat. Ei, e timpul să plec și să te las să-ți vezi de treabă.

Valerie îi întinse lesa câinelui și îi mai dădu acestuia o palmă ușoară.

— Bine, Eddie, Ne vedem pe la șase si jumătate.

— Te aștept. A, dacă vrei să-l aduci și pe Teddy, nu e nici o problemă.

— Mulțumesc, Eddie, dar cred că în seara asta e ocupat.

— Bine. Atunci ne vedem mai târziu.

Valerie îi deschise ușa și rămase în prag, uitându-se după el. Scrise repede ceva pe fișa lui Noah și se duse la recepție.

— Pune fișa lui Noah în fișier, te rog, îi spuse lui Tami.

— Mulțumesc, Val.

Daphne apăru de după un colț.

— Mi s-a părut, sau l-am văzut pe domnul Lowell plecând cu Noah?

— Nu ți s-a părut. El era.

— Îmi aduc aminte de ultima oară când l-am văzut pe Noah. Era foarte bolnav. Acum arată cu totul altfel, nu?

— Absolut.

— Domnul Lowell trebuie să fie foarte încântat. Se pare că sunteți prieteni buni.

— Ne cunoaștem de mult timp.

— Ești foarte norocoasă. Ai mulți prieteni drăguți.

— Într-adevăr sunt norocoasă că Eddie mi-e prieten. Dar, Daphne, nu poți spune niciodată că ai prea mulți prieteni.

— Știi, am fost o dată la el acasă, la o urgență, și am rămas uluită de casă. Toate tablourile și chestiile alea. Foarte frumos. Cred că e bogat.

— Nu știu dacă e bogat, sau nu, dar are lucruri foarte frumoase.

Telefonul sună și Tami ridică receptorul.

— Bună dimineața. Clinica pentru animale.

Valerie porni spre cabinet, dar se întoarse când o strigă Tami.

— Ce e?

— Domnul Conrad de la Stonelair pe linia doi, spuse Tami. Vrea să vorbească cu tine.

— Mulțumesc, spuse Valerie și inima începu să-i bată cu putere, cu toate că sperase să o sune.

Daphne se uită lung după Valerie care se grăbea să ajungă în cabinetul său, se întoarse și o luă înapoi pe coridor spre propriul cabinet.

Valerie închise ușa și inspiră adânc. Își dădea seama că reacția ei era absurdă. *Doar nu sunt o adolescentă. Ce Dumnezeu se întâmplă cu mine?*

Se duse la birou si auzi cum, dedesubt, coada lui Elvis începe să se lovească de unul din picioarele biroului.

— Hei, scumpule, ce faci? îl întrebă și se aplecă să-l mângâie.

Elvis o linse cu dragoste pe mână, apoi se cuibări la locul lui și se pregăti să-și reia somnul. Valerie se ridică, apăsă pe butonul liniei doi și ridică receptorul.

— Valerie Rochelle.

— Bună, răspunse vocea baritonală. Sunt Wyn Conrad. Ce mai faci?

— Bine. Ocupată, ca de obicei.

— Vroiam să știu dacă... dacă nu ai vrea să iei cina cu mine.

Valerie își spuse că Wyn ezita ca un puști care invită pentru prima oară o fată să iasă cu el la o plimbare.

— Aș fi foarte încântată.

— Grozav. Mă gândeam la ora șapte și jumătate-opt. Îți convine?

— Mai bine la opt. Trebuie să mă opresc mai întâi undeva.

— Bine. Atunci ne vedem la opt.

— Am să vin.

Valerie puse receptorul în furcă, apoi se așeză moale pe scaun. *Nu pot să cred. Domnul Wyn Conrad m-a invitat la cină. Mă întreb dacă... Nu, las-o baltă. Doar nu*

crezi că... Poate că aseară l-ai înțeles greșit. Poate că vrea să te vadă tocmai ca să limpezească lucrurile. Nu ai cum să știi ce se petrece în mintea lui.

Și totuși nu se putea abține să nu zâmbească încântată. Wyn vroia să o vadă...

Sună telefonul și Valerie tresări. Ridică receptorul.

— Valerie Rochelle.

— Mai ai un apel, spuse Tami. De la celălalt admirator, Teddy. Linia trei.

— Mulțumesc, Tami.

Puțin îngrijorată de tonul secretarei, Valerie ridică receptorul și rămase o clipă cu el în aer. *Oare ce vrea Teddy? Și ce îi spun dacă mă cheamă la el diseară?* Își aduse aminte de sfatul pe care i-l dăduse Colette: „Mai devreme sau mai târziu, trebuie să-i spui adevărul." Simți cum stomacul îi zvâcnește nervos. *Nu pot să-i spun acum. Nu la telefon. Va trebui să fim față în față.* Duse receptorul la ureche.

— Bună, Teddy.

— De ce ai răspuns așa târziu? M-ai ținut cam mult.

— Drăguț salut. Știi doar că sunt la serviciu.

— Iartă-mă. Nu am vrut să fiu așa de dur.

De un timp ești mereu dur, spuse Valerie în gând.

— Nu-i nimic, spuse cu voce tare.

— Cred că e din cauză că am fost foarte ocupat săptămâna asta și sunt cam obosit. Știi ceva?

— Ce?

— Unii clienți sunt o adevărată pacoste. Rata dobânzilor crește permanent, piața e cam în aer și se fac tot

felul de predicții, de la Armagedon până la prăbușirea totală a bursei. Iar eu sunt la mijloc.

— Cred că mulți clienți au intrat în panică.

— Doamne, Val, habar nu ai cum e. E vorba de oameni care nu au pierdut la bursă nici măcar o para. Au avut numai de câștigat până acum și, de când lucrurile au început să meargă prost, dau toată vina pe mine. Pentru ei sunt un fel de monstru.

— Îmi pare foarte rău, Teddy.

Pare foarte încordat, își spuse. Nu-l mai simțise niciodată atât de stresat și nu știa ce să creadă. Teddy trecea de obicei cu mare ușurință prin perioadele grele și știa cum să se descurce cu clienții nervoși. Și, mai ales, nu lua reproșurile acestora ca pe un afront personal.

— Sunt convinsă că îți vine foarte greu.

— Da, așa e. În orice caz, m-am hotărât să nu plec weekendul ăsta. Nu cred că i-aș putea suporta pe Ned și pe Edyth Chamberlain un weekend întreg. Știi cât de gomoși sunt, nu?

Teddy nu-i putea spune lui Valerie că de fapt avea de lucru până peste cap pentru mama ei și nici nu avea de gând să-i spună că o invitase la el împreună cu vărul ei, Jamie.

— Nu i-am cunoscut, spuse Valerie.

— A, am uitat. Oricum, când vii?

— Când vin? Am... am alte planuri. Mi-ai spus că nu vei fi aici.

— Alte planuri? Ce „alte planuri"?

Valerie se înfurie. De ce aştepta Teddy ca ea să fie la dispoziţia lui în toate weekendurile? Sau, cel puţin, în weekendurile în care îi convenea lui să o vadă.

— Aşa cum ai auzit. Alte planuri. Ai spus că ai venit în cursul săptămânii pentru că nu ai să poţi să vii în week-end. Aşa că mi-am făcut alte planuri.

— Schimbă-le.

Valerie simţi că explodează, dar se străduí să pară calmă.

— Nu, Teddy. Mi-am făcut alte planuri şi nu am de gând să le schimb. Mie nu-mi place să jignesc oamenii.

— Dar pe mine?

— Adu-ţi aminte, Teddy, că ai spus că nu vii, spuse exasperată Valerie.

— Şi care sunt oamenii ăia? Unde te duci? Şi ce planuri ai?

— Teddy, nu-mi place să fiu interogată.

Îl auzi oftând în receptor.

— Îmi pare rău, Val. E numai din cauză că am avut o săptămână proastă.

— Şi mie îmi pare rău, dar nu am nici o vină că tu ai avut o săptămână proastă şi nu îmi place să-ţi verşi nervii pe mine.

— Te rog să mă ierţi. Nu am vrut să fiu aşa de... imperativ. De fapt cred că e chiar mai bine aşa. Am nevoie de somn şi de multă odihnă, ca să scap de tot stresul ăsta.

— Aşa mi se pare şi mie. Ţi-ar face foarte bine să te culci devreme.

— Cred că ai dreptate. Nu prea am dormit în ultimul timp. Ce-ar fi să vii la mine după ce te întorci de la... de unde te duci?

— Nu cred, Teddy.

— Hai, Val. Doar tu și cu mine. Seara târziu. Ar fi ca și cum am avea întâlnire noaptea.

— Nu, Teddy. Ți-am spus deja că am alte planuri si că nu vreau să le schimb. Și, apoi, în weekendul ăsta sunt de gardă la telefon. Așa că mai bine te-ai culca devreme.

— Tu ești mereu de gradă, îi reproșă Teddy.

— Nu e adevărat, Teddy. Știi foarte bine că facem cu rândul.

Se poartă ca un țânc alintat, își spuse.

— Dar ai spus că ți-ai făcut alte planuri. Deci cu alții poți să te vezi, dar cu mine nu.

— Ascultă, Teddy. Nu vreau să ne certăm pe tema asta. Mi-ai spus că n-ai să vii în weekend, așa că mi-am făcut alte planuri. E foarte simplu. De ce nu poți înțelege?

— Și unde te duci? întrebă iritat Teddy.

Dar Valerie nu vroia să-i spună. Lui Teddy nu-i plăcea nici de Eddie, nici de Jonathan și nu avea de gând să-i asculte comentariile mitocănești. Cât despre faptul că va lua cina cu Wyn Conrad nici nu putea fi vorba. Teddy ar exploda, probabil. Pe urmă își spuse, așa cum o făcuse frecvent în ultimul timp, că totuși Teddy are dreptul să știe ce face ea. La urma urmei erau logodiți, cel puțin deocamdată.

Își aduse aminte din nou de vorbele lui Colette, așa că, fără nici o ezitare, spuse:

— Mai întâi trec pe la Eddie și Jonathan să bem ceva, pe urmă mă duc la Stonelair la cină.

Gata! Îi spusese.

— Ce?! exclamă uluit Teddy.

— E nevoie să repet ce am spus?

— Nu-mi vine să-mi cred urechilor! Vreau să spun că nu pot crede că te duci la Eddie. Știu că din nu știu ce motive obscure îți place bătrânul ăla dement, dar...

— Oprește-te imediat, Teddy, îl întrerupse furioasă Valerie. Să nu îndrăznești să mai spui ceva urât de el. Niciodată. Te porți ca un școlar tâmpit de doisprezece ani, care face pe viteazul în vestiar. Eddie s-a purtat întotdeauna foarte drăguț cu tine, iar mie mi-e prieten bun.

— Hai, Val. Știi doar că nu am vrut să spun nimic rău. Nici nu-mi pasă de Eddie.

— Mie mi s-a părut că altceva vroiai să spui despre el.

— Ei, de fapt vroiam să spun că nu-mi vine să cred că te duci la ciudatul ăla de la Stonelair.

— Nu-mi pasă ce crezi tu. Mi-am făcut niște planuri și nu am de gând să le supun aprobării tale. Și nici pe oamenii cu care am ales să mă văd.

Teddy nu mai spuse nimic câteva clipe. Se gândea la vorbele lui Valerie.

Valerie simțea cum o furnică toată pielea și cum toate simțurile îi erau mai ascuțite decât de obicei. *Din cauza ciondănelii,* își spuse. *Și pentru că i-am spus lui Teddy*

ce simt. Nostim e că nu mă simt deloc prost. Colette a avut dreptate. Poate că ar trebui să spun mult mai des ce gândesc.

— Nu știu ce se întâmplă cu noi, Val, spuse într-un sfârșit Teddy, cu o voce blândă și jignită.

— Cred că ar fi mai bine să continuăm altă dată conversația asta. Acum sunt prea supărată ca să mai discut cu tine.

— Iar eu cred că e mai bine să o continuăm acum. Pentru că am început să fiu foarte îngrijorat.

Valerie își dădu seama că Teddy încerca să o pună în defensivă și nu avea de gând să accepte.

— Nu, nu acum. O să vorbim mâine, Teddy.

— Val, nu cred că...

— O să discutăm mâine. La revedere, Teddy.

— Val...

Valerie puse încetișor receptorul în furcă, pe urmă își luă capul în mâini. *Ce-am făcut?* O clipă îi trecu prin minte că ar fi bine să-l sune pe Teddy. *Ar trebui să-mi cer scuze și să-i spun că am să mă duc la el mâine.* Apoi își aminti remarca lui Teddy în legătură cu Eddie și se înfurie din nou. *În nici un caz. Nu e vina mea că e nefericit. O merită cu vârf și îndesat, pentru că e așa de lipsit de considerație față de alții, mitocan chiar.*

Telefonul de pe birou zbârnâi din nou și Valerie ridică receptorul.

— Da?

— A venit doamna Sutherland cu Happy, spuse amuzată Annie.

— Vin imediat, spuse Valerie.

Ghinionul meu. Asta îmi mai lipsea – bătrâna și pisăloaga de doamnă Sutherland, cu năzurosul și răul ăla de Happy. De fapt, cum e stăpâna așa e și câinele.

Valerie se ridică și luă dintr-un teanc de fișe de pe birou pe cea a lui Happy. Auzi din nou cum Elvis bate darabana cu coada. Se aplecă sub birou și îl mângâie de câteva ori.

— Ei, Elvis, să sperăm că de-acum încolo ziua de azi o să fie mai bună. Că mai rău de-atât nu se poate.

Arielle trase într-o parte draperia de creton înflorat și se uită pe fereastra casei de oaspeți, la piscină și la terenul de tenis. În afară de îngrijitorul care tundea gardul viu, nu se vedea nimeni. Sorbi din cupa înaltă și îngustă cu șampanie și își mută privirea spre casa cea mare.

— Ia te uită, Lolo. Am impresia că am auzit o mașină. Cred că Bibi și Jack s-au întors.

Lolo veni la fereastră și își întinse gâtul peste umărul lui Arielle. Se uită în direcția pe care i-o arăta aceasta și descoperi siluetele atât de cunoscute din Palm Beach, care se îndreptau spre terasa din spate a casei albe și mari.

— Nu vin încoace, anunță sentențios ceea ce era oricum evident.

— Nu, spuse Arielle. Șoferul a spus că suntem așteptați la cockteiul de la ora șase, așa că ar fi mai bine să stăm aici. Bibi ține foarte mult la respectarea protocolului.

Simți cum brațele lui Lolo o încercuiesc pe la spate și respirația fierbinte care îi frigea gâtul.

— E foarte bine, spuse Lolo. Avem timp de puțină distracție înainte de cină.

Arielle dădu drumul la draperie și se întoarse spre el. Puse pe măsuța de alături paharul de șampanie.

— Hai să plecăm de la fereastră. N-aș vrea ca scorpia aia bătrână să ne vadă în chiloți.

— N-are cum să ne vadă de acolo, spuse Lolo, sărutând-o pe gât.

— Ba s-ar putea să aibă binocluri la toate ferestrele.

— Asta sună a nebunie, spuse Lolo, trăgând de elasticul chiloților roșii ai lui Arielle.

— Te rog să mă crezi că Bibi e destul de țicnită ca să facă așa ceva. Nu m-ar mira să aibă și microfoane în casa asta de oaspeți.

Lolo făcu un pas înapoi și se uită îngrijorat la Arielle.

— Chiar crezi că e în stare de așa ceva?

— Știu și eu? Dar nu m-aș mira deloc. Ceea ce știu cu certitudine e că, sub fațada asta de bună-creștere și corectitudine, se află o vacă ordinară. Și mai cred că, în toți anii ăștia, Joe nu și-a dat seama cu cine are de-a face.

— Eu cred că *tu* ești țicnită, Arielle, spuse Lolo și o trase lângă el, încântat să simtă mătasea moale a chiloților și sutienului lui Arielle, dar mai ales carnea tare și bronzată.

— Poate că sunt, dar în mod sigur nu stau lipită de un bătrân rigid și ursuz ca Joe. Ce-ar fi să mai bem puțină șampanie? îl întrebă, lipindu-se de el și sărutându-l ușor pe buze.

Lolo o sărută şi îi dădu drumul din braţe.

— Bună idee. Mă duc să mai aduc.

Îi luă paharul şi se îndreptă spre masa frumos aranjată pe care, lângă frapieră, se afla paharul lui, pe jumătate gol.

Arielle se duse şi se aşeză pe o canapea mare. Îşi trase picioarele sub ea şi rămase aşa, uitându-se la Lolo care umplea paharele. Căscă şi se întinse. După noaptea de dragoste fierbinte, urmase o zi lungă şi grea, dar reuşise totuşi să tragă un pui de somn în avion. Zburaseră fără nici un fel de incident iar la aeroport îi aşteptase Larry, şoferul familiei Whitman, cu Rolls Royce-ul verde închis al lui Bibi.

— Doamna şi domnul Whitman au fost nevoiţi să plece şi vă roagă să îi scuzaţi că nu au venit să vă întâmpine, explicase Larry. Vă aşteaptă la ora şase, la cocktail, şi pe urmă la cină.

Când au ajuns la vechea şi monstruoasa casă din Saratoga, Mildred, menajera, i-a întâmpinat şi condus la casa de oaspeţi, unde îi aştepta o sticlă de şampanie pusă la gheaţă. Casa de oaspeţi era plină până la refuz cu boluri şi vaze cu flori frumoase, mai ales trandafiri, iar în mijlocul mesei din sufragerie trona un platou cu fructe proaspete. Bucătăria era bine asortată cu delicatese care puteau satisface pe orice gurmand: brânzeturi fine, pateuri, icre negre, diverse preparate din carne şi, bineînţeles, apă minerală, mixere, sifon şi băutură.

Văzând toate acestea, Arielle şi-a spus că Bibi merita într-adevăr să fie legendară pentru gustul rafinat pe care îl

avea și pentru felul în care știa să-și primească oaspeții. Îi părea rău că nu-i plăcea nici Bibi și nici bătrânul Joe, dar asta nu diminua cu nimic plăcerea de a se afla aici, în Saratoga.

Sunt la numai o aruncătură de băț de Wyn. Simt deja mirosul banilor.

Lolo veni lângă ea, se aplecă și îi întinse paharul cu șampanie. Arielle zâmbi și i-l luă din mână.

— Mulțumesc, Lolo, spuse și, întinzându-și picioarele, îi făcu semn să se așeze lângă ea. Lolo se așeză și îi puse picioarele în poală.

— La ce te gândești, scumpa mea țicnită?

Arielle nu-i răspunse, ci oftă doar. Sorbi din șampanie, pe urmă puse paharul de cristal pe tăblia de marmură a măsuței de lângă ea. Se uita la Lolo zâmbind misterios. Scoase o țigaretă din pachetul de pe măsuță.

Lolo luă de pe masă bricheta de aur a lui Arielle și îi aprinse țigareta, privind-o fix în ochi. Pe urmă scoase și pentru el o țigaretă și și-o aprinse.

— Arielle, tu pui ceva la cale. Ce?

Arielle trase cu sete din țigaretă.

— A, e doar așa, o idee, răspunse Arielle, scoțând fumul pe nas.

— Ce anume? o întrebă Lolo mângâind-o pe coapse, fără a-și lua privirea de la ochii ei.

— Mă gândeam... mă gândeam că am putea să-i facem o vizită lui Wyn. Vreau să spun că suntem destul de intimi și...

Se uită la Lolo. Ochii îi sclipeau de răutate. Mâna lui Lolo se opri în aer.

— Glumești, nu? spuse, știind de fapt că Arielle vorbea cum nu se poate mai serios. Ți-am spus că am să vorbesc eu cu el, ca de la bărbat la bărbat, dar e o nebunie să mergem împreună. Nu te-ar primi în casă, și nici pe mine, dacă suntem împreună.

Pe buzele lui Arielle apăru o umbră de zâmbet.

— S-ar putea să ai dreptate, dar să știi că nu glumesc absolut deloc. Nu cred că am fost vreodată mai serioasă ca acum.

— Dar... dar la ce te... gândești? se bâlbâi Lolo. Ce plan ai? E o prostie, Arielle. Nu-ți dai seama?

— Nu, nu-mi dau. De fapt cred că s-ar putea să fie unul dintre cele mai inteligente lucruri pe care le-am făcut până acum.

Își stinse languros țigareta în scrumieră. Lolo începu să se agite.

— Arielle, ce dracu' îți trece prin minte? Știi foarte bine că Wyn nu te vrea acolo. E nebunie curată.

— Nici măcar n-o să știe că am fost acolo.

Zdrobi cu furie chiștocul, întinse brațele spre Lolo și își petrecu un picior pe după spatele lui. Lolo își puse paharul pe măsuță și își stinse țigareta. În ochi i se citea îngrijorarea. Clătină din cap și cârlionții negri îi fluturară.

— Nu știu ce să zic, Arielle.

— Vino încoace, Lolo, spuse Arielle întinzând brațele spre el și trecându-și și celălalt picior pe după mijloc.

Cu un braț îl luă de gât iar celălalt se întinse spre vintrele lui Lolo. Își strecură mâna sub slip și îl prinse de penis.

— Sărută-mă, Lolo. Sărută-mă tare.

La Apple Hill, Teddy stătea la birou cu picioarele întinse pe el. Termină de răsfoit hârtiile pe care i le lăsase Lydia și le aruncă pe birou. Respiră ușurat. Agitația ultimelor zile aproape că îl dăduse gata. Asta și atitudinea foarte controlată pe care trebuise să o aibă față de Marguerite și Jamie.

Știa că zăhărelul pe care îl flutura de obicei pe sub nasul clienților își făcuse parțial efectul, dar era conștient că era vina lui pentru lucrurile neplăcute care se întâmplaseră. *Dar cum dracu' să merg mai departe, dacă nu așa?*

Conducerea companiei de investiții, încercările de a o mulțumi pe Valerie și găsirea printre picături a câtorva ore foarte plăcute petrecute cu Tiffani – toate acestea începuseră să-și lase amprenta asupra lui. Mai avusese și câțiva investitori care din cauza instabilității pieței financiare își retrăseseră de curând banii pe care îi manevra el și fusese nevoit să facă niște jonglerii extrem de complicate, care până la urmă îi aduseseră un profit bunicel.

Acum însă totul e în regulă. Bine că am scăpat în sfârșit de cretinii ăia.

Cu toate acestea, Teddy nu era foarte mulțumit. Până acum o săptămână avusese pe mână un sfert de miliard de dolari – care pentru mulți dintre indivizii de pe Wall Street era un fleac, dar pentru el însemna o sumă frumușică de rulat – pe care îi investea în numele unui grup de clienți foarte bogați. Acum mai avea doar ceva mai puțin de cincizeci de milioane, bani încredințați lui

de cei câțiva investitori care îi rămăseseră fideli, în pofida recentelor pierderi de pe piață.

Slavă Domnului că Marguerite de la Rochelle și James de Biron au intrat tocmai acum în horă, își spuse pentru a nu știu câta oară. *Și îi mulțumesc lui Dumnezeu că Dock Winewright a terminat așa de repede cu toate actele.* El, Lydia și Dock puseseră la punct toate amănuntele. Avea acum control total asupra întregului portofoliu al lui Marguerite și asupra unei părți bune din cel al lui Jamie, așa că avea cu ce să jongleze. Adevărul e că avea nevoie de toți banii pe care putea să pună mâna, pentru a returna banii investitorilor care și-i retrăseseră din compania lui. Și acum nu mai trebuia decât să le demonstreze lui Marguerite și lui Jamie – când va veni timpul – că banii lor, pe lângă faptul că erau intacți, le aduceau și un profit substanțial, datorită geniului și măiestriei lui în afaceri.

Am să reușesc, își spuse cu convingere. *Am mai făcut-o și altădată și pot să o fac din nou. Nu-mi trebuie decât puțin noroc să fiu pe fază la momentul potrivit și... voilá! Am revenit în forță și cu profit bun. Atâta doar că va trebui să fiu foarte atent cu Marguerite și cu Jamie.*

Știa că doar în aparență pe Marguerite și pe Jamie nu îi interesau banii – ca și cum ar fi fost ceva murdar cu care nu vor să aibă de-a face – dar că, de fapt, sub exteriorul aristocratic și elegant, se ascundeau niște suflete care nu ar ezita să-l dea pe mâna autorităților dacă ar descoperi la el o greșeală cât de mică.

Teddy își aduse aminte de Valerie și de conversația pe care o avuseseră la telefon. Își spuse că ar fi bine să-i

povestească și lui Marguerite ce aflase. Era convins că aceasta era în stare să o readucă pe Valerie pe calea îndatoririi și responsabilității, folosind la nevoie frica – și mai știa și că Marguerite era aliata lui. În mod sigur va fi foarte furioasă să audă că Valerie se purtase atât de urât cu el.

Teddy deschise unul din sertarele biroului și scoase o cutiuță. O puse pe birou, o deschise și scoase din ea o punguță de plastic cu pudră albă și tubul subțire de argint. Nu se atinse nici de oglinjoară și nici de lama de brici, la care renuntase de când venise la țară. Desfăcu punguța, introduse tubul direct în pudră și trase adânc pe o nară pudra albă. Își ținu o clipă respirația, apoi trase și pe cealaltă nară. Se rezemă de spătarul scaunului și savură senzația înălțătoare pe care drogul puternic o produse aproape instantaneu.

Se uită la telefon, spunându-și că ar fi bine să o sune pe Marguerite. Apoi se răzgândi și își spuse că e mai bine să aștepte și să discute cu ea când va veni cu Jamie să semneze actele. Abia aștepta să-l vadă din nou pe Jamie pentru că, pentru el, James de Biron era o enigmă și era foarte important să ajungă să-l cunoască mai bine. Și, cu cât îl va cunoaște mai bine, cu atât mai ușor îi va fi să aibă control asupra lui.

Hopa! Teddy începu să tremure ușor, ca și cum corpul i s-ar fi trezit la viață, și își dădu seama că abia acum își făcea drogul efectul. *Am să încerc să dau de Tiffani. Poate reușim să ne întâlnim în seara asta. Dacă tot m-am certat cu Val, măcar să profit de ocazie.*

Formă numărul și aștepta. După al patrulea apel, răspunse robotul. *La dracu'.* După semnal spuse: „Bună, scumpo. Sunt Teddy. Sună-mă cum ajungi acasă. Hai să ne facem de cap în noaptea asta. Am o mulțime de jucării."

Trânti receptorul în furcă și se încruntă. *Unde mă-sa umblă? Mai întâi Val și acum Tiff. Probabil că a ieșit deja la vreo cârciumă cu țărănoii ei de prieteni. Iar eu trebuie să stau și să mă pregătesc să fac pe gazda primitoare pentru Marguerite și Jamie.* Dar mai era mult până atunci. Cel puțin câteva ore. Cum era greu de crezut că Tiffani va ajunge devreme acasă, lui Teddy îi mai rămâneau câteva ore pe care să le petreacă singur.

Își dădu deodată seama ce va face în acest timp. Râse tare și se ridică în picioare. Luă cutiuța fermecată de pe birou și o puse sub braț, râzând din ce în ce mai tare. *Mai întâi fac un duș. Pe urmă mă schimb pentru musafiri. Trebuie să arăt cât mai bine, nu? După ce pleacă, am să mănânc ceva din cele ce mi-a lăsat Hattie în bucătărie. Mi-e deja foame. Apoi mă apuc de treabă. Știu eu cum să o învăț pe Val să se teamă de Dumnezeu. Și o să-i fie învățătură de minte, de asta sunt sigur. O să le fie învățătură de minte la toți.*

Capitolul douăzeci şi unu

Pe terasa din faţa bibliotecii se afla o masă pentru două persoane. În centrul ei era un bol mic cu margarete şi alte flori de câmp, iar în fiecare capăt cupe speciale de sticlă apărau de vânt lumânările ce pâlpâiau romantic în întunericul ce se lăsase deja. Pe faţa de masă din pânză de bumbac înflorat, erau aşezate farfurii de ceramică simple, cu model floral, pahare de sticlă şi tacâmuri de argint.

Valerie îşi spuse că masa era foarte frumos aranjată şi potrivită pentru o cină în aer liber, într-o seară de vară. Cu mult bun gust şi fără nici cea mai mică urmă de formalism. *Slavă Domnului că nu arată de parcă ar fi pregătită pentru cine ştie ce odraslă de viţă nobilă sau, şi mai rău, pentru un mare bogătaş proaspăt intrat în „lumea bună".* Aprecia simplitatea mesei mai ales datorită contrastului evident în care se afla faţă de măreţia casei. Bineînţeles că nu ştiuse la ce să se aştepte, dar sperase ca cina să nu fie pe măsura acesteia măreţii.

Şi mai fusese surprinsă de ceva – nu fusese întâmpinată de Santo Ducci şi nici nu-l văzuse prin preajmă. Wyn însuşi îi deschisese uşa, îmbrăcat în pantaloni kaki şi cămaşă neagră de pânză. La fel de suprinsă fusese

și când Wyn preparase singur băutura – votcă și apă tonică pentru ea, scotch și apă pentru el – și apoi servise cina fără alt ajutor, în afară de Valerie.

Wyn îi spusese încă din bucătărie că Gerda, doamna Reinhardt, pregătise o cină foarte simplă, dar Valerie nu prea știuse la ce să se aștepte. Când a văzut însă despre ce era vorba a rămas uluită: somon rece cu sos-cremă de mărar, o salată delicioasă de cartofi, porumb dulce și homar, sparanghel în sos vinaigrette, roșii proaspăt culese din grădina proprie, presărate cu mozzarela de bizon, frunze de busuioc și câteva picături de ulei de măsline.

Wyn deschisese o sticlă de vin alb delicios, care se potrivea perfect cu mâncarea „E un Antonin Rodet Château de Rully, producția '98", spusese. „Cred că o să meargă. Nu știu încă foarte bine ce se găsește în pivnița de vinuri de aici." „E delicios", spusese Valerie după ce gustase vinul.

Și acum Valerie stătea pe terasă și sorbea din vin, bucurându-se de frumusețea nopții de vară târzie. Era singură în întuneric și îl aștepta pe Wyn, care se dusese la bucătărie să aducă desertul – înghețată de vanilie făcută în casă, cu sos de ciocolată. Se oferise să îl ajute, dar el insistase să stea liniștită și să-și facă digestia.

O briză ușoară îi flutură prin părul pe care în seara asta îl lăsase liber pe spate. Se îmbrăcase în crem: pantaloni dintr-un tercot fin de nailon, o bluză subțire de bumbac și sandale – toate cu o croială subtilă și o tentă

de eleganță discretă, cum numai Armani știe să facă. La urechi își pusese cercei mici cu briliante iar în jurul gâtului avea un colier de perle – moștenire de la bunica ei dinspre tată. Își pusese la mână ceasul ei „pentru ocazii speciale" – un ceas de aur Cartier Santos pe care îl primise cu mulți ani în urmă de la tatăl ei. Îl purta foarte rar, de teamă ca munca de fiecare zi să nu-i dăuneze.

Mai devreme, când ajunsese la Eddie și Jonathan, Valerie o găsise acolo pe Colette și toți trei o aplaudaseră când intrase în casă și se simțise foarte bine și plină de încredere în ea însăși. Mai ales după ziua infernală pe care o avusese. I se părea că telefonul lui Teddy îi lăsase un gust amar, de care nu mai putea scăpa. Acesta era și motivul pentru care făcuse efortul de a se îmbrăca cel puțin elegant și sexy.

Și a meritat efortul, își spuse Valerie, aducându-și aminte de reactia celor trei prieteni și cum o întrebaseră imediat cu ce ocazie s-a îmbrăcat așa. Când le-a spus că este invitată la cină la Stonelair, au fost nedumeriți, dar în același timp și încântați, și i-au pus o mulțime de întrebări, fără nici cea mai mică reținere – lucru neobișnuit în comunitatea în care trăiau. Valerie le-a povestit cum fusese chemată la Stonelair să vadă un cal și apoi rugată să trateze animalele de acolo și cum l-a cunoscut pe Wyn. Iar când au întrebat-o despre misterul de care se înconjurase acesta, le-a spus că era în convalescență după un grav accident de polo. Nu intrase totuși în amănunte, pentru că i se păruse că ar încălca astfel dorința de intimitate a lui Wyn.

— Dar banii? o întrebase Jonathan. Crezi că într-adevăr este un baron al drogurilor, sau vreun mare mafiot?

— Nu fi ridicol, Jonathan, se răstise Colette la el. Omul are mult prea mult bun-simț ca să fie așa ceva. Dacă n-ar fi așa, nu ar fi cumpărat Stonelair și, în orice caz, nu ar fi invitat-o la cină. Nu, e clar că individul știe să aprecieze lucrurile. Cum altfel ar putea fi interesat de Val?

Remarca lui Colette îi făcuse pe toți să râdă, dar Valerie fusese nevoită să recunoască faptul că nu știa absolut nimic despre sursa bogăției lui Wyn.

— Nu știu decât că se pare că a trăit pe picior mare în Palm Beach.

— Ați văzut?! exclamase încântată Colette. Asta demonstrează că am dreptate. Dacă ar fi într-adevăr un gangster, nu ar fi jucat polo în Palm Beach. Val, scumpo, îți aduci aminte de discuția pe care am avut-o în legătură cu viitorul tău? Când am vorbit despre Teddy și despre bărbați, în general?

— Sigur că îmi aduc aminte, Colette, răspunsese Valerie, știind deja ce va urma.

— Am impresia că văd o mică îmbujorare pe obrajii ăștia frumoși, spusese Colette, zâmbind și uitându-se cu subînțeles la Valerie.

Valerie se înroșise, zâmbise și ea și nu spusese nimic. Era de acord cu cele spuse de Colette.

Când coborâse din mașină la Stonelair, Wyn îi deschisese ușa, fără ca ea să fi sunat.

— Măi să fie! exclamase admirativ. Mai să nu te recunosc fără halatul ăla mânjit cu sânge.

— Și dumneata ești aproape de nerecunoscut.

— Adică cum? o întrebase nedumerit.

— Zâmbești. Nu știam că ții și zâmbete în șifonier.

— *Touché, madame,* spusese Wyn și se înclinase în fața ei.

Ținuse ușa deschisă, ca Valerie să poată intra, apoi o condusese în bibliotecă, unde cei patru câini și Mina, pisica, o întâmpinară bucuroși.

Mai târziu, în timp ce mâncau, Wyn îi făcuse din nou complimente, mai direct și mai sincer, cu toate că le dăduse o notă de glumă și tachinare.

— Arăți într-adevăr foarte bine în seara asta. Mai ales dacă ținem cont de cum arăți de obicei, când vii aici.

— Dacă e vorba de un compliment, îți mulțumesc și ți-l întorc. Arăți mult mai bine fără nasul ăla mare și bandajul de pe ochi. Aproape uman, aș zice.

— *Aproape* uman?

— Ei, poate că am exagerat un pic, dar am impresia că detectez totuși o ușoară asemănare cu o ființă umană. Oricum, petecul de pe ochi arată mult mai bine decât bandajul ăla imens. Și fața arată mai bine. Se vindecă frumos.

Acum, când reflecta la toate câte se întâmplaseră în cele câteva ore în care se aflase în compania lui Wyn, Valerie nu se putu abține să nu zâmbească.

— Aș da oricât să aflu la ce te gândești, spuse Wyn, care apăruse din spatele ei, cu o tavă în mâini.

— Ești cam curios. Cât dai?

— Ești o femeie scumpă. Ce-ai zice de un sfert de dolar?

— De acord. Dar să știi că de fapt nu mă gândeam la nimic important. Doar la cât de frumos e afară în seara asta. Mă simt foarte bine.

— Nu te așteptai, nu?

— Nu, nu e asta. Cred că nici nu știu sigur la ce mă așteptam, dar mi-am dat seama că nu-mi aduc aminte când m-am simțit ultima dată așa de bine.

— Adevărat? o întrebă Wyn, care tocmai îi punea o farfurioară în față.

— Da. Aproape că uitasem cum e să te simți bine, fără alte complicații.

Wyn se așeză la masă și se uită în ochii ei.

— Și eu la fel. Mă simt de parcă aș fi fost eliberat dintr-o închisoare. Din mai multe puncte de vedere. Nu e vorba doar de faptul că acum știi de accidentul meu și de răni. E vorba de mult mai mult.

Valerie simți cum inima începe să-i bată foarte repede și că roșește.

— Cred că înțeleg ce vrei să spui.

Wyn se întinse peste masă, o luă de mână și i-o strânse ușor. Valerie tresări, ca și cum prin corp i-ar fi trecut un curent electric.

— Hai să mâncăm înghețata până nu se topește, spuse Wyn și îi dădu drumul la mână.

— Arată tare bunuță.

— E făcută de Gerda. Are o mașină electrică specială. Și ciocolata tot de ea e făcută.

— E fantastică, spuse Valerie, scoțând linguriță din gură și plescăind încântată.

— Mă bucur să văd că ai poftă de mâncare. Îmi plac femeile care au poftă de mâncare.

— Poate, dar nu cred că ți-ar plăcea să vezi și rezultatele, peste ani, la o femeie care mănâncă așa cum mănânc eu.

— S-ar putea să ai dreptate, dar mie tot îmi place să te văd mâncând. Fosta mea, mai bine zis aproape fosta mea soție, abia ciugulea din mâncare – ca o vrăbiuță. Și asta numai câteodată, când uita de dietă și vroia să se simtă bine.

— Genul obsedat de cura de slăbire?

— Da. Procentajul de calorii era principalul ei subiect de discuție. O jumătate de kilogram în plus sau în minus însemna o adevărată criză de nervi. Dar, dacă stau să mă gândesc bine, subiectul numărul unu erau chirurgii plasticieni. Cine face cei mai frumoși sâni, cine cea mai bună operație de liposucție, cine... Cred că îți imaginezi. Era tare nebună. Nebună de tot.

Valerie ezită să spună ceva. Fostele soții sunt întotdeauna un subiect de discuție periculos și, cu toate că era foarte curioasă să afle mai multe, se gândi că nu era o parte din viața lui Wyn în care să-și bage ea nasul. Se părea însă că el dorea să discute despre acest subiect. De fapt, chiar el îl adusese în discuție.

— Cum arată? îl întrebă. Știu că nu e cu adevărat nebună, altfel nu te-ai fi însurat cu ea. Vreau să spun că nu e nebună clinic, ci doar se poartă nebunește, ceea ce cred că uneori nu e ceva rău.

— Întotdeauna a fost puțin cam nebună. Nebună de-a binelea uneori, dar la modul plăcut. Pe urmă însă a

devenit mult prea nebună pentru gustul meu. Provine dintr-o familie din West Palm Beach, nu prea avută. Nu erau chiar săraci, dar nu-şi putea permite vreun lux. E foarte frumoasă şi sexy şi al naibii de isteaţă şi şi-a dat repede seama ce îi poate oferi Palm Beach, în comparaţie cu West Palm Beach.

— Ţintea să ajungă sus, nu?

— Da. Aproape vindicativ. Şi, de fapt, am apreciat acest lucru. Nu e nimic rău în a dori să trăieşti mai bine, nu?

— Absolut deloc.

— Ei, până la urmă a obţinut un post de secretară în Palm Beach, a întâlnit un tip bătrân şi bogat care avea un apartament acolo şi a sfârşit prin a se mărita cu el. Doi ani mai târziu, tipul a făcut atac de cord şi ea a moştenit aproape tot ce avea.

— Şi în momentul ăsta apari dumneata.

— Da, cam pe atunci. Cum avea ceva bani, Arielle a început să iasă cu diverşi bărbaţi, majoritatea divorţaţi şi bogaţi. Pe urmă a început să doneze bani pentru acţiuni de binefacere şi să dea petreceri acasă la ea, să iasă noaptea prin cluburi şi chestii din astea. Şi eu făceam cam la fel. Ştii cum e – dorit de femei, comportament sălbatic, trecând din braţele unei femei în ale alteia, aruncând cu bani în stânga şi-n dreapta. În sfârşit, la o petrecere nişte prieteni de-ai mei mi-au prezentat-o pe Arielle şi mi-a plăcut imediat de ea. Nu doar pentru că era frumoasă. Dar avea spiritul liber şi contrasta puternic cu restul femeilor din Palm Beach – artificiale şi pline

de prejudecăți. Era o renegată, o adiere de aer proaspăt, în atmosfera îmbâcsită de acolo. De fapt, când am cunoscut-o am aflat că nu mai avea aproape nimic din ce-i lăsase sărmanul Sydney Goodman.

— Și ce avea de gând să facă?

— Habar n-avea. Mi-a spus că e convinsă că va apărea ceva. Și, chiar dacă nu apărea, nu-i era frică. Adevărul e că nu se temea de nimic. Cel puțin pe atunci.

— Curajoasă femeie, spuse Valerie. Majoritatea femeilor simt nevoia să se afle permanent în siguranță. Cred că aproape toată lumea vrea asta. Să aibă bani și un partener.

— Da. Și faptul că era atât de diferită de restul oamenilor pe care îi cunoșteam a fost fără îndoială una din calitățile pe care le-am apreciat la ea. Dar, după câțiva ani de căsnicie, lucrurile au început să se schimbe.

— Dispreț datorat intimității? Sau crezi că sunt prea curioasă?

— Deloc. Arielle s-a obișnuit cu luxul adevărat, dacă înțelegi ce vreau să spun. Îmi plăcea să o răsfăț, însă după un timp, indiferent ce îi ofeream nu mai era de ajuns.

— Materialistă fata, nu?

— Și asta, dar și răzbunătoare. Pe lângă asta, cred că, în timp ce eu jucam polo sau mă ocupam de afaceri, a început să se plictisească și s-a înhăitat cu un grup care bătea barurile și se droga. A încetat să mai participe la acțiuni de caritate și își petrecea tot timpul cu ei. Și zău că erau de un dezmăț demențial. Marea majori-

tate erau niște scursori din Europa, plini de bani și bineînțeles că erau însoțiți permanent de cei care trăiau pe spinarea lor.

— Probabil că nu a știut cum să-și umple timpul liber. După câte spui, nu era nimic care să o intereseze și se plictisea.

— Cred că da. În primul an de mariaj, a călătorit mult cu mine, în turnee de polo și chiar în călătorii de afaceri. Întâlnea oameni noi, mergea la petreceri grandioase și ieșea mult în lume. Știam că atunci când era vorba de afaceri se plictisea, așa că nu o luam întotdeauna cu mine. A te uita la mine, vechi sau nou, și la echipament minier nu înseamnă pentru toată lumea a te distra. De obicei treaba asta implică multă murdărie și mirosuri neplăcute. Dar, după o astfel de călătorie, mergeam peste tot împreună. Mai târziu însă nu o mai interesam deloc. Din nici un punct de vedere.

— Și încă te simți jignit, nu-i așa? întrebă Valerie după un timp. Mă refer la faptul că nu a mai interesat-o nici viața pe care o duceai... și nici tu.

— Trebuie să recunosc că așa e, doamnă doctor. Începuse să se depărteze de mine cu mult timp înainte de accident. Iar după accident nu a vrut să mai știe de mine și asta nu m-a ajutat deloc. Absolut deloc.

— Înțeleg, spuse Valerie.

Era clar că Arielle, care oricum nu mai avea nimic din afecțiunea pe care o avusese la început pentru Wyn, nu putea în nici un caz să fie atrasă de el după accident. Dacă, după cum spunea Wyn, era obsedată de aspec-

tul exterior, atunci a face dragoste cu el, așa plin de cicatrice cum era, ar fi fost de neconceput.

— Vrei un pic de coniac? o întrebă Wyn, întrerupându-i gândurile.

— Doar o picătură. Nu uita că trebuie să plec acasă cu mașina.

— Nu am uitat, dar mă gândeam că poate aș putea să te îmbăt zdravăn, să te țin aici tot weekendul și să profit de tine.

— Sunt de gardă la clinică, așa că las-o pe altă dată.

Râseră amândoi.

— Vrei să bem coniacul în bibliotecă? Câinii au fost așa de cuminți toată seara. Nu ne-au deranjat deloc. Cred că merită să-i răsplătim, ținându-le companie.

— E foarte bine.

Wyn se ridică, ocoli masa și veni în spatele lui Valerie. Îi ținu scaunul când se ridică, apoi o luă ușor de talie și o conduse în bibliotecă. Când intrară, câinii săriră în picioare și se repeziră bucuroși spre ei. Wyn se duse la bar și turnă puțin coniac în două pahare; Valerie mângâie pe rând cei patru câini, încercând să fie cât se poate de imparțială cu ei. Mulțumiți de atenția primită, câinii se întoarseră și se așezară fiecare la locul lui preferat.

— Dumnezeule! Sunt mai rău ca mâțele, spuse Valerie.

— Cu dumneata. Dar nu cu toată lumea.

Îi întinse paharul și îi arătă lui Valerie o canapea mare, îmbrăcată în piele.

— Stai puțin. Dacă stau mai bine să mă gândesc, nu cred că e foarte practic să te așezi acolo. Ai să te umpli de păr de câine.

— E ridicol, Wyn. Uiți că stau toată ziua numai printre câini.

— Cum vrei.

Valerie se așeză pe canapea. Wyn se așeză și el, lăsând suficient spațiu între ei. Își scoase pantofii și își urcă picioarele pe măsuța din fața lor.

— Te rog să te simți ca acasă, îi spuse lui Valerie.

— Mă simt ca acasă.

— Dar nu te descalți?

— Ba da, spuse Valerie și își scoase sandalele.

Își puse și ea picioarele pe masă.

— Ei, acum chiar că mă simt ca acasă.

— Știam eu. Pot să pun pariu că mama și tatăl dumitale nu te prea puteau ține încălțată când erai mică.

— Așa e, spuse râzând Valerie. Și cred că nu m-am schimbat prea mult de atunci.

— Noroc, spuse Wyn, ridicând paharul.

— Noroc, repetă Valerie.

Ciocniră paharele privindu-se în ochi.

— E o începere frumoasă, spuse Valerie, dezlipindu-și privirea de a lui și uitându-se în jurul ei.

— Pot să spun că practic aici locuiesc. Ca și câinii, după cum ai observat desigur. Aici mănânc, aici citesc, de aici dau telefoane și tot aici lucrez pe computer.

Îi arătă laptopul de pe anticul *bureau plat* franțuzesc.

— Ce lucrezi?

— În cea mai mare parte, probleme legate de minerit. Urmăresc producția, vânzările, chestii de genul ăsta. Și, bineînțeles, trimit permanent e-mailuri prin care dau diverse dispoziții.

— Lucrezi deci în domeniul mineritului.

— Da. Bunicul meu a deschis minele și le-a lăsat moștenire tatălui meu. Când acesta a murit, am preluat eu afacerile și le-am extins în domenii înrudite. De exemplu, în industria chimică. Oricum lucrasem la mine de când aveam cincisprezece ani, așa că nu eram novice în domeniu.

— Și mama dumitale? Trăiește?

— Nu. A mai trăit doar vreo doi ani după moartea tatălui meu. Se simțea foarte singură fără el. Știi, fuseseră o adevărată echipă. Așa că, după ce el a murit, nu i-a mai păsat de viață.

— Îmi pare rău.

— Nu-i nimic. Au trecut ceva ani de atunci.

— Așa că ai rămas să ai grijă singur de toate?

— Da. În ultimii ani am reușit să fac aproape totul de acasă, dar de patru-cinci ori pe an plec în vest pentru câteva zile. Pentru cei noi e bine ca șeful să apară din când în când și o inspecție atentă făcută de acesta ține lucrurile sub control.

— Pun pariu că ești un șef sever.

— Sunt. Dar sunt și corect și îmi recompensez lucrătorii în funcție de rezultate. Ei știu foarte bine că nu e nici un loc de muncă acolo prin care să nu fi trecut și eu și că deci nu sunt doar un bogătaș care trăiește de pe

urma muncii lor. Cu câțiva dintre ei am lucrat în echipă. Ei, dar cred că am vorbit destul despre mine. Dumneata?

— Eu ce?

— Pun pariu că după petrecerea de absolvire ai fost trimisă la un colegiu de elită și tăticu' ți-a aranjat un loc de muncă bun.

Pe Valerie o pufni râsul și era gata-gata să-și verse paharul cu coniac.

— Ce e de râs? o întrebă Wyn.

— Presupui cam multe.

— Dar nu sunt departe de adevăr, nu?

— Și da și nu. Am avut un bal de absolvire acasă. Aici ai avut dreptate. Atâta doar că nu am participat cu adevărat la el. Și am purtat o rochie de împrumut.

— Adică ai făcut exact ce au vrut mămica și tăticu'.

— Exact. A fost mai ușor decât să mă cert cu ei. Iar în ceea ce privește școala, am făcut singură facultatea. La Cornell.

— Glumești, spuse uimit Wyn.

— Nu. Am lucrat într-o librărie, am fost chelneriță, am plimbat câini, am avut grijă de case când proprietarii erau plecați și am făcut tot felul de alte lucruri. Și am împrumutat bani. Mulți bani. Împrumuturi de student. Pe care încă le mai returnez. Uneori cred că am să am toată viața datorii.

Râseră amândoi.

— Cred că m-am înșelat. Părinții tăi ți-au organizat o petrecere de absolvire acasă, dar nu ți-au dat bani pentru facultate?

— Nu. Mama a insistat să merg la un pension în Elveția, sau să fac literele la un colegiu bun de aici. Dar n-am vrut eu. Vroiam să mă fac medic veterinar. Așa că a spus să-mi plătesc singură.

— Glumești?

— Absolut deloc. Dar cred că nu era convinsă că am să plec de capul meu. Iar când am plecat totuși, se aștepta să mă întorc rapid acasă.

— Bravo! Asta înseamnă să ai curaj.

— Nu știam decât că asta doream să fac, spuse Valerie ridicând din umeri. Și că o voi face indiferent de greutăți sau de urmări.

— Și acum? Ce cred părinții dumitale acum?

— Tata a murit înainte să plec la facultate. Iar mama... mamei tot nu-i place. Are ideea asta învechită că ar trebui să mă mărit cu cineva din același plan social și să duc o viață de huzur. Știi ce vreau să spun. O viață ca a doamnelor din New York, cu prânzuri în oraș și acțiuni de binefacere. Cum a trăit ea până a murit tata.

— Te-ai ofili și ai muri în atmosfera aia.

— Știu. Dar încearcă să o convingi pe mama de asta.

— Mie mi se pare că ar trebui să fie foarte mândră de dumneata. Eu aș fi. De fapt chiar *sunt*.

— De ce?

— Pentru că te-am văzut lucrând și cred că ești un medic veterinar de primă mână. Și o persoană de primă mână.

— Mulțumesc. Apreciez ceea ce spui, zise Valerie roșind.

— Ei, și acum povestește-mi despre norocosul cu care ești logodită.

— Ce...? întrebă uluită Valerie, dar nu își termină întrebarea.

Încet, parcă fără prea multă tragere de inimă, silueta din umbră își luă binoclul de la ochi și îl lăsă să atârne liber de cureaua trecută pe după umăr. Se frecă la ochi. Se simțea încă aproape hiptonizată de ceea ce văzuse. Parcă privise la un ritual interzis sau la o casetă pornografică. Nu că ar fi văzut ceva deocheat. Nu. Se comportaseră exemplar, dar așa se simțea ea.

Asta înseamnă să pătrunzi în intimitatea cuiva. Îți dă un sentiment ciudat. La ei acasă, fără ca ei să bănuiască ceva. E ceva. Ceva care îți face greață. Urmărite așa, chiar și cele mai banale activități pot deveni fascinante, își spuse intrusul.

Dar asta nu era totul. Nu. Urmărirea lui avea un scop, un scop foarte important. De fapt, când i-a văzut împreună, intrusul și-a dat seama că situația era mult mai periculoasă decât calculase el.

Felul în care discutaseră la masă, relaxați și bine dispuși. Doar câteva momente în care se priviseră mai serios. Cum îi ținuse el scaunul când se așezase la masă și când se ridicase. Cum o luase de mână în timpul mesei și apoi de talie când intraseră în casă. Toate erau adevărate semnale de alarmă.

Și acum stăteau comod pe canapea, cu picioarele goale pe masă – ca și cum ar fi fost amanți. Și trupurile

care aproape li se atingeau în timp ce vorbeau și tot vorbeau.

Oare despre ce vorbesc? Își povestesc probabil totul despre viața trecută și prezentă – toate tâmpeniile alea despre de unde sunt și ce sunt – înainte să ajungă în pat. Destul ca să te facă să-ți vină să verși!

Intrusul scuipă ca și cum ar fi avut ceva scârbos în gură și se uită la ceasul fosforescent de la mână. Văzu că era unsprezece si ceva. Era târziu și mai avea de lucru. Se apropia ora la care trebuia să intre în acțiune.

— De... de unde știi de logodnă? reuși cu greu Valerie să întrebe, în timp ce prin minte îi treceau o mie de gânduri.

— De la nimeni, răspunse Wyn, uitându-se cu superioritate la ea.

— Cum adică de la nimeni? Cum ai fi putut altfel să știi?

— E foarte simplu.

Al naibii mai e. Mă pune pe jar și se amuză.

— Dacă e așa de simplu, atunci spune-mi.

— Îți amintești de prima dată când ai venit aici?

— Bineînțeles că da. Storm Warning avea colici. De ce?

— Te-am văzut în seara aceea. Te-am urmărit în grajd. Din întuneric, ca să nu poți să mă vezi.

— Am înțeles, spuse Valerie, aducându-și aminte de senzația că cineva se uită la ea, pe care o avusese în timp ce consulta calul.

— Și am văzut că purtai un inel cu un ditamai pietroiul. Efectiv lumina toată boxa, când cădea lumina felinarului pe el. Și mi s-a părut că arăta exact ca un inel de logodnă.

Valerie înghiți în sec. Era adevărat. Era vorba exact de seara în care acceptase inelul lui Teddy și îl avea pe deget când a venit aici, să vadă calul. Era prea recent, ca să-și fi adus aminte să-l scoată de pe deget – cum făcea de obicei – înainte de a-l consulta pe Storm Warning.

— Recunosc toate acuzațiile, spuse zâmbind spășit.

— Deci ești logodită, spuse Wyn și pe față i se putea citi dezamăgirea.

— S-ar putea spune și așa.

— Adică? Poate că ești sau poate că nu? Nu înțeleg.

Valerie se întrebă dacă i se pare ei, sau dacă într-adevăr detectase o ușoară urmă de speranță în întrebarea lui Wyn. Își ridică privirea în tavan și înălță din umeri.

— Păi... cum să încep?

— Se zice că e bine să începi cu începutul, spuse Wyn și o luă de mână.

Valerie se uită la mâinile lor și își spuse că arătau normal și... minunat. Apoi se uită la el.

— Am ieșit foarte mult timp cu același tip. Încă din liceu. Toată lumea se aștepta ca, mai devreme sau mai târziu, să ne căsătorim. La fel gândeam și eu. Și, ca să scurtez povestea, mi-a dat inelul acela. Chiar în seara în care am venit aici să-l văd pe Storm Warning.

— Dar nu te-am mai văzut purtându-l de atunci, spuse Wyn, privind-o drept în ochi.

— Ai un simț al observației ieșit din comun.

— Pentru că mă interesează.

Văzând că Valerie nu mai spune nimic, o îndemnă cu o altă întrebare.

— Și mai ești logodită, sau nu? Mie nu mi se pare că te porți ca o femeie logodită.

— Cred că s-ar putea spune că, oficial, sunt încă logodită.

— Oficial?

Valerie dădu din cap.

— Cu alte cuvinte, nu te-ai...

— Cu alte cuvinte, încă nu i-am spus că nu vreau să mă mărit cu el.

— Aha! Devine interesant. Și când ai de gând să-i spui?

— Nu știu. E... e așa de dificil să-i spun și eu sunt lașă și tot amân. Dar știu că, mai devreme sau mai târziu, tot va trebui să-i spun.

— Spune-i cât mai repede.

— Ce spui? întrebă Valerie, făcând ochii mari.

— Ai auzit foarte bine. Și cred că știi ce vreau să spun.

Valerie nu știa cum să-i spună că înțelege foarte bine ce vrea să spună.

— Vreau să fii liberă. Pentru mine.

Valerie tresări ca electrocutată. Inima începu să-i bată cu putere și urechile îi țiuiau. Simțea că nu poate

să respire, cu atât mai puțin să vorbească. Era momentul adevărului.

E îndrăgostit de mine. Și eu de el.

Înainte ca Valerie să-și poată veni în fire și să spună ceva, Wyn Conrad o trase lângă el. Se lăsă moale și fericită în brațele lui, ca atunci când te simți legănată de un tren care te duce acasă. O sărută și Valerie simți cum un fior plăcut îi străbate tot corpul. Își trecu mâinile prin părul lui moale și atinse ușor bandajul aspru de tifon care acoperea o parte din el.

Nu-mi vine să cred că există cineva pe lumea asta care să se teamă de bărbatul acesta. Când mă gândesc câte zvonuri oribile a creat pe aici. Nu am mai auzit niciodată așa ceva. Și nu-mi vine să cred că e îndrăgostit de mine.

Îl sărută cu patimă, uitând de toate și toți, abandonându-se momentului. Era o clipă de viață de neuitat, petrecută pe un tărâm magic.

Când în sfârșit îi dădu drumul, Wyn se trase puțin înapoi și îi zâmbi, în timp ce ochii îi căutau privirea, să vadă ce gândește și ce simte. Valerie îi zâmbi fără nici cea mai mică urmă de ezitare, apoi îi șopti:

— E clar că trebuie să-i spun cât mai curând.

Capitolul douăzeci şi doi

Valerie se răsuci în aşternut şi se uită la ceasul de pe noptieră. *Şase şi jumătate! Ce Dumnezeu?* Telefonul suna enervant de tare şi până acum se străduise din răsputeri să nu răspundă. Pe urmă, brusc, îşi aduse aminte că era de gardă şi întinse repede mâna şi luă receptorul.

— Alo? spuse, încercând să-şi dreagă vocea somnoroasă.

— Valerie?

Vocea cultivată era tăioasă, şi imperativă în acelaşi timp, şi Valerie intră în panică.

— Mama? Ce... Ce e? Ce s-a întâmplat?

— Ce să se întâmple? Nimic. Cel puţin, nu cu mine.

— A, păi e aşa de devreme... Mă gândeam că poate... Nu ştiu la ce m-am gândit. De obicei nu suni aşa devreme, mai ales în weekend.

— Vreau să vii la mine să luăm micul dejun.

Era un ordin, nu o invitaţie.

— Micul dejun? Dar... am o mulţime de treabă în casă şi...

— Micul dejun va fi servit fix la ora nouă, o întrerupse Marguerite. Şi vreau să fii aici. Avem de discutat anumite lucruri. După cum ştii, vărul Jamie e aici şi nu ai făcut nici cel mai mic efort să-l vezi.

— Dar nu l-am evitat absolut deloc. Chiar mă gândisem să-l invit la mine. Sau să vin eu acolo. Știi foarte bine că am multă treabă la clinică, mamă. Din cauza asta nu am putut să-l văd până acum.

— Nu, chiar că nu ai putut, spuse Marguerite. Pentru familia ta nu ai niciodată timp, nu-i așa? Cu atât mai mult e foarte potrivită dimineața asta. Suntem în weekend și nu te duci la serviciu, așa că putem lua micul dejun împreună.

— Dar sunt de gardă la telefon, așa că...

— Dă-o naibii de clinică! exclamă enervată Marguerite. Cred că poți rupe puțin timp, ca să iei micul dejun cu mama și cu vărul Jamie. Câinele care se va îmbolnăvi va trebuie să mai aștepte! La ora nouă!

Înainte ca Valerie să poată spune ceva, Marguerite trânti telefonul în furcă. Valerie se uită o clipă la receptorul din mână, apoi îl puse jos. Oftă, întrebându-se ce Dumnezeu se întâmplase. Pe urmă, brusc, izbucni în hohote de râs.

Elvis, care stătea întins pe jos la piciorul patului, începu să dea furios din coadă, incitat de râsul stăpânei lui. Valerie se uită amuzată la el. Simțea cum râsul o descătușează și o înveselește.

— Ei, Elvis. Nu am s-o las pe mama să mă necăjească astăzi. De fapt, nimic nu mă poate necăji astăzi.

Se cuprinse cu brațele, fermecată încă de seara trecută. Și de Wyn Conrad. Elvis dădea în continuare din coadă și se uita la ea, cu o față pe care lui Valerie i se păru că deslușește un zâmbet.

Se dădu jos din pat, se ridică în vârful picioarelor și se întinse, încercând parcă să atingă tavanul cu vârful degetelor.

— Nu, domnule Elvis. Indiferent ce se va întâmpla, nu-i voi permite lui Marguerite de la Rochelle să facă ce vrea din mine.

Intră în baie și își făcu toaleta de dimineață apoi, îmbrăcată încă în tricoul pe care îl folosea pe post de pijama și în picioarele goale, intră în bucătărie. În urma ei intră în fugă Elvis. Valerie îi umplu castronașul cu apă si alături, pe o farfurie, îi puse micul dejun – hrană uscată amestecată cu puțin ton. Măcină cafea și puse cafetiera în functiune. Când Elvis termină de mâncat, îi dădu drumul afară, apoi fugi din nou în baie. Făcu un duș rapid, după care, înfășurată într-un halat de baie, își turnă cafeaua și iesi cu cana în mână pe terasă.

Se părea că va fi o dimineață senină și Valerie regretă că nu putea să si-o petreacă în grădină, aranjând câte ceva pe ici pe colo. În timp ce își bea cafeaua, se gândea ce bine ar fi dacă ar vedea-o pe Colette apărând în vârful picioarelor, cu Hayden în buzunar, și ar putea sta puțin de vorbă. De-abia aștepta să-i povestească ce se întâmplase aseară, dar, din păcate, trebuia să o lase pe altădată. Întoarse capul și se uită la ceasul de perete din bucătărie. Se făcuse aproape opt. Își spuse că ar face bine să se pregătească să facă fată micului dejun pe care trebuia să-l ia cu mama sa și cu Jamie.

Valerie se întoarse în baie si se fardă ușor. Sublinie pleoapele cu o linie subțire de dermatograf, aplică un pic

de rimel pe gene şi un strop de fard pe obraji, iar pentru buze folosi un ruj discret, care ştia că se potriveşte foarte bine cu părul ei blond şi ochii verzi. Pe urmă îşi perie părul şi îl lăsă liber pe umeri. Când termină, se dădu puţin înapoi şi se examină în oglindă.

Nu e rău deloc, îşi spuse, cu toate că ştia că, indiferent ce ar face, mama sa tot nemulţumită va fi. *Da, mama reuşeşte întotdeauna să găsească ceva nelalocul lui şi să mă anunţe că a observat.* Zâmbi complice imaginii din oglindă. *Ei, Marguerite, în dimineaţa asta critica ta nu-şi va atinge ţinta. Pentru că nimic, dar absolut nimic, nu va putea să-mi strice ziua.* Îşi aduse aminte de parfum şi se dădu cu un strop de Femme.

Intră în fugă în dormitor, aruncându-si din mers halatul de baie, îşi puse repede chiloţii şi sutienul şi începu să cotrobăie prin şifonier. *Unde o fi bluza de mătase verde?* Îi plăcea pentru că se asorta bine cu ochii ei. Crezând că poate a împăturit-o şi a pus-o în vreun sertar, trase toate sertarele comodei. Nu o găsi. Scotoci încă o dată prin şifonier. Nu era acolo. *Atunci găseşte naibii altceva să pui pe tine,* îşi spuse şi alese o bluză bleumarin, tot de mătase, şi se îmbrăcă repede cu ea. Îşi trase pe ea o pereche de pantaloni crem, asemănători cu cei pe care îi purtase în seara dinainte si îşi puse aceleaşi sandale. Se întoarse în bucătărie şi îşi luă geanta. *Gata. A, mai e şi Elvis.*

Ieşi pe verandă şi îl strigă şi Elvis apăru de undeva de pe lângă piscină. Valerie îi deschise uşa şi câinele intră în casă.

— Uite cum stă treaba, Elvis. Eu plec la mama, dar pe tine te las acasă. Îmi pare rău, dar e mai bine așa, și pentru tine și pentru mama.

Valerie lăsă ușa de la bucătărie deschisă, ca Elvis să poată ieși, dar o încuie pe cea de la verandă. În felul acesta Elvis putea să facă ce si când vrea – să stea în casă sau să iasă pe verandă. Se uită cu drag la grădină, apoi se îndreptă spre ușa din față. *Chiar dacă nu vreau deloc să mă duc, am să fiu tot timpul cu zâmbetul pe buze.*

Douăzeci de minute mai târziu, Valerie oprea mașina în parcarea din spatele casei mamei sale. Simțea că se înăbușă.

Jaguarul argintiu al lui Teddy era parcat acolo!

Nu se poate! De ce nu mi-a spus mama nimic? Si ce caută Teddy aici, asa devreme? Dar nu era nevoie să fii un Einstein ca să stii de ce era acolo. Marguerite era cea care îl invitase și cel mai probabil aranjase această întâlnire la micul dejun *după ce* avusese cu Teddy o mică discuție, aseară, despre faptul că Valerie nu acceptase să-și schimbe planurile și să petreacă weekendul cu el. Era ceva obișnuit la Teddy, să o sune pe mama ei de îndată ce apărea vreo problemă.

Are nevoie de ajutorul ei ca să mă țină în frâu, își spuse Valerie. Ei bine, „dragilor", de data asta n-o să vă meargă.

Urcă pe verandă și observă că masa fusese deja pusă. Se duse în bucătărie. Effie era aplecată deasupra

cuptorului şi scotea o tavă cu croissant. Când o auzi pe Valerie, se întoarse şi îi zâmbi cu drag.

— Mă bucur că te văd, spuse, punând tava jos.

Valerie o strânse în braţe şi o sărută.

— Îmi place cum arăţi, Effie.

— Nu e nevoie să mă flatezi, dar nici nu pot să spun că nu îmi face plăcere, spuse bătrâna.

Se uita lung la Valerie, cu ochii mijiţi.

— Hei, tu eşti cea care arată grozav. Pur şi simplu străluceşti de frumuseţe.

— Chiar crezi ce spui?

— Lasă că ştii şi tu foarte bine. Ia spune-i tu lui Effie ce e cu tine. Pentru că te cunosc foarte bine şi felul cum arăţi astăzi înseamnă că se întâmplă ceva grozav de plăcut.

— Ei, Effie, nu ştiu la ce te referi.

— Haide, se alintă Effie. Mie poţi să-mi spui, domnişorică.

Valerie se aplecă şi o sărută din nou pe obraz.

— Am să-ţi spun mai târziu, când nu o să ne deranjeze nimeni.

— Promiţi?

— Promit.

Effie radia.

— Ştiam eu! Da, da, ştiam!

— Mama unde e?

— E cu băieţii la piscină. Mă mir că nu i-ai văzut.

— La piscină?! Ce naiba fac acolo?

— Cine ştie? De când a venit vărul ăla, şuşotesc tot timpul de parcă ar pune la cale o conspiraţie. Parcă ar plănui o crimă. Şi mie nu-mi spune nimeni nimic.

Valerie se încruntă, apoi trăsăturile i se relaxară din nou.

— Probabil că nu e nimic important, Effie. Poate că discută despre vechi secrete de familie. Știi tu, lucruri care nu se spun în fața tuturor.

— Ce să-ți spun! Parcă asta ar fi ceva nou pentru mine.

Se auziră voci care se apropiau. Se întoarseră amândouă cu fața spre ușă.

— Vorbim mai târziu, spuse Valerie și se îndreptă spre ușă, să-i întâmpine.

Marguerite se uită la ea cu trăsăturile înțepenite într-o mască de amabilitate care însă nu o păcăli nici măcar o clipă pe Valerie.

— Bună dimineața, scumpo, spuse și îi întinse un obraz pentru a fi sărutat.

— Bună dimineata, spuse Valerie și sărută obrazul întins către ea. A, Jamie! Mă bucur să te văd.

Jamie o luă în brațe și o sărută pe obraji, fără însă a-i atinge – ca în Europa.

— Arăți grozav, îi spuse.

— Și tu arăți foarte bine. Se vede că te antrenezi mult. Cred că îți prieste soarele din sudul Franței.

Valerie simți brațul lui Teddy care o lua de umeri.

— Bună dimineața, spuse și o sărută pe obraz.

— Bună dimineața, Teddy, spuse Valerie, fără să-l privească.

Effie ieși din bucătărie cu o tavă încărcată – o cafetiera aburindă, înconjurată de coșulețe și platouri cu mâncare.

— A, văd că Effie e gata, exclamă Marguerite. Hai să ne așezăm.

Jamie îi ținu scaunul și Marguerite se așeză în capul mesei. Teddy ținu scaunul pentru Valerie. Cu tot curajul pe care și-l făcuse înainte de a veni, acum o cuprinsese o usoară teamă.

Effie puse mâncarea pe masă – jumări de ouă cu șunculiță și cârnăciori, biscuiți și cornuri calde, fructe și condimente. După aceea turnă cafeaua în cești. Marguerite își puse în farfurie, pe urmă trecu platoul celorlalți. Toți mâncau cu poftă.

— E bun, spuse entuziasmată Valerie. N-am mai mâncat de mult un mic dejun pregătit de Effie.

— Ai putea încerca să vii mai des, scumpo, spuse Marguerite și se uită cu subînțeles la fiica sa. Știi doar că Effie pregătește micul dejun în fiecare dimineață.

— Pun pariu că la ea acasă Val are mai multă mâncare pentru Elvis decât pentru ea, spuse râzând Teddy.

Valerie simți cum se înroșește, dar nu spuse nimic. *Lasă-i să creadă ce vor. Nimeni și nimic nu mă va face să mă simt prost astăzi.*

— Marguerite a știut întotdeauna să facă totul la perfecție, intră și Jamie în vorbă. Indiferent dacă e vorba de oameni, sau de animale.

Continuară să mănânce și să discute mai ales despre grădină și piscină, pe care Valerie constată că, din cine știe ce motiv neștiut de ea, mama sa o renovase. Cu toate că era curioasă, nu întrebă nimic și contribuia foarte puțin la discuție, hotărâtă să termine și să plece

cât mai repede. Cu toate acestea, la un moment dat deveni ea însăși centrul atenției.

— Val, scumpo. Sunt foarte încântată că ai putut să vii, începu Marguerite pe un ton condescendent. Consider că e momentul să vorbim despre căsătoria voastră. Am discutat pe îndelete problema cu Teddy și cu vărul Jamie, și toți trei am căzut de acord că trebuie să aibă loc cât mai repede posibil. Tu nu vei avea absolut nimic de făcut. Ne vom ocupa noi de tot ce trebuie.

Lui Valerie nu-i venea să creadă că aude asa ceva. Și totuși știa că auzul nu o înșală. Și mai știa și că mama ei vorbea foarte, foarte serios. Era cât pe ce să o întrerupă pe mama sa de câteva ori, dar s-a abținut, hotărâtă să asculte până la capăt.

— După cum îți dai bine seama, continuă Marguerite, tu și Teddy sunteți împreună de câtiva ani, asa că am hotărât că e timpul ca această legătură să fie oficializată. Sunt convinsă că și tatăl tău ar fi fost de acord, dacă ar fi trăit. Nici eu, și nici el, nu am fost de acord ca tinerii să stea împreună înainte de căsătorie, dar am avut permanent convingerea că, până la urmă, tu și Teddy vă veți căsători.

Se uită la Valerie, așteptând un răspuns. Era contrariată de tăcerea aproape permanentă a fiicei sale, în dimineața aceasta.

— Am înțeles, spuse într-un sfârșit Valerie, pe un ton neutru și sorbi din ceașca de cafea.

— A, bine. Mă bucur că m-ai înțeles. De asemenea, am hotărât că nu e necesar să ne gândim la o nuntă fas-

tuoasă, nici la biserică, nici acasă. Asta ar însemna timp și bani cheltuiți inutil, mai ales că voi sunteți amândoi atât de ocupați. Ne putem dispensa de așa ceva, nu ești de acord?

— Absolut, spuse Valerie.

— Vai, dar e minunat, exclamă Marguerite, bătând din palme. Vom avea o ceremonie intimă, în familie, cât mai curând posibil. Effie o să pregătească un prânz frumos, mai deosebit, ca pentru o nuntă. Ce noroc că și vărul Jamie e aici, să poată participa si el. Te poate duce el la altar, nu?

Valerie își dădu seama că, dacă mai stătea să asculte la ce spunea mama ei, va exploda. Zeci de răspunsuri vulgare îi stăteau pe limbă, dar se abținu. Dacă la început toate planurile astea pe care cei trei le făcuseră pe seama ei o jigniseră, acum se simțea de-a dreptul insultată.

Dar cine sau ce cred ei că sunt eu? Un pion într-o partidă de șah pe care o joacă ei? Am fost întotdeauna atât de... de supusă în fața lor, încât au ajuns să creadă că mă pot forța să mă mărit când și cum vor ei?

Cu ochii ei verzi și scânteietori și un zâmbet pe buze, Marguerite se uita le ea, așteptând răspunsul prevăzut. Valerie observă cum, după câteva momente, începe să bată nerăbdătoare în masă cu vârfurile degetelor. Apoi își dădu seama că și Jamie și Teddy se uitau la ea la fel de nerăbdători.

Amândoi blonzi și amândoi răi. Parcă ar fi gemeni. Numai că Jamie e puțin mai solid și mai scund.

În sfârșit, își puse jos ceașca de cafea și trase adânc aer în piept. Se uită drept în ochii mamei sale.

— N-o să fie nici o nuntă mamă, spuse încet, apăsând pe fiecare cuvânt.

— Nu fi absurdă, replică râzând Marguerite și se uită la Teddy și la James, ridicând elocvent din umeri.

— Nu sunt deloc absurdă.

— Și ce Dumnezeu vrei să spui?

— Exact ce am spus. Că nu va fi nici o nuntă. Pentru că nu mă mărit.

— Dar, Val, scumpo, nu...

— Teddy, îmi pare foarte rău că trebuie să o spun de față cu altcineva, dar nu mă căsătoresc cu tine, continuă metulburată Valerie, întorcându-se și uitându-se la Teddy.

Se lăsă o tăcere mormântală, de parcă s-ar fi prăbușit lumea. Valerie o văzu pe Effie care stătea în ușa de la bucătărie și zâmbea. Apoi Jamie rupse tăcerea cu un râs forțat, care semăna foarte bine cu un lătrat de câine.

— Vai, Val. Întotdeauna ai fost așa de... de diferită. Îmi placi la nebunie. Faci glume foarte bune.

— Nu glumesc deloc, Jamie.

— Val, eu cred că noi doi ar trebui să discutăm toate astea între patru ochi, spuse Teddy și o luă de mână.

Valerie își luă geanta pe care o pusese pe jos, lângă ea, scotoci un timp în ea și scoase cutiuța neagră pe care era imprimat Bulgari. O puse pe masă și o împinse spre Teddy.

— Nu așa mă gândeam să-ți spun, dar acum nu mai există alternativă. Ești de acord cu mine, nu? Ai pus

toate astea la cale fără să te consulți și cu mine, așa că nu mai am altceva de făcut decât să-ți dau inelul înapoi și să anunț că am rupt logodna. Asta înainte ca tu să mai pui nu știu ce altceva la cale, fără să știu și eu.

— Dar noi..., începu Teddy și vocea îi era furioasă și uluită în același timp.

— Vai, copil nerecunoscător ce ești! exclamă Marguerite, întrerupându-l pe Teddy. Cum îndrăznești să te împotrivești dorințelor mele? Și ce lipsă crasă de maniere! Nu pot să cred că ești fiica mea! Carne din carnea mea și sânge din sângele meu! Să-i faci așa ceva unui tânăr minunat ca Teddy! Fără măcar să-l iei deoparte și să-i spui!

— Te rog să nu începi să-mi ții predici despre bunele maniere, spuse Valerie stăpânindu-și cu greu furia. Tu și cu Teddy nu ați avut măcar bunăcuviința de a mă lua *pe mine* deoparte, să discutăm despre nuntă. Nu-i așa mamă? Nu! M-ai invitat aici, crezând că planurile tale – și ale lui Teddy – sunt un *fait accompli.* Convinsă că am să fac tot ce-mi vei cere.

Marguerite se uita la fiica sa de parcă aceasta ar fi înnebunit.

— Ei bine, ai avut parte de o surpriză, continuă Valerie și se ridică în picioare. De data asta nu am să fac ce vrei tu.

Își aruncă geanta pe umăr și se întoarse spre Teddy.

— Teddy, să știi că nu am vrut să se termine într-un mod atât de jalnic și pentru asta îmi pare rău. Dar trebuie să recunoști că și tu te-ai comportat jalnic, com-

plotând pe la spatele meu. Iar acum, am să vă rog să mă scuzați, dar eu plec.

Când Valerie ajunse aproape de ușă, o opri o voce.

— Val, scumpo.

— Ce e?

— Noi două vom discuta mai târziu.

Valerie se întoarse spre mama sa. Pe față i se citea hotărârea.

— Nu, mamă, nu vom discuta mai târziu. Și nici altădată.

Deschise ușa și o porni grăbită spre jeep. Se urcă în mașină, porni motorul și se îndreptă spre drumul care o ducea departe de frumoasa casă a mamei sale, din vârful dealului.

Când ajunse la autostradă, ochii îi erau plini de lacrimi. Lacrimi de rușine și umilință. Lacrimi de ușurare. Dar mai ales, lacrimi de bucurie.

Valerie deschise usa din față și Elvis începu să sară de bucurie în fața ei. Ghearele îi tăcăneau pe dușumeaua de lemn a holului. Valerie se lăsă în genunchi și îl luă în brațe.

— Vai, Elvis, ce bine îmi pare că te văd. Ce noroc ai avut că n-ai fost cu mine. Dar acum putem lua lucrurile de la capăt, ca și cum ziua abia a început. Și nu poate fi decât mai bună, băiete.

Se duse în bucătărie, cu Elvis după ea. Își puse geanta pe masa din mijlocul bucătăriei și se uită la ceasul de pe perete. Trecuse puțin de zece. Simțea o

nevoie irezistibilă să-l sune pe Wyn şi să-i spună vestea cea mare, dar se gândi că ar fi mai bine să se calmeze puţin şi să se gândească la turnura pe care o luaseră lucrurile. Resimţea încă scena de la mama ei şi nu vroia în nici un caz să dea ochii cu Wyn şi să facă o criză de isterie.

Poate că ar fi bine să o chem pe Colette, să bem o cafea şi să stăm de vorbă. Trebuie să-mi adun gândurile şi cred că asta ar fi cea mai bună soluţie.

Chiar în clipa în care întindea mâna spre telefon, acesta sună. Poate că e Wyn, îşi spuse emoţionată. Ridică receptorul.

— Alo?

— Val, sunt Eddie.

Vocea bătrânului ei prieten suna ciudat, parcă sugrumată. Era clar că e necăjit.

— Bună, Eddy. Ce s-a întâmplat? Parcă n-ar fi vocea dumitale. Ai o voce schimbată.

— E... e vorba de Noah, spuse Eddie şi începu să suspine.

— Ascultă, Eddie. Încearcă să fii calm şi spune-mi ce s-a întâmplat.

— E... E... mort.

Mort? Imposibil! Acum câteva zile era perfect sănătos.

— Eddie, te rog să-mi spui exact ce s-a întâmplat.

Eddie inspiră adânc de câteva ori, până reuşi să-şi controleze sughiţurile.

— Aseară, pe la zece sau zece şi jumătate, l-am scos afară să-şi facă nevoile şi, ca întotdeauna, i-am lăsat

deschisă ușa din spate. Când m-am sculat azi-dimineața, nu era în culcușul lui, așa că am crezut că e afară. Am ieșit și l-am strigat de mai multe ori. Când am văzut că nu vine, am ieșit cu Jonathan să-l căutăm. Ne gândeam că aleargă după vreo veveriță și că nu vrea să vină.

Vocea i se înecă din nou și Valerie așteptă cu răbdare să se liniștească.

— L-am... l-am găsit lângă pârâu. Mort.

— Eddie, ești sigur că nu e doar rănit?

— A fost omorât! Omorât intenționat!

— Omorât?

— Sunt convins. Cineva l-a omorât pe Noah!

— Vin imediat la voi.

— Vai, chiar vrei să vii, Val?

— Ajung în cincisprezece minute.

Valerie puse receptorul în furcă, își luă geanta si se îndreptă spre ușa din față.

— Mă-ntorc imediat, Elvis. Tu stai aici și păzește casa.

Se îndreptă grăbită spre mașină, se urcă în ea și porni.

Eddie și Jonathan o așteptau în fața casei. Era o casă în stilul Renașterii grecești, foarte frumos restaurata. Ochii roșii și umflați arătau clar că au plâns. Impresionată de durerea lor, Valerie îi îmbrățișă.

— Arătați-mi unde e.

— Pe aici, spuse Jonathan, arătând cu mâna spre pârâul care trecea pe la marginea pământului lor. Vrei să aștepți aici, Eddie? O conduc eu pe Val.

— A, nu. Vin și eu cu voi.

Se îndreptară spre pârâu, trecând prin grădina luxuriantă și peste pajiștea cu aspect de parc. Jonathan mergea înainte. În urma lui venea Valerie, ținându-l pe Eddie de mână.

— Nu l-am mișcat din loc, pentru că vroiam să-l vezi mai întâi tu, Val, spuse Eddie. Nu știu dacă să chem, sau nu, poliția.

— Să mă uit mai întâi la el.

— De la distanță ai impresia că doarme. Asta mi-am spus și eu când l-am văzut. Că doarme. Dar când m-am apropiat mai mult de el, mi-am dat seama că nu e așa.

Se apropiară de pârâu. La un moment dat Jonathan se opri. Valerie observă că îi tremură umerii și își duce mâna la gură. Ea și Eddie ajunseră lângă el.

Noah nu părea deloc să doarmă. Arăta foarte mort – ca și cum ar fi murit în niște chinuri cumplite. Eddie se păcălise, sau încercase să se păcălească singur. Frumosul câine zăcea pe spate, cu picioarele din față înțepenite într-o poziție ușor curbă. Ochii îi erau larg deschiși și botul îi era căscat într-un cumplit rictus al morții.

Valerie se lăsă în genunchi și începu să examineze cadavrul, dar privirea îi fu atrasă de masa sângerie, plină de muște, de lângă Noah.

O bucată de carne, își spuse și simți cum i se umple gura de bilă. *Probabil o bucată de friptură.* Ochii i se umplură de lacrimi, dar și-i șterse repede și se concentră asupra trupului neînsuflețit al lui Noah. Observă că

pupilele erau foarte dilatate. *După toate probabilitățile, e vorba de otravă.* Se întoarse spre Jonathan.

— Ai o pungă de plastic? Cea mai bună ar fi una din cele pentru congelator.

— Sigur că da. Mă duc să o aduc.

— Mulțumesc, Jonathan.

— Mă-ntorc imediat.

— A fost otrăvit, nu-i așa? întrebă Eddie.

Valerie se ridică și dădu din cap.

— Da, Eddie. Se pare că așa e.

— Uită-te la asta, Val. Gardul electric vine exact pe aici, spuse Eddie, desenând cu degetul o linie de-a lungul proprietății și apoi arătând spre podul care traversa pârâul. Cine a făcut-o a venit probabil dinspre pod, a mers de-a lungul pârâului și a aruncat bucata de carne peste gard.

Se uită la Valerie, curios să vadă pe fața ei ce credea despre scenariul lui.

— Da, așa s-ar părea, spuse Valerie.

— Noah nu a trecut niciodată de gard. Cel puțin, nu în ultimii ani. Au fost suficiente două-trei șocuri, când era tânăr.

— Așa că cineva trebuia să arunce carnea pe partea asta a gardului, ca să-l facă să o mănânce. Dar cine? Și de ce?

— Mai important este că cel care a făcut-o știe pe unde trece gardul.

Valerie se uită curioasă la Eddie.

— Evident. Cel care i-a aruncat carnea lui Noah nu știe nimic *despre* gard. Că e electrificat. Dar, dacă ceea

ce spui dumneata este adevărat, atunci trebuie să fie vorba de cineva care te cunoaște destul de bine.

— Exact, spuse Eddie.

— Te gândești la cineva anume? E cineva despre care crezi că, dintr-un motiv sau altul, nu-l plăcea pe Noah? Sau...?

— Și eu îmi pun aceeași întrebare, Val, spuse Eddie cu ochii în pământ. Dar nu ajung la nici un rezultat. Câțiva localnici parchează aproape de pod și vin aici să pescuiască. Se întâmpla ca uneori Noah să latre la ei. Dar nu trecea niciodată de gard. Nu a mușcat niciodată pe nimeni – om, sau animal de casă. Pur și simplu nu-mi dau seama cine ar putea fi. Nimeni nu mi s-a plâns vreodată de Noah și nu mă pot gândi nici la cineva care ar avea ceva împotriva mea.

Jonathan se întoarse cu o pungă mare de congelator.

— Asta e bună, Val?

— Foarte bună.

Valerie îi luă punga din mână, apoi îngenunche din nou. Scoase din geantă câteva șervețele de hârtie și luă cu ele bucata de carne. O puse în geantă, trase fermoarul și se ridică în picioare.

— Am să o dau la laborator pentru analize, cu toate că știm aproape sigur că e vorba de otravă. Îmi pare așa de rău.

— Îți mulțumim că ai venit, spuse Eddie.

— Ai să ne anunți când ai rezultatele? întrebă Jonathan.

— Da. Vă sun imediat ce aflu ceva. Săptămâna asta, în orice caz. Dar, până atunci, Eddie, ce ai de gând să faci cu Noah?

— Nu știu dacă există sau nu vreo lege în privința asta. Și chiar dacă este, nu-mi pasă. Îl vom îngropa aici pe pământul nostru. Lângă pavilionul de vară.

— Pot să vă ajut și eu, se oferi Valerie.

— Nu, Val. Ne descurcăm noi.

— Dar mi-ar face plăcere să vă ajut.

— Nu. Ne-ai ajutat destul. Am s-o fac eu. Cu Jonathan.

— Vrei să chemi poliția? Pot să stau până vin.

— Nu cred. Nu avem nici un indiciu, nu?

— Doar că, probabil, a fost otrăvit. Și în câteva zile am să știu și cu ce.

— Nu cred că vor putea rezolva ceva. Nu-mi pot imagina cine ar face așa ceva, deci nu i-as putea ajuta cu nimic.

— Dumneata te-ai gândit la cineva, Jonathan? Sau la vreun motiv?

— Nu, nu pot bănui pe nimeni. Poate că într-adevăr nu ne place toată lumea, dar nici nu pot să mă gândesc că cineva ne poate urî chiar atât de mult. Cred că e vorba de vreun nebun. Altceva nu-mi trece prin minte.

— Cred că ai dreptate. E foarte greu să dai vina pe cineva, fără să ai argumente. În orice caz, eu trec pe la clinică să las asta și pe urmă mă duc direct acasă. Cel mult peste o oră. Dacă aveți nevoie de ceva, indiferent ce, sunați-mă.

— Îți mulțumim, Val, spuse Eddie. Ești teribil de drăguță.

O strânse în brațe și o sărută pe obraz.

— Acum plec, spuse Valerie și îl îmbrățișă pe Jonathan.

— Te conducem la mașină, se oferi Eddie.

— Nu e nevoie. Aveți treabă. Mă descurc și singură.

Porni pe pajiște, trecu prin grădina cea verde și intră în curte. *Chiar că aș vrea să mă pot descurca singură,* își spuse, clătinând din cap. Ceva din moartea lui Noah o afectase profund. Dar era ceva care o nedumerea.. Însă nu își dădea seama ce anume.

Cine Dumnezeu ar fi în stare de așa ceva? Poate că Jonathan are într-adevăr dreptate și e vorba de vreun nebun. Un act de violență făcut la întâmplare. Dar de ce atâta străduință? Să cumpere carnea și otrava; să parcheze la o distanță de la care să nu poată fi nici văzut, nici auzit; să coboare pe potecă în toiul nopții. Dar gardul electric invizibil? Să fie oare vreun nebun care știe de el?

Valerie se urcă în mașină, porni motorul și plecă spre clinică, pentru a pune punga cu bucata de carne în frigiderul de acolo. Simți un fior rece, care îi trecu pe șira spinării. *Urâtă treabă. De ce să vrea cineva să omoare un câine?*

Capitolul douăzeci și trei

— Sunteți siguri că nu vreți să luați cina cu noi? întrebă Bibi Whitman. Nu e chiar o petrecere – în jur de douàzeci de persoane.

Sorbi din cocteilul de votcă și martini, apoi puse paharul pe măsuța de lângă scaunul de răchită pe care stătea. Stătea foarte drept, picior peste picior, iar unul dintre pantofii escarpen cu care era încălțată se sprijinea ferm de pardoseala de piatră a terasei.

— Esti foarte amabilă, Bibi, dar cred că, după ce îmi dau jos costumul de polo și mă spăl, o să tragem un pui de somn și pe urmă ieșim să mâncăm un hamburgher, spuse Lolo. O să ne culcăm devreme.

— Păi, nici nu e de mirare, spuse înțelegătoare Bibi, uitându-se la el. Cred că ești extenuat. Ai jucat ca un demon, Lolo. Pot să pun pariu că toți proprietarii de pe unici ar vrea să te aibă în echipă. De fapt, după cum ai jucat astăzi, sunt mai mult ca sigură că vei avea o mulțime de oferte.

— Mulțumesc, Bibi, spuse Lolo, zâmbind încântat.

— Ești sigură că Joe se simte bine? întrebă Arielle.

— A, sigur, Arielle. E vârsta, draga mea. Joe încearcă să facă prea multe. Știi doar cum sunt bărbații. Se va simți mult mai bine după ce se va odihni puțin.

— Îmi pare bine. Eram îngrijorată.

Arielle îi zâmbi dulce bătrânei. *Nici nu e de mirare că țapul ăla bătrân e mai mult mort decât viu. Seară de seară petreceri, la prânz petreceri, mese de dimineață cu multe dulciuri și ceaiuri îmbibate în alcool – destul ca să omoare un om pe jumătate mai tânăr ca el. Ca să nu mai vorbim că trebuie s-o suporte și pe vipera asta de nevastă-sa.*

Luă o țigaretă din pachetul de pe măsuță și Lolo i-o aprinse.

— Mulțumesc, Lolo.

Bibi și Lolo începură să discute despre sezonul de polo, analizând fiecare meci în parte. Plictisită de conversația lor, Arielle își fixă un zâmbet pe față și încercă să se gândească la altceva. Ura meciurile de polo, dar îl plăceau bărbații care îl practicau.

Se uită fascinată la gazda sa, convinsă că Bibi flirtează cu Lolo, care părea foarte încântat. Ideea i se părea așa de ridicolă, că abia se abținu să nu izbucnească în râs. Părul vopsit castaniu al lui Bibi părea fixat cu maioneză, iar fața perfect machiată nu putea fi descrisă altfel decât ca de cal. Deux-piece-ul pe care îl purta, făcut la o mare casă de modă și asortat cu tot ce mai avea pe ea, o făcea să arate și mai bătrână decât era.

E trecută bine de șaizeci de ani și arată ca o cameristă care se maimuțărește cu lucrurile stăpânei, își spuse cu răutate Arielle.

Trase cu sete din țigaretă și, odată cu norul de fum, scoase și un ușor oftat. *Nu are nici cea mai mică impor-*

tanță cât de bătrână sau urâtă e iapa asta de tracțiune. Bibi se trage dintr-o familie veche, plină de bani și de relații importante, așa că poate să arate și ca o morsă. Ziariștii de scandal vor fi mereu cu ochii pe ea, spunând despre ea că e o mare frumusețe și o gazdă mai mult decât perfectă și o creatoare de stil cum nu s-a mai văzut. Nu ca mine, care a trebuit să trudesc din greu pentru fiecare rochie, fiecare bijuterie și fiecare bănuț afurisit.

— Ei, cred că ar trebui să mă duc să văd cum se pregătește cina, o auzi pe Bibi spunând. Dar voi doi, porumbeilor, puteți face ce vreți. Stați aici pe terasă cât doriți, bălăciți-vă în piscină...

— Îți mulțumim pentru ziua asta minunată, spuse Lolo. Abia aștept meciul de mâine.

— Spune-i lui Joe că sper să se simtă bine, spuse și Arielle, revenind la realitate.

— Am să-i spun, draga mea. A, și să nu uit. Jeepul acela mititel are cheile în contact. Cel verde. Puteți să-l folosiți când și unde vreți.

— Îți mulțumim, Bibi, spuse Arielle. Ești îngerul nostru păzitor.

— Cu plăcere.

Bibi se ridică în picioare și Lolo, politicos, se ridică și el.

— Ne vedem dimineață, îi spuse lui Bibi.

— Pa, spuse Bibi și dispăru în casă.

Arielle se ridică și se întinse.

— Hai să mergem, îi spuse lui Lolo.

— Ai terminat de băut?

— Mai putem bea și în casă.

O porniră braț la braț prin grădina bine întreținută, spre căsuța de un alb imaculat care servea de casă de oaspeți. Tocurile-cui ale lui Arielle țăcăneau pe dalele de piatră ale aleii.

— Am impresia că i-ai cam căzut cu tronc lui Bibi, spuse Arielle.

— Glumești, replică râzând Lolo.

— Am văzut cum se uita la tine, îl tachină în continuare Arielle și îl ciupi de fund. M-am întrebat mereu de ce se poartă așa de drăguț cu mine și m-am gândit că e din cauza aranjamentului financiar pe care am să-l fac cu Wyn, dar acum îmi dau seama că nu e singurul motiv. Pur și simplu îi place să se uite la tine. Și, de fapt, nu pot spune că nu are la ce se uita.

Lolo o luă de mijloc și o sărută pe obraz. Apoi se uită serios la ea.

— Ești nebună, Arielle. Știi, și eu cred că unul dintre motivele pentru care e amabilă cu tine e faptul că divorțezi de Wyn. Adevărul e că, până să apară Wyn și să acapareze toată atenția, Joe era un fel de rege absolut pe terenurile de polo din lumea întreagă.

— Joe nu a mai jucat polo de o sută de ani, spuse râzând Arielle. Pun pariu că de vreo cincizeci nici nu s-a mai urcat pe cal.

— Așa e, dar a fost proprietar al mai multor echipe și Wyn a apărut cu echipele lui și a început să le bată pe ale lui Joe.

— La asta chiar că nu m-am gândit, spuse surprinsă

Arielle. Da, s-ar putea să ai dreptate, Lolo. Pentru o luptătoare aprigă ca Bibi, nu a fost deloc plăcut să vadă ca echipa bărbatului ei pierde.

— Corect, aprobă Lolo.

— Deci nu o interesezi numai ca fizic.

— Nu, nu cred, spuse Lolo și o sărută pe obraz.

— Ei, parcă mă simt ceva mai bine acum.

— Și o să te simți mult mai bine.

— Promiți?

— Ți-am înșelat eu vreodată așteptările?

— Nu, spuse Arielle. Nu încă.

Cu capul rezemat pe umărul lui Lolo, Arielle își plimbă un deget pe pieptul lui, apoi pe bicepșii frumos reliefați și de acolo pe părul negru și cârlionțat de la baza trunchiului. Îl apucă de jucărie și o strânse cu tandrețe.

— Parcă niciodată nu a fost așa de bine. Am impresia că jocul de polo îți prieste.

— Doar nu-ți imaginezi că fac ceva cu caii?

— Nu, nu asta am vrut să spun. Dar cred că esti ca și bătrâna Bibi. Îți încarci bateriile din competiție... și din pericolul pe care îl implică.

Lolo se uită intrigat la ea.

— Știi că s-ar putea să ai dreptate? Nu m-am gândit niciodată la asta, dar cred că așa e.

— Îți place confruntarea, nu?

— Da... de obicei da, răspunse Lolo, ezitând puțin.

Îi era clar că Arielle conducea discuția spre ceva, dar nu-și putea da seama spre ce anume.

Degetul lui Arielle începu să refacă traseul invers. De la biceps coborî pe braț în jos. Îl luă pe Lolo de mână.

— Știu că-ți place, Lolo. Și trebuie să mă ajuți. La ceva care înseamnă cu adevărat confruntare.

Lolo se încruntă și se uită la ea.

— Ce? Pentru numele lui Dumnezeu, Arielle, să nu-mi spui că tot mai ești obsedată de ideea aia nebunească de a merge la Wyn.

— Ei, nu chiar. L-am sunat pe Santo ieri și am...

— Ce-ai făcut?! exclamă uluit Lolo și se ridică în fund.

Arielle se ridică și ea.

— L-am sunat pe Santo și am avut o discuție foarte interesantă. Urmează să mă întâlnesc diseară cu el.

— Nu-mi vine să cred, Arielle! Avocații ți-au spus să păstrezi distanța și să-ți vezi de treburile tale. Și să aștepti. Și tu nu faci nimic din toate astea.

— Vai, Lolo, se alintă Arielle. Știi la fel de bine ca și mine că Wyn e așa de bogat, că poate face ca divorțul să treneze la nesfârșit. Vrei să mor de foame până atunci?

— Nu, dar nu-mi place ideea să te duci la Wyn. Și nici chestia asta cu trăznitul ăla de Santo.

— A, pe Santo știu cum să-l manevrez. E doar un motan uriaș. Cel puțin așa se poartă cu mine. Și nu e vorba de nici un fel de pericol. Vreau numai să fii și tu de față când vorbesc cu el. Ca martor.

— Dar ce-ai de gând să discuți cu el? Cum dracu' te poate ajuta Santo? întrebă exasperat Lolo.

— Exact despre asta o să discutăm. Cum ne putem ajuta unul pe altul.

— Arielle, nu-mi place deloc chestia asta. Absolut deloc.

Arielle îi luă fața în mâini și o întoarse spre ea.

— Ți-e cumva frică, Lolo?

— Bineînțeles că nu, răspunse mândru Lolo.

— Atunci te rog, Lolo, îl imploră Arielle. Îți cer atât de puțin. Și te iubesc atât de mult. Tu nu mă iubești?

Lolo se înmuie. O luă în brațe.

— Doar știi că te iubesc, Arielle. Te iubesc foarte mult.

— Atunci, vii cu cu mine diseară?

— Am să vin, cu toate că eu cred că planul meu de a vorbi cu Wyn ca de la bărbat la bărbat e mult mai bun. Nu-mi place, dar am să vin.

— Vai, mulțumesc, Lolo, se alintă Arielle și începu să-l sărute pe față. Nu o să-ți pară rău. Îți promit.

— Sper că nu, spuse Lolo, dus pe gânduri.

Colette puse receptorul în furcă și oftă. Se uită la arici și își trecu un deget peste țepii minusculi ai acestuia.

— Of, Hayden. Sărmana Val. Trebuie să mergem imediat la ea.

Îi trimise un sărut din vârful buzelor și îl puse cu grijă în buzunarul capotului. Intră în baie, aprinse lumina și se uită în oglindă.

— Vai, Hayden, scumpule. Doar nu putem să lăsăm pe nimeni să o vadă așa pe mămica ta.

Luă o trusă de farduri și începu să se fardeze pe obraji.

— La vârsta mea, Hayden, nici prea mult nu e suficient, șopti.

Cu mișcări experte își aplică pe buze un ruj de culoare deschisă, pe urmă șterse surplusul cu un tampon de vată. Luă apoi un tub de rimel.

— Mămica e aproape gata, iubitule. Doar un pic de rimel și gata. Ei, parcă e ceva mai bine acum.

Stinse lumina și închise ușa în urma ei.

— Hei, aici erai, Puff Puppy. Era cât pe ce să te calc.

Colette se aplecă și mângâie de câteva ori blănița maltezului.

— Mami trebuie să se ducă până alături. Dacă ești cuminte, când mă întorc îți dau ceva bun.

Trecu repede prin bucătărie și se opri lângă ușa din spate. Apucă una din pălăriile largi de pai, agățate în cuier, o puse pe cap și ieși repede pe ușă, potrivind-o din mers. O luă prin grădină spre portița care ducea la Valerie.

— A, aici ești, scumpo, exclamă, văzând-o pe Valerie care, urmată de Elvis, se îndrepta spre ea. Te pup, Elvis, adăugă, aplecându-se și mângâind câinele pe cap.

— Vai, Colette, ce bine-mi pare că ai putut să vii. E și Hayden cu tine?

— Bineînțeles, așa că fii atentă când mă iei în brațe.

Se îmbrățișară, apoi Colette se dădu un pas înapoi și se uită la Valerie.

— Cred că astăzi amândouă simțeam nevoia unei îmbrățișări, nu?

— Da, a fost o zi cumplită.

— Trebuie neapărat să-mi povestești. Bineînțeles că

Am vorbit deja cu Eddie și am plâns până mi s-au umflat ochii. Dragul, scumpul de Noah. Ce tragedie!

Se așezară pe verandă. Valerie aduse ceai la gheață și îi povesti lui Colette scena de la Eddie.

— Ce monstru poate fi în stare de așa ceva? întrebă îngrijorată Colette, după ce auzi întreaga poveste..

— Nu știu, dar mă ia cu frig când mă gândesc.

— Și pe mine, iubito. N-am să-l mai las pe Puff Puppy să iasă în grădină fără mine. Și pe Hayden am să-l țin tot timpul cu mine. Poate că îmi fac griji degeaba, dar azi-noapte am avut impresia că aud ceva, sau pe cineva, afară. Am vrut să te sun, dar am văzut că mașina ta nu e în curte, așa că am renunțat.

— Ai auzit pe cineva? Esti sigură?

Colette clătină din cap. Apoi înălță din umeri.

— Nu, nu sunt deloc sigură. Nu am văzut nimic, așa că presupun că a fost vreun animal. Vreun raton, probabil, care încerca să ajungă la pubela de gunoi. Dar să lăsăm asta. Mor de nerăbdare să aflu ce s-a întâmplat azi-dimineață la mama ta acasă.

Se opri și se uită conspirativ la Valerie. Apoi adăugă:

— Și, bineînțeles, aseară la Stonelair.

— Am să-ti povestesc totul, dar cred că am să încep cu ce s-a întâmplat azi-dimineață, spuse râzând Valerie.

Îi povesti lui Colette tot ce se întâmplase dimineață la Marguerite acasă. Dar chiar în timp ce povestea, își dădu seama că, din cauza cumplitei scene de la Eddie, cele întâmplate de dimineată îi păreau deja o amintire de demult.

— Asta e deja prea mult pentru o singură zi, concluzionă plină de compasiune Colette. Bineînțeles că Marguerite se poartă oribil cu tine – cum s-a purtat întotdeauna de altfel – dar de data asta rezultatul a fost minunat. Ți-a oferit cea mai perfectă șansă de a-i da lui Teddy un șut în fund.

— Așa așa e, consimți Valerie. Nu așa mă gândisem eu, dar ce puteam face?

— Exact ce ai făcut, spuse Colette.

Rămase o clipă pe gânduri, apoi adăugă:

— Sincer vorbind, nu-mi place Teddy. Nu mi-a plăcut niciodată. Mi s-a părut întotdeauna că e prea bun să fie adevărat, așa cum se întâmplă atât de des. Dar sper că nu va pune prea mult la inimă.

— Adevărul e că în ultima vreme a fost într-adevăr foarte prost dispus și iritabil. Uneori chiar mojic. Cred că din cauză că a avut foarte mult de lucru și eu am fost prea ocupată ca să ne vedem. Dar nu sunt sigură. Chiar mă îngrijorează. Și apoi, mama, care știi cum e. Nu cred că vreunul din ei se va împăca cu situația asta.

— Da, dacă stau bine să mă gândesc, cred că ai dreptate, spuse Colette. Am convingerea că sub manierele lor încântătoare se află doi luptători adevărați, care vor lupta de dragul luptei. Să nu-ți vină să crezi! Frumoasă pereche! Și vărul ăla al ei, împuțitul! Eh, tot ce pot spune e că se merită unul pe altul.

— Nu știu de ce, dar nu cred că le va fi foarte bine împreună, spuse Valerie.

— Ha! Poate foarte rău, în cel mai bun caz, spuse

Colette și sorbi delicat din paharul cu ceai. Dar tu, tu cum te simți acum, iubito? Regreți?

— Absolut deloc, răspunse Valerie. Sigur, aș vrea să nu se fi întâmplat așa cum s-a întâmplat, dar nu sunt eu cea care a pus la cale totul.

— Crezi că te vei simți singură și tristă? Ca un port pe limp de furtună?

— Nu, spuse Valerie, privind undeva în depărtare. Nu cred că am să fiu deloc singură.

Se întoarse și se uită la prietena ei. Pe buze îi flutura un zâmbet enigmatic.

Colette începu și ea să zâmbească si ochii i se luminară.

— Măi, măi! Nu-mi vine să cred! Dar cred. Da, cred. E vorba de bărbatul cel misterios de la Stonelair, Val? Cine e? Sau e mai bine să nu întreb? Nu ești obligată să-mi spui, dar mor de curiozitate.

Valerie rămase tăcută. După câteva clipe spuse încet:

— Da, e vorba de Wyn Conrad, de la Stonelair.

Colette făcu ochii mari, apoi bătu din palme.

— Vor... vorbești serios? El e bărbatul misterios? Ei, ista chiar că e mult mai bine decât mi-am imaginat eu. Trebuie neapărat să-mi povestești totul.

Valerie sorbi din ceaiul rece și puse paharul jos.

— Am în îngrijire animalele de la Stonelair.

Colette dădu din cap, dar nu spuse nimic, așteptând restul povestirii.

— Păi, când l-am văzut prima oară, nu am avut o impresie prea bună. Adevărul e că mi s-a părut că e un

încrezut căruia îi place să comande altora. Pe urmă mi-a povestit despre accidentul de polo pe care l-a avut și, de atunci... ei bine, am descoperit o cu totul altă persoană. Nu știu, dar parcă l-aș cunoaște de o viață.

— Așa, ca pe o haină veche în care te simți foarte bine? întrebă visătoare Colette.

— Cam așa ceva, răspunse Valerie. Prima dată când am stat de vorbă – nu atunci când doar ne-am cunoscut – am avut tot timpul impresia că ceva ca un curent electric trece de la unul la altul. Acum știu că așa a fost. Mai târziu, aseară la cină, am ajuns să ne cunoaștem mai bine. E pur și simplu... fantastic. Așa că, asta e povestea, adăugă uitându-se la Colette și ridicând din umeri.

— Sunt așa de fericită pentru tine, Val, spuse Colette. E cea mai minunată veste pe care am auzit-o. Și momentul! Păi, nici că s-ar fi putut potrivi mai bine, nu? Ca și cum ar fi fost programat dinainte.

— E ciudat, nu? fu de acord Valerie. Te face să crezi în soartă.

Colette mai luă o gură de ceai și oftă visătoare.

— Cum arată? Știu că trebuie să fie deosebit, altfel nu ai simți ce simți pentru el. Și mai știu și că îi plac animalele, altfel nu ar ține animale. Dar n-ai putea să-mi dai niște amănunte?

Cunoscând discreția lui Colette, Valerie știa că îi poate face orice confidență.

— E... of, e așa de greu de explicat! După cum ți-am spus, a avut accidentul acela îngrozitor și îi va lua mult timp să-și revină – din mai multe puncte de vedere.

Înfățisarea i-a fost foarte mult afectată de grefe și de operații estetice și încă mai trebuie să facă altele.

— Vai, iubito! Îi vor rămâne cicatrice permanente?

— Da. Evident, acest lucru este îngrozitor. Sunt locuri în care pielea arată ca a unui om ars. Cea mai mare parte a capului e acoperită de bandaje, dar o parte se vede. Va trebui să trăiasă toată viața cu ideea asta. N-are altă variantă. Dar eu cred că cel mai grav i-a fost afectat propriul ego. Mândria. Îți dai seama, nu?

— Poate cu timpul va accepta situatia si poate că... poate l-ai putea ajuta și tu.

Valerie simți cum roșește.

— Așa sper și eu, Colette. Însă chiar și asa, arată foarte bine. Doar putin mototolit, cum îți place ție să spui. De altfel, acesta este și motivul pentru care a venit la Stonelair. Să fugă de lume și să aibă un loc discret în care să se refacă.

— Deci așa stau lucrurile. Ceva atât de inocent si lipsit de orice pericol. Și când te gândești câte discuții si bârfe legate de baroni ai drogurilor și de Mafie circulă pe seama lui.

Valerie începu să râdă cu poftă.

— Da, chiar că pare ridicol, după ce ajungi să-l cunosti.

În continuare, îi povesti lui Colette tot ce știa despre Wyn Conrad și despre cina din seara trecută. Când termină, Colette spuse:

— Știi, Val, când se întâmplă lucruri așa de minunate, încep să mă gândesc că s-ar putea într-adevăr să existe un creator binevoitor. Că s-ar putea să existe un

plan măreț pentru toți și toate. Pare mult mai mult decât o simplă coincidență. Mă bucur așa de mult pentru tine.

— Mulțumesc, Col...

Pe masa de lângă ea, telefonul începu să sune.

— Cred că e bine să răspund, continuă Valerie, pe un ton de scuză. Sunt de gardă.

— Bineînțeles, iubito.

— Alo?

— Val?

Auzindu-i vocea, inima i se opri o clipă apoi, deodată, dori să fie singură. *Mulțumesc lui Dumnezeu pentru telefoanele mobile,* își spuse în gând și se sculă de pe scaun.

— Așteaptă o clipă, spuse și apăsă pe butonul de așteptare.

— Mă întorc imediat, Colette.

— E nevoie să plec? întrebă cu subînțeles Colette.

— Nu. Mă-ntorc imediat.

Valerie intră în bucătărie și o luă pe holul care ducea în sufragerie, unde se ghemui pe un scaun. Apăsă din nou pe buton.

— Bună. Scuză-mă, dar e la mine vecina mea și am simțit nevoia de un pic de intimitate.

— Nu-i nimic. Cum te simți astăzi?

— Bine. De fapt, dimineața asta a fost puțin cam agitată. Câinele unui prieten a fost otrăvit și a trebuit să mă duc să văd despre ce este vorba.

— Otrăvit? E oribil.

— Da, a fost într-adevăr cumplit și nu pot să-mi dau seama cum s-a întâmplat. Uneori, chestii de genul aces-

Îi se întâmplă din cauza unor nemulțumiri sau ca răzbunare, dar în cazul ăsta nu pare să existe nici un motiv. Stăpânul e un bun prieten de-al meu și a fost într-adevăr cumplit.

— Îmi pare rău. Poate că te pot ajuta să te simți un pic mai bine, adăugă după o scurtă pauză.

Valerie simți cum îi tresaltă inima de bucurie. *Deci, așa e. Acest... acest sentiment minunat este ceea ce îmi lipsea în legătura mea cu Teddy.*

— Și ce anume propui?

— Am mai multe variante, dar mă gândesc să luăm din nou cina împreună, diseară. Doar noi doi.

— Te gândești cumva că ai putea să mă cucerești cu vin si mâncare? glumi Valerie.

— Ca să fiu sincer, am să mă străduiesc din răsputeri.

— Vorbești ca un porc sovin. Foarte reconfortant, n-am ce zice.

— Așa mă gândeam și eu. Am să etalez în fața ta tot ce e mai bun în mine.

— Nu cred că mi-ar plăcea să văd tot ce e mai rău.

— Atunci, ce-ai zice de o mică demonstrație, după cină?

— E foarte tentant.

— E bine pe la opt?

— E perfect. Am să mă-mbrac cu noul meu Versace. Se vede totul prin el.

— Hei, s-ar putea să speriem caii!

— Uite cine vorbește!

După o clipă de tăcere, Wyn izbucni în râs.

— Eşti o femeie rea şi urâcioasă, dar abia aştept să te văd.

— Şi eu la fel.

Wyn închise iar Valerie rămase ghemuită pe scaun, uitându-se în gol la pereţii sufrageriei. Era atât de fericită, atât de plină de viaţă şi de speranţă cum nu mai fusese vreodată. Se ridică şi se întoarse pe verandă, la Colette.

— Citesc pe faţa ta că ai o întâlnire, se aventură Colette în presupuneri.

— Da, spuse Valerie şi oftă fericită.

— Dumnezeu să te binecuvânteze, Val, spuse Colette mângâind-o pe mână. Cred că e mai bine ca eu şi Hayden să plecăm şi să te lăsăm să te...

Telefonul sună din nou. Valerie se uită la Colette şi ridică din umeri.

— Ce pot să spun? Sunt o persoană foarte căutată.

Ridică receptorul.

— Alo?

— Vreau să discut cu tine, Val.

Era Teddy, care vorbea ca un sergent-major care dă ordine.

— Nu acum, Teddy. Colette e la mine şi avem treabă.

— Cum adică aveţi treabă? se răsti Teddy. Ce a făcut vreodată scorpia aia bătrână, în afară de a se duce la closet?

Tonul violent al lui Teddy o lăsă pe Valerie fără replică.

— Să ştii, Teddy, că nu sunt obligată să ascult aşa ceva, spuse într-un sfârşit. Aş vrea să stau de vorbă cu tine, dar când nu vei mai fi atât de agresiv.

Puse încet receptorul în furcă și se întoarse spre Colette.

— Oho! Joacă dur băiatul!

— Da, așa e, spuse Valerie.

— Iubito, spune-mi dacă te pot ajuta cu ceva. As fi încântată.

— Cred că eu si Teddy trebuie doar să avem o discuție. După cele întâmplate azi-dimineață, nu cred că îi sunt datoare cu vreo explicație, dar am impresia că ar trebui să-ncerc să-i alin puțin orgoliul rănit.

— Adevărul e că ati fost prieteni ani de zile și ar fi jenant să terminați urât, fu de acord Colette. Dar nu cumva să-l lași să te umilească, Val.

— Nici o grijă, Colette. Nu am de gând să permit așa ceva. M-am săturat până peste cap de indicațiile si ordinele lui – si ale mamei. As vrea să rămân prietenă cu amândoi, dar fără să-i las să-mi dea ordine.

— Ei, așa te vreau! exclamă încântată Colette. Știam eu că ai să poți!

— Cred că ai stiut-o mai bine ca mine, spuse Valerie și se uită cu drag la prietena sa.

— Ei, acum esti sigură. Ai fost foarte curajoasă și în trecut, când ți-ai sfidat părinții si ai făcut ce ți-ai dorit. Totuși, ai stat sub călcâiul lor – mă refer la mama ta și la Teddy – atâta timp, încât e fantastic să văd cum îți cresc din nou aripi.

— Apropo, Colette, mă mir că mama n-a sunat încă.

— A, o să sune. După cum o cunosc eu pe Marguerite, acum e prea ocupată cu tactica de război si cu noile planuri de luptă.

Valerie începu să râdă.

— O cunoști așa de bine, Colette.

— Destul de bine, ca să fiu sigură că nu a început încă să lupte. Din păcate.

Desfăcu buzunarul bluzonului pe care îl purta și se uită înăuntru.

— Am avut impresia că-l simt pe Hyden mișcând, dar văd că doarme tun. Cred că ar fi bine să-l duc acasă și să-l pun în cuibușorul lui.

— Păi, trebuie să se odihnească, altfel nu se va mai da pe roată toată noaptea, spuse amuzată Valerie.

— Așa e. Sunt niște creaturi total nocturne, dar asta îmi prinde bine, pentru că știi doar că și eu sunt nocturnă. Hayden îmi ține companie în orele târzii, când citesc, sau scriu scrisori, sau mă uit la televizor. Puff Puppy doarme, ca orice cățeluș deștept. Dar, draga mea, și așa e destul de târziu, așa că am să plec. Știu bine că trebuie să te faci frumoasă pentru diseară.

Colette se sculă și își puse pălăria imensă de pai. Valerie se ridică să o conducă.

— Iubito, sunt așa de fericită pentru tine, că nu mai știu ce să spun. Sunt convinsă că te vei simți minunat diseară.

— Și eu sunt convinsă. Și nu-ți face griji. Am să te țin la curent.

— Sper. E așa de incitant.

Colette o sărută pe Valerie pe ambii obraji, pe urmă se aplecă și îl mângâie pe Elvis.

— Pa, băiețel scump.

Elvis îi răspunse dând vesel din coadă.

Valerie deschise ușa și Colette ieși. O luă pe aleea de piatră, făcând semn cu mâna. În urma ei plutea, ca o trenă, parfumul dulce pe care îl folosea de obicei. *Îți mulțumesc, Doamne, că mi-ai dat-o pe Colette. Nici nu aș fi putut cere o prietenă mai bună.*

Valerie umplu cu apă vasul lui Elvis, adăugă niște hrană uscată la cea aflată în castronul pentru mâncare și se hotărî să facă o baie îndelungată și relaxantă. După ce își pregătise un prânz ușor, lucrase mult timp în grădină, plivind buruienile și tăind uscăturile și abia pe urmă se hotărâse să o cheme pe Colette. Abia acum simțea că o dor toți mușchii.

Poate că am să fac o baie cu spumă, își spuse și râse tare. *Chiar că e amuzantă așteptarea asta fericită. În sfârșit, știu și eu acum despre ce vorbesc femeile înainte de întâlnirile importante.*

* * *

Afară, mașina trecu din nou prin fața casei, încet, dar nu atât de încet încât să creeze suspiciuni celui care s-ar fi întâmplat să o observe. Nu că s-ar fi aflat cineva prin preajmă. Pe partea aceasta a drumului de țară nu erau decât două case. Dar, brusc, apăru cineva.

Șoferul acceleră puțin, nu însă înainte să o vadă pe Colette ieșind pe poarta grădinii lui Valerie. O văzu cum scoate ceva din buzunar, ridică acel ceva în dreptul feței și, după ce îi trimite prin aer un sărut, îl pune la loc în buzunar.

— Păi, dacă nu o fac eu, nu văd cine ar face-o în locul meu.

Mâncaseră cu poftă hamburgherii și cartofii la cuptor și, ca desert, piersici proaspăt culese. Pe urmă se duseseră în bibliotecă și se așezaseră comod. La fel ca cei patru câini. Pisica binevoise să le facă și ea o vizită.

Acum își beau cafeaua, în care turnaseră un strop de coniac.

— A fost minunat, spuse Valerie. Îmi place la nebunie mâncarea simplă.

— Și mie. Nici nu știam cât de mult îmi place, până nu am mers la una din prea multele petreceri fanteziste din Palm Beach. Acolo, toți cei care organizează petreceri sunt într-o permanentă întrecere în privința delicateselor și a ingredientelor exotice.

— Cred că moda asta s-a extins și în provincie, spuse Valerie.

— Până la urmă mi-am dat seama că, de fapt, eu am gusturi mult mai simple, continuă Wyn. Nu numai carne și cartofi, ci și pește și vânat cu legume. Bineînțeles, fără să exagerez. Cred că înțelegi.

— Da. La unii a devenit o adevărată obsesie, iar eu m-am săturat până peste cap. La început mi s-a părut amuzant. Pe urmă însă am obosit să tot merg la restaurante unde se servește un nu știu ce pregătit la microunde, un alt nu știu ce pasat ca pentru bebeluși și un altceva făcut prin infuzare. Adevărul e că m-am săturat de piramide.

Wyn începu să râdă.

Ce mama dracului? se miră șoferul. *Chiar își închipuie că o arătare ca aia știe cine e? O fi nebuna cotoroanța, dar e bine că nu m-a văzut.*

— A, da. Acum tot ce ai pe farfurie trebuie aranjat sub formă de piramidă. Indiferent că e vorba de aperitive, sau de desert. Îmi pare bine că ai observat și tu.

— Cred că e doar un capriciu de moment. În curând va apărea altceva – probabil trapezoide. Dar mie tot hamburgherii cu cartofi prăjiți îmi plac.

— Ei, ăsta-i genul de fată care-mi place, spuse Wyn privind-o în ochi.

— Chiar așa?

— Da, chiar așa. Și asta mă face să mă gândesc la un subiect mai delicat.

— Care? Picioarele mele?

— Nu, spuse Wyn și zâmbi larg. Despre ele discutăm mai târziu. Ai vorbit cu logodnicul ăla al tău? adăugă pe un ton serios.

— Da, am vorbit. De fapt a fost o întâmplare.

Lui Valerie îi străluceau ochii de bucurie. De-abia se abținuse să nu-i povestească lui Wyn ce se întâmplase dimineața, dar trebuise să aștepte momentul potrivit. Și acesta sosise, în sfârșit.

— N-o să-ți vină să crezi, spuse.

— Pune-mă la încercare, replică Wyn.

Valerie îi relată evenimentele de la mama ei, din timpul micului dejun. Când termină de povestit, se uită la Wyn și adăugă:

— Așa că, vezi dumneata, domnule Conrad, acum sunt o femeie liberă.

Wyn o privea cu niște ochi care păreau să o străpungă până în adâncul sufletului.

— Nu-mi aduc aminte să fi auzit vreodată o veste mai bună ca asta. Vorbesc serios, Val.

O luă de umeri și o trase lângă el. O sărută tandru pe obraz.

— Asta e tot ce mi-am dorit. Mi-ai trezit interesul din prima clipă în care te-am văzut. Pe urmă... ei bine, pe urmă ai aprins un foc în mine. Nu mi-am închipuit niciodată că poate exista așa ceva.

— Știu exact ce vrei să spui. Și eu am... trecut prin asta. Cred că... nu știu cum să spun, dar...

Restul propoziției se pierdu în tăcere.

Wyn o sărută din nou pe obraz și îi șopti:

— Val, cred că putem spune că e vorba de ceea ce lumea numește dragoste.

Valerie se înfioră de plăcere când auzi cuvântul. Dar era o plăcere amestecată cu teamă, pentru că știa că, odată cu dragostea, apărea angajamentul; și compromisul; și obligația de a renunța la o parte din independența pentru care luptase atât de mult. Dar mai știa și că, pentru bărbatul de lângă ea, va fi în stare să-și depășească orice temeri. Fiecare fibră a ființei ei îi spunea că Wyn este bărbatul potrivit pentru ea, că nu se înșela în privința lui, că el este alesul.

Da, asta e dragostea adevărată, își spuse. Dacă ceea ce spunea Wyn era adevărat, atunci nu exista un alt cuvânt pentru ceea ce simțea ea pentru el; și el pentru ea.

— Poți s-o spui, Val. Eu am s-o spun, șopti Wyn.

Valerie simți cum brațul lui Wyn se strânge mai tare în jurul umerilor. Se uită în ochii lui negri.

— Te iubesc, Val. Poate părea o nebunie, dar știu că te iubesc cu adevărat.

Valerie simți cum îi iau foc obrajii. Dădu din cap, abia perceptibil.

— Și... și eu sunt îndrăgostită de tine, Wyn, spuse încetișor.

— Ei vezi? N-a fost prea greu, nu? Ne iubim.

O strânse mai aproape de el și, cu privirea ațintită în ochii ei, o sărută pe buze.

Plină de o dorință pe care nu o mai simțise până atunci, nici față de Teddy, nici față de altcineva, Valerie îi întoarse sărutul. Îl luă în brațe și începu să-l mângâie tandru pe spate, dorind să-l strângă cu toată forța de care era în stare, dar speriată că, fără să vrea, ar putea atinge vreun punct încă prea sensibil.

Wyn păru să-i simtă reținerea precaută. Se lăsă pe spate și se uită zâmbind la ea.

— Să știi că nu sunt de sticlă, așa că n-am să mă sparg.

— Nu... nu știu cât de sensibil ești, spuse Valerie.

— Eu? Eu sunt tare ca tovalul, domnișoară. Și e bine să ții minte asta. Poate doar cu excepția feței. Deocamdată.

— Aha! Deci ai și un punct sensibil, îl tachină Valerie.

— Absolut. Tu ești punctul meu sensibil.

O trase din nou lângă el și Valerie simți cum se lopește în brațele lui. Se sărutară și se mângâiară din nou. Pasiunea ce abia îmbobocise începu să devină patimă. În dorința de a-l cunoaște mai bine pe bărbatul

iubit, Valerie uită de durerile pe care i le-ar putea provoca și începu să-l mângâie peste tot. Nu mai simțise niciodată această dorință de a deveni o singură ființă cu altcineva. Când, în sfârșit, trupurile li se despărțiră, erau amândoi sleiți și fără suflare.

— Ești atât de frumoasă acum, Val. Strălucești toată.

Abia acum își dădu Valerie seama că nu-i mai văzuse fața fără bandaje, bineînțeles în afară de fotografiile atârnate pe pereții anexei din grajd.

— Îmi pare bine că pot să văd mai mult. Mă refer la fața ta. Am impresia că și tu strălucești.

— Ești sigură că-ți place cum arăt?

— Foarte mult. De fapt, nici nu-mi pasă cum arăți.

— Vorbești serios?

— Wyn, nu ești un monstru, dacă asta vrei să știi. Ai fost frumos înainte de accident și ești frumos și acum.

— Dar tot va trebui să mai fac niște operații. Va dura mult timp. Crezi că ești în stare să mă suporți?

Valerie îi dădu o palmă peste mână, în joacă.

— Hei, uiți că sunt medic veterinar? Te rog să-mi acorzi un pic de credit că știu câte ceva despre astfel de lucruri și că sunt în stare să mă descurc.

— Da, dar s-ar putea să-ți facă plăcere să le lași în urma ta când pleci de la serviciu și vii seara acasă. S-ar putea să nu mai dorești să te întorci acasă, când știi că te așteaptă același lucru.

Valerie clătină din cap.

— Niciodată, spuse pe un ton foarte hotărât. Nici măcar o clipă. Nu, dacă acasă aștepți tu.

— Ești foarte curajoasă. Sau foarte proastă. Dar eu știu că nu ești proastă.

— Nu sunt nici una, nici cealaltă. Sunt doar îndrăgostită.

Wyn o sărută delicat pe buze.

— Și eu sunt îndrăgostit. Știi când mi-am dat seama?

— Când m-ai văzut în halat? glumi Valerie.

— Nu. E vorba de stetoscop.

Râseră amândoi, apoi Wyn adăugă:

— Dar sigur am fost abia când am încetat să-mi mai fac injecțiile.

— Injecțiile?

— Da. Foloseam o mulțime de calmante contra durerilor.

Se opri și privi în jos, încercând să-și aleagă cuvintele.

— Cred că..., nu cred, știu că abuzam de ele. Eram singur și deprimat. Și mă simțeam ca un monstru. Medicamentele anulau toate astea. Apoi ai apărut tu, Val. Și ai schimbat totul. M-ai făcut să vreau din nou să trăiesc. Să simt ce înseamnă viața. Chiar dacă o parte din ea e neplăcută. Dureroasă chiar.

În timp ce Wyn vorbea, Valerie simțea cum i se umple inima de bucurie și – trebuia să recunoască – și de un pic de mândrie. Gândul că putea avea o astfel de influență asupra unui bărbat o copleșea.

— Iar eu eram la o răscruce a vieții, spuse. Știam că nu îl iubesc pe Teddy, dar, ca să fiu foarte sinceră, eram tentată să mă căsătoresc totuși cu el. Mi se părea mai ușor decât să mă cert cu el și nici nu vroiam să rămân

singură. Nimeni nu vrea, cred. Și pe urmă... ia ghicește ce s-a întâmplat.

— Ce?

— Ai apărut tu în viața mea. Ca din senin. A fost ultimul lucru la care m-aș fi așteptat.

— Eternul cavaler pe un cal alb, sau Făt-Frumos, nu?

— Ei, mai degrabă Frankenstein decât Făt-Frumos.

Wyn o luă în brațe și o strânse tare la piept, iar Valerie râse încântată.

— Ești o femeie rea, foarte rea.

O sărută cu patimă, aproape brutal. Valerie îi răspunse și începu un joc dur, ca o luptă, de sărutări și mângâieri sălbatice, care îi lăsă fără suflare.

Wyn a fost primul care și-a revenit.

— Nu... nu știu dacă... dacă trebuie să mai așteptăm. Eu simt deja că înnebunesc. Vreau să fac dragoste cu tine, Val.

— Eu sunt o femeie liberă, dar... dar dumneata, domnule Conrad, ești încă însurat, spuse râzând Valerie.

— Sper că nu vei ține cont de asta, domnișoară doctor.

— Ba cred că da. Consider că ar trebui să știu cum stau lucrurile.

— Ai dreptate. E foarte corect. Tu mi-ai povestit totul despre fostul tău logodnic. După cum știi, eu și Arielle divorțăm. Dar nu am ajuns încă la un acord final.

— Și?

— Și eu o las să fiarbă în suc propriu, pentru că sunt foarte supărat pe ea.

— Evident. Nici nu mă așteptam la altceva din partea ta.

— Văd că mă cunoști deja foarte bine.

— Sper. Ți s-a făcut o nedreptate și acum ești plin de venin ca o viperă.

— Așa e. Aș fi putut termina divorțul foarte repede. Nu e nevoie decât de un simplu telefon dat avocatului. Dar am vrut să o chinuiesc.

— Asta am ghicit deja. Dar...

— Dar ce?

— Are vreun sens să continui să o chinuiești pe doamna Conrad, dacă vrei să existe o nouă doamnă Conrad?

— Mă ceri în căsătorie, domnișoară doctor? o întrebă Wyn zâmbind.

— Păi ce altceva? Așa că, mai întâi va trebui să te desparți de o parte din avere în favoarea doamnei Conrad și să-i spui adio. Mai ales că eu cred că te vei simți mult mai bine când vei scăpa de ea. Iar eu te voi avea numai pentru mine.

— Crezi?

— Cred.

— Domnișoară doctor, cred că ai dreptate. Ești sigură însă că vrei să fac din tine o femeie cinstită?

— Nu cred că vreunul din noi ar vrea să-și petreacă restul vieții altfel. Singura cale este un trai cinstit.

Wyn se uita la ea și zâmbea ca un adolescent îndrăgostit.

— Mâine îi dau telefon avocatului și îi spun să pregătească actele pentru partaj. Să-i dea femeii ce cere și să termin cu ea o dată pentru totdeauna.

— Partaj corect? îl întrebă Valerie, uitându-se atent la el.

— Pe cuvânt de pionier, spuse Wyn și ridică o mână.

— Ai să te tai la un deget și ai să semnezi cu sânge?

— Pentru tine, domnișoară doctor, am s-o fac și pe asta. Sper însă să nu fii chiar atât de rea încât să mă lași să pierd mult sânge.

Se repezi la ea și începu să o gâdile, până ce Valerie începu să țipe. Atunci începu să o sărute și curând amândoi gemeau de dorință.

În parcarea din spatele barului era întuneric. Singura lumină venea de la becurile din stradă. Urletul muzicii de dans de la stația stereo a barului ajungea aici doar ca un ritm de bas înăbușit, amplificat doar când vreunul din clienții care plecau deschidea larg ușa.

În mașină, cei trei ocupanți erau adânciți în discuții și conversația înceta ori de câte ori trecea cineva prin apropiere.

— Ești nebună, spuse încet, dar apăsat, silueta masivă de pe locul din față.

Vorbise privind drept înainte, ca și cum nu s-ar fi adresat celor doi de pe bancheta din spate. Parcă aceștia nici măcar nu existau.

— Nu, nu sunt nebună, spuse femeia. E o găselniță foarte bună. În arma cu care ai să tragi o să fie o doză prea mare de calmant, așa că amărâtul o să cadă pe scări sau în altă parte. E foarte simplu.

— Vrei să spui că am să-l arunc pe scări? spuse uriașul.

— Exact, replică femeia. Dar trebuie să faci în așa fel încât să nu-și rupă gâtul. Am să-ți dau cincizeci de bătrâne.

— O, Doamne, spuse aproape șoptit bărbatul de pe băncheta din spate. Nu-mi vine să cred că spui așa ceva.

Femeia se întoarse spre el cu ochii sclipind de furie.

— Ai tu o idee mai bună? Poate că vrei să o faci *tu* pentru cincizeci de bătrâne? Vrei? Să-ți dau o pușcă? Știi doar că am una acasă. Am adus-o cu mine. Vrei să intri tu și să-l împușți? Să-ți câștigi existența?

Bărbatul oftă, se întoarse cu spatele la ea si începu să se uite pe fereastră, cu fața aproape lipită de geam.

— La dracu'! Ai băut prea mult. Nu știi ce vorbești.

— Ba știu. Chiar foarte bine. Plătesc cincizeci de bătrâne înainte și cincizeci după. As face-o chiar eu, numai că aș fi suspectul numărul unu. Și, pe de altă parte, mi-ar fi al dracului de greu să pătrund acolo.

— Eu aș fi suspectul numărul unu, spuse silueta masivă de pe locul din față. Sunt acolo aproape douăzeci și patru din douăzeci si patru de ore si sunt trecut și în testament.

— Rahat! După cum ți-am spus, ai să faci în așa fel ca să pară un accident. Ai să le spui copoilor că uneori se injecta singur. Că rătăcea pe lângă casă noaptea. Trebuie numai să fii sigur că a murit, pe urmă te duci și le culci. Tâmpiții ăia de Reinhardt n-au cum să-și dea seama. Și apoi, toată lumea știe că îi ești devotat de ani de zile.

— Mai e o problemă foarte importantă, spuse uriașul.

— Care?

— De când se vede cu veterinara aia, nu mai face injecții. Doar dacă și le face singur.

— Asta n-are importanță. Are urme de injecții pe cur, nu?

Bărbatul dădu din cap.

— Atunci cine să știe că nu mai face?

— După cum vorbești, totul pare foarte ușor, spuse bărbatul de pe bancheta din spate.

— Fiindcă *este* ușor. Dacă el nu vrea, de ce nu încerci tu? El te-ar putea băga și scoate din casă fără nici o problemă. Corect? îl întrebă pe cel din față.

— Da, aș putea.

— Nu, nu, spuse cel din spate. În nici un caz. N-am de gând să am vreun amestec în chestia asta.

— Nici chiar pentru mine? îl întrebă femeia, ducându-și teatral o mână la piept.

— Nici.

— Nici pentru o sută de mii? Doar ale tale?

— Nici, răspunse bărbatul, scuturându-și buclele negre. Nu mă mai întreba. E nu și gata!

Femeia își îndreptă din nou privirea spre locul din față.

— Atunci trebuie s-o faci tu. Trebuie.

Omul oftă adânc.

— Trebuie să mă mai gândesc. Să mă gândesc cum s-o fac. Poate.

*

Tiffani se încruntă.

— De ce ai întârziat atât de mult, Teddy?

— Am avut de terminat o mulțime de lucruri.

Teddy își introduse tubul de argint în nas, apoi se aplecă spre dunga de cocaină pe care i-o pregătise Tiffani. Trase pe o nară, pe urmă și pe cealaltă. După aceea, trase de câteva ori adânc aer pe nas, pentru a fi sigur că drogul a pătruns suficient de adânc și ridică privirea spre Tiffani.

— Mă ierți?

— Te iert. De altfel, cum aș putea fi supărată pe tine, când ai adus așa marfă bună?

Începu să chicotească stupid. Se simțea grozav. Trăseseră deja câteva prize, făcuseră dragoste și apoi avuseseră o discuție lungă, în legătură cu ceva la care Teddy avea nevoie de ajutorul ei. *Ce chestie! Eu, sărmana și neînsemnata Tiffani, să-i fiu de ajutor bogatului domn de Mornay.* Atâta doar că Tiffani nu era prea sigură că vrea să facă parte din micul plan al lui Teddy. *Trebuie să mă asigur că-mi iese ceva cum trebuie din asta.*

— La ce te gândești? o întrebă Teddy, punându-i un deget sub bărbie și întorcându-i fața spre el. Parcă ai fi pe altă lume, Tiff.

— A, nu știu, Teddy. Mă... păi, vreau să spun că ideea ta mi se pare cam prea periculoasă pentru mine. Cu excepția grajdurilor, nici măcar nu știu pe unde s-o iau prin Stonelair. Merg cu mașina, parchez, intru în birou, îmi fac treaba și plec. Asta-i tot. Și, pe urmă,

sperietoarea aia de Santo e mereu acolo și, când nici nu te aștepți, mai apare și bătrânul Reinhardt.

Teddy sorbi din vinul pe care îl adusese si puse paharul jos.

— Deocamdată ne ajunge grajdul.

— Grajdul? Da' de ce grajdul?

Teddy fusese nevoit să-i spună lui Tiffani că pregătește o surpriză pentru Wyn Conrad și pentru Valerie, dar nu vroia ca ea să știe exact ce anume. Trebuia, pentru că altfel nu ar fi fost niciodată de acord. Chiar dacă știa că lui Tiffani i se aprinseseră călcâiele după el, avea certitudinea că femeia nu era dispusă să rişte prea mult pentru el.

— Pentru că ce vreau eu să faci se poate face în grajd, când nu e nimeni prin preajmă.

Își trecu o mână peste sânii dezgoliți ai femeii, apoi începu să o mângâie pe piept în jos cu vârfurile degetelor, până ajunse între coapse. Mâna i se opri pe pubisul cald.

— Ooh, ce bine e, gemu Tiffani.

— Ai să mă ajuți Tiff, nu-i așa? întrebă Teddy, aplecându-se și prinzând un sfârc cu buzele. Te rog, Tiff.

— Dar... da' eu nu știu ce anume vrei să fac, Teddy.

Începu să tremure de plăcere și singurul lucru pe care îl vroia acum era ca Teddy să nu se oprească. Niciodată.

— Nu e cine știe ce, spuse Teddy. Oricum nimeni nu va avea de suferit.

— Ești sigur?

— Sigur, răspunse Teddy, îndepărtându-și mâna.

— A, nu, Teddy, se plânse Tiffani. Era așa de bine.

Teddy se așeză în genunchi în fața ei și îi desfăcu picioarele.

— O să fie și mai bine, Tiff. Vreau să te simți mai bine ca niciodată.

Își băgă capul între picioarele ei și limba luă locul degetelor. Capul lui Tiffani începu să zvâcnească într-o parte și în alta. Gemea tare, iar picioarele i se întindeau și se strângeau spasmodic. Mâinile apăsau pe ceafa lui Teddy.

— Ai să mă faci să...

Teddy își trase limba afară.

— Nuuu, Teddy, gemu disperată Tiffani. Era așa de...

Fără să acorde vreo atentie miorlăielilor lui Tiffani, Teddy o apucă de genunchi, îi depărtă și fără nici un preambul, intră cu forță în ea, până la fund.

Aproape ridicată de pe pat, Tiffani icni, pe urmă spasmele reîncepură și țipetele ei de plăcere îl întărâtară și mai mult pe Teddy. Își acceleră mișcările, cabrându-se ca un cowboy călare pe un cal nărăvas și, cu un răcnet de taur înjunghiat, explodă în spasmul final, în timp ce întregul corp îi zvâcnea sălbatic.

Se prăbuși pe trupul femeii de sub el și amândoi rămaseră inerți, epuizați de plăcere. După un timp, Teddy se rostogoli pe spate și o trase pe Tiffani deasupra lui. Îi mângâie părul umed și o privi drept în ochi.

— Ai s-o faci, Tiff, nu-i așa? Pentru mine? Te rog.

— Da, dacă îmi promiți că nu va fi nimeni rănit.

— Bineînțeles, spuse Teddy zâmbind larg. Nimeni nu va fi rănit. Îți promit.

Nimeni nu va fi rănit, vacă proastă ce ești. Da asta nu înseamnă și ***nimic.***

Tiffani zâmbi mulțumită.

— Și mai promiți și că o să ne mai simțim la fel de bine?

— Crede-mă, fetițo, că și eu vreau asta la fel de mult ca și tine.

Cel puțin până îmi apare în cale ceva mai bun, își spuse Teddy, care deja se cam săturase de Tiffani. Era timpul să meargă mai departe, să mai exploreze și alte variante.

O luă în brațe și o sărută cu patimă. Îi băgă limba printre dinți și simți cum penisul rămas în ea începe să prindă din nou viață. Tiffani reacționă imediat, frecându-se de el și gemând de plăcere.

Teddy o să fie al meu. Al meu și numai al meu. O simt. Am să fiu bogata doamnă Teddy de Mornay.

Era noapte deja, dar silueta neclară nu dorea să se apropie prea mult de casă, de teamă să nu alarmeze câinii. Și, oricum, nici nu era nevoie. Nu cu un astfel de binoclu. Perechea de porumbei îndrăgostiți stătea comod pe o sofa mare din bibliotecă și lumina era aprinsă. Ca și cum nimeni și nimic nu le-ar fi putut face vreun rău.

Făcuseră dragoste în încăperea magnifică, simțindu-se undeva departe, într-o lume a lor, în care privirile indiscrete nu aveau cum să ajungă.

Sau cel puțin așa au crezut.

Se dezbrăcaseră ajutându-se reciproc, dar fără grabă, părând să se bucure de fiecare clipă. Se mângâiaseră și se sărutaseră tot timpul.

Ce drăguți și tandri au fost.

Pe urmă s-au împerecheat ca animalele, devorându-se ca niște câini morți de foame, dar în călduri. Silueta nu se îndoise nici o clipă că cei doi gemeau și grohăiau în extaz, în timp ce se pipăiau și se agățau cu ghearele unul de altul, într-o frenezie de plăcere carnală. Apoi, epuizați și cu respirația tăiată de orgasmul simultan și exploziv, se odihniseră, dar mângâierile continuaseră. Silueta era sigură că își șopteau dulci nimicuri, lăudându-se reciproc cât de minunat fusese și jurându-și probabil dragoste eternă.

Ei, o să mai vedem.

Și, pe urmă, începuseră din nou. Ca un armăsar în călduri și o iapă care nu mai fusese niciodată montată. Cu adevărat dezgustător. *Nu sunt altceva decât niște animale împuțite,* își spusese silueta, uitându-se cu ură la ei.

Silueta simți cum o trece un fior. *Și eu? Eu nu am nimic. Nici n-am avut vreodată. Pe cineva, sau ceva. În orice caz, nu ca ei. Dar am să aranjez eu chestia asta. Într-un fel, sau altul. Am să-i aranjez și pe* ***ei.***

Capitolul douăzeci şi cinci

Pe Colette o trezi soarele care se strecura pe fereastra dormitorului. *E târziu,* îşi spuse somnoroasă, ridicându-se în capul oaselor şi frecându-se la ochi. Se uită la ceasul de pe noptieră. *Dumnezeule mare! E zece.* Puff Puppy se mişcă la picioarele ei. Se întinse şi îl mângâie.

— Bună dimineaţa, Puff Puppy. Mămica ta a dormit prea mult şi tu nu ai trezit-o, răule.

Îşi coborî picioarele pe marginea patului şi le vârî în papucii de mătase cu motive de damasc, apoi se ridică. Îmbrăcă un halat de mătase şi intră în baie. Îşi făcu toaleta intimă, dădu de câteva ori cu peria prin păr, apoi, cu o sprânceană ridicată, se adresă cu lehamite imaginii din oglindă:

— Mai târziu, crocodilule. Te pun la punct mai târziu.

Colette stinse lumina şi se îndreptă spre bucătărie. În urma ei Puff Puppy venea cu paşi mărunţi. Trecu prin bucătărie, ieşi pe verandă şi îi deschise uşa lui Puff Puppy.

— Aşa, iubitel. Du-te şi fă-ţi treaba. Până te-ntorci, îţi pregătesc mâncarea.

Se uită după Puff Puppy care ieşise în grădină şi, adulmecând ici şi colo, se îndrepta spre locul lui preferat – o tufă de ferigă care îl ascundea complet vederii şi, după

cum credea Colette, îi dădea un oarecare semn de intimitate. *Parcă se mișcă puțin cam încet. Oare n-o avea ceva? Nu pare a fi în apele lui. Va trebui să fiu atentă la el și, dacă e tot așa, va trebui să fac o programare la Val.*

Uitând de promisiunea pe care și-o făcuse, să nu-l piardă din ochi pe Puff Puppy, Colette se întoarse în bucătărie, puse apă proaspătă în castronasul lui Puff Puppy, apoi îi pregăti mâncarea – un amestec de hrană uscată și pui dezosat rămas de la cină. Pe urmă râșni cafea proaspătă și pregăti cafetiera.

Îl auzi pe Puff Puppy zgâriind la ușă și ieși să-i deschidă.

— Ai avut succes, iubitule?

Dar Puff Puppy se îndreptă încet spre culcușul lui, se întinse și închise ochii.

— Vai de mine! Dacă nu te simți mai bine până la prânz, o chem pe Val.

Colette turnă cafea într-o ceașcă, puse o linguriță plină de înlocuitor de zahăr și completă cu lapte degresat.

Cu ceașca de cafea în mână, se îndreptă spre colivia lui Hayden, acoperită complet de o husă groasă de bumbac albastru. Izolat astfel, animalul nocturn nu era deranjat deloc de lumina din bucătărie. Colette ridică un colț al husei și se uită sub ea.

— Hayden, iubitule, te-ai distrat bine azi-noapte? Te-ai dat pe roată?

Nu îl vedea pe Hayden și nici nu auzea vreo mișcare. Colette se gândi că e ascuns după jucării, sau sub

păturică. Aricii africani pitici nu suportă frigul și Hayden dormea pe o pernuță electrică, acoperit cu o păturică. Colette luă husa de pe cușcă și o puse pe un scaun de alături.

— Hayden, strigă din nou. Unde ești, iubitule?

Nici acum nu auzi vreo mișcare, așa că deschise ușița și ridică păturica. Se uită sub ea. Nimic. Scoase păturica și pipăi atent cu degetele. Degeaba. Nici urmă de ciudata ființă.

— Hayden?! Hayden?! începu să strige disperată. Unde ești, iubitule?

Scoase mâna din colivie și închise ușița. *Cum Dumnezeu? Sunt sigură că am închis bine ușița aseară, înainte de a mă culca. Sau poate că nu?* Apoi, un alt gând îi trecu prin minte. *Vai de mine! S-ar putea să fie prin casă pe undeva! E foarte întreprinzător și poate că a ieșit singur și acum umblă liber pe cine știe unde.*

La început, îl lăsase adeseori liber noaptea, să exploreze bucătăria, așa că aceasta nu era un teritoriu virgin pentru Hayden. Dar acum ușa dinspre verandă era deschisă. Colette se repezi pe verandă și se uită în jurul ei. Nici urmă de Hayden. Închise ușa în urma ei și începu să caute pe jos prin bucătărie. *I-a plăcut întotdeauna să se ascundă pe după ele,* își spuse Colette în timp ce căuta în spatele dulapurilor. Dar Hayden era de negăsit.

Colette oftă și luă de pe masă carnețelul de însemnări. Se uită la lista pe care o începuse ieri. Trecuse pe ea tot ce își pusese în gând să facă, inclusiv cumpărăturile.

Ceai la gheață, își aminti. Se gândise să facă o cantitate mai mare, să fie la îndemână, în cazul în care Valerie va trece pe la ea. Era un ceai verde, aromat cu un soi foarte rar de miere. Puse lista jos și se hotărî să se apuce de treabă.

Colette luă o cană mare de sticlă de pe străvechiul blidar irlandez și se duse la frigiderul dublu. Îl deschise. Cum de la bun început umplea întotdeauna cana cu cuburi de gheață, deschise ușa congelatorului. Luă un pumn de gheață și îl puse în cană. Întinse mâna după încă unul.

— *Merde!* spuse cu voce tare.

Se gândi că se rănise în vreun colț de gheață. Scoase mâna din congelator și, înainte să dea drumul la gheață, se uită cu atenție la ea, ca nu cumva să fie pătată de sânge. Ochii i se măriră de groază și cana îi scăpă din mână, spărgându-se în mii de cioburi la picioarele ei. Speriat, Puff Puppy începu să latre, dar Colette nu-l auzi. Scoase un țipăt de groază care ar fi putut îngheța oricui sângele în vine. Bucățile de gheață din mână căzură pe jos și sfărâmăturile se amestecară cu cioburile de sticlă.

Nu! Nu gheață!

Colette se trase înapoi. Țipetele de groază se transformaseră în gemete de durere, apoi în sughițuri de plâns. Mâinile i se încleștară pe poalele halatului, ca și cum acestea ar fi putut să o apere de cel care făcuse acest rău. Lacrimi de durere țâșniră din ochii bătrâni, curgând în jos, spre bărbie.

Pe jos, printre cioburile de sticlă și bucățile de gheață, zăcea înghețat Hayden. Țepii tari erau ridicați ca niște mici sulițe, iar ochii mici și negri erau larg deschiși și priveau cu groază undeva departe, în eternitate.

Colette își acoperi ochii cu mâna și continuă să suspine, înecându-se din când în când. Când, în sfârșit, fu în stare să se miște, se duse la masă și se așeză cu greutate pe un scaun. Lacrimile curgeau în șiroaie.

Cine a putut să facă ceva atât de diabolic? Și de ce? Of, de ce? Dar nu avea nici un răspuns la întrebările care i se învălmășeau în minte.

Când, în sfârșit, a fost în stare să se ridice de la masă, Colette nu știa cât timp trecuse.

Se ridică încet și luă un prosop de pe suportul de lângă dulap. Înveli în el trupul lipsit de viață al lui Hayden și îl puse în colivie. Închise ușița. Pe urmă luă din debara o mătură și un făraș și strânse cioburile de sticlă și gheață. *Puff Puppy nu trebuie să se taie în ele,* își spuse.

După ce termină, Colette luă maltezul în brațe și ieși pe verandă. Se mișca de parcă era un automat. Se așeză pe un scaun și își îndreptă privirea spre grădină. Dar privea în gol. Știa că trebuie să o sune pe Valerie la clinică, dar se simțea așa de slăbită, încât se hotărî să mai aștepte puțin. Oricum, Valerie nu avea cum să-l readucă la viață pe Hayden. Își spuse că e mai bine să fie singură cu Hayden și să încerce să facă față răului cu care fusese obligată să se confrunte.

Valerie își terminase vizitele la domiciliu, pe care le făcea dimineața la ferme. Își schimbase halatul și cizmele murdare cu un halat curat și adidași. Acum se spăla în baia micuță, anexă a cabinetului. Tami intră în fugă în cabinet.

— Val, la telefon e mama ta, spuse gâfâind. Zice că e urgent.

Speriată, Valerie făcu ochii mari. Închise repede robinetul.

— Urgent? Ce anume?

— Nu știu, dar pare a fi într-o stare îngrozitoare. E pe linia trei.

— Mulțumesc, Tami. Spune-i că vin imediat la telefon.

— Îi spun.

Valerie își încheie repede nasturii halatului și se apropie de birou. Tremura. *Ce anume o fi atât de urgent?* Se întrebă dacă era într-adevăr vorba de ceva urgent.

Se așeză, apăsă butonul pentru linia trei și ridică receptorul.

— Bună, mamă, spuse, încercând să fie cât se poate de calmă. Tami mi-a spus că e ceva urgent. Ce e?

— Trebuie să vorbesc imediat cu tine, spuse mama sa, cu o voce neobișnuit de agitată. Înainte să-mi închizi telefonul, trebuie să-ți spun că e vorba de ceva de cea mai mare importanță.

— Despre ce e vorba, mamă?

— Am crezut că ai să te măriți cu Teddy și...

— Nu vreau să discut despre asta, mamă.

— Nici eu nu vreau. *Te rog,* Val, ascultă ce am de spus, înainte să te grăbești să tragi concluziile. E de o importanță vitală.

Ce Dumnezeu e cu ea? se miră Valerie.

— Bine. Ascult.

— Vreau să spun că, din cauză că am crezut că ai să te măriți cu Teddy, i-am semnat o împuternicire și i-am încredințat tot portofoliul meu ca să-l administreze. Eu...

Lui Valerie nu îi venea să creadă că aude bine.

— Ce ai făcut?!

— Ai auzit bine, spuse Marguerite, oftând adânc. Pentru că am crezut că ai să te măriți cu el, i-am dat toți banii pe mână. După ce am renunțat la Dock Wainwright.

— Nu pot să cred că ai făcut așa ceva. Dock Wainwright s-a ocupat de când știu eu de afacerile familiei noastre. Și, aș putea adăuga că a făcut-o într-un mod foarte conservator, cum a vrut tata. Știi la fel de bine ca și mine că Teddy face afaceri într-o zonă periculoasă. Poate că într-adevăr are succes, nu știu, dar știu foarte bine că Dock a avut mare grijă de banii tăi și ai tatei.

— Acum, asta e. Am făcut ce-am făcut și acum sunt... sincer vorbind, sunt cam neliniștită. Cred că m-aș liniști dacă aș știi că te măriți...

— Am spus că nu vreau să discut despre asta. Dacă ai luat o decizie pe care acum o regreți, nu e vina mea. Și, dacă încerci să mă faci să mă mărit cu el numai pentru că l-ai făcut investitorul tău, atunci putem încheia discuția în acest punct. Nu am să mă mărit în nici un caz cu Teddy.

— Sunt conștientă de asta. Dar nu cred că e nevoie să mi-o spui pe tonul acesta. Poți să fii sigură că nu voi încerca să te conving să te măriți cu el doar pentru că i-am dat banii pe mână.

— Bine. Atunci care e problema? Cu ce te pot ajuta eu?

— Îți spun, pentru că am început să-mi fac griji. Din mai multe motive. Tocmai am vorbit cu Suzy Brooks. Mi-a spus că ea și Harry și-au retras contul de la Teddy.

Se opri de parcă ar fi încercat să-și facă curaj.

— Cred că oamenii fac tot timpul chestia asta. Cum ai făcut și tu recent cu Dock Wainwright.

— Așa e. Oricum, Suzy mi-a spus că ei au avut la Teddy o sumă substanțială – e vorba de câteva milioane de dolari. A spus că, un timp, totul a mers foarte bine, dar că în ultima vreme extrasele de cont au început să le sosească târziu și uneori deloc.

— Vrei să spui că nu le-a adus nici un profit? Ești sigură?

— Absolut sigură. Suzy n-ar fi avut nici un motiv să inventeze așa ceva. Când l-au întrebat pe Teddy ce se întâmplă, le-a spus că e vorba de niște procedee noi de a ține contabilitatea, pe care le introduc acum și la ei la firmă. Oricum, ca să nu mai lungesc povestea, au hotărât să renunțe la serviciile lui și le-a luat luni de zile până și-au recuperat banii. Practic, a trebuit să îl amenințe că îl vor da în judecată pentru a-l obliga să le returneze banii.

— Am înțeles, spuse Valerie, care acum era de-a dreptul alarmată.

— Și nu numai atât. Când, în sfârșit, au primit extrasul de cont final și cecul, au descoperit că li se opriseră o mulțime de taxe dubioase, care le-au redus suma cu câteva mii de dolari.

— O, Doamne! Și ce au de gând să facă?

— Nu au hotărât nimic, încă. Dar eu da. Vreau ca banii să-i fie transferați din nou lui Dock Wainwright. Și asta cât mai repede. Azi-dimineață am încercat să dau de Jamie și să-l pun pe el la treabă, dar nu e de găsit.

— Cum adică nu e de găsit? Unde a plecat?

— Nu... nu știu. Știu doar că are niște prieteni prin apropiere.

— Uite ce e, mamă. Sunt convinsă că totul se va aranja cu bine. Doar i-ai dat banii de foarte puțină vreme, nu?

— Da, dar după cele ce mi-a spus Suzy, nu pot să nu-mi fac griji. Am crezut că fac ce trebuie. M-am gândit că nu am cum să greșesc, mai ales că îl aveam pe Jamie ca ajutor.

— Jamie de ajutor? Cum adică? Cum e implicat Jamie în povestea asta?

— Păi și el și-a transferat o parte din bani la Teddy. Și se poate spune că Jamie știe câte ceva despre cum se investesc banii. Așa că i-am dat lui Jamie o procură, prin care îl împuterniceam să ia el toate deciziile, în numele meu. Am presupus că trebuie consultat, înainte ca Teddy să ia vreo decizie finală, referitor la schimbările din portofoliu. Mă rog, chestii din astea. Dar nu pot să dau de Jamie. Am impresia că e în vizită la niște prieteni din Saratoga.

E din ce în ce mai ciudat, își spuse Valerie.

— În cazul ăsta, mamă, totul e bine. Dacă Teddy nu poate face nimic fără Jamie, atunci nu se poate întâmpla nimic, până ajung banii înapoi la Dock.

— Sper să fie așa cum spui tu. Dar știu și eu? Se pare că Teddy lucrează pe sub masă.

Râde ciob de oală spartă, se gândi Valerie. *Oare chiar nu-i trece prin minte că, dacă cei doi au fost în stare să comploteze împreună cu ea, atunci sunt în stare la fel de bine să comploteze și împotriva ei?*

— Nu îmi dau seama cum te pot ajuta eu, dar dacă crezi că aș putea face ceva, spune-mi.

— Speram să vorbești tu cu Teddy și să-i spui că m-am răzgândit. Spune-i că din cauză că tatăl tău ar fi foarte dezamăgit dacă ar ști că am renunțat la serviciile lui Dock. Îți dai seama că nu vreau ca Teddy să creadă că îl suspectez de ceva. S-ar putea simți jignit. Vreau să fac chestia asta într-un mod civilizat.

Așa cum ai făcut și planurile pentru căsătoria mea.

— Păi, nu prea cred că am să am ocazia să vorbesc cu Teddy înaintea ta. Dar, dacă mă sună, am să deschid eu discuția.

— Mi-ai fi de mare ajutor, Val. Să știi că deja am vorbit cu Dock Wainwright și i-am spus că vreau să-mi transfer din nou banii la el. A spus că o să pregătească actele și că așteaptă ca Teddy să-l sune. I-a lăsat deja vorbă prin secretară.

— Bine, mamă. Altceva?

— Nu. Dar... n-ar strica să fii drăguță cu Teddy, numai până se termină chestia asta. Vreau să spun că ar fi bine să se termine frumos.

Lui Valerie îi venea să urle.

— Bineînțeles, mamă. Am să fiu drăguță cu Teddy.

Pentru tine.

— Și pentru tine, replică înțepată Marguerite. La urma urmei, Val, scumpo, tu ești singura mea moștenitoare.

— Am să fac tot ce pot. Și acum, dacă nu te superi, aș vrea să terminăm discuția, pentru că sunt foarte ocupată.

— Da, nu te mai reții. La revedere.

— La revedere, mamă.

Valerie puse receptorul în furcă și își luă capul în mâini. Începu să-și maseze încet fruntea, de parcă ar fi vrut să șteargă grijile pe care i le adusese telefonul mamei sale. *Viața nu e deloc ușoară. Dar n-ar putea fi și zile de respiro?*

Se uită la Elvis, care era ghemuit în culcușul de sub birou.

— Știi ceva Elvis? Avem nevoie de o vacanță. Doar noi doi.

Elvis îi răspunse dând vesel din coadă.

— Ei, stai puțin. Nu chiar așa de repede. Dacă stau bine să mă gândesc, o să fim trei. Tu, eu și Wyn. Hopal Iar am greșit. La ce mi-o fi gândul? O să fim... câți? Opt. Tu, eu, Wyn, cei patru ciobănești și Mina, pisica. Cum ți se pare, Elvis? O vacanță în opt. Poate pe vreo insulă liniștită și însorită, fără telefoane și faxuri, fără pagere și telemobile, fără e-mail sau televizor. Doar noi, animalele.

Se aplecă și îl mângâie de câteva ori pe Elvis.

— Să știi că-mi place ideea. Chiar foarte mult. Și cred că și ție.

Wyn se plimba nervos prin bibliotecă. Câinii îi urmăreau leneș mișcările. Cocoțată pe spătarul unui scaun înalt, în stil baroc, pisica avea un aer de o singurătate regală.

Îl sunase deja pe Dexter Willingham IV, avocatul său, și discutaseră îndelung despre finalizarea divorțului.

Willingham fusese ușurat pentru că, deși ar fi putut încasa mult mai mulți bani dacă ar mai fi lungit procesul, se săturase până peste cap de Arielle și de scenele isterice pe care i le făcea. Îl abordase chiar și la o grandioasă acțiune de caritate, care avusese loc într-unul din cele mai elegante saloane din Palm Beach, arătându-l cu degetul și strigând obscenități, în fața a zeci de oaspeți îmbrăcați elegant, în fracuri și rochii de seară. Cu toate că vorbise de nenumărate ori cu Myron Goldman, avocatul lui Arielle, acesta părea incapabil să controleze situația.

Dacă totul merge bine, procesul s-ar putea termina la sfârșitul săptămânii. Nici Wyn, nici Willingham nu anticipau vreo problemă care ar putea afecta rezolvarea rapidă a cazului. Cu toate acestea, telefonul nu sunase de mai bine de o oră și Wyn începea deja să se enerveze.

Dacă Arielle se răzgândise în vreo privință și se hotărâse să mai ceară ceva la proces? S-ar putea să încerce să obțină mai mult, acum când văzuse că el acceptă condițiile puse de ea.

Santo intră fără zgomot în bibliotecă. Wyn îl zări cu coada ochiului.

— Unde ai fost, Santo? Nu te-am văzut toată dimineața.

— Am dormit mai mult. Știu că dacă ai nevoie de mine mă suni, așa că am impresia că ceasul meu deșteptător – mă refer la cel mental – nu a pornit în dimineața asta. Cred că sunt puțin sub influența vremii.

— Ai gripă sau ce?

— Nu. Doar o mică... răceală.

— Am observat că în ultimul timp vii acasă cam târziu seara. Ai găsit vreo sobiță fierbinte de încălecat?

Mai întâi Santo își feri privirea, apoi se uită drept în ochii lui Wyn.

— A, nu. Numai că m-am antrenat mai mult. Pe urmă am mers la câte un bar, cu câțiva tipi de la sală. Știi cum e. Cât să compensăm transpirația.

Telefonul sună și Santo se grăbi să răspundă.

— Stonelair. Vă rog să așteptați un moment, spuse după ce ascultă câteva clipe. E pentru tine, îi spuse lui Wyn. Dexter Willingham.

— Răspund, spuse Wyn respirând ușurat.

Luă receptorul din mâna lui Santo.

— Salut, Dex. Ce se întâmplă? Începusem să-mi cam fac griji.

— Am vorbit cu Myron Goldman și a spus că nu vede nici un impediment pentru ca treaba să nu se termine repede. Singura problemă care a apărut e că nu poate să o găsească pe Arielle.

— Cum nu poate să o găsească pe Arielle?

— Exact cum am spus. Nu e acasă. De fapt, nu răspunde nimeni la telefon. A spus că a dat câteva tele

foarte și că până acum nu a avut noroc. O să mă sune imediat ce dă de ea.

— Fir-ar să fie! După cum o cunosc eu pe Arielle, chestia asta poate dura la nesfârșit.

— Sau la fel de bine doar o oră, spuse avocatul, mai rațional. S-ar putea foarte bine să fie dusă la coafor sau la cumpărături. Cine știe? Poate că vom da de ea foarte curând.

— Sper din toată inima. Pentru că vreau să se termine odată.

— Te înțeleg și mă bucur că ai ajuns la această decizie. Dar, până o găsim pe Arielle, nu putem face nimic.

— Îmi dau seama de asta. Cred că am să dau și eu câteva telefoane. Oricum, Dex, te rog să mă anunți imediat ce dai de ea.

— Am să te anunț. Nu-ți face griji. Dacă e în Palm Beach, o vom găsi într-o oră sau două. Știi doar ce mic e orașul ăsta.

— Adevărat. Bine, Dex. Vorbim mai târziu.

Wyn puse receptorul în furcă și își atinti privirea în depărtare, dincolo de piscină, întrebându-se unde să încerce mai întâi să o găsească pe Arielle.

— Probleme? îl întrebă Santo.

Wyn se întoarse spre el.

— Nu pot să o găsească pe Arielle și e nevoie să o contactăm imediat. Ce zici de asta? Mă hotărăsc să termin problema asta cu divorțul și ce se întâmplă? Arielle pur și simplu dispare.

Santo rămase cu ochii ațintiți la Wyn. În minte i se învălmășeau o mulțime de gânduri conflictuale. *Să-i spun că știu unde e Arielle? Nu, pentru că atunci s-ar întreba de unde știu și nu vreau să afle că m-am întâlnit cu ea fără să-i spun. Dar planul lui Arielle? Ar fi bine ca Wyn să dea cât mai repede de ea și să-i spună ce are de gând. Asta ar pune punct la toate. Sau, mai știi?* Santo nu știa ce să mai creadă.

— Ce ai? îl întrebă Wyn. Asta ai vrut să fac și acum, că am făcut-o, nu ai nimic de zis?

— Scuză-mă. Mă gândeam unde o fi Arielle. Bineînțeles că e o veste bună. Cred că e cel mai inteligent lucru pe care l-ai făcut în ultimul timp.

— Da, așa e. Știi, cred că s-ar putea spune că Val, doctorița veterinară pe care o știi și tu, a jucat un rol important în chestia asta.

— Cum adică? întrebă Santo, prefăcându-se că nu știe nimic despre relația de prietenie dintre cei doi.

— Ei, hai, Santo. Doar știi foarte bine că mă văd cu ea.

— Da, știu. Dar mă gândeam că e doar ceva ocazional.

Wyn se uită la el. Pe față i se întipărise o expresie serioasă.

— E mai mult decât atât, Santo. Mult mai mult.

— Atunci, cred că ar trebui să te felicit, nu?

— S-ar putea. În orice caz, cred că e momentul să mă apuc să dau niște telefoane, să văd dacă pot să o scot de undeva pe Arielle. Dacă îți trece cumva vreo idee prin cap, spune-mi și mie.

— Am să-ți spun. Acum mă duc la grajduri să văd ce mai e pe acolo. Dacă-mi vine vreo idee, te sun.

— Ne vedem mai târziu.

Încercând să pară cât mai degajat, Santo ieși din încăpere și se îndreptă spre grajduri. Avea de gând să încerce să vorbească de acolo, discret, cu Arielle.

Wyn îl urmări cu privirea. *Ce-o fi având? De câtva timp parcă nu e el.*

Capitolul douăzeci şi şase

Tiffani tresări şi sări peste o tastă. *Drace! Ticălosul ăsta hidos mi-a făcut-o din nou. Întotdeauna mă sperie. Numai că de data asta chiar am crezut că-mi dau duhul.* Înainte de a se întoarce cu faţa spre Santo, arboră repede un zâmbet pe buzele foarte roşii, îşi scoase în faţă sânii enormi şi îşi aruncă pe spate părul lung şi cârlionţat, pe care unii bărbaţi îl găseau irezistibil.

— Bună, Santo, spuse pe un ton vesel. Ce mai faci?

Făcu un balon mare din guma pe care o mesteca.

Santo îi zâmbi şi el, dar zâmbetul lui era mai mult o grimasă.

— Bine, Tiff. Dar tu?

— Şi eu la fel. Dar am o mulţime de hârtii de dactilografiat. Foarte multe cecuri care trebuie semnate şi alte chestii din astea. Ai de gând să lucrezi astăzi aici? întrebă după o mică pauză.

— Nu. De asta am si venit. Am foarte mult de lucru şi mă gândeam că ai putea termina astăzi tot ce ai de făcut.

Tiffani aproape că tremura de uşurare.

— Sigur că da! Chiar mă bucur. Sunt destul de în urmă, aşa că o să fiu tot timpul aici. Am să lipsesc doar cât să mă duc să mănânc ceva.

Mare noroc am, își spuse.

— E grozav. A, și, dacă mă sună domnul Conrad, spune-i că îl sun eu. Bine? Și mă suni acasă. Acolo lucrez astăzi.

— Da, bineînțeles, spuse Tiffani, gândindu-se că uriașul se purta destul de ciudat.

Sperietoarea nu-și părăsea niciodată postul, în orice caz, nu când se afla ea în birou. *Probabil că șeful l-a pus să facă altceva. Sau poate că s-au certat. La urma urmei, ce-mi pasă mie? N-o să-mi stea în cale și asta e cel mai important lucru astăzi. Nu-mi rămâne decât să fiu atentă când apare bătrânul Reinhardt, dar nici asta nu e mare lucru, pentru că pare mereu să fie pe altă lume. Nu-mi spune niciodată nimic, nici măcar nu mă salută. Am să pot să-l ajut pe Teddy și nimeni nu va ști vreodată. Doar Teddy. Teddy al meu.*

— Ne vedem mai târziu, spuse Santo și ieși.

— Da.

Când fu sigură că a plecat, Tiffani ridică receptorul și formă un număr.

În intimitatea căsuței sale, Santo formă repede un număr de telefon, pe mobil. La celălalt capăt, telefonul începu să sune. O dată. De două ori. De trei ori. De patru ori. *Nada. Fir-ar al dracului!* Era gata să închidă când, în sfârșit, i se răspunse.

— Alo?

— Sunt Santo. Cred că e momentul să avem o mică discuție.

— Eram sigură că ai să vezi lucrurile cum le văd eu, spuse Arielle.

— Nu sunt sigur că e așa, dar vreau să discutăm. A apărut ceva nou.

— Adică?

— Wyn e gata să accepte aranjamentul financiar. A luat deja legătura cu avocatul tău, dar tu nu ai fost de găsit.

— Presupun că mititica aia a lui e motivul acestei schimbări.

— Da.

— Așa că, acum când a găsit pe altcineva, e în sfârșit dispus să scape de mine.

— Se poate spune și așa.

— Ascultă, Santo! Poți pleca de acolo? Acum, imediat? Vreau să discut cu tine între patru ochi.

— Dar Lolo?

— E pe terenul de polo. S-ar putea să se întoarcă destul de repede, așa că ar fi bine să ne întâlnim în altă parte.

— Adică, vrei ca el să nu știe nimic?

— Absolut nimic. Nu e în stare să facă nimic. Sunt foarte dezamăgită de el. Credeam că e mai bărbat. Așa, ca tine, adăugă după o mică pauză.

— Ce ai de gând, o întrebă Santo, încântat că Arielle flirtează cu el.

— Vorbim când ne vedem. Poți să pleci?

— Sigur că da.

— Știu un motel între Saratoga Springs și Albany. Acolo nu ne deranjează nimeni. Nu e nici un risc ca vreunul din noi să fie văzut de cineva cunoscut.

Arielle îi dădu lui Santo numele și adresa motelului.

— Pot să ajung în mai puțin de o oră, spuse Santo.

— Bravo. Știam eu că pot conta pe ajutorul tău, Santo.

— Nu știu dacă e chiar așa, dar sunt dispus să discutăm.

— Ne vedem peste o oră, spuse Arielle și închise.

Santo închise și el telemobilul. Simțea cum vintrele i se trezesc la viață și zâmbi în timp ce se îndrepta spre garaj.

Valerie terminase de consultat pe George și Jesse, doi câini de vânătoare. Le făcu un vaccin preventiv și se apucă să le completeze fișele, sorbind din când în când din cana cu cafea. Telefonul zbârnâi.

— Da? spuse, cu ochii ațintiți asupra fisei.

— Ghici cine așteaptă pe linia patru, spuse Tami.

— Habar n-am. E prieten sau dușman?

— A, în mod sigur prieten. De fapt, aș spune că e mult mai mult.

Tami închise și Valerie apăsă pe buton.

— Cu ce vă pot ajuta, domnule Conrad?

— Nu mă întreba cu ce mă poți ajuta, ci cu ce te pot eu ajuta.

— Sunt convinsă că variantele sunt infinite, dar te gândești la ceva anume?

— Chiar așa. Vreau să luăm din nou cina diseară, în umilul meu bordei. După aceea mai vedem noi. Bineînțeles, dacă nu te-ai plictisit deja de compania mea.

— Nu m-am plictisit absolut deloc de compania dumitale, domnule Conrad, dar ce-ar fi să vii tu în umilul meu bordei, așa ca variație, ca să-ți pot demonstra ce talente culinare am?

— Nu sunt de acord, pentru că am în minte ceva absolut deosebit și cred că e mai bine aici, la Stonelair. Și, în afară de asta, mi-ar face plăcere să gătesc eu, pentru că știu cât ești de obosită după o zi de muncă.

— O, vă mulțumesc, domnule Conrad.

— E bine la opt?

— Da, cred că pot să intercalez ora asta în programul meu de seară, supraîncărcat.

— Atunci ne vedem la opt.

— Bine. Pa.

Valerie închise telefonul și se cuprinse cu brațele. Se uită la Elvis.

— Vezi tu, Elvis? Asta este ceea ce se numește „ca în vis". Sper că și tu să fi simțit așa ceva, măcar o dată. Ca în vis, ca în vis...

Telefonul zbârnâi din nou. Ridică receptorul.

— Da?

— Val, pe linia doi e Colette. E într-o criză cumplită de isterie. Ceva în legătură cu Hayden, ariciul ăla pitic, african.

— Preiau eu, spuse Valerie și apăsă pe butonul liniei doi.

— Ce s-a întâmplat, Colette?

— V... Val, iubito, cineva l-a omorât pe Hayden.

— Vin în zece minute, Colette.

— Ești o scumpă, Val.

Valerie o sună pe Daphne.

— Daphne, am o urgență care o să-mi ia cam o oră. Poți să-mi preiei tu programările?

— Ce urgență?

— Ariciul pitic african al lui Colette Richard.

— Vai, nu! Sigur că preiau eu. Sper să nu fie nimic grav.

— Încă nu știu, se eschivă Valerie. Îți las fișele la Tami.

— Sigur, Val. Să-mi spui și mie ce s-a întâmplat.

Valerie închise, își luă fișele și geanta, îl puse pe Elvis în lesă și se îndreptă grăbită spre recepție. Îi dădu fișele lui Tami și ieși din clinică.

Santo ciocăni la ușa motelului. Arielle deschise imediat.

— Intră.

Santo intră în cameră și observă că Arielle era îmbrăcată cu o bluză foarte transparentă care nu mai lăsa loc imaginației și o fustă extrem de scurtă ce abia acoperea chiloții de mătase. Pe noptieră erau etalate sticle de votcă și apă tonică și două pahare. Pe unul din ele erau urme din rujul lui Arielle.

Arielle observă că Santo se uită la sticle.

— Vrei să-ți uzi gâtul?

— Nu. Nu am prea mult timp. Trebuie să mă întorc la Stonelair.

— Haide, Santo, se alintă Arielle, mângâindu-l cu vârful degetelor sub bărbie. Pentru un bărbat voinic ca tine, o picătură nu înseamnă nimic. Și, apoi, nu suport să beau singură.

— Bine, spuse Santo, înălțând din umeri. Doar un pahar.

În picioarele goale, Arielle se îndreptă cu pași mărunți spre noptieră și turnă o porție zdravănă de votcă într-un pahar. Adăugă câteva picături de apă tonică și îi întinse paharul lui Santo. Pe urmă luă în mână paharul său și îl ciocni de al lui Santo.

— Noroc!

Santo dădu din cap și luă o înghițitură.

— Hai să ne așezăm comod, spuse Arielle, întinzându-se pe pat și bătând cu palma în locul de lângă ea.

— Trebuie să stăm de vorbă, spuse Santo, uitându-se cu jind la ea.

— Păi, o să vorbim. Aici Arielle bătu din nou cu palma în pat.

Santo înălță din nou din umerii masivi, se duse la pat și se așeză pe locul indicat de Arielle, cu fața la ea.

— La ce te gândești, Santo? îl întrebă, privindu-l drept în ochi și mângâindu-l cu vârful degetelor pe piept.

— Cum ți-am spus la telefon, Wyn s-a hotărât să cădeți de acord, așa că poți renunța la planul de a scăpa de el. Dar...

Sorbi din nou din paharul cu votcă.

— Dar știm la fel de bine amândoi că eu valorez mult mai mult dacă el e mort. Așa e? întrebă Arielle.

Santo dădu încet din cap.

— Dacă accept partajul, nu am să primesc decât o mică parte din ce are. Dar, dacă moare pe neașteptate și procesul de partaj nu e terminat, eu sunt încă soția lui

legitimă... Iar dacă el se recăsătorește, poate să-și schimbe testamentul și eu sunt lăsată pe dinafară.

Arielle își ridică fusta minusculă și netezi o cută imaginară de pe chiloții negri.

Santo se uita pofticios la ea. Arielle flirtase mereu cu el, dar niciodată nu merseseră până la capăt. Acum însă lucrurile stăteau cu totul altfel. Nu mai erau sub ochii atenți ai lui Wyn și, apoi, ea și Wyn urmau să divorțeze, sau... sau Wyn urma să moară.

— Va trebui să ne mișcăm repede, spuse Arielle, în timp ce își deschidea bluza până la talie. Înainte ca avocații să afle unde sunt și să-mi propună târgul.

Santo dădu din nou din cap, dar ochii îi erau ațintiți pe sânii perfecți, expuși chiar sub nasul lui.

— Știu că tu ești în stare să rezolvi problema, spuse pe un ton seducător Arielle. Și, dacă e nevoie, vin și eu cu tine să te ajut. Gândește-te că după asta putem să ne luăm tălpășița împreună.

— Asta chiar că ar provoca suspiciuni, spuse Santo.

— Vreau să spun că în ultimă instanță. Iar când se va termina totul, eu sunt cea care voi avea banii.

— Și Lolo? o întrebă Santo, mângâind-o pe coapsă.

— Lolo? Ce glumă bună! Lolo nu e nici pe jumătate bărbatul care ești tu, Santo. Nu merită o femeie ca mine. Mai ales, o femeie cu banii pe care îi voi avea eu. Și nu te teme. O să-i fie prea frică să vorbească. Chiar dacă ar ști ceva.

Arielle își plimbă un deget în jos pe gâtul lui Santo, apoi din nou în sus, spre buze, și încercă să pătrundă printre ele. Santo o prinse de încheietura mâinii.

— Trebuie să stabilim bine lucrurile. Să ştim exact ce o să facem... la noapte.

— O să stabilim. Dar, până atunci, n-ar strica să ne distrăm puţin, nu?

Santo slăbi strânsoarea.

— Întotdeauna ai fost puţin cam nebună, Arielle.

— Şi tu la fel.

Băgă mâna între coapsele imense şi începu să mângâie ridicătura care presa vizibil şliţul pantalonilor.

— Mă grăbesc, spuse Santo.

Îşi puse paharul jos, după care luă paharul din mâna lui Arielle şi îl puse alături. Se uită o clipă în ochii lui Arielle, apoi trunchiul uriaş se prăbuşi peste ea.

— Da, şopti Arielle. O să stabilim mai târziu detaliile.

Capitolul douăzeci și șapte

Colette era așezată la masa din bucătărie. În mâna zbârcită de bătrânețe, ținea o batistă udă. Ochii erau roșii și umflați de la lacrimile care curgeau încă în voie pe obrajii ofiliți.

Rezemată de soba din mijlocul bucătăriei, Valerie o privea cu tristețe. Se gândea că astăzi Colette își arată vârsta și că optimismul ei natural și ținuta extravagantă dispăruseră ca un fum.

— Știu că e greu să iei o hotărâre acum și nu vreau să par lipsită de sensibilitate sau cinică, dar trebuie să știu ce ai de gând să faci cu el.

— Vai, iubito! Tu nu ești niciodată insensibilă, nici cinică. Cred... cred că am să-l îngrop pe Hayden în grădină și am să pun un semn mititel. În felul acesta îl vom putea vizita. Ce crezi?

— Cred că e o idee foarte bună. Am să te ajut și eu.

— Nu, Val. Nu e nevoie. Pot și singură. Am să găsesc o cutiuță, am să-l învelesc și am să-l pun în ea și pe urmă îl îngrop.

— Ești sigură? Să știi că nu mă deranjează deloc. Și eu l-am iubit pe Hayden.

— Știu, iubito, dar cred că e mai bine să o fac singură. Doar eu și Hayden și, poate Puff Puppy, dacă se

poartă cum trebuie. Am să aştept până pleacă poliţia. Ar fi trebuit să-i chem mai repede, dar pur şi simplu am simţit că nu pot face faţă, cu ei aici. Îţi mulţumesc că i-ai chemat tu, Val.

— Îmi pare bine că m-ai lăsat să-i chem. Chestia asta devine din ce în ce mai terifiantă. Mai ales când te gândeşti că acel cineva a pătruns la tine în casă, ca să-l omoare pe Hayden.

Un fior scutură trupul lui Colette.

— Vai, doar când mă gândesc la asta. Mă simt de parcă aş fi fost... violată, Val, iubito. Nici nu ştiu cum să-ţi spun.

— Eu cred că de data asta e clar că a fost un act premeditat. Dar nu cred că cel care a făcut-o are ceva cu tine, personal.

— Chiar nu crezi? E acelaşi lucru ca la Eddie, nu? Înclin să cred că e aceeaşi persoană. Oricine ar fi cel care l-a ucis pe sămanul Noah a ştiut exact când, unde şi cum să o facă. Acelaşi lucru şi cu Hayden.

Vocea i se frânse. După câteva momente, fu în stare să continue:

— E îngrozitor să te gândeşti că cineva e în stare să-şi verse ura asupra unor animale nevinovate, indiferent de cine sau ce le-a produs această ură.

Valerie puse o mână pe umărul lui Colette şi o mângâie cu drag.

— Am impresia, Colette că nici tu, nici Eddy nu sunteţi ţinta reală.

Ochii albaştri şi plânşi ai lui Colette se aţintiră întrebător asupra lui Valerie.

— Atunci, cine, Val?

Valerie se așeză pe scaunul de pe cealaltă parte a mesei, față în față cu Colette.

— Presupun că ți se va părea o nebunie, Colette, dar Hayden și Noah erau pacienții mei. Iar tu și Eddie sunteți prietenii mei. Nici tu, nici Eddie nu ați găsit pe cineva care să aibă un dinte împotriva voastră. Dar eu cunosc cel puțin o persoană care are unul împotriva mea.

Speriată, Colette făcu ochii mari și își duse o mână la inimă.

— Vai, Val, iubito! Doar nu te gândești că...

Valerie dădu afirmativ din cap.

— O, e prea îngrozitor! Sunt convinsă că Teddy nu ar fi în stare să facă ceva atât de respingător.

— Nu știu cu exactitate ce e în stare Teddy să facă și ce nu, dar mă gândesc și la varianta asta. Nu cunosc pe altcineva care să aibă ceva cu mine și care să știe și ce pacienți și prieteni am.

— Și ai să spui asta polițiștilor?

— Sincer vorbind, nu știu, spuse Valerie oftând. Bineînțeles că nu vreau, dar trebuie să aflăm adevărul, Colette. Dacă Teddy nu are nici o legătură cu crimele astea, atunci nu-i va fi greu să o demonstreze. Bineînțeles că mi-e neplăcut să-l pun în situația de a fi interogat de poliție, în cazul în care e nevinovat. Îți dai seama cum se va simți.

— E greu să știu cum e mai bine să procedez, spuse Colette. Mă întreb însă de ce întârzie poliția.

— În mod normal trebuie să sosească dintr-o clipă în alta.

Celularul lui Valerie sună şi amândouă tresăriră.

— Sunt puţin cam nervoasă, spuse Colette.

— Nici nu e de mirare, spuse Valerie şi îşi desfăcu telefonul agăţat de cureaua blugilor. Nu durează mal mult de un minut, se scuză.

Deschise telefonul si apăsă pe buton.

— Valerie Rochelle.

În timp ce asculta, se întoarse cu spatele la Colette, pentru ca aceasta să nu-i poată vedea faţa. Nu vroia ca prietena sa să vadă că era din ce în ce mai îngrijorată.

— Nu sună deloc bine, spuse într-un sfârşit, încercând să-şi controleze reacţia la veştile pe care i le dădea Wyn. Nu vroia să-i mai facă lui Colette şi alte griji. Avusese deja parte de destule necazuri astăzi.

— Aşteaptă puţin, Wyn. Sunt acasă la Colette şi trebuie să vorbesc o clipă cu ea.

— Colette, am o urgenţă la Stonelair. E un cal bolnav acolo. Te superi dacă rămâi singură până vine poliţia?

— Sigur că nu, Val. Trebuie să te duci să vezi ce e cu calul. Nu mai ai cu ce să-l ajuţi pe Hayden. Nici pe mine.

— Vin imediat, Wyn.

Apăsă butonul, închise telefonul şi îl agăţă din nou de curea.

— Îmi pare rău, Colette. Eşti sigură că ai să te descurci cu poliţia?

— Bineînţeles că am să mă descurc. Sunt eu bătrână, dar nu m-am prostit încă.

— Nu asta am vrut să spun.

— Știu, iubito. Cred că sunt iritabilă acum. Iartă-mă. Și, nu cred că am să pomenesc ceva poliției despe Teddy. Tu ce zici? Poate că aș putea să le spun doar că tu ai niște bănuieli și că ar fi mai bine să discute cu tine. E bine așa?

— E foarte bine, Colette. Îmi pare rău că te las așa, dar trebuie să fug.

— Fugi, Val. Ai treabă. Eu o să mă descurc. Dar ce-ar fi să-l lași pe Elvis la mine? El și Puff Puppy își vor ține de urât. Se înțeleg de minune.

— Vorbești serios?

— Bineînțeles.

Se sărutară. Valerie își puse geanta pe umăr și îl mângâie pe Elvis.

— Pa, Elvis.

Se îndreptă în fugă spre mașină.

Capitolul douăzeci şi opt

Când Teddy intră în birou, Lydia îşi ridică privirea spre el.

— Slavă Domnului că ai venit. Telefonul sună de s-a înroşit furca şi dă-mi voie să-ţi spun, şefule, că sunt câteva persoane care vor neapărat să-ţi comunice ceva nu prea plăcut. Pronto e prea puţin spus. Te-ai prins?

— Bună ziua, Lydia, spuse Teddy, surâzând afectat.

Se îndreptă spre biroul său, se aşeză în fotoliu şi începu să răsfoiască nervos teancul de acte de pe birou.

Cu părul de culoarea morcovului şi ochii subliniaţi din belşug cu negru şi pleoapele fardate violet, Lydia se întoarse spre el.

— Ascultă, Teddy. Să ştii că am vorbit foarte serios. Rahatul începe să iasă la iveală. Sau, ca să fie mai exact, cred că ar trebui să spun rahaturile. Nu ştiu cu exactitate ce se petrece, dar nişte idei tot am şi eu, şefule. Şi vreau să-ţi spun că ar fi bine să-ţi pui fundul în mişcare şi să dai nişte telefoane cât se poate de amabile. Părerea mea e că îţi vor cere capul ăla frumos şi blond pe o tavă destul de mare.

— Şi tu crezi că eu nu ştiu asta? se răsti Teddy la Lydia. Nu e nevoie să-mi spui tu ce să fac. Am şi aşa destule pe cap.

— Păi da, ce să spun! A trebuit să-l ascult toată ziua pe bătrânul Dock Wainwright. Marguerite de la Rochelle și strâmbă-gură ăla de văr al ei, Jamie de Biron își vor banii înapoi. Plus alți câțiva clienți. Și îți repet că îi vor *acum.* Nici nu-i de mirare că ești așa de țâfnos. Dar și eu sunt la fel.

Teddy se uită furios la ea.

— Ascultă la mine, Teddy! strigă Lydia, împungând aerul cu un deget a cărui unghie portocalie sclipea. Ai încurcat-o rău de data asta. Brokerii au ieșit pe piață lăudându-și marfa și cerându-și banii. Banii lor. E vorba de manevrele alea ale tale pe muchie de cuțit, amice. Și probabil și de toate tranzacțiile alea pe care le-ai făcut pe credit. Și acum, creditorii își vor banii. Banii ăia pe care tu i-ai pierdut!

— Termină, Lydia! Am înțeles bine ce vrei să spui.

Lydia se uită câteva clipe la el, înainte să-i răspundă.

— Bine, Teddy. Dar eu nu mai suport. Vorbesc serios. Nu-mi place să mă aflu pe o corabie care se scufundă. Și cam așa stă situația. Suntem pe nenorocitul ăla de Titanic, iar eu am de gând să mă urc într-o barcă de salvare.

— Atunci fă ce dracu' vrei! urlă Teddy. N-am nevoie de tine.

— Asta e tot ce ai de spus? strigă Lydia, ridicându-se în picioare, ca o regină. Ți-am dat ultimii șase ani din viață, Teddy de Mornay. Gata întotdeauna să te acopăr, să mint pentru tine și să curăț mizeria pe care o lași în urmă, ca nu cumva lumea să afle cine ești cu adevărat. Și acum, asta e tot ce ai să-mi spui?

— Ieși afară, dacă tot ai de gând să pleci!

Furioasă, Lydia bătu cu tocul-cui în podea, apoi își luă poșeta dintr-un sertar al biroului și se îndreptă spre ușă. Se opri teatral în prag și se uită cu ură la Teddy.

— Ieși afară, Lydia, îi strigă Teddy printre dinți. Du-te și caută-l pe armăsarul ăla tânăr, după care ești înnebunită, și pune-l să te reguleze până scoate untul din tine. Oricum, m-am săturat să tot am sărăntoci și gunoaie în jurul meu.

Lydia încremeni o clipă.

— Eu sunt săracă, *domnule* de Mornay, dar gunoiul ești dumneata, spuse scrâșnind din dinți.

Se întoarse pe călcâie și trânti ușa în urma ei.

Teddy luă de pe birou biletele cu mesaje și se uită o clipă la ele. Se întoarse la birou, se așeză în fotoliu și întinse mâna după telefon. Dar acesta sună înainte ca el să ridice receptorul. Teddy lăsă robotul să răspundă. Când auzi vocea lui Tiffani, ridică imediat receptorul.

— Bună, scumpi.

— Trebuie să stăm de vorbă, Teddy.

— Păi asta facem, nu?

— Nu, vreau să spun între patru ochi. E foarte important.

— Las-o baltă, Tiff, spuse iritat Teddy. Acum sunt foarte ocupat și nu uita că mai târziu avem o întâlnire importantă. Ai uitat? O întâlnire foarte specială. Una mititică, doar noi doi.

— Știu, Teddy, dar trebuie să vorbesc imediat cu tine. Față în față. Nu pot spune la telefon despre ce e vorba.

— Ce dracu', Tiff! Nu poți aștepta până diseară?

— Teddy! Trebuie să vorbesc imediat cu tine. La mine acasă.

Vocea îi suna de parcă era gata să izbucnească în plâns. *Ce dracu' o fi având?* se întrebă Teddy. Toate lucrurile păreau să ia o întorsătură urâtă. Dar jocul nu se terminase încă. Iar el trebuia să-și protejeze mica investiție pe care o făcuse în Tiff.

— Ce naiba, Tiff! Am niște probleme foarte importante de rezolvat. Trebuie să dau o mulțime de telefoane și alte chestii din astea.

— Ai să înțelegi cât de important este când ne vedem.

Teddy oftă.

— Bine, vin în câteva minute.

Teddy puse receptorul în furcă și oftă din nou. *„Fir-ar să fie! Știam eu că a venit vremea să scap de ea."* Se ridică din fotoliu, pe urmă se așeză la loc. *Să dau mai întâi un telefon. Un mic control, ca să văd cât de prost stau lucrurile.* Ridică receptorul și formă un număr.

— Alo? se auzi la celălalt capăt la firului.

— Marguerite, sunt eu, Teddy.

I se păru că aude cum Marguerite trage adânc aer în piept, înainte de a răspunde.

— A, bună Teddy. Ce mai faci?

— Bine. Mă gândeam să trec mai târziu pe la tine, să te scot în oraș la cină. Aș vrea să stăm de vorbă.

Urmă o pauză destul de lungă, apoi Marguerite spuse:

— Ar fi foarte plăcut, Teddy, dar eu propun să luăm cina aici, la mine. Nu crezi că e mult mai plăcut decât la restaurant?

— Ba da. E grozav. Am câteva drumuri de făcut, pe urmă sunt liber. E bine?

— E perfect. Îmi va face mare plăcere să te văd, Teddy.

Teddy puse receptorul în furcă și se îndreptă repede spre Jaguar.

De o scorpie am scăpat. Acum să ne ocupăm și de cealaltă. Dar ce dracu' o fi având Tiffani? Tocmai când să scap de ea o dată pentru totdeauna, apare cu o problemă. Încă o problemă. Exact ce-mi lipsea. Ei, oricum acum pot să scap de târfulița asta. Da, da. Diseară, după ce termin treaba cu ea, îi spun la revedere. Și pe urmă o dau și afară din casă.

La poarta fermei Stonelair, Valerie apăsă pe frână. Întinse mâna și sună la interfon.

— Val?

Era vocea lui Wyn, nu a lui Santo Ducci.

— Da.

— Sunt jos, la grajduri.

Poarta începu să se deschidă și Valerie se strecură repede prin ea. O luă pe aleea care ducea la grajduri. Parcă mașina în locul special amenajat și opri motorul.

Valerie își luă trusa medicală și sări din mașină. Auzea deja zgomotele care veneau dinspre grajd. Indiferent care era problema, caii erau foarte agitați. Îl văzu pe Wyn, care îi ieșea în întâmpinare. Cu toate că

avea fața bandajată, Valerie își dădu seama după felul în care mergea că e foarte îngrijorat.

— Hei, îi strigă Wyn. Ia-o mai încet. Nu vreau să pățești ceva.

— Fii liniștit. Nu am avut niciodată un accident.

— Da, dar nu vreau să începi acum.

O sărută și o luă de după umeri.

În ciuda faptului că se grăbea să ajungă în grajd, Valerie se simțea fericită. Îi zâmbi tandru lui Wyn.

— Mă bucur să te văd, chiar dacă circumstanțele nu sunt cele mai potrivite.

— La fel și eu, domnisoară doctor. Nu vrei să duc eu trusa?

— Nu, mulțumesc. Sunt obișnuită să o duc eu.

— Cum vrei.

— Santo e la cai?

— Acum, da.

— Hopa! Mi se pare mie, sau chiar detectez o notă de supărare în vocea ta?

— Da, un pic. Eram în bibliotecă și mi s-a părut că aud zgomot dinspre grajduri. Am sunat, dar nu mi-a răspuns nimeni. Nimeni! Știam că soții Reinhardt erau plecați în oraș, la cumpărături. Probabil că fata care lucrează aici cu jumătate de normă plecase deja, pentru că era ora la care pleacă de obicei. Iar Santo, care trebuia să fie acolo, nu era.

Ajunseră la grajduri și intrară în birou.

— Ei, și am sunat de nenumărate ori la el acasă. Nu era nici acolo. Când, în sfârșit, a răspuns, a venit în fugă

Capitolul douăzeci şi patru

Cinaseră tot pe terasa luminată cu sfeşnice, dar de data asta nu Gerda Reinhardt fusese cea care pregătise cina. În bucătăria imensă, cei doi făcuseră totul împreună, sorbind din când în când un pic de vin alb, în timp ce lucrau. Valerie adusese condimentele – ketchup, muştar, maioneză şi mirodenii murate – pe urmă tăiase roşiile, ceapa si brânza şi spălase salata. În acest timp, Wyn pregătise grătarul cu cărbuni de afară, făcuse hamburgherii şi curăţase şi tăiase cartofii.

— Dacă nu te deranjează, aş prefera să nu prăjesc cartofii în ulei, spuse Wyn.

— Şi atunci cum îi faci?

— Îi presar cu parmezan şi îi bag la cuptor. Jur că sunt la fel de buni.

— Sună bine. Şi sănătos. Cred că e bine să facem din când în când concesii unei alimentaţii sănătoase. Nu crezi?

— Ei, aşa, pe ici pe colo. Nu pot să spun că mă obsedează.

— E bine, pentru că nu cred că aş suporta să te văd obsedat de mâncare.

Wyn începu să râdă.

— Vezi, asta îmi place la tine. Spui ceea ce gândeşti

și a văzut și el că iadul se dezlănțuise. Asta a fost imediat înainte să te sun la clinică. Fata aceea, Tami, mi-a dat numărul tău de celular.

Trecură prin anexă și intrară în grajd. Valerie fu din nou uluită de starea de panică în care se aflau caii.

— E vreunul din cai mai afectat decât restul de ceea ce se întâmplă? îl întrebă pe Wyn.

— Toți sunt foarte speriați. Unii mai mult decât ceilalți. Dar se manifestă atât de ciudat, că îmi e greu să fac vreo diferență. De fapt, cred că am avut o reacție puțin exagerată, când am văzut ce se întâmplă.

La celălalt capăt al intervalului dintre boxe apăru Santo. Veni spre ei. Chiar și de la distanță, Valerie își dădu seama că este foarte îngrijorat.

— Bună, Santo.

— Bună, spuse Santo, ferindu-și jenat fața.

Valerie se duse la prima boxă. Își puse trusa jos și se apropie de ușa cu bare de fier. Calul, Clever Cookie, era foarte agitat. Se ridicase pe picioarele din spate și fornăia și tremura din tot corpul. În ochii imenși se citea groaza. Valerie își spuse că se comportă de parcă grajdul ar fi fost cuprins de flăcări.

— Au inhalat cumva fum?

— Nu. Deloc.

— S-au auzit zgomote puternice sau ciudate?

— Nu. Eram aici și aș fi auzit și eu, spuse Wyn.

— Valerie se uită din nou în boxă.

— Hei, Clever Cookie, spuse blând printre gratii. Ce te neliniștește, amice?

Întinse mâna printre bare, pentru ca animalul să-i simtă mirosul, dar calul nici măcar nu se apropie de ea. Parcă era în transă. Valerie observă cablul electric care trecea prin boxă. Se întoarse spre Wyn.

— Cablul ăsta trece prin toate boxele?

— Da. De ce?

— E posibil să fi fost un scurtcircuit și caii să fi fost electrocutați?

— Nu cred, Val. Becurile sunt aprinse și nu pare a fi nimic în neregulă cu ele. Santo, du-te și întrerupe circuitul ăsta, să vedem ce se întâmplă.

Santo dădu din cap și se îndreptă spre birou, unde se aflau panourile de control.

— Așteptăm câteva minute, să vedem dacă apare vreo schimbare în comportamentul lor, spuse Wyn.

— Merită încercat dar, oricum, e foarte ciudat. Nu am mai văzut așa ceva. Cu excepția cazurilor în care e vorba de fum.

— Nici eu n-am mai văzut.

— Am să trec prin fața tuturor boxelor, să văd care e cel mai puțin speriat.

Wyn o însoți. Valerie se opri câteva clipe în fața fiecărei boxe, privind cu atenție calul dinăuntru. Lumina se stinse pe neașteptate și amândoi tresăriră.

— E anormal, dacă stăm să ne gândim că știam că se vor stinge, spuse Valerie.

— Da, dar toată situația e cel puțin anormală.

Cum prin ferestre se strecura suficientă lumină, își continuară drumul. Când ajunseră în fața boxei în care

se afla Demon, văzură amândoi că, deşi superbul armăsar era agitat, părea mult mai calm decât restul cailor. Wyn începu să-i vorbească blând şi întinse mâna să-l mângâie pe gât. Dar, cu toate că părea dornic să fie mângâiat, Demon se trase înapoi. Wyn se întoarse spre Valerie.

— Crezi că a trecut destul timp de când s-a stins lumina?

— Nu sunt sigură, dar cred că da. Au trecut câteva minute bune. Şi, în plus, eşti şi tu aici. Caii te cunosc şi au încredere în tine, şi cred că, dacă asta ar fi fost problema, s-ar fi liniştit până acum. Dar nu pare a fi nici o schimbare, nu?

— Nu. Mă duc să-i spun lui Santo să dea drumul la curent. Mă întorc imediat.

Wyn se îndreptă spre birou iar Valerie se întoarse la boxa lui Clever Cookie, să-şi ia trusa. Pe urmă se duse din nou la boxa lui Demon. Se hotărâse să înceapă consultaţia cu el

Wyn şi Santo se întoarseră şi veniră lângă ea.

— Ce faci? o întrebă Wyn.

— Am nevoie ca tu şi Santo să mă ajutaţi să-l leg pe Demon de stâlp. Trebuie să iau sânge de la unul din cai, pentru analize toxicologice. Sincer vorbind, nu prea ştiu ce altceva să fac. Demon pare a fi cel mai puţin afectat, aşa că pe el putem miza să aflăm ce au.

Wyn şi Santo se apropiară de boxă. Wyn deschise încet uşa şi amândoi se strecurară înăuntru. Într-o fracţiune de secundă, Wyn îl prinse pe Demon de căpăstru

și, înainte ca animalul să se ridice pe picioarele dinapoi, Santo atașă un hăț pe care îl prinse de un inel fixat în perete. Când animalul imens încercă să se ridice pe picioarele dinapoi, se traseră amândoi înapoi.

— Hei, Demon. Stai liniștit, băiete. Nu-ți face nimeni nimic, îi șopti Wyn, mângâindu-l pe spate ca să-l calmeze.

Santo ieși din boxă și rămase lângă ușă, atent la ce se întâmplă înăuntru. Valerie luă o seringă și se strecură lângă Wyn.

— Ești sigură că e bine ce faci? o întrebă încet Wyn, fără să se întoarcă și continuând să îl mângâie pe Demon.

— Trebuie neapărat să-i iau sânge. Am făcut-o de nenumărate ori. Am să mă feresc de picioarele din spate.

Valerie își începu incantația cu care calma de obicei animalele agitate. Întinse mâna și începu să mângâie calul pe gât, căutând vena jugulară. Când o găsi, își concentră mângâierile asupra locului apoi, când i se păru că atenția calului fusese suficient distrasă de mângâierile și șoaptele lor, înfipse acul în venă și începu să tragă sânge.

Demon reacționă imediat, bătând din copite și încercând din nou să se ridice pe picioarele dinapoi, dar Valerie reușise deja să extragă suficient sânge pentru examenul toxicologic, așa că ieși încet din boxă, cu spatele spre ușă.

După câteva clipe, Wyn ieși și el din boxă.

— Sunteți o femeie curajoasă, domnișoară doctor.

— Asta mi-e meseria, spuse Valerie în timp ce scotea acul de la seringă, pentru a-l pune într-o pungă specială, din plastic. Am să sun la clinică, să vină cineva să ia sângele și să-l ducă imediat la analiză. Cred că cel mai bine ar fi ca eu să rămân aici și să-i mai țin puțin sub observație. Poate până la urmă reușesc să-mi dau seama despre ce e vorba.

Își desfăcu celularul de la centură, îl deschise și formă numărul clinicii.

— Sunt Val, Tami. Am nevoie să vină cineva imediat aici, la Stonelair. Am luat o mostră de sânge pentru o analiză toxicologică ASAP. Notează bine – ASAP.

Ascultă câteva clipe apoi spuse:

— E perfect. Uitasem că tu cunoști locul. Spune-i lui Daphne că vreau să vii tu să iei sângele. Te va aștepta cineva cu el la poarta principală. Ai înțeles?

Valerie ascultă ce îi spunea Tami apoi apăsă pe buton, închise telefonul și îl agăță la locul lui.

— Santo, te superi dacă am să te rog să duci dumneata mostra la poartă? Nu chiar acum. Tami va ajunge aici abia peste cincisprezece-douăzeci de minute.

— Bineînțeles, spuse Santo și luă flaconul cu sânge din mâna lui Valerie.

— Eu vreau să mă mai uit o dată la ceilalți cai.

Valerie porni încet pe interval, mai întâi pe o parte, apoi pe cealaltă. Toți caii, fără excepție, erau într-o stare mai mare sau mai mică de panică.

— Este exact cum ai spus tu, remarcă, întorcându-se spre Wyn. Unii sunt mai afectați decât ceilalți, dar toți

sunt speriați ca de fantome. N-am mai văzut așa ceva până acum. A fost cineva aici, la ei, în după-amiaza asta?

— După câte știu, nu, spuse Wyn și se întoarse către Santo care stătea lângă boxa în care se afla Layla.

— Santo, știi cumva dacă a intrat cineva la cai în după-amiaza asta?

Santo înălță din umeri.

— Tiff a lucrat aici. Am văzut-o în birou pe la amiază, cred. I-am spus că nu mă simt bine și că mă duc acasă să iau un tylenol și să mă întind puțin. A spus că are mult de lucru și că mă va suna dacă apare ceva. A mai spus că s-ar putea să iasă puțin, ca să-și ia ceva de mâncare.

— Deci, n-ai fost aici toată după-amiaza?

— Nu. Cum ți-am spus, am...

— Nu-i nimic, Santo. Dacă ți-a fost rău, asta e. Să înțeleg deci că singura persoană care a fost aici e Tiff. Corect?

— Da. Soții Reinhardt erau plecați în oraș, așa că a fost singură.

— Ce-ar fi ca, după ce dai sângele, să o suni și să vezi dacă știe ceva?

— Bine. Acum cred că e timpul să mă duc la poartă.

După ce Santo ieși pe ușă, Wyn se întoarse spre Valerie.

— Nu știu ce anume are, dar nu se poartă ca de obicei.

— Ce vrei să spui? întrebă Valerie.

— Nu știu. Nu pot spune cu exactitate ce e.

— Probabil că nu e nimic. Având în vedere împrejurările, ești prea atent la comportamentul lui.

— S-ar putea să ai dreptate, domnișoară doctor. Ești o femeie foarte rațională.

Porniră din nou să se uite la cai. Valerie era în continuare nedumerită de comportamentul lor. Nu se simțise niciodată atât de învinsă. Nimic din tot ce studiase nu o pregătise pentru așa ceva. Nu suporta ideea că îl dezamăgește pe Wyn și aproape i se făcea rău la gândul că nu este în stare să ajute caii.

Wyn o strânse de mână și îi zâmbi. Valerie se simțea de parcă Wyn i-ar fi citit gândurile și sentimentele.

— O să fie bine, domnișoară doctor.

— Sper, spuse Valerie, dar pe față i se citea îngrijorarea.

Ajunseră, în sfârșit, la ultima boxă și se opriră să se uite la calul din ea. Pe urmă se întoarseră și porniră înapoi. Deodată Valerie se opri și îl prinse pe Wyn de mână.

— Uite, acolo! șopti.

— Ce?

— O, Dumnezeule!

Valerie se aplecă și luă de pe jos un obiect mic, care se găsea în fața uneia dintre boxe. Când se ridică, ținea între degete o capsulă mică, gelatinoasă, ca cea de medicamente. O desfăcu și văzu că are în ea o pudră albă și fină.

— Îți vine în minte vreun medicament pe care îl administrați cailor și care arată ca asta?

Wyn clătină energic din cap.

— Nu. Trebuie să-l întreb și pe Santo, dar eu nu mă pot gândi la nimic. Dar nu e mai mică decât cele pe care le dăm de obicei cailor? întrebă, uitându-se atent la capsulă.

— Exact. Și nu-mi vine în minte nici un medicament pe care îl folosim noi și care să semene cu ăsta. Am să dau o fugă până la poartă, să i-o dau lui Santo, să i-o dea lui Tami când vine. Și asta poate fi analizată la laboratorul toxicologic. Pot să pun pariu că e aceeași substanță ca cea pe care o vor găsi în sângele lui Demon.

— Vin și eu cu tine.

— Poți să mă aștepți aici.

— Nu, nu vreau să te pierd nici o clipă din ochi.

Capitolul douăzeci şi nouă

Teddy se aşeză pe patul cel mare pe care Tiffani stătea întinsă, cu ochii plânşi şi cu o expresie de mare supărare întipărită pe faţă. Părul lung şi ondulat – produsul deselor tunsori lipsite de orice talent, al decoloratului şi vopsitului şi al coafatului – era răsfirat pe pat.

Teddy o luă de mână. Se uită la inelele ieftine de aur şi argint pe care Tiffani le purta pe toate degetele. Oja de pe unghii, de culoarea fucsiei, era ciupită în mai multe locuri, iar brăţările aurite şi argintate de la încheietură erau deformate şi zgâriate de atâta purtat.

Ori de câte ori încercase Teddy să se apropie de ea, Tiffani scuturase cu înverşunare din cap şi se miorlăise:

— Nu încă, Teddy. Nu încă. Trebuie să stăm de vorbă.

— Atunci, hai să vorbim, spusese Teddy, dar până acum Tiffani nu scosese aproape nici un cuvânt.

Teddy începuse să-şi piardă răbdarea. *Fir-ar a dracului de treabă! E ridicol.* Trăsese deja pe nas câteva prize de cocaină şi era momentul să se apuce de treabă. Aşa că trebuia să o facă să vorbească.

— Hei, încep să-mi fac griji pentru tine. Nu vrei să spui ce s-a întâmplat?

— Păi, trebuie neapărat să vorbim despre ceva.

— Perfect, spuse Teddy și își strecură o mână sub umerii lui Tiffani.

— Păi, ai zis că pastilele alea pe care mi le-ai dat nu vor face rău nimănui. Pastilele alea pe care mi le-ai dat să le dau la cai.

Teddy nu spuse nimic. Se gândea ce prostie o să mai spună Tiffani.

— E corect. Nu fac rău nimănui.

— Păi, tocmai mă gândeam la ce făcusem în grajd. De-asta te-am chemat aici. Și pe urmă m-a sunat Santo și mi-a spus că e mare nenorocire și că au trimis la analiză sânge și o pastilă pe care am scăpat-o eu pe jos.

Teddy se uita la ea cu gura căscată.

— Ai scăpat o pastilă pe jos?

— Da, dar oricum nu are importanță, pentru că au dus sânge la analiză. Santo a zis că ăia sunt cai de milioane de dolari și că vor chema poliția. A zis că sunt în mare încurcătură, pentru că am fost singura persoană străină acolo.

— Prostii! N-au cum să demonstreze că ai făcut ceva.

— Știu. Pot să le spun că am plecat să-mi iau ceva de mâncare – ceea ce e adevărat – și oricine putea intra în timpul ăsta acolo să le dea cailor pastilele. Sau... as putea să le spun că mi-ai dat tu pastilele, ca să le dau cailor, pentru că vroiai să te răzbuni pe prietena ta, veterinara, pentru că se vede cu domnul Conrad.

Teddy se uită la Tiffani și, când văzu privirea din ochii ei, își dădu seama că spunea ce gândește. *Ar fi în stare.*

Târfa asta ar fi în stare să mă implice doar ca să nu se ducă singură la fund. Şi asta după toate câte am făcut pentru ea. Pe urmă îi veni o idee. Nu ne-a văzut nimeni împreună. Nu ştie nimeni că ne cunoaştem măcar. Doar dacă...

— Dar nu ai vorbit cu nimeni despre chestia asta cu grajdul, nu-i aşa? o întrebă pe un ton blând.

— Nu, Teddy. Ce, crezi că am înnebunit?

Teddy îi zâmbi.

— Deşteaptă fată.

— Doar câteva din prietenele mele ştiu că mă văd cu tine. Le-am povestit totul despre noi doi.

Zâmbetul de pe faţa lui Teddy se evaporă şi Teddy arăta acum ca o curcă plouată. *Minte, sau nu?* Îşi dădu seama însă că Tiffani nu mintea. Probabil că se lăudase toată vara în faţa prietenelor ei, povestindu-le cum îl regula pe marele bogătaş, Teddy de Mornay şi cum acesta îi mai redusese din chirie şi chiar îi aducea cocaină *gratis*.

Cum mă-sa să descurc porcăria asta? Hotărî să-i spună să nu-şi facă griji, că va rezolva el totul şi că se va întoarce la ea mai târziu, aşa cum promisese. *După ce mă văd cu Marguerite, mă întorc aici pregătit de petrecere. Am să aduc şi un pic de ceva extra special aşa încât lacoma asta de Tiffani să-şi ia porţia cu vârf şi îndesat. Am să le spun poliţiştilor că era chiriaşa mea, dar că nu am nici cea mai mică idee de ce a otrăvit caii. Că era o fată drăguţă şi că e mare păcat că a murit din cauza unei supradoze.*

Se apropia ora șapte. Valerie și Wyn căzuseră de acord să ia cina mai târziu, după ce vor termina cu supravegherea cailor. Acum majoritatea cailor se liniștiseră în mare măsură. Doar câțiva mai erau speriați. Dar agitația lor era resimțită de cei care se liniștiseră și probabil abia peste câteva ore vor reintra în normal. Totul depindea de rezistența organismului fiecărui cal.

Valerie sunase la poliție și relatase cele întâmplate. Polițiștii veniseră, se uitaseră repede prin grajd și îi chestionaseră pe Valerie și pe Wyn. Valerie le povestise despre otrăvirea aproape sigură a lui Noah și despre moartea lui Hayden și le dăduse asigurări că îi va anunța de îndată ce vor sosi rapoartele laboratorului toxicologic. De asemenea, le mai povestise – fără prea multă tragere de inimă – că singura persoană despre care știa că are ceva cu ea este Teddy de Mornay.

Santo dădu polițiștilor adresa și numărul de telefon al lui Tiffani și aceștia urmau să-i ia un interogatoriu. Și lui Teddy. În sfârșit, în jurul orei șase, după ce plecase poliția, Valerie fusese de acord să se ducă acasă, să se schimbe și să vadă ce face Elvis, și pe urmă să vină înapoi la Stonelair. Wyn îi spusese că Santo și soții Reinhardt vor să rămână în noaptea asta la fermă așa că, în caz că vor apărea probleme, va avea cine să-l ajute.

Valerie făcuse repede o baie, se fardase și își periase energic părul și acum scotocea prin șifonier, exasperată că nu găsea *cu ce să se îmbrace.* Se dădu câțiva pași înapoi și se uită la șifonierul plin de haine, luând în con-

siderație posibilitățile pe care i le prezenta acesta și reproșându-și cu amărăciune că nu-și face niciodată timp să-și cumpere îmbrăcăminte când merge la New York.

Wyn îi spusese că cina din seara aceasta va fi cu totul deosebită, așa că și ea vroia să arate deosebit.

Se apropie din nou de șifonier și începu să dea la o parte umerașele, uitându-se rapid la ce era pe fiecare. Îl sări în ochi o gellaba veche, pe care o cumpărase cu anl în urmă, când făcuse o excursie în Tanger. Uitase complet de ea. O scoase de pe umeraș și se uită atent la ea. Zâmbi.

Perfect. Lui Wyn o să-i placă la nebunie. Mai ales când o să-i povestesc cum m-am târguit pentru ea în Medina.

Lungă până la gleznă, rochia era făcută dintr-un material alb foarte subțire și vaporos, brodat la gât, pe piept, pe mânecile lungi și la tiv cu fir de aur veritabil. Se închidea în față până în talie cu nasturi mici de aur, sub formă de broscuțe.

Valerie își trecu rochia peste cap și o închise doar în primii trei-patru nasturi. Se uită în oglindă. *Chiar că e perfect,* își spuse încântată de redescoperirea veșmântului marocan. *E de vară, și e sexy și exotică și îmi vine foarte bine. Și e și elegantă.*

Acum nu îi mai rămânea decât să găsească și sandăluțele aurii pe care le purtase cu rochia. Intră cu totul în șifonier și începu să scotocească prin maldărul de încălțăminte de tot felul și *voilá.* Nu trebuia decât să le șteargă de praf, în rest erau foarte bune.

Le luă în bucătărie și le șterse cu un șervet umed, pe urmă cu altul uscat. Le încercă și văzu că încă i se potrivesc. *Bravo! În sfârșit, ceva care merge bine astăzi.*

Valerie se uită la ceasul de pe perete. Șapte fără un sfert. Avea suficient timp dacă se grăbea. Verifică vasele de apă și mâncare ale lui Elvis, apoi își luă geanta și cheile. Controlă ușa din spate, să vadă dacă e închisă sau nu, și ieși pe ușa din față. În urma ei venea țanțoș Elvis.

Când ajunse la ușă, Valerie se aplecă și îl mângâie de câteva ori pe Elvis.

— Am să mă-ntorc târziu, băiete, așa că tu culcă-te. Îți promit că în curând ai să faci cunoștință cu bărbatul nou-apărut în viața mea și cu toate animalele lui.

Strânse cățelul la piept, pe urmă se ridică și ieși. Încuie cu grijă ușa.

Valerie porni motorul și ieși în stradă, întrebându-se ce pusese Wyn la cale. *Oare ce e așa de special în seara asta? Să mai fi invitat pe cineva?* Puțin probabil având în vedere că Wyn nu vedea pe nimeni, sau cel puțin așa știa ea. Dar îi spusese să se îmbrace mai deosebit decât de obicei. *De ce?* Nu-și putea da seama. *Să fie doar pentru o mâncare mai deosebită?*

Nerăbdătoare să ajungă cât mai repede la Stonelair, apăsă pe accelerație. Vroia să afle cât mai repede ce considera Wyn că este „special".

Se lăsase întunericul și mașina cea mare în care se afla ciudata pereche aproape că zbura, îndreptându-se

spre Stonelair. La volanul Range Roverului de la Stonelair era Santo. În cazul în care cineva va vedea mașina intrând – lucru puțin probabil, de altfel – nu va avea de ce să se mire, pentru că va fi numai el în mașină. Persoana cu care călătorea se va afla jos, pe podea, până când mașina va fi parcată în siguranță, în garajul căsuței în care locuia el.

Până acum, Santo folosise foarte rar garajul. De obicei își parca mașina în parcarea din fața grajdurilor și de acolo până acasă mergea pe jos. În seara asta însă, își luase cu el telecomanda pentru ușa garajului. *Sesam, deschide-te!* își spuse zâmbind sumbru. *Pe urmă, închis și ascuns.*

Lângă el, pe locul din față, stătea Arielle. Fuma țigară de la țigară și din când în când trăgea câte o înghițitură dintr-un flacon mic de argint, pe care îl ținea în geantă. Ca de obicei, era îmbrăcată fantastic de extravagant, poate chiar ceva mai mult decât de obicei, pentru ochii lui Santo: fustă extrem de scurtă din piele de șarpe; o bluză transparentă, descheiată până la talie, prin care se vedeau sânii perfecți; sandale cu toc-cui. Lui Santo nu-i scăpă felul provocator în care se îmbrăcase Arielle. Într-adevăr, era mai provocatoare decât la prânz. Cu toate că știa foarte bine ce rechin feroce e Arielle, Santo trebuia să admită că era cel mai sexy rechin pe care îl întâlnise până acum. Se gândi că poate, până la urmă, vor face într-adevăr o echipă formidabilă.

— Aproape am ajuns.

— E timpul să mă ascund, nu?

— Întinde-te pe jos și ține-ți capul aplecat. Altfel, s-ar putea să fii înregistrată de camerele video.

Arielle scoase flaconul din poșetă și mai trase o dușcă de vodcă, pe urmă se lăsă în jos, pe podeaua Range Roverului. Înainte să i-o dea lui Santo s-o stingă, trase de câteva ori cu sete din țigareta pe care o ținea în mână.

— Nu durează mai mult de câteva minute, spuse Santo și întinse mâna și o mângâie pe Arielle pe creștet. Dar nu te ridica până nu-ți spun eu.

— Nu-ți face probleme. Mă simt bine așa.

În față apăru drumul care ducea la fermă și Santo semnalizâ și începu să frâneze. Coti și porțile de la Stonelair apărură, mari și înfricoșătoare, în fața lui. Trase mașina lângă stâlp și formă cifrul. În seara asta, camerele video păreau niște ochi demonici, dar lui Santo nu-i păsa. Nu aveau cum să o detecteze pe Arielle.

Porțile se deschiseă și Santo trecu repede prin ele.

— Am intrat, dar nu te ridica încă, îi spuse lui Arielle. Stai acolo până ajungem la mine în garaj.

Arielle începu să se agite.

— E prea mult. Am început deja să am crampe.

— Lasă că îți fac eu un masaj mai târziu.

— Bineînțeles că ai să-mi faci. Abia aștept.

Capitolul treizeci

Pe drumul de țară, Teddy își conducea în viteză Jaguarul argintiu; cocaina îi alerga și ea, încă, prin vine. Nu se temea deloc de discuția pe care o va avea cu Marguerite. Nu acum. Teddy se simțea în al nouălea cer și avea impresia că e în stare să cucerească lumea întreagă. *Și ce dacă stau puțin la bârfă cu Marguerite? N-are nici o importanță. Nada. Absolut nici una.* Își spunea încântat că reușise întotdeauna să o joace pe Marguerite pe degete.

Și în seara asta va fi la fel. El și Marguerite semănau. Și, apoi, îl plăcuse întotdeauna foarte mult și era înnebunită să-l aibă ginere. *Și poate că am să-i fiu chiar mai mult. La urma urmei, arată încă foarte bine ca femeie și eu sunt genul ei.*

Da, cred că o pot duce cu zăhărelul direct în patul meu. Și, uite așa, scap de necazuri cu ea.

Coti pe drumul ce ducea la Marguerite acasă.

Marguerite stătea pe scaunul din capul mesei superb aranjată pentru cină. La celălalt capăt stătea Jamie iar în dreapta ei, Teddy. Felurile de mâncare erau simple, dar delicioase și frumos servite – o salată de verdețuri, somon natur cu sos de lămâie și muștar, cartofi noi

minusculi și fasole verde. Și totuși, Teddy de-abia se atinsese de mâncare. O mutase de colo-colo pe farfurie, de parcă prin gestul său ar fi făcut-o să dispară iar el ar fi dat impresia că a mâncat.

La început cocaina îi suprimase doar senzația de foame, dar prezența surprinzătoare a lui Jamie o anulase de tot.

— Mă bucur că ai putut să vii, Teddy dragă, spuse Marguerite. Trebuie să stăm de vorbă.

Teddy dădu din cap, dar nu spuse nimic. Jamie se uită la el și spuse:

— Știi, am cerut ca banii noștri să fie transferați din nou lui Dock Wainwright.

— Da, știu, și din cauza asta vreau să discut cu Marguerite. Sunt mai mult decât convins că ați tras niște concluzii greșite. Amândoi. Dacă mi-ați da posibilitatea să vă...

— Ți s-a dat această posibilitate, spuse sec Jamie.

— Chiar așa, adăugă Marguerite și îndreptă spre Teddy un deget plin de inele scumpe. Vreau să știu ce s-a întâmplat cu banii mei.

— Marguerite, pot să-ți explic, dacă...

— Chiar te rog, Teddy, se răsti la el Jamie. Explică ce s-a întâmplat cu banii lui Marguerite. Și cu ai mei. Și te rog să n-o lungești.

Teddy lăsă deoparte orice prefăcătorie că mănâncă și puse jos cuțitul și furculița. Efectul cocainei nu-i permitea să stea comod pe scaun, simțea cum stomacul i se strânge dureros iar pe frunte începură să-i apară

broboane de transpirație. Îi venea să vomite și avea impresia că lumea se prăbușește peste el.

— Explică-ne Teddy. Explică-ne chiar acum, insistă Jamie. Dacă poți. Noi așteptăm.

Cu toate că se simțea foarte rău, Teddy reuși să arboreze un zâmbet de circumstanță și încercă să fie ironic. Știa că lumea din care face el parte, așa cum o cunoștea el, depinde de capacitatea de a convinge oamenii că, nu numai că își vor recupera banii, ci vor și câștiga ceva în plus. Și mai știa și că lăcomia lor este cheia succesului său și a celor din lumea lui.

— După cum bine știți, în ultima vreme piața a avut fluctuații foarte mari, mai ales în domeniul tehnologiei de vârf.

— Da, da, îl repezi Jamie. Orice cretin care urmărește CNBC-ul știe asta.

Teddy decise că e bine să le ofere și un pic de adevăr ca să-i liniștească.

— Ei bine, datorită acestor fluctuații, am fost nevoit să mut bani dintr-un cont în altul. Doar cât să acopăr pierderile temporare, vă dați seama. Și...

— Unde sunt banii noștri? tună Jamie.

— Așa e, îi cântă în strună Marguerite. Lasă minciunile astea ridicole, Teddy, și spune-ne ce vrem să știm.

Furios, Teddy se uită cu ură la ei. Nu era obișnuit să se țipe la el.

— Nu sunt obligat să stau și să suport toate astea, spuse printre dinți. Cine vă credeți și...?

În spatele lui se auzi mișcare. Marguerite și Jamie își ațintiră privirea într-acolo. Urmărindu-le privirea, Teddy

se întoarse și îl văzu pe Dock Wainwright, care stătea în picioare în spatele lui, flancat de doi polițiști.

— Îmi pare rău că trebuie să fac asta, Teddy, dar cred că cel mai bine ar fi să îi însoțești în liniște pe acești domni. Nu te da în spectacol în fața lui Marguerite și a lui Jamie.

— Ce dracu' tot spui, Dock?

— Cred că știi foarte bine despre ce e vorba. Am avut o discuție destul de îndelungată cu Lydia Parsons, secretara ta. Scuză-mă, fosta ta secretară. Acești domni sunt aici ca să te aresteze.

— Să mă aresteze? urlă Teddy. Ai înnebunit? Pentru ce?

Sări în picioare și farfuriile și paharele se ciocniră, când se lovi de masă. Porni spre ușă.

Polițiștii înaintară repede spre el și îl prinseră de brațe, împiedicându-l să iasă. Teddy încercă să se elibereze din strânsoare, dar nu reuși. Efectul atotputernic al cocainei trecuse și lăsase în urma lui o epavă.

— Vei fi acuzat de însușire necuvenită de fonduri, tinere, spuse Dock. Îmi pare rău că trebuie s-o spun, dar vei fi acuzat de fraudă în dauna avutului privat și numai Dumnezeu știe de ce altceva. Dacă nu vă supărați, domnilor, vreți să fiți atât de amabili să-i citiți drepturile afară, așa încât doamna de la Rochelle să nu fie nevoită să asiste la o astfel de scenă? adăugă, adresându-se polițiștilor.

Polițiștii îi puseră cătușele lui Teddy și porniră cu el spre ușă.

— Ai să mi-o plătești pentru asta, Dock, spuse Teddy. Și tu, Marguerite. O să mi-o plătiți cu toții.

După ce ieșiră pe ușă, Dock se întoarse către Marguerite.

— Mă bucur să îți pot spune că am convingerea că am reușit să-ți salvez, dacă nu toți banii, cel puțin cea mai mare parte din ei. Și pe ai dumitale, Jamie. Din fericire, Teddy nu i-a avut prea mult timp la dispoziție.

Marguerite se ridică pe scaun și veni lângă bătrân. Îl luă o mână într-ale ei.

— Îți mulțumesc, Dock. Și te rog să mă ierți că am renunțat la serviciile tale. M-am purtat ca o proastă.

— Cred că fiica ta are o intuiție foarte bună, Marguerite. Er fi bine ca, pe viitor, să asculți ce spune.

Wyn și Valerie se aflau într-o mică seră, înconjurați de o adevărată pădure în miniatură – palmieri în ghivece uriașe; ferigi de diverse soiuri; orhidee, dintre care multe erau în plină floare; tufe de gardenia și camelii; lămâi și portocali. *Varietatea și frumusețea lor e infinită,* își spuse Valerie. Și, ca și acum parfumul pe care îl emanau nu ar fi fost suficient, în colțuri ascunse ardeau candele cu esență de portocale amare, umplând încăperea cu o aromă exotică, pe care Valerie o găsea irezistibilă.

O parte din geamuri erau din cristal veritabil de Boemia, în nuanțe de albastru, roșu și alb, iar din tavan atârna un candelabru de cristal cu treizeci și șase de becuri. Cu toată intensitatea scăzută a becurilor, lumina reflectată de geamuri, de candelabru și de paharele de

sticlă de Veneția, ca și de argintăria și porțelanurile fine de pe masă, era pur și simplu orbitoare.

Pardoseala de marmură era acoperită cu o mulțime de chilimuri turcești, puse aproape unele peste altele. Chiar și pe masă era așternut unul incredibil de frumos.

Este într-adevăr o seară deosebită, își spuse Valerie. Nu-și amintea să mai fi mâncat vreodată într-o atmosferă atât de magnifică, iar combinația dintre opulent și pământean îi dădea un aer luxuriant și exotic.

— Nu-mi vine să cred! exclamase Wyn când îi deschisese ușa. Ești îmbrăcată cu o geballa. E cum nu se poate mai potrivit pentru seara asta. Perfect chiar.

— Chiar crezi ce spui, sau încerci numai să mă faci să-mi placă mai mult garderoba mea?

— Nu, Val, vorbesc serios. Ai să vezi imediat de ce.

Și Valerie văzuse. Wyn aranjase în seră un fel de cină din „Nopți arabe". Te simțeai de parcă ai fi mâncat într-adevăr în grădina luxuriantă a unui pașă. Covoarele și aromele, plantele și florile, și chiar și mâncarea, făcuseră din seara acesta un adevărat festin pentru simțuri. Mâncaseră miel cu cuscus, un pește prăjit pe care Valerie nu-l putuse identifica, niște prăjituri delicioase din care multe erau cu nucă și cu miere și aproape că pluteau în sirop.

Acum Wyn era plecat să aducă niște coniac, pentru că se hotărâseră să bea ceva aici, înainte de a se retrage în bibliotecă. Lui Valerie îi era greu să plece de aici și să lase în urmă toată această frumusețe. Aveau de gând să mai rămână până când candelele vor începe

să se stingă şi pe urmă vor merge în bibliotecă, acolo unde – Valerie era sigură – îi vor aştepta alte lucruri încântătoare.

Wyn se întoarse ţinând în mână paharele cu coniac. Valerie îşi spuse că, aşa, îmbrăcat cu un sacou de mătase în culori foarte vii, arăta extraordinar de bine. Sacoul era făcut de fapt din fâşii de mătase cusute una de alta şi avea revere şi manşete de catifea. Wyn îi spusese râzând că i-l cumpărase mama lui, cu ani în urmă, de la Paris.

Îi întinse un pahar şi se aşeză şi el la masă, alături de ea.

— Noroc!

— Noroc!

Ciocniră paharele şi sorbiră din lichidul care parcă le ardea gura.

— Ştii, Val, mai trebuie ceva, ca seara asta să fie într-adevăr deosebită. Cred că a sosit momentul. Şi sunt convins că ai să fii în stare să apreciezi acest mic ceva.

Wyn băgă mâna în buzunarul sacoului şi scoase o cutiuţă.

Valeri făcu ochii mari. Fără să vrea, îşi aduse aminte de o altă seară, nu cu mult timp în urmă, când Teddy îi dăduse inelul de logodnă. Alungă repede imaginea din minte. Nu vroia ca amintirea acelei nopţi să se interpună între ei şi să strice plăcerea extraordinară – şi dragostea – pe care le găsise alături de Wyn.

Wyn îi puse cutiuţa în palmă.

— E pentru tine. Sper să-ţi placă.

Valerie se uită la cutiuță și o deschise fără să mai stea pe gânduri. Încremeni. Era uluită de frumusețea inelului care sclipea, dându-i impresia că-i face cu ochiul.

— Vai, Wyn! N-am văzut în viața mea ceva atât de frumos. Vorbesc serios. Este cel mai frumos inel pe care l-am văzut vreodată.

Fără să mai aștepte ca Wyn să spună ceva, Valerie scoase inelul din cutiuță și și-l puse pe deget. Se potrivea perfect.

Încântat, Wyn zâmbea cu gura până la urechi și se uita atent la ea, urmărindu-i fiecare gest și sorbindu-i fiecare cuvânt.

Valerie se aplecă spre el, îi puse mâinile pe umeri si îl sărută pe buze.

— Mulțumesc, Wyn. Te iubesc.

— Și eu te iubesc, spuse tandru Wyn.

Se sărutară încă o dată, pe urmă Wyn se trase de lângă ea.

— Dă-mi voie să văd cum arată pe degetul tău.

Valerie ridică mândră mâna cu degetele răsfirate și începu să o rotească încet, într-o parte și în alta.

— Îmi vine perfect.

— Asta am sperat și eu. Și te rog să mă crezi că a trebuit să dau o mulțime de telefoane și să mă uit la o grămadă de fotografii, până am găsit diamantul care mi s-a părut că ți se potrivește cel mai bine.

— Diamant? Nu e smarald?

— Nu, e un diamant verde.

— Nici măcar nu am știut că există așa ceva, spuse uimită Valerie, uitându-se din nou la piatră.

— Ei, domnișoară doctor, stai pe lângă mine și s-ar putea să mai înveți câte ceva.

Wyn se uită drept în ochii ei. Valerie nu-și feri privirea. Se aplecă și o sărută pe buze. O luă în brațe. Un oftat de fericire scăpă de pe buzele lui Valerie. Senzația buzelor lui pe ale ei și a brațelor puternice care o trăgeau spre el o făcu să se înfioare de plăcere. *Aș putea sta așa o veșnicie. În brațele lui, lipită de trupul lui fierbinte, simțindu-mă atât de total iubită de bărbatul pe care îl iubesc.*

Wyn îi dădu drumul din brațe și o luă de mână.

— Vino cu mine, spuse blând.

O conduse spre o canapea îmbrăcată în catifea și cuibărită în verdele intens al serei. Acolo, înconjurați de parfumul îmbătător al florilor exotice, o așeză pe canapea și, după ce își dădu jos haina, se așeză lângă ea. O luă din nou în brațe și o strânse cu patimă la piept. O sărută iar pe buze și începu să o mângâie.

Valerie avea impresia că e în al nouălea cer. Că plutește. Simți ca în vis cum trupul bărbatului se lipește de carnea ei dornică. Mirosul lui distinct, de mascul, o excita mai mult decât parfumul a o mie de flori. Începu să-l mângâie, încet și tandru, dorind ca această împreunare a trupului și a sufletului să dureze o veșnicie.

Buzele lui Wyn se mutară pe gâtul ei și îl sărută cu reverență, înainte de a trece mai departe, spre sânii ce abia se întrezăreau în decolteul rochiei. Se opri acolo,

inhalând mirosul de femeie. Valerie simți cum i se umple inima de plăcere și de pasiune și de dragoste pentru bărbatul acesta, ale cărui atingeri îi amplificau de fiecare dată dorința.

— Hai să ne dezbrăcăm, spuse Wyn.

Valerie dădu din cap și zâmbi, gândindu-se cu plăcere la ce va urma.

Wyn se ridică și îi întinse o mână. Valerie o apucă și el o trase în picioare. În câteva secunde o și dezbrăcase și îi așezase hainele pe un scaun. Pe urmă se dezbrăcă si el și își așeză hainele peste ale ei. Rămaseră în picioare, unul în fața celuilalt, încântați de goliciunea lor magnifică.

Wyn își trecu vârful degetelor peste umerii ei, apoi pe brațe în jos, pe urmă în cercuri, în jurul sânilor albi. Valerie icni de plăcere și se apropie de el, de parcă ar fi avut nevoie să fie susținută; de fapt, nu mai suporta să nu-l simtă. Îi mângâie umerii și pieptul puternic, pe urmă în jos spre fese, savurând tăria acestora. Simțea în ceafă respirația fierbinte a lui Wyn și bărbăția care își făcea simțită prezența pe coapsa ei.

Wyn o luă de mână și o întinse pe canapea. Se așeză deasupra ei ca și cum ar fi vrut să intre în ea. Dar nu. Îi cercetă mai întâi privirea, apoi își trecu limba pe sânii ei până ajunse la sfârcuri. Zăbovi asupra lor, până simți că se întăresc. Valerie întinse mâna, îl prinse de penis și începu să-l mângâie ușor cu vârful degetelor. Wyn icni, apoi se lăsă moale deasupra ei. Își apăsă buzele pe buzele lui Valerie. Cu toată dorința sa de a mai întârzia, simțea că nu mai poate.

Valerie îl cuprinse cu brațele, în timp ce el intra în ea, încet și tandru, încântat de căldura și umezeala din ea. Nerăbdător să ajungă la minunata eliberare, trupul lui Valerie începu să se agite spasmodic. Dar Wyn continuă să se miște încet și blând, abținându-se și prelungind cât mai mult plăcerea momentului.

Valerie încercă și ea să se controleze, concentrându-se asupra extazului fiecărei clipe și străduindu-se să amâne inevitabilul. Dar, sub mișcările lente și profunde ale lui Wyn, trupul ei începu deodată să tresară necontrolat și urmă orgasm după orgasm, cufundând-o într-un ocean de plăcere și fericire cum nu mai întâlnise până atunci. Valerie scoase un țipăt și se agăță cu toată puterea de Wyn.

Contracțiile puternice ale lui Valerie îl luară prin surprindere pe Wyn. Se trase puțin înapoi, ezită o clipă, apoi intră din nou adânc în ea, de data aceasta cu forță și își găsi în sfârșit descătușarea. Scoase un geamăt de fericire și trupul întreg începu să-i zvâcnească.

Gâfâind la fel de repede ca și Valerie, se prăbuși peste ea și începu să o sărute mărunt pe față.

— Te... te iubesc, Valerie, șopti cu respirația întretăiată. Te iubesc atât de mult.

— Și eu te iubesc, spuse Valerie, lipindu-se și mai mult de el.

Rămaseră așa, în liniște, până ce respirația le reveni la normal. Pe urmă, Wyn se ridică și se întinse lângă ea, cu un braț sub umerii ei.

— Ți-am spus cumva că te iubesc?

— Da. Dar poți să o spui ori de câte ori vrei, dacă îmi dai voie să...

— Da, îți dau voie. Și chiar te rog.

— Te iubesc, Wyn.

Wyn o sărută tandru pe buze.

— Of, domnișoară doctor. Nu-mi vine să cred că sunt atât de norocos, șopti.

O strânse cu forță în brațe, apoi se uită în ochii ei.

— Cred că ar fi timpul să ne retragem în bibliotecă. Parcă așa se spune, nu?

— Da. Și eu cred că ar fi bine să plecăm cât mai repede, altfel s-ar putea să nu mai ajungem niciodată acolo.

— Ai dreptate.

Se ridicară. Wyn luă mucarnița și, înainte să se îmbrace, porni încet să stingă toate candelele.

Valerie privi cu atenție în jurul ei. Vroia să-și întipărească în minte toate amănuntele, înainte ca sera să fie învăluită în întuneric. *Aceasta a fost cea mai minunată noapte din viața mea. Și totul s-a întâmplat aici, în această încăpere magică.*

* * *

— Soții Reinhardt n-au observat nimic, spuse Santo. Lumina e stinsă la ei, cred că s-au culcat. De fapt, întotdeauna se culcă foarte devreme.

— Da, mi-aduc aminte. Suciții ăstia se culcă odată cu găinile.

Erau în căsuța lui Santo și stăteau pe o canapea, iar pe măsuța din fața lor se aflau două pahare pline.

— Deci n-o să știe nimeni că am intrat?

— E greu de crezut ca Wyn și veterinara aia a lui să fi observat ceva. Și, chiar dacă au văzut, m-au văzut doar pe mine, care mă duceam acasă.

— Care-i treaba cu camerele alea video de care-mi spuneai?

— A, e foarte simplu. Camerele m-au înregistrat mai devreme, când am plecat după tine. Pe urmă m-au înregistrat întorcându-mă. Singur, pentru că tu erau ascunsă. Mai târziu, după moartea lui Wyn, or să mă înregistreze plecând. Tot singur, pentru că tu ai să stai din nou jos, pe podea. Pot să fac în așa fel încât să pară că eram plecat când s-a comis crima, înlocuind banda care mă arată venind prima oară și plecând a doua oară. Va trebui să umblu și la timpii de înregistrare, pentru că pe bandă apare înregistrată ora, iar banda trebuie să arate ca și cum ar fi înregistrat continuu. Aș putea chiar să șterg totul, cu excepția plecării după tine si asta ar însemna că am fost plecat toată noaptea. Am o tipă la care aș putea sta și care la nevoie ar depune mărturie că am stat la ea toată noaptea.

Făcu o pauză, cât să soarbă din pahar.

— Am mai multe opțiuni. Trebuie doar să aleg.

— Mie mi se pare ceva foarte complicat. Va trebui neapărat să fii aici, ca să aranjezi timpii de înregistrare și să schimbi casetele.

— Da. De aia mă gândesc că ar fi mai bine să scot nenorocitele alea de casete înainte de a pleca. Le luăm

cu noi și scăpăm în vreun fel de ele. Și atunci, apar și eu mâine, după o noapte de amor îndrăcit. Șocat ca dracu' de cele ce s-au întâmplat în lipsa mea.

— Îmi place mai mult varianta asta. Nu e așa de complicată.

Arielle trase adânc din țigaretă și aruncă un colac de fum spre tavan. Pe urmă se întoarse către Santo:

— Și cum ai de gând s-o faci?

— Am să-ți arăt.

Santo se ridică și se duse în dormitor. Se întoarse cu un prosop, alb, dar murdar, în mână. Se așeză lângă Arielle și scoase din prosop un revolver negru, plin de unsoare și cu un aspect foarte amenințător.

— Asta e un Smith Wesson Mark 22. Cu amortizor. I se spune „Cățelușul mut".

— A, Cățelușul mut! spuse încântată Arielle și întinse mâna spre armă.

Dar Santo o prinse rapid de mână.

— E încărcată. Și nu cred că avem nevoie de greșeli.

— N-ai încredere în mine?

— Ba da, dar se întâmplă tot felul de accidente.

Arielle se îmbufnă. Luă paharul și sorbi lung din el.

— Și când o să se-ntâmple?

— În orice clipă, după ce apare ea. Vor încheia seara în bibliotecă. De fapt, Wyn practic locuiește în camera aia. Și camera are câteva ferestre mari, din podea până în tavan. Așa că o să aștept până când am să fiu convins că au terminat de mâncat și se duc în bibliotecă. Atunci am să mă strecor până acolo și am să aștept

afară momentul potrivit. Ce bine ar fi fost dacă nu le-ar fi spus doctorilor că nu mai face injecții. Ar fi fost mult mai ușor. Așa e mult mai greu, mai ales că acum sunt doi.

— Vreau să văd și eu.

— Arielle, am discutat chestia asta la motel. Tu ești aici pentru eventualitatea că sunt rănit. În cazul ăsta, tu ai să ne scoți pe amândoi de aici. Eu va trebui să pot măcar să scot casetele. Tu vei conduce mașina.

— Santo! Dar dacă ai să fii lovit așa de tare și ai să-ți pierzi cunoștința? Ce-o să se-ntâmple atunci? Eu nu pot să te car. Și n-ai să poți scoate casetele.

— Doar am mai discutat despre asta, Arielle. Nu o să mi se-ntâmple nimic. Eu o să fiu afară, iar ei or să stea în bătaia armei ca rațele de bâlci. Sunt trăgător de elită. În plus, momentul e perfect. O să pară că i-a omorât cel care a otrăvit caii. Succesul e asigurat.

Cu toate asigurările pe care i le dădea Santo, Arielle era în continuare îngrijorată. Santo încercă să o liniștească:

— Dacă totuși mi se întâmplă ceva – ceea ce e extrem de puțin probabil – atunci te urci în mașină și ieși de aici ca din iad. Îți acoperi capul cu un prosop, sau cu altceva, când treci prin dreptul porții și pe urmă te duci la Lolo să te ajute să scapi de mașină.

— Dar mie tot mi-ar plăcea să stau și să mă uit, spuse Arielle, zdrobind țigara în scrumieră. Să mă uit cum moare Wyn – și noua lui iubită.

— Nu. Tu trebuie neapărat să stai aici. Pregătită de plecare. E foarte important. Haide, Arielle, continuă,

luând-o de după umeri. Ai să ai ce ți-ai dorit întotdeauna. Toți banii lui Wyn. Și pe mine.

— Arielle îl sărută apăsat pe gură.

— Ai dreptate, Santo. O să iasă perfect. Iar eu voi avea tot ce vreau.

Wyn și Valerie se îndreptară spre bibliotecă, braț-la-braț. Ca de obicei, când intrară, fură întâmpinați de cei patru câini, care săriră imediat de pe locurile lor și veniră buluc la picioarele lor, gudurându-se și cerșind mângâieri.

Valerie își începu eternul ritual de mângâieri și vorbe dulci, încercând să-i mulțumească pe toți și pe fiecare în parte, ferindu-și însă noul diamant de limbile lor lungi. Fără succes, însă.

— Vezi, Wyn? Știu și ei că e un inel nou și încearcă să-i ureze noroc, lingându-l.

Wyn îi zâmbi cu drag.

— La toate te gândești, nu?

— Încerc.

— Am să pun niște muzică. Ai vreo preferință?

— Nu. Te las pe tine să alegi.

Câinii se potoliră și Valerie începu să se plimbe prin încăperea imensă, uitându-se la cărți, la tablouri și la statuetele de bronz. Ici și colo, lua în mână câte un bibelou, se uita la el și îl punea la loc. Văzu pe un raft niște cutii lungi din piele, cu capacele ridicate. În ele, în niște nișe special amenajate, erau niște arme de foc cu ornamente de o frumusețe rarisimă. Valerie luă una și

se uită cu atenție la ea. Mânerul, din aur, argint și bronz, era cizelat la fel de fin ca o bijuterie. Valerie nu mai văzuse niciodată ceva asemănător. Poate doar în pozele din cataloagele de licitații ale tatălui ei.

— Fii atentă cum umbli cu ele, spuse Wyn din celălalt capăt al încăperii, unde căuta prin teancurile de CD-uri de lângă combina muzicală. O parte din ele sunt încărcate.

— Sunt foarte frumoase.

— Au fost ale tatălui meu. Câteva au fost făcute de Purdy, altele de „Holland and Holland". Numai armurieri celebri. N-ai idee cât valorează astăzi.

— Ai tras vreodată cu ele? întrebă Valerie, punând cu grijă arma la locul ei.

— Bineînțeles. Când m-am făcut mai mare, tata a început să mă ia cu el, să învăț să trag. De fapt, să trag la țintă. Nu i-a plăcut niciodată să vâneze. Și nici mie nu-mi place.

— Pot să pun pariu că trăgeai bine.

— Nu la fel de bine ca tata, dar destul de bine.

Puse un disc și apăsă un buton. Încăperea fu imediat inundată de muzică intepretată de o orchestră de coarde.

— Hopa! E puțin cam tare.

Wyn reduse volumul, apoi luă un pahar cu coniac și se îndreptă spre întrerupătorul de pe perete. Stinse candelabrul cel mare, lăsând aprinse doar becurile de sub tablouri și câteva veioze. Se așeză pe o canapea mare și se uită la Valerie.

— Ce e? îl întrebă acesta. Mă refer la muzică.

Luă o altă armă și o studie cu atenție.

— Muzică spaniolă din timpul Renașterii. Din secolul al cincisprezecelea. Îmi place să o ascult, uneori, în încăperea asta.

— E foarte... ciudată. Dar frumoasă.

Valerie puse arma la loc și se așeză lângă Wyn. Întinse mâna în față și se uită din nou la inelul de pe deget. Pe față i se citea satisfacția.

— Și ăsta îmi place. E frumos.

Se întinse spre Wyn și îl sărută.

Wyn puse jos paharul de coniac și o luă în brațe. Începură din nou să se mângâie și să se sărute și flacăra pasiunii se reaprinse. În câteva clipe, ieșiră din timp și spațiu și rămaseră suspendați într-un paradis făcut de ei, numai pentru ei. La un moment dat, Valerie se desfăcu din îmbrățișare și se uită cu părere de rău la Wyn.

— Mă-ntorc imediat. Trebuie să merg la baie.

— Întoarce-te repede. Sunt nerăbdător.

Valerie se ridică, îl sărută pe creștet și o porni repede spre un pasaj aflat între rafturile de cărți, care ducea la cea mai apropiată cameră de baie.

Silueta singuratică, îmbrăcată în negru, îi urmărise tot timpul pe Wyn și pe Valerie, prin ferestrele serei, blestemând inserțiile de sticlă de Boemia care nu îi permiteau să vadă mai clar. Urmărise fascinată cum Wyn îi dăduse lui Valerie inelul și cum aceasta și-l pusese fericită pe deget. Văzuse cum făcuseră dragoste ca

niște adolescenți înfierbântați. Pe urmă se mutase odată cu ei în bibliotecă și văzuse prin binoclu, de la marginea terasei, cum ea se plimbă de colo-colo prin încăpere, în timp ce el caută prin teancurile de discuri. O văzuse pe Valerie jucându-se cu armele. Și, din nou, îi urmărise făcând dragoste pe canapeaua din bibliotecă.

Mai târziu, văzuse cum Valerie se ridică de pe canapea și iese din încăpere.

Acum, silueta în negru se aplecă și traversă în fugă terasa, aproape în patru labe. Intră printr-una din ușile-fereastră și apoi se ridică în picioare. Pe urmă se auzi de patru ori „Poc!".

Puternicul tranchilizant își făcu instantaneu efectul și cei patru câini se prăbușiră pe podea.

Lui Wyn, care stătea în picioare lângă combina muzicală, i se păru că aude un zgomot ciudat printre sunetele minunate ale muzicii. Se întoarse și groaza i se așternu pe față când văzu silueta îmbrăcată în negru.

— Daphne...?

Se auzi un pocnet înfundat, abia detectabil printre acordurile muzicii, datorită amortizorului Qualatech pus la gura revolverului Heckler & Koch P9S.

Wyn căzu pe spate, cu ochii larg deschiși și sângele curgând șiroaie din cap. Valerie intră în bibliotecă exact în clipa în care Wyn se prăbușea. Se uită printre rafturile de cărți care mascau pasajul și rămase cu gura căscată de groază. O închise însă repede, înainte să scoată vreun țipăt. Se lăsă pe vine și se strecură pe lângă rafturi, până ajunse la cel pe care se aflau casetele cu

arme. Întinse o mână tremurândă și scoase prima armă pe care o atinse. Apoi se ridică în picioare, gata să tragă.

În timp ce alerga spre terasă, Santo văzu pe cineva care stătea în fața ferestrei deschise. Rânji încântat. *Floare la ureche. Mai întâi ea, pe urmă el.*

În timp ce trăgea, Santo auzi focurile de armă. Revolverul său, Smith & Wesson Mark 22, avea amortizor. *Ce mama draculuI!?* Nu știa ce e, dar văzu cum silueta cade la pământ. *Pe veterinară am terminat-o. Acum trebuie să mă ocup de el.* Înaintă câțiva pași, uitându-se după Conrad, dar nu-l văzu. *Unde-o fi?* Pe urmă văzu trupul lui Wyn prăbușit pe podea. *Ce dracu' se-ntâmplă?* Dar nu avea timp să stea să afle. *Împușcăturile alea. Trebuie s-o-ntind de aici.*

Valerie stătea în picioare, cu pistolul frumos ornamentat încă în mână. Tremura din tot corpul. Focurile pe care le trăsese îi sunau încă în urechi, asurzind-o. Chiar și de la distanța la care se afla, își putea da seama că Wyn e mort. Prăbușit pe podea, în fața comodei în care era combina muzicală, trupul era inert. Avea ochii larg deschiși și nu se vedea nici o urmă de viață în ei.

Valerie se îndreptă spre celălalt cadavru. Al persoanei pe care era convinsă că a ucis-o ea. Se opri și se uită la el.

Dumnezeule mare! Daphne Collins!

De ce? se întrebă, uitându-se nedumerită la trupul femeii. Eram prietene, nu?

Pe urmă se uită în jurul ei şi simţi cum o apucă ameţeala.

Sânge.

Peste tot numai sânge.

Se uită din nou la cadavrul de la picioarele ei – corpul lui Daphne. Dar nu simţea nimic. Ochii lui Daphne, de obicei atât de plini de curiozitate, erau acum reci. Morţi. Buzele, care în mod obişnuit erau gata să se deschidă şi să râdă în orice clipă, erau acum strânse într-o linie subţire şi lipsită de culoare – complet străină. Părul blond era împrăştiat pe jos, ca şerpii Meduzei, iar şuviţele arătau murdare şi fără strălucire.

După câteva clipe care i se părură o eternitate, Valerie făcu un pas înainte şi îngenunchie lângă cadavru. Observă sângele care pătase covorul. De culoarea jeleului de zmeură, acesta se împrăştiase şi pe parchetul de stejar de sub cap, formând o băltoacă mică de forma unui rinichi. Lui Valerie îi pătrunse în nări mirosul specific, metalic, de sânge. Dar era familiarizată cu el şi nu o apucă nici tremuratul, nici nu-i veni să vomite sau să leşine. Era perfect stăpână pe sine.

O apucă pe Daphne de încheietura mâinii şi încercă să-i ia pulsul. Mâna era rece şi pătată de sânge. Nu simţi nimic. De fapt, nici nu se aştepta să simtă. În cei treizeci de ani pe care îi avea, văzuse de nenumărate ori trupuri moarte şi ştia că ceea ce face acum e inutil. Şi totuşi continuă, schimbând din când în când poziţia degetelor pe încheietură, de parcă prin efortul de a simţi pulsul ar fi putut face ca inima să bată din nou. După

câteva clipe de încercări zadarnice, puse mâna lui Daphne pe covor și se ridică în picioare.

Nu mai avea nici un dubiu că Daphne e moartă.

Moartă, își spuse fără să simtă însă vreo emoție. Se simțea total lipsită de simțuri, ca o stafie manevrată prin telecomandă. Pe față nu i se citea nici teama, nici groaza, nici tristețea – nimic. Din ochi nu îi izvorau lacrimi de remușcare sau de durere. Cel care ar fi privit macabra scenă și i-ar fi văzut expresia feței ar fi gândit că are în față o fecioară de gheață.

Valerie se îndreptă spre *bureau plat.* Ca un automat, întinse mâna și ridică receptorul. Formă numărul. Mâna nu-i tremura deloc. Când la celălalt capăt al firului se auzi o voce, spuse pe un ton rece și neutru:

— La telefon Dr Valerie Rochelle. Am ucis pe cineva.

Capitolul treizeci şi unu

Santo fugi cât putu de repede acasă la el. Înspăimântată, Arielle sări de pe canapeaua pe care era aşezată.

— Ce s-a întâmplat? Am auzit împuşcături.

— Nu ştiu ce s-a întâmplat, dar ceva nu e-n regulă.

— O, *Isuse Cristoase!* N-ar fi mai bine să plecăm?

— Ba trebuie să ne cărăm cât mai repede. Înainte să vină poliţia.

Scoase pe Căteluş mut de la brâu şi se uită atent la el.

— Dar soţii Reinhardt?

— Lumina e tot stinsă. Nu cred c-au auzit ceva.

Se uită din nou cu atenţie la revolver, apoi îl puse la brâu.

— După câte pot să-mi dau eu seama, amortizorul ăsta nu are nimic, spuse, uluit încă de întorsătura pe care o luaseră lucrurile.

— Păi, dacă amortizorul nu are nimic, atunci cine a tras?

— Habar n-am. N-am văzut mai nimic, în afară de faptul că am nimerit-o.

Nu avea de gând să-i spună lui Arielle că îl văzuse pe Wyn zăcând pe jos într-o baltă de sânge şi că nu el îl împuşcase. *Am să-i explic mai târziu.*

— Și totuși, trebuie să fie din cauza amortizorului...

— Termină odată! N-avem timp să stăm la discuții. Trebuie să ieșim de-aici. Iar tu trebuia să fii gata cu mașina.

Arielle apucă repede flaconul cu vodcă de pe măsuță și fugi în bucătărie. Se uită la sticlele de băutură de pe raft și alese o sticlă de Stoli.

— Haide odată! strigă enervat Santo.

Trecu repede pe lângă Arielle, ieși prin spălătorie si intră în garaj. În urma lui venea în fugă Arielle, cu sticla de vodcă în mână.

Se urcară în mașină. Santo porni motorul și deschise prin telecomandă ușa garajului. Ieși pe alee, în marșarier, apoi coti pe drumul care ducea la grajduri și se îndreptă spre poarta principală.

Am scăpat de-aici. Acum ne îndreptăm spre libertate. Drace! Camerele video. Aproape că uitasem de ele. O să cobor când ajung la poartă și le iau cu mine. Pe urmă, îmi fac apariția dimineață, cum am plănuit.

Nerăbdător să ajungă mai repede la poartă și să iasă, apăsă cu forță pe accelerație.

Valerie stătea în picioare și se uita la trupul lui Wyn. Fațada de gheață – reacție defensivă în fața realității oribile al cărei martor fusese și din care făcuse parte – începuse să se topească. Până acum fusese ca un automat și nu-și dăduse prea bine seama de cele ce făcuse. Întreaga atenție îi fusese îndreptată asupra lui Daphne și creierul său abia dacă înregistrase moartea lui Wyn.

Începu să tremure din tot corpul și simți bila ce i se vărsa în gură. Se gândi că o să vomite și porni spre baie. Se opri brusc lângă un raft cu cărți. I se păruse că aude un geamăt. D*e acolo, de lângă comoda cu combina. Sunt sigură.* Simți o răceală pe spate, dar se întoarse și se uită împrejurul ei.

Inima începu să-i bată nebunește. Alergă spre locul unde văzuse trupul lui Wyn, dar se opri la mijlocul drumului. O clipă i se păru că va leșina. Corpul nu mai era acolo. Văzu o dâră de sânge care pornea de la covorul pe care văzuse corpul lui Wyn și ducea spre birou. Apoi îl văzu. Încerca din răsputeri să ajungă la telefon.

Se repezi spre el.

— Wyn!

Ajunse lângă el și se lăsă în genunchi. Lacrimile îi curgeau șiroaie pe obraji. Tremura din tot corpul – de fericire și bucurie de data asta.

Wyn gemu din nou, mai tare decât adineauri, și încercă să-și ridice capul și să se uite la ea.

— Hei, domnișoară doctor. Am fost împușcat.

— Știu. Știu că ai fost împușcat, strigă Valerie, încă tremurând din tot corpul.

— Domnișoară doctor, trage... trage sertarul ăla, spuse cu greu Wyn și arătă cu un deget spre un sertăraș al biroului.

Valerie deschise imediat sertarul.

— Ce e Wyn? Ce vrei să fac?

— Vezi... vezi un rând de butoane?

— Da, îl văd.

— Apasă pe cel pe care scrie „Poarta principală". Apasă tare pe el.

Valerie apăsă tare pe buton, apoi se întoarse spre Wyn. Acesta încercă să mai spună ceva, dar printre buze ieși doar un geamăt.

— Șșt! îl liniști Valerie. Am sunat deja la poliție. Trebuie să vină imediat cu o ambulanță. Am crezut că ai murit, Wyn. Păreai mort. Și erai așa de plin de sânge.

Ochii încă deschiși se uitau cu drag la ea și pe buze îi apăru o urmă de zâmbet.

— Nu-i nimic, domnișoară doctor, reuși cu greu să spună.

Valerie nu știa dacă să-l creadă, sau nu. Urma glonțului ce sfâșiase carnea se vedea clar deasupra urechii. I se păru că nu fusese atinsă decât pielea, dar nu putea fi sigură.

— Stai nemișcat, Wyn. Rămâi exact cum ești acum. Mă întorc imediat.

Spera să îl poată ajuta cu ceva. Cel puțin să oprească sângerarea, pentru că rana sângera încă puternic și sângele curgea pe covor.

— Nu pleca de lângă mine, domnișoară doctor.

— Mă întorc imediat. Vreau doar să iau o pereche de foarfece de pe birou.

Cercetă din ochi suprafața biroului. În sfârșit, văzu o pereche de foarfece într-un vas de malahit. Luă foarfeca și se întoarse la Wyn. Începu să taie fâșii din poala geballei.

— Câinii, murmură Wyn.

— Probabil că a tras în ei cu tranchilizant. Am să scot imediat gloanțele, dar tot nu-și vor reveni un timp. Nu cred că au pățit ceva rău.

— Bine, spuse Wyn și își pierdu din nou cunoștința.

Range Roverul se opri în fața porții principale și Santo apăsă pe telecomandă, pentru a le deschide. Dar porțile nu se deschiseră. Apăsă din nou. Nici acum nu se deschiseră.

Ce-o fi având?

Deschise portiera și coborî din mașină, cu telecomanda îndreptată spre poartă. Dar aceasta nici nu se clinti. *Ce dracu' se-ntâmplă?*

O luă la fugă spre poartă, apăsând permanent pe butonul telecomenzii. Degeaba. Ajunse la poartă și trase de ea cu toată forța. Nimic. Se prinse de bare cu ambele mâini și trase de ele cât putu de tare.

— Paștele măsii! înjură cu glas tare.

— Ce s-a întâmplat? strigă din mașină Arielle.

— Telecomanda nu deschide poarta.

— Cum adică, n-o deschide?

— Așa cum ai auzit, tâmpito.

Santo alergă din nou la mașină și se urcă în ea.

— Ascultă! Ține-te bine. Nu știu cum altfel să deschid poarta. O să trecem direct prin ea.

Intră în marșarier, îndreptă mașina spre locul în care se cuplau cele două porți și apăsă pe accelerație. Mașina porni ca fulgerul spre poartă. Se auzi un scrâșnet metalic asurzitor, care acoperi țipătul de groază al lui Arielle.

Dar poarta nu cedă.

— Taci dracului din gură, Arielle, urlă Santo.

Intră din nou în marşarier, de data aceasta ceva mai departe, pe urmă apăsă puternic pe accelerație.

Range Roverul mugi și se repezi spre poartă. Izbi poarta cu o viteză de cincizeci de kilometri la oră. Zgomotul impactului fu și mai puternic decât prima dată.

Datorită centurii de siguranță bine prinsă, Santo nu păți nimic, dar Arielle fu aruncată mai întâi înapoi, apoi înainte și aproape trecu prin parbriz. În aceeași clipă, Santo auzi semnalele de avertizare ale poliției și ambulanței și imediat apărură și luminile roșii și albastre ale avertizoarelor optice. De deasupra lor se auzea huruitul infernal al rotorului unui elicopter și un proiector puternic mătură zona, dând nopții un aspect ireal. De cealaltă parte a porții apărură mașinile de poliție și ambulanțele. Poarta începu imediat să se deschidă.

Santo deschise portiera, sări din mașină și o luă la fugă. Dar, după cel mult douăzeci de metri, fu ajuns din urmă și placat de doi polițiști care îi prinseră mâinile la spate cu cătușe.

Alți doi polițiști se repeziră la mașină, pe partea unde se afla Arielle, și deschiseră portiera. Arielle începu să țipe și să plângă în același timp, lovind în toate părțile cu mâinile și cu picioarele, dar fu imobilizată și încătușată, înainte să poată atinge grav pe vreunul din polițiști.

— Amândoi veniți cu noi la secție, mormăi un ofițer voinic, apropiindu-se de ei. Luați-i de-aici.

Biblioteca era înțesată de polițiști și paramedici. Wyn era acum întins pe o targă și oamenii se pregăteau să iasă cu el din încăpere.

— Slavă Domnului! spuse Valerie.

Se întoarse spre polițistul care stătea lângă ea. Pe plăcuța de identificare de pe pieptul lui scris „Cawley".

— Trebuie să merg cu el, domnule ofițer Cawley. Trebuie!

— Dumneavoastră ați sunat la noi, nu?

— Da.

Ofițerul luă din mâna lui Valerie pistolul cu care o împușcase pe Daphne.

— Asta e arma? o întrebă arătându-i pistolul.

De pe targă, Wyn înălță capul să vadă și el.

— N-aveai cum s-o omori cu ăla, Valerie. E încărcat cu gloanțe oarbe. Aproape toate armele sunt încărcate, dar cu gloanțe oarbe.

Se uită la Cawley și se strâmbă de durere.

— Verificați, domnule ofițer. În pistolul ăla veți găsi gloanțe oarbe. Ca și în celelalte.

Cawley se uită la pistol, apoi reveni lângă Valerie.

— Lăsați-o să meargă la spital.

Capitolul treizeci şi doi

Wyn şi Valerie descălecară şi îşi duseră caii în curtea din spate a grajdurilor, unde Helmuth Reinhardt le luă hăţurile din mână. Pe urmă porniră mână-n mână pe aleea pietruită ce ducea spre casă. Se apropia iarna şi era deja frig şi cerul era cenuşiu. Din hornul cel mare al bibliotecii se ridicau spre cer valuri de fum.

Vântul rece le înroşise faţa şi urechile, dar ei nu păreau să bage în seamă frigul de afară. Sub jachetele de călărie erau îmbrăcaţi cu pulovere de lână şi, oricum, erau mult prea fericiţi ca să lase vremea să le strice buna dispoziţie.

Când ajunseră în bibliotecă, îi salutară cu drag pe cei patru ciobăneşti irlandezi şi pe Elvis, care în doar câteva zile devenise bun prieten şi membru deplin al haitei. Se dezbrăcară de jachete şi îşi scoaseră mănuşile, dar rămaseră încălţaţi cu cizmele de călărie. Aveau de gând să se încălzească mai întâi şi abia apoi să se schimbe în ceva mai comod.

Wyn se duse la bar şi turnă câte un pic de coniac în două pahare. Îi întinse un pahar lui Valerie, apoi îl ridică pe al său:

— Noroc, doamnă Conrad.

— Noroc, domnule Conrad.

Se căsătoriseră în urmă cu două săptămâni, în sera de la Stonelair. Valerie și Wyn o invitaseră și pe Marguerite, care rămăsese impresionată de splendorile de la Stonelair și hotărâse, deci, că Wyn s-ar putea să fie într-adevăr demn de o la Rochelle. Dezaprobase însă prezența animalelor la ceremonie.

Ciocniră paharele și se așezară pe canapeaua cea mare, stil Chesterfield.

— O partidă de călărie minunată, spuse Wyn.

— Așa e, fu de acord Valerie. Ce-ți mai face capul? Te doare?

— Nu prea. Ce mi se pare amuzant e că acum, când nu mă mai doare așa de tare, aproape că uit de el. Am fost aproape de moarte, nu?

— Foarte aproape.

— Știam eu că am avut dreptate când am renunțat să mă mai văd cu Daphne Collins. Era drăguță, deșteaptă și atrăgătoare. Cred că am ieșit împreună vreo câteva luni, cam în perioada în care am cunoscut-o pe Arielle. La un moment dat însă, mi s-a părut că Daphne este prea posesivă. Într-un mod complet lipsit de rațiune. Cred că era chiar puțin obsedată de mine.

— Chiar foarte obsedată.

— Da, dar habar n-am avut că s-a mutat aici după ce am cumpărat Stonelair. Nici nu-mi vine să mă gândesc cum, după ce a aflat despre noi doi, a început să omoare animalele pe care le consultai, doar ca să se răzbune pe tine. E o nebunie, dar, pentru mine, relația cu ea a însemnat atât de puțin, iar pentru ea totul.

— Nu e vina ta, Wyn. Tu nu ai fost decât obiectul obsesiei ei. Nu aveai cum să controlezi așa ceva.

— Știu. Și Colette îmi spune tot timpul la fel.

— Colette? Ai vorbit cu ea?

— Am uitat să-ți spun că a sunat azi. Era foarte emoționată.

— Și ce-a spus?

— Păi, a spus mai multe. Stai să-mi aduc aminte.

Râseră amândoi. Colette se simțea alături de Wyn ca peștele în apă și sentimentul părea reciproc. Acum avea grijă de casa lui Valerie, până se va hotărî dacă o vinde sau nu.

— Are un alt arici pitic african. Îl cheamă Spike.

— A, asta e o chestie fantastică. Înseamnă că începe să-și revină după moartea lui Hayden. Măcar în parte.

— L-a primit cadou de la Eddie și Jonathan. Nu e grozav?

— Ba da. Și e exact la ce te-ai putea aștepta din partea lor.

— Și chestia asta mi-a dat o idee, dar am vrut să te întreb pe tine mai întâi.

— Ce anume?

— M-am gândit că ar fi frumos din partea noastră să le dăm lui Eddie și lui Jonathan un pui de husky, care să ia locul lui Noah. Ce părere ai?

— Cred că e o idee fantastică. Dar lasă-mă pe mine să sondez terenul mai înainte, fără să le spun nimic. Să vedem dacă sunt pregătiți pentru așa ceva.

— Da, e o idee bună. S-ar putea să nu fie pregătiți și

nu mi-ar plăcea deloc să-i pun în situația de a se simți obligați să accepte.

Valerie se uită la el și simți cum i se umple inima de dragoste. *Cum de am avut așa un noroc? Să fiu iubită de un bărbat atât de minunat și de iubitor și atât de plin de considerație față de alții?*

— Colette era foarte entuziasmată de faptul că ai să-ți deschizi un cabinet propriu. Mi-a spus să te felicit din partea ei. Vestea proastă – sau mai bine-zis neplăcută – pe care mi-a dat-o Colette e că Tiffani Grant a fost acuzată de otrăvirea cailor și de deținere ilegală de droguri. Amfetamina pe care o folosea. Adevărul e că este o substanță destul de concentrată și de periculoasă. Am uitat amănuntele, dar o să ți le spună Colette.

Wyn se uită pe furiș la Valerie. Știa că fusese foarte afectată, când aflase de întâlnirile lui Teddy cu Tiffani. I-ar fi plăcut să creadă în continuare că Teddy o iubise într-un anume fel, dar acum era convinsă că se folosise doar de ea și că nu o iubise deloc. Începuse chiar să-și pună la îndoială propria judecată și el făcuse tot ce putuse pentru a o ajuta să treacă peste sentimentul de inadaptabilitate și peste îndoielile pe care le avea.

— Și ce crezi că se va întâmpla cu ea?

— Greu de spus. Pretinde că nu a știut ce anume erau pastilele acelea. Cred că depinde foarte mult de juriu, de ce va crede acesta. Dar, luând în considerație circumstanțele, s-ar putea să scape mai ușor.

Valerie nu spuse nimic. Rămase pe gânduri, cu privirea ațintită undeva departe.

— Și Teddy? întrebă după un timp. Ai mai aflat ceva?

— I s-au adus mai multe acuzații, dar investigațiile nu s-au terminat încă. Așa mi-a spus Colette. Însușire de bani ai clienților, încălcarea a nu știu câte reguli ale asociației brokerilor. Dumnezeule! O mulțime de chestii. După câte se pare, secretara lui...

— Lydia?

— Da, cred că ăsta e numele. În orice caz e martor al acuzării și se pare că mărturia ei e destul de solidă. Ce noroc că a apărut în acel moment, altfel toți banii mamei tale – și ai vărului ei – s-ar fi dus pe apa Sâmbetei.

— Îmi pare bine că n-au pierdut nimic.

— Marii perdanți în această imensă porcărie sunt Teddy, Tiffani, Santo și Arielle. Santo ar fi primit o sumă frumoasă de la mine când s-ar fi pensionat. Acum, în loc de asta, o să tragă de fiare în sala de forță a închisorii pentru că a omorât-o pe Daphne. La fel și Arielle. Dacă nu ar fi fost atât de lacomă s-ar fi ales cu o mulțime de bani după partaj, nu cu închisoarea.

— Ai dreptate. Nu pot decât să-mi fie milă de ei.

Wyn o luă tandru de mână și se uită cu dragoste la ea.

— Val, trebuie să-ți spun că până acum nu am iubit și nici nu am respectat pe nimeni ca pe tine.

Valerie râse.

— De ce mi-o spui acum?

— Pentru că tu mi-ai adus aminte de asta. Dorindu-i binele mamei tale, cu toate că s-a purtat atât de urât cu tine. Invitând-o la nuntă. Mulți oameni, probabil majoritatea, i-ar fi întors spatele.

— N-aș fi putut face așa ceva.

— Nu, știu că n-ai fi putut, spuse Wyn și o strânse în brațe.

— Ce-ai zice să ne debarasăm de costumele astea de călărie și să mergem sus, să ne zbenguim niței în fân?

— Ești în stare de așa ceva, domnule Conrad?

— Cum să nu, doamnă Conrad.

— După câte se pare, mă cunoști foarte bine.

— Și îmi place foarte mult ce cunosc la tine, spuse Wyn și o sărută.

– // –

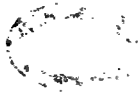

APARIȚII EDITORIALE
Semestrul II / 2002

Pentru semestrul al doilea al anului 2002, Editura VIVALDI vă propune următoarele titluri în colecțiile:

1. Literatura lumii – scriitori ai secolului XXI:

Casa pustie	– autor: Rosamunde Pilcher – traducător: Roxana Popescu
GAM	– autor: Erich M. Remarque – traducător: Sanda Munteanu
Clipe de viață	– autor: Judith Gould – traducător: Elena Giurcă
Martin si Hannah	– autor: Catherine Clément – traducător: Natalia Cernăuțeanu
Cardinalul plăcerilor	– autor: Jean-Marie Ruart – traducător: Irina Negrea
Rabinul	– autor: Noah Gordon – traducător: Anda Fruntelată
Dragostea și afacerile	– autor: Nadine Rothschild – traducător: Sanda Pop
Petrecerea Francescăi	– autor: Patricia Scanlan – traducător: Camelia Popescu